

Giới thiệu Nhất Thống Thiên Hạ

Truyện Nhất Thống Thiên Hạ kể về Lý Hạo, người từng là một giai thoại, một cái gì đó to lớn với trẻ em trong xóm. Phía sau dáng vẻ hiền lành, nụ cười hòa ái đó, lại là một con người hoàn toàn khác. Lý Hạo còn có một thân phận mà không ai trong khu biệt thự Lan Tím ngờ được. Hắn chính là ông trùm của thế giới ngầm ở Sài Gòn. Có thể nói, trên đất Sài Gòn này, Lý Hạo lật tay làm mây, ngửa tay làm mưa cũng không ngoa. Một tay của hắn có thể che trời, một cú dậm chân của hắn có thể làm rung chuyển cả Sài Gòn.

Một ông trùm xã hội đen khi về làm vua thời cổ đại sẽ gặp những cảnh ngộ ra sao? Một đất nước loạn lạc khắp nơi có được bình định hay không?

Một đế chế hùng mạnh sẽ được dựng nên như thế nào? Một hôn quân, một bạo chúa, hay một minh quân sẽ xuất thế?

Truyện là một truyện xuyên không khá hấp dẫn lấy bối cảnh hết sự thực tế, gần gũi, lối kể chuyện của tác giả lại sinh động, thu hút bạn đọc. Đọc truyện bạn có thể trải nghiệm một chút cảm giác phiêu lưu, một chút suy nghĩ, một chút chiêm nghiệm, hãy đọc và cảm nhận

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Huyền Thoại Về Một Ông Trùm

t đám bà già, ông lão đang tập Thái Cực quyền ngoài công viên vậy. Hắn vừa đi quyền vừa trả lời ông Ba, nhưng hơi thở không gấp, không hụt, tựa như hắn đang vừa đứng vừa nói chuyện: “Cuốn Thời Đại Hậu Lê này dài quá, cháu mới chỉ đọc được một nửa. Chiều nay, lại tiếp tục luận bàn môn cò Tướng đi. Hôm qua, chú thua một nước oan, hôm nay phải cố gỡ gạc lại chút vốn nhì.”

Thực ra ông Ba không phải là một người tầm thường, ông chính là cây đa cây đề trong làng Sứ Học của Việt Nam. Ông là giáo sư sử học nổi tiếng không chỉ ở trong nước mà ở nước ngoài cũng phải kính nể ông vài phần. Các bài luận văn của ông được cả những Viện Hàn lâm Khoa học Xã hội trên thế giới tán thưởng. Nghe nói, các buổi hội thảo lịch sử mà có thể mời được ông tham gia thì đúng là còn khó hơn lên trời.

Ông Ba rất vừa ý người đàn ông trước mặt này, hắn thường xuyên thảo luận với ông những vấn đề về lịch sử rất tâm đầu ý hợp. Còn về chuyện mượn sách lịch sử để đọc thì hắn chính là khách hàng thường xuyên của ông. Ông Ba vươn tay vuốt cằm râu bạc, ra vẻ tiên phong đạo cốt, cười vang: “Ha ha, được được, nhất định chiều nay tôi sẽ cho cậu biết thế nào là gừng càng già càng cay. Thôi, không làm phiền cậu tập võ nữa. Tôi đi tiếp hai vòng, rồi về nhà ăn sáng đây.”

Lý Hạo chào ông Ba rồi tiếp tục chăm chú đi quyền. Dân chúng trong khu biệt thự Lan Tím đều cảm nhận Lý Hạo là một người đàn ông hiền lành, tốt bụng. Hắn thường xuyên trò chuyện với hàng xóm quanh nhà. Đôi lúc, có những người gặp chuyện khó khăn thì hắn lại ra tay giúp đỡ. Hắn rất gần gũi với đám trẻ em trong khu biệt thự Lan Tím. Vào mỗi buổi chiều, cả đám con nít lại tụ tập xung quanh Lý Hạo để nghe hắn kể những câu chuyện cổ tích, chuyện hài, có khi cả chuyện lịch sử.

Nhưng phía sau dáng vẻ hiền lành, nụ cười hòa ái đó, lại là một con người hoàn toàn khác. Lý Hạo còn có một thân phận mà không ai trong khu biệt thự Lan Tím ngờ được. Hắn chính là ông trùm của thế giới ngầm ở Sài Gòn. Có thể nói, trên đất Sài Gòn này, Lý Hạo lật tay làm mây, ngửa tay làm mưa cũng không ngoa. Một tay của hắn có thể che trời, một cú dậm chân của hắn có thể làm rung chuyển cả Sài Gòn.

Tuy rằng, hiện nay Lý Hạo đã rửa tay gác kiếm, không màng đến thế sự. Nhưng khi nghe đến biệt danh Hạo Chín Ngón, thì ai ai trong giới xã hội đen cũng bất giác run rẩy như nghe tên Sát Thần đến từ Địa Ngục.

Trước đây rất lâu, không ai biết Lý Hạo đến từ đâu, dân giang hồ chỉ nghe đồn rằng hơn 30 năm trước Lý Hạo lần đầu tiên xuất hiện với thân phận một thằng cu li bốc vác, đi chung với Lý Hạo là một cô bé hồn nhiên, xinh xắn.

Cả hai ở chung với nhau trong khu nhà ổ chuột, nằm tại một góc tối tăm của thành phố Sài Gòn phồn hoa. Tuy rằng cuộc sống túng thiếu, nhưng hai người lại cảm thấy vui vẻ hạnh phúc. Những người hàng xóm lúc nào cũng thấy họ cười đùa với nhau như những đứa trẻ con ngây thơ, trong sáng vậy.

Ngày ngày, Lý Hạo ra ngoài cảng nhận bốc vác thuê, còn cô bé thì đi làm tiếp viên ở quán cà phê gần nhà. Có lẽ, suốt kiếp này họ sẽ cứ bình bình lặng lặng như thế mà yên ổn sống đến hết đời. Nếu không có ngày nọ, một gã công tử quần là áo lụa nổi hứng thú đi chui vào quán cà phê tồi tàn, và gặp gỡ cô bé. Quả thực, gã công tử ấy không ngờ được chỉ một phút bông bột của gã, không chỉ khiến cho gã vạn kiếp bất phục, mà còn tạo ra trường phong ba bão táp liên tiếp không ngừng trên giới giang hồ.

Rồi đến đêm hôm đó, cái đêm định mệnh đã tạo ra bước ngoặt trong cuộc đời Lý Hạo. Chẳng hiểu nguyên nhân thế nào, Lý Hạo xung đột với Thái Tử. Thái Tử, cái tên như mặt trời giữa ban trưa lúc bấy giờ. Thái Tử là con trai độc nhất của đại ca bang Rắn Lửa, bang phái xã hội đen mạnh nhất ở Sài Gòn.

Thời gian ấy, Sài Gòn còn chia ra nhiều băng đảng. Các băng nhóm ẩu đả, chém giết nhau như cơm bữa mỗi ngày. Tuy rằng loạn lạc khắp nơi, nhưng bang Rắn Lửa có thể nói là hô mưa gọi gió, bá đạo một phương. Bang này gọi là bang Rắn Lửa bởi vì mỗi thành viên đều xăm hình một con rắn đang khè lửa trên ngực phải.

Có người nói lại là Thái Tử mê mẩn cô bé đi chung với Lý Hạo, muốn bắt cô bé về sưởi ấm giường cho hắn. Thái Tử mang theo khoảng 20 thằng đàn em cầm mã tấu vây đánh Lý Hạo. Lý Hạo vừa tà xung hữu đột với 20 gã côn đồ vừa bảo vệ cô bé kia. Trong tình huống Lý Hạo vừa đá bay một gã thì một gã lần xả vào chém. Lúc này, Lý Hạo không còn khả năng đỡ được thì cô bé nhào vào lãnh nhất chém oan nghiệt ấy. Cô bé chết, Lý Hạo mất một ngón tay út. Hắn nổi cơn thịnh nộ, vung đao chém chết gần chục tên, sau đó phá vòng vây ôm xác cô bé chạy thoát.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Những Giấc Mơ Dài

Từ đó, một huyền thoại mới bắt đầu. Huyền thoại về một ông trùm. Huyền thoại về một người có cái hung danh vang dội, Hạo Chín Ngón. Hắn trở thành một gã điên cuồng, khát máu, hung tàn. Lý Hạo sử dụng rất nhiều thủ đoạn, ngoan độc có, giáo hoạt có. Hắn chiêu mộ đàn em, thôn tính những băng nhóm nhỏ yếu, dần dần khiêu chiến với những bang phái lớn mạnh. Ngày hắn trả thù Thái Tử là ngày mà giới giang hồ khắc ghi nhất. Tiếng gào thét tê tâm liệt phế của Thái Tử như xoáy sâu vào lòng mỗi kẻ đứng tại hiện trường.

Lý Hạo leo từng bậc thang lên đứng đầu giới giang hồ Sài Gòn. Hắn thống nhất tất cả băng nhóm. Sau khi chinh phục toàn bộ thế giới ngầm, hắn rất khôn ngoan chuyển sang tây trắng, dùng những đồng tiền phi nghĩa đem vào đầu tư các ngành công nghiệp, thương nghiệp và dịch vụ. Chân rết của Lý Hạo đã bao trùm mọi ngành nghề, mọi tầng lớp trong xã hội. Có thể gọi Lý Hạo là Ông Vua Không Ngai ở Sài Gòn cũng không phải điều gì đáng chê cười.

Vài chục năm sau, Lý Hạo chuyển giao bang phái cho đám tay chân thân tín quản lý, còn các tập đoàn doanh nghiệp thì ủy quyền cho những đứa con của hắn làm chủ. Đích thực là hổ phụ không sinh khuyển tử. Con của hắn khuếch trương các doanh nghiệp ra càng nhiều ngành nghề hơn nữa, và đang có dấu hiệu có thể chi phối được cả nền kinh tế trong nước.

Từ khi Lý Hạo lui về ở ẩn, thì cái tên Hạo Chín Ngón dần đi vào quên lãng, giờ đây giới xã hội đen chỉ còn nghe kể lại về những truyền kỳ của Hạo Chín Ngón. Không ai biết rằng con người từng khuynh đảo Sài Gòn một thời, lúc này đang ẩn mình trong khu biệt thự Lan Tim.

Hiện tại, Lý Hạo đẩy ra song quyền, một quyền đâm tới theo đường thẳng như hổ vồ mồi, một quyền tạo thành đường cong như rồng uốn lượn. Đây là một môn võ công bá đạo, chỉ dương chỉ cương, chuyên môn lấy mạnh chống mạnh, lấy nhanh thắng nhanh. Bởi vì hiện giờ, Lý Hạo đang chú trọng luyện quyền, nên động tác vô cùng chậm chạp, nhưng mỗi một chiêu một thức lại ẩn chứa rất nhiều huyền ảo.

Hắn chăm chú đi quyền mà không để ý vào lúc này trên bầu trời đang có những luồng điện màu vàng rạch ngang bầu trời. Những tia chớp đó xuất hiện ngày càng dày đặc, vẫn vện khắp một khoảng không. Bất chợt một tiếng sấm động vang lên, một tia chớp sáng rực đánh thẳng xuống vùng đất Lý Hạo đang đứng.

Lý Hạo nghe thấy tiếng sấm thì ngược nhìn lên, hắn chỉ kịp trợn mắt nhìn thấy ánh sáng vàng chói đánh thẳng xuống đỉnh đầu. Hắn ngây người, giờ đây hàng loạt những hình bóng thân quen hiện lên trong tâm trí hắn. Có hình ảnh sư phụ hắn, người mà hắn luôn kính yêu tôn thờ. Có người con gái ấy, người con gái đầu tiên làm trái tim hắn rung động, cũng là người con gái có số phận bất hạnh ấy, hắn thấy cô ấy mỉm cười với hắn, hắn thấy cô ấy đang rộng hai tay như muốn ôm chầm lấy hắn. Và có những người phụ nữ của hắn, những đứa con của hắn, những chiến hữu vào sinh ra tử cùng hắn...

Sau đó, hắn thấy mình chìm vào những giấc mơ dài, những giấc mơ hỗn loạn ngắt quãng. Hắn cảm giác giống như đang xem những thước phim đan xen với nhau, chưa hết cảnh quay này lại chen vào cảnh quay khác. Có cảnh những tòa nhà ngã nghiêng, hàng rừng cây bốc cháy, khói lửa mù mịt, những ngọn núi sụp đổ, những hòn đảo vỡ vụn chìm dần xuống đáy biển. Rồi đến cảnh những quân đoàn chiến đấu kịch liệt, những đội quân chiến đấu ở khắp nơi, trên đất liền, trên mặt biển, trên khắp bầu trời.

Tiếp theo, hắn thấy một giống loài kì quái đang bắt bớ, giết hại dân chúng. Lý Hạo nghe thấy những tiếng kêu gào thảm thiết, tiếng ai oán thê lương thấu tận trời xanh. Và những người ấy bị lôi đi xềnh xệch, hai tay vuron về phía hắn, ánh mắt chất chứa nỗi bi ai, môi mấp máy dường như muốn cầu xin điều gì đó với hắn.

Giấc mơ cuối cùng là giấc mơ dài nhất, Lý Hạo được trải nghiệm một cuộc sống hoàn toàn khác. Hắn được nhìn thấy mọi hành động của nhân vật chính trong mơ, hắn có thể thấu hiểu được ý nghĩ, cảm nhận được sự vui sướng, cũng như nỗi đau khổ của người đó. Hắn trải qua giấc mơ đó thật dài, thật dài, rồi chìm sâu vào giấc ngủ.

Tí tách! Tí tách! Hai giọt mưa rơi xuống mí mắt khiến hắn choàng tỉnh khỏi giấc ngủ. Lý Hạo mở bừng mắt, nhòm người chồm dậy, hắn giơ cả hai tay lên trời, gào thét như điên dại: “Mình không chết, mình không chết. Ha ha ha, Lý Hạo này không chết. Trời đánh Lý Hạo này cũng không thể chết được, ha ha ha ha...”

Sau cơn điên cuồng, hắn dần bình tĩnh lại, đánh giá cảnh vật xung quanh mới nhận ra nơi này hoàn toàn xa lạ. Đây là một khu vườn rộng rãi, xung quanh

trông toàn những cây cảnh quý hiếm. Hắn rào bước đi về phía trước thì thấy cả một vườn hoa đủ màu sắc đang lung lay đón nhận sự tẩy lễ của cơn mưa phùn.

Theo thói quen thường ngày, Lý Hạo nhắc tay phải vuốt ve lên phần cụt trên ngón út của bàn tay trái. Hắn lặng người đứng yên như trời trồng, giống như có một luồng sét đánh thẳng vào trái tim hắn, khiến tim hắn nhói lên đập thình thịch. Hắn nhìn xuống quần áo của mình đang mặc lại phát hiện toàn bộ quần áo đều một màu vàng, xung quanh lại theo hình rồng uốn lượn vô cùng uy vũ.

Không hổ là ông trùm một phương, rất nhanh Lý Hạo đã dẫn nổi xúc động xuống, hắn nhanh chóng đi về phía trước để khẳng định suy đoán của bản thân. Tiếp theo, hắn nhìn thấy một tòa nhà cực kỳ rộng lớn. Hắn cứ đứng dưới mưa lặng lẽ nhìn tòa nhà, chốc lát lại ngược nhìn những cảnh vật xung quanh. Hắn lầm bầm: “Mọi thứ đều rất giống những gì xuất hiện trong mơ, tòa nhà này, cây cối này, cả mái đình ở đằng kia nữa, đều y hệt. Chẳng lẽ mình vẫn còn đang mơ.”

Hắn vung tay tát mạnh vào má của mình. Hắn thấy đau điếng, cảm giác ran rát từ bên má và bàn tay truyền lên tận óc. Đúng lúc này, tiếng eo éo như tiếng gà trống thiên vọng đến: “Hoàng thượng, ôi giờ, hoàng thượng đây rồi, ngài làm lão nô lo quá. Sao ngài lại đứng dưới mưa thế kia. Hoàng thượng mau vào đi, kéo cảm lạnh đấy ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Lý Hạo Sảm

Lý Hạo như chết đứng. Hắn lặng người hồi lâu. Lão thái giám cất tiếng khuyên bảo mãi hắn mới phục hồi lại tinh thần đi theo lão thái giám. Hắn được dẫn đến một nhà tắm rất rộng rãi, ở giữa có một bồn tắm xa hoa, lộng lẫy. Lý Hạo đuổi lão già kia ra, đoạn cởi quần áo mà bước vào bồn tắm.

Lát sau hắn thấy có hai cô gái đi vào nói rằng muốn hầu hạ hắn tắm, như bình thường thì hắn cũng không ngại gì mà bảo hai cô gái cùng phóng vào bồn tắm với hắn, rồi chơi trò uyên ương hí thủy. Nhưng thực sự lúc này hắn chẳng có tâm trạng đâu để chơi trò chơi thích thú đó, hắn đang rất hoảng loạn. Đúng vậy, hắn cực kỳ hoảng loạn.

Tựa đầu vào thành bồn tắm hắn lật lại tất cả những vấn đề mà hắn trải qua từ lúc cái tia chớp vàng chói đánh trúng đầu cho đến hiện tại. Hắn phải chấp nhận một sự thật là bản thân mình đã xuyên việt. Chẳng những thế mà linh hồn của hắn đã nhập thể vào một vị vua. Đây là vị vua triều Lý, tên húy là Lý Hạo Sảm, thường gọi là Lý Sảm, khi đăng cơ lên ngôi, tự xưng là Lý Huệ Tông.

Giấc mơ cuối cùng của hắn chính là toàn bộ ký ức của vị vua Lý Huệ Tông. Từ đó hắn có thể hình dung được toàn bộ mọi tình thế của mình lúc này. Lý Sảm lên ngôi mới được 2 tháng, cũng thật tội nghiệp cho Lý Huệ Tông, ngồi vào ngai vàng chưa ấm chỗ đã bị Lý Hạo nhảy vào hâm nóng ghế ngồi mất rồi.

Hiện giờ, Lý Hạo băn khoăn nhất về chuỗi sự kiện xảy ra. Tại sao lại có một tia sét màu vàng? Tại sao hắn lại có những giấc mơ hỗn loạn đó? Tại sao hắn lại nhập thể vào vị vua này mà không phải là vị vua khác. Chẳng hạn như nhập thể vào Khang Hy, hay Ceasar, hay Tần Thủy Hoàng gì gì đó có phải tốt hơn không? Tại sao lại là Lý Huệ Tông cơ chứ? Lý Huệ Tông, người có số phận bi ai, một vị vua phải chịu cảnh nước mất nhà tan. đọc truyện mới nhất tại tunghoanh.com

Hắn đang rất buồn chán, hắn ủ rũ ngã đầu vào thành bồn tắm mà thiếp đi lúc nào không biết. Rất lâu sau đó, Lý Hạo nghe tiếng gọi rất dịu dàng: “Bệ hạ sao lại ngủ trong bồn tắm như thế?”

Lý Hạo mở mắt nhìn người phụ nữ đang yếu điệu đi đến trước mặt. Đó là nguyên phi Trần Thị Dung, người mà Lý Huệ Tông yêu say đắm. Hắn vội vàng đáp: “Tôi ... tôi nằm đây rồi một quá nửa lúc nào không hay.”

Trần Thị Dung thoáng nhú mày rồi mỉm cười: “Bệ hạ thật là, mau ra ngoài đi, để thần thiếp mặc quần áo cho người.”

Lý Hạo bất thần nhìn Trần Thị Dung. Đích thực là tuyệt đại mỹ nữ khiến cho Lý Huệ Tông điên đảo thần hồn. Nàng có đôi môi anh đào, dáng người nàng như một đóa phù dung rạng ngời, nàng có đôi mắt sáng như trăng rằm thể hiện sự thông minh, tài trí. Mỗi cái gợn tay, nhắc chân của nàng thướt tha như làn gió mùa xuân, tỏa ra hương hoa thơm mát làm cho người đối diện ngây ngất như lâm vào cõi hư vô.

Lý Hạo cảm giác như đang bị thôi miên, nhất thời hoảng hốt, tay trái bám mạnh vào bắp đùi, tay phải tức thời xua loạn: “Không cần đâu, cô cứ ra ngoài trước đi, để từ từ rồi tôi tự mặc lại cũng được.”

Trần Thị Dung ngăn người với kiểu xưng hô khác lạ và điệu bộ kỳ quái hiện giờ của Lý Hạo. Nàng cũng không nói gì nữa, sau đó cúi mình thi lễ, đoạn xoay người ra ngoài. Lý Hạo đợi nàng đi xa thì bước ra khỏi bồn tắm, cuống quýt mặc quần áo vào, sợ lại có thêm một người đàn bà nào nữa chui vào phòng tắm của hắn.

Bản năng sinh tồn của ông trùm trời dậy, đánh động hắn rằng tuyệt đại mỹ nữ vừa rời đi có phần nào đó vô cùng nguy hiểm, phải luôn cẩn thận với nàng, nếu không hắn sẽ phải lâm vào khốn cảnh lúc nào cũng không hay biết.

Hắn đứng trước gương ngơ ngác nhìn khuôn mặt hoàn toàn mới lạ. Một gương mặt tuấn tú, đôi mắt sáng ngời lấp lánh thần quang thể hiện sự tinh anh. Nhìn như thế nào cũng không giống một hôn quân, phải chết trong khuất nhục vào cuối cuộc đời.

Lý Hạo đi ra cửa thì thấy lão thái giám đang đứng khom mình trước cửa đợi hắn. Lý Hạo nói: “Chú làm gì mà cứ cúi xuống thế, đi nào, chúng ta đến phòng đọc sách, tôi muốn đến đó.”

Lão thái giám ngơ ngác, sau đó ứng tiếng, tiếp theo lật đật, dẫn Lý Hạo đi vòng vòng vèo vèo qua mấy hành lang, mấy dãy phòng, mới đến được ngự thư phòng. Trong lòng của Lý Hạo rối như tơ vò, nên chẳng có thời gian đâu mà than ngán thờ dài với hoàng cung rộng lớn như thế. Lý Hạo vào trong phòng rồi đuổi hết đám thái giám hầu hạ xung quanh ra khỏi phòng, không quên dặn dò không cho bất cứ ai cũng không được vào làm phiền hắn. Hắn muốn ở đây để tĩnh tâm suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện điên rồ đang xảy ra xung quanh mình.

Ngự thư phòng là một căn phòng lớn, chứa đầy những sách, hắn ngồi phịch xuống quét mắt liếc ngang căn phòng mới của mình. Bởi vì hắn có được toàn bộ ký ức của Lý Hạo Sâm nên việc đọc, viết chữ thời Lý, hắn đã nắm như lòng bàn tay. Hắn nhắm mắt trầm ngâm, hít vào thở ra theo bài luyện khí công mà hàng ngày hắn vẫn tập luyện. Đến giờ thì hắn mới có thể từ từ bình tâm lại.

Rất lâu sau, Lý Hạo mở bừng mắt, đôi mắt lấp lánh thần quang. Bản năng của đại nhân vật đứng trên đỉnh giới giang hồ đất Sài Gòn đã trở về. Theo thói quen, Lý Hạo đưa tay vuốt ve lên ngón tay út của mình, hắn ngược đầu nhìn xuống, tự lẩm bẩm: “Ngón tay mới này sao lại nõn nà như của đàn bà vậy, tên vua ngu ngốc Lý Huệ Tông sống trong nhung lụa quá lâu rồi, ngay cả nhà cửa, vợ, con cũng không giữ được. Thôi thì để Hạo Chín Ngón này bảo vệ hộ người. Ông Trời muốn tuyệt đường sống của ta, cho ta đầu thai vào kiếp vua ngu ngốc. Khốn nạn! Đã thế ta sẽ đấu với Ông Trời, ta sẽ thay đổi càn khôn, quét sạch mọi kẻ thù của ta. Kiếp trước ta đã làm được, kiếp này ta cũng sẽ làm được. Ông Trời, hãy chóng mắt mà xem.”

Lý Hạo siết mạnh bàn tay, cả thân mình cơ hồ bùng bùng tỏa ra khí thế bá vương, duy ngã độc tôn. Hắn đập bàn, phóng mình bay ra giữa phòng, đi bài quyền Long Hồ Song Sát. Đôi tay mảnh khảnh múa lên những đường quyền đầy lực.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Điện Thiên An

Lý Hạo đang gục đầu trên bàn mơ màng ngủ, chợt nghe tiếng the the vọng đến: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, đã đến giờ Mão rồi, hoàng thượng mau dậy đi ạ.”

Lý Hạo nghiêng đầu sang một bên, nhắm mắt ngủ tiếp, đồng thời chửi bới với giọng tức giận: “Giờ Mão?! Giờ Mão là cái quỷ gì? Đêm qua, tôi thức khuya, để tôi ngủ nữa.”

Tiếng the the ở ngoài cửa lại cất lên với âm thanh khẩn khoản cầu xin: “Ai ui, Hoàng thượng dậy đi thôi, sắp đến giờ lên triều rồi.”

Lý Hạo hậm hực lẩm bẩm: “Cái gì mà hoàng thượng, cái gì mà lên triều! Hả, khốn kiếp.” Giờ đây, Lý Hạo mới nhận ra bản thân không còn là lão đại ca về hưu, trùm xã hội đen ở Sài Gòn nữa, mà hắn đang phải đóng vai ông Hoàng ở thời cổ đại mất rồi.

Lý Hạo đứng dậy, phui phui quần áo mấy cái, đồng thời suy nghĩ cẩn thận vấn đề đối phó đã dự liệu cả tới qua, sau đó ra ngoài thần nhiên nói: “Thật cực khổ cho Lê công công quá. Đi, đi lên triều thôi,”

Thì ra người đang đứng bên ngoài gọi cửa này giờ chính là lão thái giám Lê Việt Tiến. Lão là người trung thành nhất mực với Lý Sâm. Lão luôn chăm sóc kẻ cận Lý Sâm từ bé đến lớn, kể cả khi chạy loạn đến giờ, lão vẫn không rời khỏi bên người Lý Sâm nửa bước. Đến khi Lý Sâm đăng cơ, vẫn nhớ đến công ơn của Lê Việt Tiến, nên phong cho lão làm Thượng Phẩm Phụng Ngự, đây là chức quan lớn của hoạn quan, được phép hầu cận bên Vua trong nội cung, cũng như khi vua có dịp xuất hành.

Lê Việt Tiến thấy Lý Hạo đòi lên thẳng triều với y phục thế này thì hoảng hốt can ngăn: “Hoàng thượng ơi hoàng thượng, ngài làm sao mà lên triều với bộ long phục này được, phải thay bộ long phục khác mới có thể lên triều.”

Lý Hạo ngăn người đang hai tay, nhìn tới lui bộ quần áo này thì mới nhớ ra đây là bộ quần áo để mặc của vua khi nghỉ ngơi. Hắn lắc đầu ngán ngẫm, quả thực vẫn chưa thể quen được lối sống mới thay đổi nhanh như thế. Hắn cố gắng suy nghĩ thật chu đáo phải làm gì tiếp theo, để lão già ở bên cạnh không đoán bậy đoán bạ về những hành vi của mình gần đây nữa. Hắn ngược đầu, phát tay che dấu sự xấu hổ, nói: “Về Long An cung, nhanh chóng thay long phục cho trẫm, kéo lên triều trễ mất.”

Long An cung là hành cung mà Lý Sâm thường ở, nhưng từ khi Lý Sâm đăng cơ, lại rất ít khi ở đó. Mỗi khi tan triều thì hắn lại đến ở luôn trong hành cung của Nguyên phi Trần Thị Dung, những phi tần khác kể cả hoàng hậu, Lý Sâm cũng chưa từng chạm tới, đủ để thấy Lý Sâm say mê Nguyên phi Trần Thị Dung đến cỡ nào.

Lão thái giám Lê Việt Tiến dẫn Lý Hạo quay về hành cung, rồi sai hai cung nữ mau mắn thay long phục để Lý Hạo lên triều. Lý Hạo cảm thấy làm Vua

thật quá sướng. Khi thay quần áo, chỉ cần dang hai tay ra, là có hai người đẹp đứng xung quanh cởi áo, mặc áo luôn cho hắn.

Sau đó, Lý Hạo được dẫn đường rời cung, có chiếc kiệu gỗ thiếp vàng đợi sẵn, ở trên có che lọng màu vàng thêu hình rồng uốn lượn. Lúc hắn ngồi vững vàng trên kiệu, được bốn tên thái giám khiêng lên, thẳng hướng cung điện mà đi. Lý Hạo cảm giác một loại hưởng thụ vô cùng, ngồi trên kiệu cho người khác khiêng đi, tuy nghiêng qua nghiêng lại, còn xóc nảy liên tục, không thể bằng ngồi xe hơi ở kiếp trước, nhưng tạo cho người ta một cảm giác hạnh diện, tự kiêu.

Đi được một lát, Lý Hạo nhìn thấy tòa cung điện rộng lớn ở phía trước, hắn còn loáng thoáng nghe được tiếng ồn ào của rất nhiều người nói chuyện truyền tới. Tòa cung điện uy phong, hoành tráng này tên là điện Thiên An.

Phía trước điện Thiên An có chiếc sân to và thềm bậc xây bằng đá xanh tạo thành ba lối vào. Phía nam nền điện còn có hàng lan can cao khoảng 100 cm. Mặt trước, hướng chính nam của điện Thiên An là thềm điện xây bằng những phiến đá hộp lớn, gồm mười bậc, có bốn rồng đá, chia thành ba lối lên đều nhau tạo thành Long Trì.

Theo kí ức của Lý Sâm thì Lý Hạo biết được, rồng đá điện Thiên An là một di sản kiến trúc nghệ thuật tuyệt tác, tiêu biểu cho nghệ thuật điêu khắc thời Lê sơ. Được chạm trổ bằng đá xanh, rồng đá có đầu nhô cao, đầu to, mắt tròn lồi, sừng dài có nhánh, bờm lượn ra sau. Thân rồng uốn lượn mềm mại thành nhiều vòng cung, nhỏ dần về phía nền điện, trên lưng có đường vây dài nhấp nhô như vân mây, tia lửa.

Lý Hạo nghiêng đầu nhìn về phía bắc của nền điện Thiên An, lại thấy một thềm bảy bậc lên xuống nhỏ hơn so với bậc thềm chính ở phía nam. Hai bên bậc thềm có hai rồng đá có dáng dấp của triều đại trước, rồng dài hơn ba mét, uốn bảy khúc, thân có vẩy, lưng như hàng vây cá, chân rồng nằm móng... Hai bên lan can trang trí hoa sen, sóng nước, đao, lửa, vân mây...

Lý Hạo yêu cầu dừng lại một hồi trước sân điện, để thưởng thức những thành quả vĩ đại này. Trước mặt hắn là tòa cung điện Thiên An nguy nga, cao bốn tầng, những cây cột to cao sơn phết đỏ tươi, chạm rồng phượng, thần tiên, cực kỳ tráng lệ.

Lý Hạo đứng trên Long Trì phóng tầm mắt nhìn bốn phía xung quanh, tự nhiên trong lòng hắn xuất hiện loại cảm giác cao cao tại thượng, bao quát chúng sinh. Hắn thấy ở phía xa xa các tòa kiến trúc hùng vĩ khác, bên trái là điện Tuyên Đức, bên phải là điện Diên Phúc. Hướng đông Long Trì đặt điện Văn Minh, hướng tây là điện Giảng Võ. Hai bên trái phải thềm rồng đặt lầu chuông đối nhau để dân chúng, ai có việc kiện tụng oan uổng thì đánh chuông. Nhìn đến đây, thì hắn lại bật cười ác độc nghĩ: “Không biết lão vua cha Lý Cao Tông phá quốc chi quân kia, có giải được vụ án oan nào hay chưa?”

Bốn chung quanh Long Trì đều có hành lang giải vũ để các quan hội họp và 6 quân Túc vệ. Phía trước là điện Phụng Thiên, trên điện dựng Lâu Chính Dương làm nơi giữ giờ khắc. Nhìn đến lầu giữ giờ khắc, Lý Hạo mới nhớ ra giờ khắc thời xưa tính như thế nào thì hắn từng đọc qua, nhưng bây giờ thì hắn hoàn toàn quên mất. Lý Hạo tự nhủ: “Lát nữa ra về, phải vào phòng sách tìm hiểu lại một chút kiến thức thời đại này mới được.”

Phía sau Long Trì dựng điện Trường Xuân, trên điện dựng Các Long Đỗ làm nơi nghỉ ngơi nhìn ngắm. Bên ngoài đắp một lần tường thành bao quanh gọi là Long thành. Càng quan sát, Lý Hạo càng bội phục sự tài giỏi của người thời cổ đại. Tuy rằng trước đây họ còn khiếm khuyết nhiều mặt, nhưng trí tưởng tượng và tài điêu khắc của cha ông ta đã vô cùng phong phú. Lý Hạo thở dài tiếc nuối, về sau tất cả mọi thứ ở đây sẽ tan thành mây khói bởi thời gian và chiến loạn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Lên Triều

Lão thái giám dẫn đường mời Lý Hạo vào điện chầu. Khi Lý Hạo bước vào điện, thì thái giám Lê Việt Tiến cất tiếng the thé hô vang: “Hoàng thượng giá lâm.”

Lý Hạo chậm rãi đi từng bước đến ngai vàng, tuy rằng đầu luôn thẳng, nhưng đôi mắt không ngừng đảo liên hồi, nhằm đánh giá cảnh vật phía trong điện. Và hắn thấy một đám người quỳ xuống, cúi đầu tung hô: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Lý Hạo khoan thai ngồi lên ngai vàng. Hai bên có hai tên thái giám trẻ tuổi cầm hai cây quạt chậm chậm phe phẩy, thổi vào lưng hắn từng đợt gió mát hiu hiu. Lý Hạo mỉm cười quan sát các quan đại thần đã đứng thành hàng ngũ chỉnh tề.

Tràng diện đối mặt với hàng trăm người như thế này không phải là hắn chưa từng trải qua bao giờ, nên biểu hiện tự tin như thế cũng là bình thường. Kiếp trước Lý Hạo trải qua bao lần ranh sinh tử, chém gết liên miên, có tình cảnh nào mà hắn chưa được trải nghiệm cơ chứ. Hắn nhếch mép, cất tiếng: “Các vị cứ tự nhiên, kiếm chỗ ngồi xuống đi!”

Lão thái giám Lê Việt Tiến hóa đá, các binh lính đứng xung quanh hóa đá, toàn bộ quan viên đang quỳ bên dưới điện cũng đồng loạt hóa đá. Lý Hạo chợt cảm thấy có gì đó không đúng, mới nhớ lại câu nói vừa rồi của mình. Thực ra đó chính là câu nói cửa miệng của hắn, khi bắt đầu cuộc họp hội nghị với đám đàn em dưới trướng. Đây chỉ là phản xạ có điều kiện, hắn nhất thời buột miệng mà thôi, không thể trách hắn được. Hắn đến thời đại này bao lâu cơ chứ? Mới chỉ có mười mấy tiếng đồng hồ là cùng. Bất hắn phải thích ứng ngay ư? Buồn cười, đến cả thần tiên cũng không được.

Lý Hạo hậm hực, văng tục trong lòng : “Mấy cái quy củ chó chết thời xưa, làm mình mất mặt liên tục, con bà tui nó, sau này mình sẽ xóa sạch hết.” Nhưng ngoài mặt lại cười vang ha ha: “Ha ha ha, hôm nay trầm cao hứng, nói đùa mấy câu thôi. Được rồi. Các ái khanh, bình thân!”

Tới bây giờ, đám quan lại trong triều mới lục tục đứng dậy, hai hàng cánh chuồn trên mũ lung lay theo nhịp đứng dậy của họ. Từ thời vua Lý Thánh Tông đã bắt đầu áp dụng kiểu mẫu triều phục cho các quan. Vua cấp cho trăm quan mũ cánh chuồn, đương thời gọi là mũ phước đầu, quy định triều phục vào châu là đội mũ cánh chuồn và đi hia. Các triều đại sau tiếp tục áp dụng những đồ dùng đó làm triều phục.

Tất cả đều nghiêm chỉnh đứng thẳng, cúi đầu, hơi nghiêng mình về phía trước, tức thì trong đại điện im phăng phắc, không nghe cả tiếng kim roi. Lý Hạo hơi bất ngờ về tác phong của quan viên thời xưa, quy định trong triều cũng có cái hay của nó. Nào có giống với thời Lý Hạo sống ở kiếp trước, khi họp đại biểu Quốc Hội, có cả những đại biểu ngủ gật, hoặc là hai người quay ngang sang nói chuyện với nhau trong giờ họp nữa. Tiếp theo, lão thái giám ho khan một tiếng, lớn giọng nói: “Ai có việc thì tâu, không việc, bãi triều.”

Lúc này một người đứng ra khỏi hàng ngũ, cất tiếng: “Khải bẩm hoàng thượng, thần có chuyện cần tâu.”

Lý Hạo nhận ra đó là Trung thư thị lang Cao Quang Viễn, hần hơi nhú mày nhìn nhìn vị đại thần này, thầm nghĩ: “Hôm nay là ngày đầu tiên ta lên triều, tên này ăn no rửng mỡ lại còn chạy ra tâu, muốn bêu xấu ta chắc. Nhưng không sao, thằng đàn Lý Huệ Tông cũng có biết cái gì đâu, mỗi lần lên triều chỉ biết nghe và phán lung tung một hồi sau đó cho bãi triều. Như vậy lại may cho mình vào thời điểm này, có giả ngu cũng không ai biết.”

Thấy hần im lặng hồi lâu, khiến Trung thư thị lang Cao Quang Viễn bất giác đỏ mặt hơi lạnh sống lưng, tưởng bản thân phạm phải sai lầm gì để cho long nhan đôi sắc. Chốc lát sau, Lý Hạo mới phun ra được hai chữ: “Chuẩn tâu.”

Cao thị lang bắt đầu nói giống hệt như tiếng học trò đang tập đọc tứ thư ngũ kinh, nhưng giọng nói pha chút run rẩy, bị vua nhìn chòng chọc như vậy thì ai mà không sợ hãi cơ chứ, chỉ nghe hần nói: “Khải bẩm hoàng thượng, hiện nay các vùng trong cả nước đang chịu cảnh thiên tai khắp nơi, dân tình ai oán, đang cần triều đình trợ giúp rất nhiều. Cụ thể là các vùng đang chịu thiên tai nặng nhất như lộ Diễn Châu đang chịu cảnh hạn hán, đồng ruộng khô héo. Lộ Long Hưng thì bị vỡ đê, nước tràn khắp nơi, dân chúng kêu than không ngừng. Lộ Thiên Trường lại đang chịu sự tàn phá của mưa bão, úng ngập ruộng đồng. Ngoài ra ở các châu, lộ khác đang gặp phải các tình cảnh thiên tai cũng không khá gì hơn.”

Trung thư thị lang Cao Quang Viễn vừa chấm dứt bài tâu churong, vội vã rút lui về vị trí đứng. Hiện tại, hần mới phát giác, toàn bộ lưng áo đã ướt sũng. Không phải đây là lần đầu tiên hần khải tâu, trước đây hần cũng từng đứng trước bá quan văn võ và Lý Huệ Tông bẩm tâu vài lần. Nhưng chưa có lần nào hần có cảm giác sợ hãi như lần này. Hần cảm thấy hôm nay khí chất của vị vua đang ngồi trên ngai vàng kia, phảng phất sự âm trầm, khủng bố.

Khí chất của một người nào phải tự nhiên mà có, nó chính là được rèn giũa theo thời gian, năm tháng và trải nghiệm của mỗi người. Hạo Chín Ngón đập lên biết bao mạng người để leo lên đỉnh, thì khí chất hung tàn, khát máu đã bám rễ chặt chẽ với linh hồn của hần. Thế nên, Cao Quang Viễn bị Lý Hạo chiếu tướng mà không run rẩy mới là chuyện lạ. Tuy nhiên, chuyện này cũng chỉ Cao Quang Viễn là cảm nhận được, các đại thần khác đều không hề hay biết, kể cả những quan viên đứng đầu. Bởi vì, triều luật nghiêm khắc, nên không có ai ngẩng đầu lên trông thấy vua, quan hai người bọn họ đầu khí thế với nhau cả.

Xét cho cùng thì cũng tội nghiệp cho Cao Quang Viễn, hần cứ tưởng hần phạm tội gì đó bị vua biết được. Thực ra là hần có tật giật mình, hôm qua hần mới nhận tiền đút lót của lão phú ông gần nhà để chạy tội cho lão. Hần khờ sờ nghĩ chẳng lẽ hoàng thượng đã nghe ai mật tâu về chuyện đó. Nhưng hần đâu ngờ, nguyên nhân Lý Hạo bức bội hần đơn giản là vì hần đứng ra tâu quá nhiều chuyện, yêu cầu Lý Hạo giải quyết.

Mặc dù định lực của Lý Hạo rất cao, nhưng lúc này hần vẫn phải tức giận nhìn Cao Quang Viễn thao thao bất tuyệt nói một tràng dài về những vùng đang bị thiên tai cần cứu trợ. Những vấn đề này mà kêu hần đi giải quyết sao? Một đại ca xã hội đen mới chuyển thể như hần, thì một chút hiểu biết về những vấn đề này cũng không có nữa là. Lý Hạo đang ngầm bói móc mười tám đời tổ tông nhà Cao Quang Viễn ra mà nguyên rủa. Ngày đầu tiên hần lên triều, đã đem củ khoai lang nóng bỏng ném vào trong tay hần.

Lý Hạo rất dứt khoát học theo bộ dáng của Lý Sấm mà phán: “Chư vị ái khanh có cao kiến gì, hãy đưa ra để cùng nhau bàn bạc.” Phán xong, hần liếc mắt nhìn đến những quan viên đang châu, về mặt đầy chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Quyền Thần

Lý Hạo quét mắt nhìn hồi lâu, thấy quần thần phía dưới vẫn im phăng phắc, không ai máy may động đậy. Lý Hạo ngầm tức giận, chẳng lẽ mấy tên ôn thần đồng loạt cảm khẫu, có ý muốn làm xấu mặt mình.

Lát sau, một người có vóc dáng thấp bé đứng ra khỏi hàng, người đó là bộ thị lang Đào Thường đứng ra lên tiếng: “Vi thần xin có ý kiến.”

Lý Hạo lộ ra vẻ mặt ngây ngô, ngoác miệng nói: “Chuẩn tâu.”

Bộ thị lang bộ hộ Đào Thường chấp hai tay cung kính, mà rằng: “Theo ý kiến của hạ thần, đầu tiên triều đình sẽ trợ giúp từng lộ một, giải quyết đến lộ

nào, thì dứt điểm lộ ấy, mới có thể tiếp tục trợ giúp tới lộ khác. Theo như vị thần thấy, lộ Diễm Châu gần kinh thành hơn cả và hứng chịu hậu quả của thiên tai nặng nề nhất, ta nên chú trọng đầu tiên vào lộ này, rồi sau đó mới đến các lộ tiếp theo.”

Ngư sử đại phu Lý An Khang, nghe bộ thị lang hộ hộ Đào Thường nói như thế, có điều phật ý, liền xin phép Lý Hạo, rồi buông lời can gián: “Thần trọng nghĩ, việc các vùng không cần phân chia trước sau, cần cứu tế tai dân cùng một lúc để tránh cho nạn dân ở các nơi còn lại phải chịu cảnh chờ đợi, sống trong khổ sở, làm ảnh hưởng đến vấn đề dân sinh.”

Rồi bộ thị lang bộ binh Đỗ Nguyên lại đứng ra xin tâu, người này hình dáng cao to, mày rậm, mắt sâu, nhưng đôi môi lại mỏng, gây cho người đối diện cảm giác áp bức khó dò, hần nói: “Thần thiết nghĩ, cảnh thiên tai, năm nào chẳng có, việc đó cần để sau. Việc trước mắt bây giờ là giặc cướp nổi lên như ong, hầu như châu, lộ nào cũng xuất hiện vài đám tặc tử, từ bọn mã tặc, đến sơn tặc, và cường đạo nơi nơi xuất hiện, ngày đêm cướp bóc, khiến cho thương nhân kêu khóc thấu trời. Điều cần thiết nhất bây giờ là phải cử quân triều đình đi dẹp loạn đám cường đạo đó, để tạo phúc cho lê dân bá tánh, đương oai triều ta.”

Lý Hạo gật gù, ra chiều đắc ý lắm, vỗ mạnh lên tay ngay vui vẻ mà phán: “Các khanh tâu đều có lý cả, không biết còn vị đại thần nào khác có cao kiến gì hay chăng?”

Giờ đây, thái úy Đỗ Kinh Tu mới từ từ ra khỏi hàng cúi đầu xin nói, lão là cự thần hai triều, đức cao vọng trọng, lời lão nói luôn được sự ủng hộ của cự thần triều trước, lão chậm rãi tâu rằng: “Theo ý của lão thần, triều ta nên vì bách tính mà giải họa thiên tai, cần kiểm tra vùng nào bị nặng nhất thì đi cứu trợ vùng đó trước, các vùng chịu sự tàn phá nhẹ hơn thì để sau.”

Thái úy Đỗ Kinh Tu vẫn còn đang có lời muốn nói thì đột nhiên một người đứng hàng trên cùng, từ đầu đến cuối một mực không để ý ai, chỉ lo nhắm mắt, chăm chú dưỡng thần, lại chen ngang nói không màng phép tắc, người ấy là thái úy phụ chính Tô Trung Từ, giọng hần oang oang cất tiếng như giữa chốn không người: “Ý của thần chính hợp ý của Đỗ thái úy đại nhân, thần đã tìm hiểu và biết được lộ Long Hưng là chịu thiên tai nhiều nhất, nên cứu trợ ở đây trước tiên.”

Đỗ Kinh Tu thấy Tô Trung Từ ngắt lời mình, lão cả giận phản đối: “Sao Tô thái úy biết rõ ở đó là chịu thiên tai nặng nhất.”

Tô Trung Từ điềm nhiên đáp: “Bổn quan đã điều tra rõ rồi, không cần Đỗ thái úy bận tâm.”

Lúc Tô Trung Từ nói đến lời này, hần không biết được trong mắt Lý Hạo xẹt qua một tia lạnh lẽo.

Tô Trung Từ có bộ dạng to cao, vạm vỡ, đường đường chính chính, khí thế ngút trời, mặt đen râu dài, có dáng dấp của người miền biển. Khoảng thời gian trước khi xảy ra loạn Quách Bốc, hần làm chức quan nhỏ trong triều, có quen biết với thái tử Lý Sâm. Về sau, nhờ Tô Trung Từ và Trần Lý phò trợ đánh dẹp Quách Bốc giúp, nên Lý Sâm mới có cơ hội bước lên đỉnh vương vị như vậy.

Hiện tại chương thành hầu Trần Tự Khánh cũng ra góp lời: “Bẩm hoàng thượng, chuyện lộ Long Hưng bị thiên tai tàn phá trầm trọng nhất là xác thực, vị thần cũng đã cho người điều tra cận kề.”

Kế tiếp thái bảo Trần Thừa cũng ra góp vui ứng tiếng: “Các châu lộ khác đều là hồi tai nạn nho nhỏ, đâu bằng một góc thiên tai của lộ Long Hưng, tiếng ai oán vang vọng, người người đều biết. Chuyện này đã rõ, thiết nghĩ bệ hạ nên quyết định luôn, không cần phải bàn lui nữa.”

Rồi một đám quan lại thân tín bên gia tộc họ Trần nhao nhao phát biểu, dị khẩu đồng thanh, xưng lời của Tô Trung Từ đại nhân là chí phải. Lý Hạo cười đưa ra quyết định: “Nếu như chư vị bá quan văn võ đều đã cho rằng như thế, thì trẫm xuống chỉ, trợ giúp lộ Long Hưng đầu tiên, sau đó sẽ đến các lộ khác thì bàn sau, mọi chuyện giao cho trung thư thị lang Cao Quang Viễn toàn quyền xử lý.”

Tuy rằng Lý Hạo biểu hiện ra ngoài như vậy nhưng trong lòng không ngừng cười lạnh, hần biết rõ gia tộc họ Trần đánh chủ ý giúp đỡ cho vùng quê của bọn chúng mà thôi. Tô Trung Từ, Trần Tự Khánh, Trần Thừa đều là người một nhà cả. Ba người đều làm quan to trong triều, ngoài ra còn nhiều người nữa của gia tộc họ Trần đều đang đứng trong điện Thiên An. Tô Trung Từ là cự phụ của hai huynh đệ Trần Tự Khánh và Trần Thừa. Nguyên phi Trần Thị Dung cũng là bào muội của hai người họ.

Hay cho một gia tộc họ Trần, anh em trong nhà vô cùng đoàn kết, thao túng triều đình như nắm vững trong lòng bàn tay. Có thể hiểu gia tộc họ Trần sau này đoạt được thiên hạ cũng là lẽ đương nhiên.

Nghĩ đến đây, bất giác Lý Hạo siết chặt nắm tay trái, hần cười khẩy trong lòng: “Ông Trời đã cho Hạo Chín Ngón vào vai diễn này, thì tất nhiên Hạo ta phải diễn cho tốt, hươu chết về tay ai, còn chưa rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hiền Tài Như Lá Mùa Đông

Lý Hạo quay sang hỏi thái úy Đàm Dĩ Mông: “Vậy Đàm thái úy có cao kiến gì về việc giặc cướp hay không?” Đàm Dĩ Mông quản lý hoàn toàn việc binh, nên hỏi hần cũng không sai.

Thái úy Đàm Dĩ Mông có bộ dạng mập mạp, khuôn mặt trắng trẻo nung núc thịt, hai má phệ xuống, cộng với đôi mắt thâm quầng chứng tỏ là người tư sắc quá độ, không có hình dáng gì của một võ tướng, đứng ra ngượng ngập hỏi đáp: “Mấy tên giặc cỏ này, không cần quan tâm nhiều làm gì, chỉ là một đám ô hợp, sao có thể chọi được với quân lính chính quy triều đình, thần chỉ cần phái vài đạo quân đi, là có thể tiêu trừ hoàn toàn nạn cường đạo này.”

Tô Trung Từ nghe thấy lời Đàm Dĩ Mông vừa nói, cảm thấy giống như đang xem hài kịch, buông lời chế giễu: “Lời này của Đàm thái úy, hình như bốn quan đã nghe nhiều rồi, nhưng nạn giặc cỏ vẫn không hề thuyên giảm thì phải?”

Đàm Dĩ Mông tím mặt hồi lâu mới đứng ra đáp: “Sao có thể có chuyện đó, bầm hoàng thượng, quả thực là vì thần đã xóa sạch nạn cường đạo trước đây, nhưng đám điều dân lại ham ăn miếng làm, chỉ lo cướp bóc để hưởng thụ, nên mới xảy ra chuyện như thế.”

Tô Trung Từ nhếch mép cười: “Thì ra là vậy, bốn quan lắng lời rồi.” Tô Trung Từ quyền khuynh thiên hạ. Một lời của hần còn nặng hơn lời vua, giữa chốn triều đình chỉ người nọ, mắng người kia đã dưỡng thành thói quen, nhưng không một ai dám làm gì hần cả.

Lý Hạo thầm cảm thán, Lý Sảm lên làm vua như vậy có khác gì bù nhìn. Người ta ở trước mặt hần vung tay vung chân, mà không dám hé răng chỉ trích nửa lời. Đứng ở ngôi cửu ngũ chỉ tôn mà nhục nhã như thế, đến nửa đời sau không phát điên mới là quái sự.

Còn Đàm Dĩ Mông ư? Hần rõ ràng là một kẻ vô dụng, nhu nhược và nói nhẹ là thiếu học thức, còn bảo nặng chính là ngu ngốc. Con người này mà trông cậy vào thì có khác gì bắt mèo đi canh cổng, bắt chó đi cày. Đàm Dĩ Mông là bảo đệ của Đám thái hậu. Đám thái hậu lại chính là mẫu hậu của thân xác mà Lý Hạo đang trú thân. Từ đó suy ra, Đàm Dĩ Mông leo lên chức thái úy, hơn phân nửa cậy nhờ vào thân phận của người bảo muội vậy.

Lý Hạo còn căm ghét Đàm Dĩ Mông ở bản chất bội tín bội nghĩa. Trước đây, để lấy lòng Lý Cao Tông mà Đàm Dĩ Mông đã bán đứng quan đồng liêu, dâng lên bản danh sách gồm 28 người, từng được Lý Sảm sắc phong thời Lý Sảm tự xưng Vương. Lúc quyền thế thì hần coi rẻ tình đồng liêu, khi sa cơ thì nghĩa vua tôi chẳng kể, đến hồi hoạn nạn thì phản bội mà lo thân. Con người Đàm Dĩ Mông phải nói là thủ đoạn khó lường, chỉ kẻ tiểu nhân mới có tâm địa ấy.

Vốn dĩ, Lý Hạo còn muốn chiêu lãm Đàm Dĩ Mông dưới trướng, nhưng hôm nay Lý Hạo thấy biểu hiện của Đàm Dĩ Mông yếu đuối, hèn nhát như thế, Lý Hạo quyết định đá hần ra khỏi vòng tròn, để tránh về sau bị đâm một đao lúc nào không biết.

Kế tiếp, các đại thần trong triều lần lượt dâng sớ tâu về nhiều vấn đề khác cần giải quyết, chẳng hạn như xây cầu, thông đường, đắp đê, đào mương, ... rồi các vấn đề về nông nghiệp, thương nghiệp, ngoại giao, ...

Có thể thấy rõ, tới bất cứ vấn đề nào đi nữa, đám quan lại trong điện châu cũng cãi nhau ỏm tỏi liên hồi. Nhìn bề ngoài tưởng rằng họ đau đầu, khổ sở vì nước vì dân lắm lắm. Nhưng thực ra là đang tranh giành quyền lợi về bên phe phái của mình. Một phe cự thân triều cũ do Đỗ Kính Tu dẫn đầu, một bên là bè đảng của gia tộc họ Trần do Tô Trung Từ lãnh đạo. Kết cuộc, đa số là phe Tô Trung Từ chủ yếu chiếm phần hơn.

Lý Hạo ngó lại những quan viên mang họ Lý, lại rất một phường giá áo túi cơm, ngậm miệng ăn tiền. Có một số kẻ chỉ cúi gầm mặt xuống từ lúc bắt đầu đến lúc tan châu, có một số tên thì mặt lơ đãng nhìn quanh như muốn thể hiện rằng không liên quan đến ta, đừng tìm ta gây phiền toái. Có một số người cũng đứng ra lên tiếng, lúc đó Lý Hạo mừng quýnh, tưởng đã tìm được hiền tài. Nhưng ai ngờ, chỉ cần Tô Trung Từ đứng ra chặn họng mấy câu, đã run lấy bầy như gặp hung thần, há mồm mồm vẫn không thốt nên được lời nào. Lý Hạo chỉ còn biết ngửa đầu than thở: “Trời diệt nhà Lý ta.”

Ban đầu, Lý Hạo còn chăm chú lắng nghe, ra chiều hứng thú, đến dần về sau cảm giác đầu vầng mắt hoa, sao bay đầy trước mặt. Vừa nhập vào thân xác vua, chưa cho hần hưởng thú vui, hoan lạc của việc làm vua, đã bắt hần chịu loại cực hình tra tấn nặng nề đến độ này. Thực khiến hần muốn đâm đầu vào cột để tự sát cho xong.

Trước đây, hần những tưởng làm vua phải cực kỳ sung sướng. Chỉ cần ngồi một chỗ gờ tay năm ngón, tất cả muôn dân trăm họ đều vâng vâng dạ dạ, rầm rập lắng nghe. Vung tay đằng đông, không ai dám đi đằng tây. Oai vua như sấm, giận dữ thì máu chảy thành sông, vui vẻ thì ban ăn khắp chốn. Thế mà bây giờ hần không dám mở miệng mắng chửi một lời, chỉ có thể chịu nhục đóng kịch trước mặt trăm quan, ai nói cái gì cũng phải gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Vào tối hôm qua, Lý Hạo còn bùng bùng khí thế, suy nghĩ cả đêm về đối sách dẹp loạn yên dân. Hần còn định bụng sẽ làm ra một loạt chính sách canh tân đổi mới, giúp cho lê dân bá tánh ca ngợi tung hô, được đời đời truyền lại, lưu danh hậu thế. Hần những tưởng mọi chuyện sẽ đơn giản như lông gà vò tỏi, chỉ cần một đạo thánh chỉ là giải quyết được hết vấn đề. Hần là ai chứ? Là vua một nước, vua nắm mọi quyền hành sinh sát trong tay, kẻ nào dám chống, tru di cửu tộc, giết sạch không tha.

Nhưng, đúng vậy, phải dùng chữ nhưng. Bởi vì hần đang ở trong một hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, như ngàn cân treo sợi tóc. Nếu như Lý Hạo dám mở miệng hô câu đó với Tô Trung Từ, người chết đầu tiên không phải ai khác, lại chính là hần.

Một sự thực hiển nhiên, mọi quyền hành trong triều đã rơi vào tay gia tộc họ Trần. Những vị trí cốt cán, quan trọng đều là người của chúng, nếu không phải họ Trần, cũng là họ Tô. Bộ lại đứng đầu là ai? Là thượng thư bộ lại Nguyễn Ma La, là nữ tể của Tô Trung Từ. Bộ binh đứng đầu là ai? Là thượng thư bộ binh Trần Dần, là biểu đệ của Trần Tự Khánh. Còn nhiều chức vụ khác nữa, mà Lý Hạo không buồn nghĩ tới. Chưa hết, chúng còn nắm giữ quyền quản lý ba đội Túc vệ quân, nắm giữ quyền điều khiển khoảng một phần ba binh lính Thành vệ quân. Ngoài ra, hàng vạn binh lính của gia tộc họ Trần ở phương nam khí thế ngút trời, điên cuồng thao luyện ngày đêm, như hổ đói rình mồi, luôn đội dịp xông thẳng tới kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Sự Quật Khởi Huy Hoàng Của Một Gia Tộc

Gia tộc họ Trần vốn sinh sống quanh năm bằng nghề đánh bắt cá trên sông nước, họ thường làm ăn ở những vùng cửa sông ven biển, đến đời Trần Lý đã trở thành một thế gia vọng tộc, có thể lực cường đại bao trùm khắp vùng Hải Ấp.

Loạn Quách Bốc xảy ra, vua Lý Cao Tông phải chạy lên Quy Hóa, Lý Sảm lúc bấy giờ còn làm thái tử, chạy về Hải Ấp, thuộc lộ Long Hưng, nương nhờ gia tộc Trần Lý. Ở đây, Lý Sảm gặp Trần Thị Dung, rồi đem lòng yêu mến. Từ khi ấy trở về sau, tình cảm của Lý Sảm đối với nàng đều trước sau như một, không hề thay đổi. Có thể cho rằng Lý Sảm không xứng là một vị vua tốt, nhưng chắc chắn một điều hẳn là một người đàn ông chung thủy.

Thời gian sống ở Hải Ấp đối với Lý Sảm mà nói chính là thời gian hạnh phúc nhất. Hẳn được mỹ nhân luôn ở bên cạnh yêu chiều, chăm sóc. Hẳn thâm nghĩ cuộc sống thần tiên cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng mọi thông tin Lý Sảm nhận được khi thông qua đánh giá của Lý Hạo lại hoàn toàn trái ngược. Ba huynh muội Trần Tự Khánh, Trần Thừa, Trần Thị Dung đều là nhi tử của Trần Lý. Đoạn nhân duyên giữa Lý Sảm và Trần Thị Dung, đơn giản chính là cuộc hôn nhân chính trị mà Trần Lý tạo dựng nên. Trần Lý đã hy sinh con gái mình, để làm bước đệm đưa gia tộc họ Trần bước lên vũ đài lịch sử.

Không biết Trần Lý có lòng tạo phản hay không? Mà con cháu trong dòng họ, thanh niên trai tráng trong làng, ngày ngày đều thao luyện võ nghệ, học tập binh thư. Phải nói người trong gia tộc họ Trần, nhân tài lớp lớp, người thế hệ trước thì thâm sâu khó lường, kẻ thế hệ sau toàn là anh thư hào kiệt.

Hắn quan sát lúc tư quân trong nhà Trần Lý tập luyện, lại càng khiếp sợ. Quân kỷ binh lính nghiêm minh, tác phong quân đội như nhất. Cường độ huấn luyện nặng nề vô cùng mà không ai có một câu oán thán. Lúc gia tộc họ Trần hộ tống Lý Sảm về kinh, tấn công thành Thăng Long, thì quân đội Trần tộc đã bộc lộ hoàn toàn sức mạnh to lớn. Quách Bốc xua quân đánh kinh thành dễ như trở bàn tay, kiêu căng tự đại. Thế nhưng đụng độ với hai huynh đệ Trần Lý, Tô Trung Từ lại như gặp thiên địch. Quân đội nhà Trần nhất mạch công thành, thế như chẻ tre, toàn diệt Quách Bốc, trợ giúp Lý Sảm bước lên vương vị.

Tiết thay, trong trận chiến cuối cùng, Trần Lý kiêu hùng một đời lại bỏ mạng chốn sa trường. Đây cũng là cái giá mà Lý Sảm không bao giờ có thể trả nổi cho gia tộc họ Trần. Khiến hẳn luôn hổ thẹn trong lòng dẫn đến một chuỗi sai lầm nối tiếp nhau. Vay tiền để trả, nhưng nợ mạng rồi sao có thể đền nổi đây? Đó cũng là một trong những lý do để gia tộc họ Trần chèn ép, đầu độc hết thảy quyền hành vào tay.

Lý Hạo còn vượt hẳn thời đại biết trước một điều. Sức mạnh của quân đội nhà Trần đâu chỉ có thế. Lúc bấy giờ, trên vùng thảo nguyên bát ngát, ở phía bắc Đại Tống, xuất hiện một đội kỵ binh thần thánh, đội kỵ binh Mông Cổ. Đội kỵ binh này được mệnh danh là đội kỵ binh mạnh nhất thế giới thời kỳ chiến tranh lạnh. Họ chính là những kỵ binh khát máu, đông đảo và thành công nhất trong mọi thời đại. Những cuộc chiến đối với họ đồng nghĩa với sự tàn sát và phá hủy. Từ những bộ tộc nhỏ bé hẻo lánh đến kinh ngạc, họ đã phát triển thành một đế chế có đất đai rộng nhất trong lịch sử loài người. Giả sử, Thành Cát Tư Hãn sống đủ lâu. Giả sử, lực lượng quân lính Mông Cổ đủ đông. Có lẽ người Mông Cổ đã chinh phục toàn bộ châu lục trên trái đất.

Các hiệp sĩ khắp một dải Châu Âu, những kỵ binh của các vương quốc hồi giáo, chiến binh hùng mạnh của Nga, binh lính đông đảo của Trung Quốc ... Không nơi nào chống đỡ được vô ngựa của dân Mông Cổ. Nhưng vô ngựa Mông Cổ đã phải dừng bước trước quân đội nhà Trần. Cả ba lần tiến công Đại Việt, thì cả ba lần kỵ binh Mông Cổ bị đánh cho thảm bại, người ngã ngựa đổ, hoảng hốt ôm đầu chạy trốn trở về. Sau ba trận đại thắng, người đời xưng tụng khí thế chiến đấu vô song của quân dân nhà Trần thời ấy là "Hào khí Đông A". Từ đó, nhà Trần đã tạo nên một thiên anh hùng ca, viết ra một lịch sử huy hoàng của dân tộc Việt.

* * * * *

Trên điện chầu, tận mắt chứng kiến thế lực nhà Lý hủ bại, thế lực nhà Trần nổi lên như mặt trời giữa ngõ, Lý Hạo đã cảm thông cho Lý Sảm hơn rất nhiều. Bởi vì, dù có thông minh tuyệt đỉnh đến cỡ nào đi chăng nữa, khi rơi vào hoàn cảnh tồi tệ như vậy, cũng chỉ còn cách buông tay, cho xuôi theo dòng nước mà thôi.

Hiện tại, hẳn đang cầu khẩn được quay về kiếp trước, làm lão đại ca về hưu, an phận thủ thường, vui vẻ sống hết quãng đời còn lại. Làm lão đại ca, phải rồi, hẳn là một đại ca, một ông trùm của thế giới ngầm trong kiếp trước. Hẳn đã từng là một huyền thoại với hung danh vang dội, hẳn đã từng sống trong những khốn cảnh tồi tệ vô cùng, vậy mà hẳn vẫn đạp bước để đi tiếp, chẳng lẽ hẳn lại có thể đầu hàng dễ dàng như thế sao.

Ý chí bất khuất là đức tính lớn nhất mà hẳn có. Càng gặp chuyện khó khăn thì hẳn càng kiên cường đối đầu với nó. Cổ nhân có câu “bình tới tướng ngăn, nước lên đắp đập”. Đúng là hiện giờ, hẳn rất khó khăn, muốn làm gì cũng bó tay bó chân. Những tướng muốn ngay tức thì chống lại thế lực hùng mạnh kia, đó là một suy nghĩ viển vông, hoàn toàn không thể. Hẳn tự đề tính chính mình, đường dài mới biết ngựa hay, hẳn sẽ không bao giờ chùn bước trước cường quyền.

Lúc bạn làm một việc gì đó hứng thú, vui vẻ, bạn sẽ cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh. Ngược lại, khi bạn làm một công việc nhàm chán, thì ời trôi, thời gian sẽ kéo lê từng bước chậm chậm đến kinh người. Tương tự như Lý Hạo lúc này, hẳn đang thực hiện một công việc hết sức nhàm chán. Hẳn ước oải, ngệt mặt ra xem các quan viên đương triều ganh đua miệt mài của nhau.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cuối cùng đã đến giờ kết thúc buổi chầu, Lý Hạo rất mau mải yêu cầu lão thái giám Lê Việt Tiến hô vang khẩu hiệu “bãi triều”, hẳn cực kỳ mong muốn được thoát khỏi cái địa ngục trần gian này nhanh chóng nào hay chừng ấy.

Lý Hạo chán chường, chật vật vô cùng, nhưng kịch thì vẫn phải đóng. Hắn khoan thai, phát tay giống như đang đi dạo chơi ngắm cảnh, ung dung rời khỏi đại điện. Tiếp theo hắn được dẫn đến ngự thiện phòng, để lần đầu tiên trong đời được ăn bữa ăn hoàng tộc.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ngự Thiện Phòng

Lý Hạo vừa đặt chân vào phòng ngự thiện đã ngửi thấy mùi trầm hương thơm mát, trong lành. Hắn nhắm mắt, dưỡng thần, hít thật sâu, đồng thời nuốt một ngụm nước bọt. Hắn chợt cảm giác mùi hương đó như tỏa tan vào cổ, làm cho hắn cảm thấy như chìm vào cõi bồng lai tiên cảnh, thanh tao thoát tục. Mọi phiền muộn trong đầu hắn đã được xua tan đi, chỉ còn lại cảm giác lâng lâng, yên bình.

Trầm hương là đặc sản độc nhất vô nhị của Chiêm Thành. Người xưa truyền rằng, trầm Hương là khí anh tú tụ, hòa vào nhựa chảy ra từ vết thương trên cây dó bầu, được hun đúc bởi thời gian, nắng gió và các điều kiện tự nhiên đặc biệt khác gọi là linh khí của trời đất. Trầm hương có tác dụng thanh lọc không khí, loại bỏ chất độc, giúp cho con người an thần, điều hòa khí huyết. Ngoài ra, trầm hương còn có tác dụng vào các kinh thận, tỳ, vị; có tác dụng làm giảm khí, làm ấm thận và tráng nguyên dương.

Vào thời Lý, giao thương giữa hai nước Đại Việt và Chiêm Thành đã rất phát triển. Đại Việt chủ yếu lấy từ Chiêm Thành những món hàng như: vàng, bạc, hồ phách, sừng tê, trầm hương, yến sào... Trong đó thì trầm hương chính là sự lựa chọn hàng đầu của những thương nhân Đại Việt. Sau đó, Đại Việt đã buôn trầm của Chiêm Thành rồi bán sang Đại Tống và các nước lân bang khác.

Phòng ngự thiện rất rộng, thiết kế xa hoa, tương đối rộng rãi. Lý Hạo đi giữa hai hàng cung nữ hai bên, miệng luôn nở nụ cười tươi tắn. Hắn bước lại ghế, thân nhiên ngồi xuống. Tục lệ hoàng cung rất nghiêm khắc, bữa ăn của vua thì chỉ có mỗi mình vua được ngồi ăn, những người khác toàn bộ đều phải đứng.

Ngoại lệ, nếu vua sủng ái vị đại thần nào đó, có thể vờ đến để hầu chuyện vua, cũng có thể được ngồi ăn nhưng phải ngồi bàn khác, và phải ngồi chênh lệch để vua có thể vừa ăn vừa trò chuyện. Dụng cụ để nấu nướng cho vua ăn, chỉ có thể dùng hai từ lãng phí để hình dung. Tất cả nồi niêu, vật dụng đã từng sử dụng nấu qua một lần thì toàn bộ đều đem đập bể hoặc vứt đi, không chừa lại một cái nào. Đến bữa ăn sau, lại mua đồ mới.

Lý Hạo vừa ngồi xuống, liền có vài chục cung nữ xếp hàng, tay bụng thức ăn đứng trong vòm, đồng loạt bưng lên. Hắn quan sát những cung nữ này, không phải ai cũng xinh đẹp xuất chúng, có người vẻ mặt thanh tú, có người nét mặt bình thường không có gì nổi bật, chỉ có một điểm chung là họ đều rất trẻ, khoảng chừng mười bốn đến mười tám tuổi là cùng.

Vốn dĩ, Lý Hạo là một người có bản tính háo sắc. Hắn không biết tại sao lại là một người như thế, nhưng mỗi khi hắn nhìn thấy người đẹp, thì ham muốn chiếm hữu cứ mạnh mẽ trỗi dậy, không tài nào kìm nổi. Ở kiếp trước, mặc dù Lý Hạo không có tới hai chục bà vợ, tuy nhiên mười mấy người chắc cũng phải đến.

Hắn nghe sư phụ của hắn nói nguyên nhân ở môn võ công bá đạo Long Hồ Song Sát mà hắn được lão truyền thụ. Lúc đầu, hắn còn cho rằng lão già không nên nét đó, viện cớ để lấp liếm thói quen đi tìm gái làng chơi của lão, mới rao bậy bạ như vậy. Nhưng càng về sau, hắn càng tin là phải. Bởi vì, qua mỗi tầng đột phá của môn võ công, hắn phải cắt tóc đi tìm những bà vợ của mình để phát tiết dục vọng.

Mỗi lần hắn nghe lão sư phụ khoe khoang tung trời về chiến tích khi xưa, hắn đều âm thầm khinh bỉ. Lão sáng tạo ra công phu này nhờ tài quan sát. Lão đã bỏ ra suốt bốn mươi năm để theo dấu chân của hai loài hổ và rắn. Lão theo dõi bất kể lúc nào, ngay cả lúc chúng đang giao hợp, lão cũng vụng trộm nhìn lên mà học tập. Từ đó, lão rút trích ra những bài học kinh nghiệm, sáng lập ra môn võ công Long Hồ Song Sát tuyệt đỉnh thiên hạ, bá đạo vô cùng. Cuối cùng, võ học đại thành, lão trở thành nhất đẳng tông sư, khoáng thế kỳ tài.

Lý Hạo mỉm cười nhớ lại những hồi ức tuyệt vời lúc nhỏ, hắn lẩm bẩm: “Bây giờ, lão già đang làm gì nhỉ? Chắc đang nhấp nhòm trên người con bé nào rồi. Ha ha.”

Mỗi lần nhớ đến lão già là hắn lại nhớ đến người con gái ấy, đôi mắt hắn long lanh, phảng phất một tầng sương mỏng, hắn sờ lên ngón tay út, nhếch mép thề lương: “Còn em, em ở trên trời, có nhớ anh không, em nhớ đợi anh nhé, nhớ phải đón anh đấy ...”

Hắn cảm thấy cổ họng khô khốc, đắng chát, cảm giác nghẹn nghẹn ở trong ngực như muốn trào ra. Thái giám Lê Việt Tiến trông thấy nét mặt Lý Hạo biến đổi vạn vạn, tưởng rằng hắn còn đang buồn bực chuyện triều đình, thì nhẹ giọng nhắc nhở: “Hoàng thượng, các món ăn đã được bày biện xong, mời hoàng thượng ngự thiện.”

Tĩnh lại từ trong cảm giác nhói đau, Lý Hạo nhìn Lê Việt Tiến mỉm cười, khẽ gật đầu với lão. Đoạn hắn cầm lên đôi đũa bóng láng được tạo ra từ một loại tre già, hứng thú nhìn tam thập ngũ phẩm vị, nghĩa là ba mươi lăm món ăn, được bày biện trên bàn rất tinh tế. Các món chính đựng trong vòm bịt giấy và buộc lạt cẩn thận. Tên thức ăn được viết trên một cái nhãn dán bên ngoài vòm. Hắn thích món ăn nào thì bảo cung nữ mở món đó.

Trong ba mươi lăm món ngự thiện, hần trông thấy những món ăn chưa từng được nhìn qua, hay nghĩ tới. Nổi bật là những món thuộc bát trân gồm: Nem công, chả phượng, da tây ngưu, bàn tay gấu, gân nai, mồi đuôi uoi, thịt chân voi và yến sào. Món đặc sản trong đặc sản như bào ngư, vi cá, nem công, chả phượng thì hần đã từng ăn qua nhưng ngoài ra còn nhiều món khác có tên nghe rất kêu, rất nổi mà hần mới được nếm thử lần đầu.

Vương triều thời xưa quả thực rất coi trọng rồng. Cái gì sử dụng cho vua cũng liên quan đến rồng. Các món ăn đang bày biện trên bàn, hơn phân nửa là được chế biến, xếp kiểu hình rồng cực kỳ đẹp mắt. Chẳng hạn như món gỏi ngó sen hình rồng lưng là chả chay, món gạo nếp được nặn xếp thành hình rồng với đủ loại màu sắc, hoặc là món rồng đuôi xoắn năm móng, có vẩy bằng tôm.

Nhưng các món ăn ở đây không phải món nào cũng thuộc loại cao lương mỹ vị mà thực ra có nhiều món rất bình dân như : dưa môn kho, ruốc sả, dưa cải, rau muống chấm nước tôm kho ...

Ăn xong, có cung nữ bưng vào một khay thức ăn tráng miệng gồm có các loại chè, bánh, kẹo, mứt, trái cây. Sau khi thưởng thức qua những món tráng miệng này, Lý Hạo được một cung nữ kính cẩn dâng cho tằm để xia răng. Loại tằm này cũng được vót từ một thứ tre già, chiếc tằm dài bằng cây viết mực ở kiếp trước, đầu nhỏ giống đầu tằm dùng để xia răng. Đầu lớn bằng mứt dừa được người vót dùng sống rựa đập nhẹ nhẹ cho tua ra, cái xơ tre thật mịn mới được dùng, cái đầu xơ loe ra giống như một đóa hoa vạn thọ.

Tự Sự Bản Thân

Tôi xin tự giới thiệu tôi là dân Công Nghệ Thông Tin, nghèo nàn về vốn từ, khô khan về cảm xúc. Tôi chưa vào giờ viết truyện, cho dù là một truyện ngắn, nói chi là một bộ tiểu thuyết dài. Tôi viết bộ truyện này không phải vì lợi ích, bởi có được trả tiền nhuận bút hay nhận được cái gì khác đâu. Cũng không phải vì đam mê, tôi chỉ hứng thú đọc truyện, đọc truyện sướng hơn nhiều, giải trí vui vẻ, vài ngày là xong một bộ truyện. Xong là hết, nhảy sang đọc bộ khác, sáng khoái vô cùng.

Tôi viết bộ truyện này vì tự nhiên trong đầu có một cảm xúc, gần như là bắt buộc tôi phải làm thế. Cách đây một tháng, tự nhiên trong đầu tôi hiện lên một chuỗi sự kiện với những hình ảnh đan xen nhau, có nhân vật chính, có nhân vật phụ. Y hệt như tôi đang trải qua những giấc mơ đứt quãng vậy. Rồi nó thôi thúc tôi phải lên bàn phím và bắt đầu gõ. Tôi gõ như ma nhập, liên tục không ngừng nghỉ. Những đoạn tôi gõ ra không ăn khớp gì với nhau, có đoạn tả cảnh, có đoạn nói chuyện, có đoạn chiến đấu, có đoạn xây dựng. Chúng cứ đan xen lẫn lộn như món canh thập cẩm.

Khi kết thúc việc đó tôi thấy tâm hồn mình thoải mái hơn rất nhiều. Những tưởng cứ thế là xong, vậy mà cảm xúc đó nó vẫn cứ đeo đẳng mãi không dứt. Làm công việc, hay đang đọc truyện, không thể chú tâm vào. Hình ảnh của bộ truyện cứ lộn xộn trong đầu mãi không thể nào xóa bỏ. Nó luôn tạo cho tôi có ý nghĩ đi vào rừng sâu, hay lên núi, hoặc đi bất cứ nơi nào đó, cắt đứt mọi liên hệ với cuộc sống bên ngoài. Và viết bộ truyện này, viết cho đến khi nào hoàn thành mới thôi.

Phải chi tôi là một nhà văn thực thụ thì tôi có thể thực hiện được điều này. Nhưng mà tôi hoàn toàn không phải, tôi còn có công việc khác để kiếm sống. Những ý nghĩ muốn sáng tác truyện (nó) này thật điên rồ, tôi cho rằng như vậy. Tôi cố trấn tĩnh: “Không sao, kệ nó đi.”

Sau đó tôi quyết định chiều lòng nó. Tôi bắt đầu viết truyện. Chương 1, tôi viết trong 5 ngày. Khó không thể tả. Chương 2, tôi viết trong 3 ngày. Và quyết định bắt đầu cho đăng truyện lên Tàng Thư Viện. Đến bây giờ, tôi có thể hoàn thành mỗi ngày 1 chương. Tôi chỉ có 3 tiếng đồng hồ để hoàn thành 1 chương truyện mỗi ngày. Cơ mà, tôi thấy như vậy là cảm thấy thỏa mãn rồi.

Có lúc, khi ngồi vào máy tính, dự định viết truyện mà chẳng biết viết cái gì, ngồi một lúc lâu mà chẳng có gì để viết. Nhiều khi, viết truyện đang cảm xúc dâng trào, ý chí hùng hục, thì đại phu nhân bước lại, chống nạnh, chìa hai tay về phía tôi mà thở thè: “Bé con đi chồng, em nghỉ một lát, mồi tay lắm rồi.” Thế là hoàng thượng trong mơ, phải cuống quýt tỉnh lại, hai tay ôm con mà hát ru ầu ơ à ời à ời.

Lại có khi, đang rảnh nằm chơi, cảm xúc chợt đến, vừa định nhảy vào bàn phím, chơi trò hoàng đế múa gậy, hoàng thượng múa côn, thì mẫu thân nương nương khoan thai đi tới, duyên dáng bảo: “Con ra ngoài coi đứa lớn kia, nó đang nghịch bản hết rồi đấy, ra mà chơi với nó.”

Thế mới biết, viết truyện gian nan đến cỡ nào, khổ cực ra sao. Nhưng mà đã lỡ tay viết, thì tôi sẽ theo đến cùng. Có thể là 1, 2 tháng sẽ hoàn thành, cũng có thể là 1, 2 năm, tôi không thể xác định. Tuy nhiên, tôi chắc chắn một điều rằng tôi sẽ viết trọn bộ này. Tôi viết vì nó, vì cảm xúc trong tâm hồn mình, tôi sẽ giúp nó thỏa mãn ước nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Vị Vua Tài Giỏi Nhất

Giấc ngủ trưa rất bổ ích. Thời gian còn trai trẻ, Lý Hạo luôn luôn ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, lúc nào cũng phải cảnh giác, đề phòng. Bởi vậy, khi ngủ trưa hần chưa bao giờ ngon giấc. Khi tuổi quá tứ tuần, sự nghiệp vững bền, lúc đó hần mới có khái niệm về một giấc ngủ sâu.

Như bây giờ, hần đã là vua một nước. Còn phải sợ thích khách giữa trưa nhảy vào phòng, cho hần một nhát đao nữa hay sao? Hần quyết định tự thưởng cho mình một giấc ngủ bình an, sau buổi biểu diễn mệt nhọc ban sáng.

Người ta nói, ăn được ngủ được là tiên. Có thể làm tiên, ai lại nguyện ý không muốn làm. Cho dù dòng đời có chạy theo đường ray lịch sử, thì hần vẫn

có thể làm vua tới mười mấy năm nữa. Hẳn không ngại hưởng thụ cuộc sống vương giả chí tôn này. Lo âu, sầu khổ đâu thể nào giải quyết được vấn đề trước mắt. Lạc quan mà sống sẽ giúp tâm hồn thanh thản hơn nhiều.

Đầu giờ mùi, thái giám Lê Việt Tiến đánh thức Lý Hạo để đi duyệt tấu chương. Hắn rời khỏi Long An cung, theo đội tùy tùng tiền hô hậu ủng, cất bước tới điện Trường Xuân. Đến đời Lý Sảm lên ngôi, Lý Sảm liền chọn điện Trường Xuân làm nơi duyệt tấu chương, cho tiện bề đi lại. Vào mỗi buổi chiều tà, Lý Sảm còn hay lên gác Long Đồi ở ngay phía trên điện Trường Xuân, để nghỉ ngơi nhìn ngắm.

Điện Trường Xuân được xây theo lối kiến trúc cổ thời Lê sơ. Trên các bức tường chạm trổ những hình rồng, phượng bay múa, uốn lượn, đan xen vào nhau. Khi Lý Hạo vào phòng duyệt tấu chương, đã cảm thấy choáng ngợp bởi vẻ cổ kính trước mắt. Hắn ngồi lên chiếc ghế dựa rất rộng, lòng ghế lõm xuống, hai bên mép ghế lại cong vành lên. Đồ vật đầu tiên đập vào mắt hắn chính là ngọc tỷ.

Ngọc tỷ của vua là vật tượng trưng cho quyền lực tối thượng của chính bản thân vua. Ngọc tỷ còn là được coi là quốc bảo, nên trân quý vô cùng, lưu truyền từ đời này sang đời khác. Nó được chế tạo từ một viên ngọc kỳ lạ, huyền bí, có thể phát ra ánh sáng màu xanh lam và tỏa ra luồng khí trong lành, mát dịu.

Rời mắt khỏi ngọc tỷ, Lý Hạo ngao ngán nhìn đồng văn thư dày cộp đặt trên long án. Hắn lật một tấu chương lên xem, thấy nội dung tấu chương nói về vấn đề thu thuế, phân chia ruộng đất cho nông dân. Hắn đọc một lát, cảm giác đầu vầng mắt hoa, nhưng vẫn chẳng hiểu phải phê duyệt, chỉnh sửa như thế nào cho phải. Hắn vút sang một bên, cầm lên tờ tấu chương khác xem thử.

Bản tấu chương này tố cáo vấn đề nhận hối lộ, mua quan bán tước xảy ra ở lộ Hồng. Hắn kiên trì đọc hết bản tấu chương dài dằng dặc này từ trên xuống dưới. Cuối cùng hắn cho ra một kết luận: “Chẳng hiểu thằng cha đó nói được mấy phần sự thật, ai đúng ai sai, chỉ có trời mới biết.”

Lý Hạo lẩn lộn trong thế giới ngẫm hơn nửa đời người, có chuyện gì mà hắn chưa từng trải qua cơ chứ. Vấn đề tham ô, hối lộ trong chốn quan trường, hắn cũng từng tham gia trong trò chơi khắc nghiệt đó. Một tờ giấy có thể phơi bày tất cả sự thật hay sao? Hắn chỉ cần ấn ngọc tỷ xuống là giải quyết được hết thảy mọi chuyện sao? Nực cười, đem ra gạt thẳng nhóc Lý Sảm có khi còn thực tế hơn.

Hắn lại vút sang một bên, tiếp tục đọc các tấu chương khác, thấy các bản tấu chương đều có một điểm chung. Mọi vấn đề đều nói khái quát chung chung, chuyện mấu chốt, cụ thể hay hướng giải quyết lại không hề nhắc tới. Hoặc là có những bản tấu chương yêu cầu hắn phải đưa ra đối sách, quyết định mà hoàn toàn nằm ngoài tầm hiểu biết của hắn.

Ngồi cầm cây viết to dùng thời xưa nghịch nghịch hồi lâu, Lý Hạo chợt nghĩ ra một trò chơi cực kỳ thú vị. Hắn đặt tên trò chơi đó là trò chơi đóng dấu. Hắn cầm một tờ tấu chương, cầm ngọc tỷ lên ấn mạnh xuống. Tiếp tục, chuyển sang bản tấu chương khác, lại ấn ngọc tỷ.

Lý Hạo cảm thấy càng lúc càng hứng thú với trò chơi này, giống hệt đứa trẻ mua được cây kẹo mút vậy. Hắn say sưa làm động tác mờ, đóng, ấn đến quên cả trời đất. Có lẽ, nếu một tấu chương nào đó, có ghi vào đấy là bản Lý Huệ Tông vào kỹ viện làm nam kỹ, thì hắn cũng vui vẻ mà đóng dấu lên. Công việc của hắn cứ thế tiếp diễn cho đến bản tấu chương cuối cùng.

Lão thái giám Lê Việt Tiến đứng hầu bên cạnh như bị thôi miên, há hốc miệng nhìn tốc độ duyệt tấu chương thần tốc của Lý Hạo, mà không biết nói lời nào cho phải. Lão chỉ tĩnh lại, khi nghe tiếng cười đặc biệt sung sướng của Lý Hạo, lão chỉ nghe hắn nói: “Ha ha ha ha ... Lê ái khanh, người có thấy trăm tài giỏi không hả? Tự cổ chí kim, có ai duyệt tấu chương nhanh bằng trăm chứ hả?”

Lê Việt Tiến rất thức thời nín thở, hắn biết không thể đắc tội với vua ngay lúc này được, lão tung hô: “Hoàng thượng anh minh, tài năng đức độ của ngài có thể so cùng khai quốc hoàng đế thời xưa.”

Lý Hạo cười vui vẻ, hắn liếc nhìn lão thái giám với ánh mắt đầy cảm mến, người trung thành cần được đối xử công bằng, hắn rất cảm phục người thái giám già luôn tận tụy bên mình Lý Sảm này. Lý Hạo thở dài một hơi, mắt nhắm nghiền nhìn lên trần nhà, sau đó hỏi: “Lê ái khanh, lão đã theo trăm được bao lâu rồi?”

Trộm ngược nhìn khuôn mặt vua, Lê Việt Tiến thôi không thể hiện vẻ mặt xu nịnh, chậm rãi đáp: “Từ hồi hoàng thượng mới sinh ra, lão nô đã may mắn được chọn để phụng thị ngài, cho đến bây giờ đã hơn mười sáu năm.”

Lý Hạo vẫn nhìn trần nhà, bi thương hỏi tiếp: “Mười sáu năm, nói dài cũng không phải dài, nói ngắn cũng không phải ngắn. Lê ái khanh, lão có từng oán trách trăm không?”

Lê Việt Tiến vội quỳ sụp xuống, đập đầu mạnh đầu lên thềm, khàn giọng nói: “Hoàng thượng, kiếp này, lão nô nguyện sống làm nô tài nhà Lý, chết làm ma nhà Lý.”

Lý Hạo không hề làm động tác đỡ Lê Việt Tiến nâng dậy, hắn biết động tác đó là thừa thãi, hắn cúi nhìn lão, nhẹ giọng bảo: “Lê ái khanh, đứng lên đi, trăm có chuyện cần hỏi khanh.”

Lão thái giám đứng lên, khom mình, thoáng nhìn mặt Lý Hạo. Lão thấy trong đôi mắt của vị vua trẻ tuổi này, thể hiện sự tin tưởng, kiên định từ xưa tới nay chưa bao giờ có. Bất giác nước mắt lão rơi xuống, lão run giọng: “Hoàng thượng, ngài đã trưởng thành, lão nô nguyện vì ngài chia sẻ nỗi ưu tư.”

Cất tiếng cười vang vọng, sang sảng khắp phòng, Lý Hạo vẫn ngồi nguyên tại vị trí cũ, hai tay vân vê ngọc tỷ lấp lánh ánh hàn quang.

Chương 11: Bắt Đầu Tìm Kiếm

Con người là loại động vật bậc cao kỳ quái. Đời sống giao tiếp của con người rất đa dạng và phong phú. Có đôi khi, hai người nói chuyện với nhau rất tâm đầu ý hợp, cả hai có thể trò chuyện suốt cả nửa ngày. Thế nhưng khi quay lưng đi, lại tìm mọi thủ đoạn để triệt hạ nhau. Có đôi lúc, hai người chỉ nói với nhau những câu cực kỳ ngắn gọn, tuy nhiên cả hai đều thấu hiểu được cảm xúc, nỗi lòng đối phương.

Lý Hạo nhìn lên ngọc tỷ trên bàn tay, giọng không nhanh không chậm, tự giễu: “Trưởng thành!? Từ ngày phụ hoàng băng hà, trẫm đã trưởng thành. Từ ngày đó, trẫm đã hiểu sự tàn khốc của hoàng quyền. Bất đắc dĩ trẫm phải thu mình. Trẫm sợ rằng, ngày trẫm bộc lộ tài năng, thì ngày đó chính là ngày chết của trẫm.”

Hắn quay sang hỏi Lê Việt Tiến với giọng nửa đùa nửa thật: “Lê ái khanh, khanh có biết vì sao trẫm phê duyệt văn thư loạn lên như vậy không?”

Lão thái giám ngăn người, suy nghĩ một chút, lắc đầu hồi đáp: “Lão nô ngu muội, không thể hiểu được.”

Khuôn mặt Lý Hạo chợt chuyển thành dữ tợn, ánh mắt như hổ băng có thể nhấn chìm vạn vật, hắn vỗ mạnh lên bàn, đứng phắt dậy, vung mạnh tay chỉ về phía trước, tựa như núi lửa bộc phát, hắn gầm lên: “Bởi vì bọn chúng, nếu trẫm không làm vậy, ngày tàn của trẫm sẽ còn đến nhanh hơn nữa. Người trong gia tộc bọn chúng đã rải khắp triều đình. Có tấu chương, văn thư nào mà chúng chưa từng xem qua. Tô Trung Từ, thái úy phụ chính, hắn giỏi lắm. Hắn xem trẫm là một thằng trẻ ranh vặt mũi chưa sạch. Hắn chỉ còn nước chưa leo lên ngai vàng của trẫm, đập trẫm xuống. Tên cầu nô tài, hắn dám cho người chỉnh sửa lại những tấu chương này trước khi đưa cho trẫm xem. Hắn nghĩ trẫm bị mù mắt sao. Nhưng trẫm chưa mù, trẫm còn nhìn được. Một vài chỗ đã bị chỉnh sửa rất tinh vi. Trò khôn vặt này mà đem ra đùa trước mặt trẫm, ha ha ha ha.”

Hắn phất tay hất đổ những tấu chương bay tứ tán khắp phòng, hừ lạnh: “Đổng phế thái này chính là phương pháp thử của chúng. Ha ha ha ... tát nước theo mưa, ha ha, tát nước theo mưa ... cũng là biện pháp đối phó rất tốt.”

Gào lớn là một trong những cách giải tỏa bức xúc hiệu quả của con người. Sau khi nguôi bớt phần nào cơn giận dữ, Lý Hạo ngồi phịch xuống. Nhìn sang lão thái giám vẫn kính cẩn khom mình, bất động, không hề lộ ra chút sợ hãi. Hắn không ngờ lão thái giám lại có được sự bình tĩnh cao như vậy. Tiếc thay, lão chỉ là một thái giám. Một thái giám, không thể giúp hắn lật đổ được thế lực hùng hậu kia.

Lý Hạo chăm chú quan sát Lê Việt Tiến, nhủ thầm, cất tiếng: “Lê ái khanh, hãy nói cho trẫm nghe về thể cục hiện tại của triều đình.”

Lê Việt Tiến thoáng run người, đáp: “Bẩm hoàng thượng, nô tài chỉ là phận tòi tở, hầu hạ bên cạnh hoàng thượng là phúc phận của nô tài, nô tài không dám làm bàn chuyện quốc gia đại sự.”

Lý Hạo nở nụ cười tán thưởng: “Tốt lắm! Triều quy nghiêm khắc. Không cho phép thái giám dèm pha, sàm tấu. Lê ái khanh biết đạo giữ mình. Trẫm quả không nhìn lầm khanh.”

Hắn dừng lại một lát, quắc mắt nói: “Cho trẫm một cái tên.”

Lê Việt Tiến không chút do dự trả lời: “Bẩm hoàng thượng, thái úy Đỗ Kính Tu.”

Lý Hạo chau mày, trầm tư: “Người này, hình như không ổn, biểu hiện của lão trên triều không thỏa đáng.”

Lão thái giám chậm chậm tiếp lời: “Bởi vì, Đỗ đại nhân cùng một suy nghĩ với hoàng thượng. Vì mạng sống, vì gia tộc. Nếu Đỗ đại nhân biểu lộ lòng trung với hoàng thất, hắn sẽ chết rất nhanh. Còn một lý do nữa, bởi vì hắn thất vọng. Thất vọng về tiên hoàng, và thất vọng về hoàng thượng.”

Khuôn mặt Lý Hạo giãn ra, hắn lắc đầu ngao ngán: “Cơ nghiệp hai trăm năm nhà Lý, lại bị hủy trong tay phụ hoàng. Trẫm đã hiểu. Nhớ, cuộc trò chuyện hôm nay của trẫm và khanh coi như chưa từng tồn tại. Khanh dọn dẹp lại căn phòng rồi về cung.”

Lê Việt Tiến đi nhặt lên những tấu chương nằm loạn xạ khắp nơi, đặt ngay ngắn lên long án. Lý Hạo suy nghĩ một lát, cũng đi sắp xếp lại văn thư. Lão thái giám van nài hắn không cần động long thể, tự lão đi dọn là được. Nhưng Lý Hạo một mực không nghe, nhất quyết phụ giúp lão. Lê Việt Tiến không thể làm gì khác hơn, đành phải nhanh tay nhanh chân làm cho xong.

Khi sắp xếp mọi thứ đâu ra đó. Hai người chuẩn bị rời phòng, Lý Hạo chợt cất tiếng: “Chậm đã, trẫm còn một chuyện cần nói. Triều đình, trẫm đã không thể quản, nhưng trẫm vẫn còn là chủ nhân của hoàng cung. Không cần biết khanh sử dụng thủ đoạn hay phương pháp gì. Hãy biến những thái giám, cung nữ trong cung thành tai, mắt của trẫm. Mọi chi tiết sinh hoạt của toàn bộ hoàng hậu, phi tần trong cung phải được ghi lại. Đặc biệt, phải lưu ý Trần nguyên phi. Gian tế của gia tộc họ Trần, tạm thời không động đến. Cứ để bọn chúng oai phong một thời gian. Phải thực hiện bí mật, cẩn thận. Không cần nhiều người, chỉ cần trung thành là được. Lê ái khanh, làm được không?”

Lê Việt Tiến quỳ xuống, giọng kiên định, hồi đáp: “Bẩm hoàng thượng, nô tài làm được.”

Lý Hạo đưa hai tay nâng lão thái giám đứng dậy, nói: “Tốt, rất tốt, trẫm trông cậy cả vào khanh. Bắt đầu từ ngày mai, khanh sẽ là quản vụ thái giám.

Trầm sẽ đi soạn ngay một đạo thánh chỉ.”

Tiếp theo, hần lật ra cuộn thánh chỉ, cầm bút nghiên lên viết như rồng bay phượng múa. Lý Sảm được học viết từ những danh sư cung đình, nên khả năng viết chữ thư pháp đẹp tuyệt vời. Văn học thời Tống rất phát triển, là thời kỳ cực thịnh của văn từ, thơ phú. Cho nên cũng ảnh hưởng phần nào đó sang Đại Việt lúc bấy giờ. Lý Sảm đam mê học thơ, vẽ tranh hơn là học binh thư, đạo trị quốc. Bởi vậy, có thể biết chí của Lý Sảm không phải ở ngôi vua. Mười mấy năm sau, khi Lý Sảm bị bức phải thoái vị, hần liền vào chùa Chân Giáo tu hành, một lòng hướng phật. Nhưng vẫn không thoát khỏi kết quả, chết trong oan ức.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Đàm Thái Hậu

Sau khi Lý Hạo rời khỏi điện Trường Xuân, trở về ngư thư phòng. Hần lục lại các tài liệu, cố thư để tra dồi thêm những kiến thức của thời xưa, chủ yếu là những điều cần biết của thời Lý.

Hần chìm vào dòng sông lịch sử đến quên cả thời gian. Lúc tỉnh lại, mới nhận ra trời đã về chiều. Hần quyết định đi thăm Đàm thái hậu. Đây là lịch trình của Lý Sảm mỗi ngày. Chiều nào, Lý Sảm cũng đi vấn an mẫu hậu.

Lý Sảm có hai đức tính đáng phục, chính là sự chung thủy và lòng hiếu thuận. Về mối tình son sắt mà hần dành cho nguyên phi Trần Thị Dung thì mọi người đều biết. Còn tấm lòng hiếu thảo của Lý Sảm đối với Đàm thái hậu, thì hình như không ai nhắc đến. Sử sách chỉ miêu tả về Lý Sảm như một kẻ nhu nhược, một đứa trẻ chỉ biết nghe lời mẹ. Nhưng Lý Hạo biết rằng Lý Sảm rất yêu thương, kính trọng người mẹ của mình.

Lý Hạo đứng bên ngoài cửa phòng Đàm thái hậu. Cung nữ của Đàm thái hậu, thấy hoàng thượng đến, vội vã vào trong phòng báo cho bà. Đợi một lúc, Lý Hạo mới được Đàm thái hậu cho phép vào phòng. Hần không bất ngờ lắm khi gặp mặt Đàm thái hậu. Trên đường đến cung thái hậu, hần đã hồi tưởng lại những ký ức của Lý Sảm về người mẹ tiện nghi này. Dù vậy, Lý Hạo vẫn choáng ngợp trước vẻ cao sang, quý phái của vị thái hậu đang ngồi đối diện.

Đàm thái hậu khoảng chừng ba mươi lăm tuổi. Khuôn mặt trái xoan, tuy tuổi đời còn trẻ, nhưng nét phong trần, dạn dày sương gió vẫn được thể hiện khá rõ, qua từng cử chỉ biểu hiện của nàng. Nghĩ cũng thật ủy khuất cho Lý Hạo, phải nhận một người đáng tuổi con mình làm mẫu hậu. Nhưng chịu ảnh hưởng bởi cảm xúc, tình thương của Lý Sảm đối với người mẹ. Cho nên, Lý Hạo luôn cảm thấy kính phục, trân trọng Đàm thái hậu, chứ không có bất cứ cảm giác khinh nhờn nào.

Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con. Từ ánh mắt của Đàm thái hậu nhìn Lý Hạo đầy triu mến, hần hoàn toàn tin tưởng, nàng sẽ không bao giờ hại hần. Lý Hạo là một đứa trẻ mồ côi. Hần được sự phụ nhặt ở trong rừng, khi theo dõi đàn hổ. Nếu không có sự phụ hần đến kịp thời, có lẽ lúc đó hần đã thành món trắng miệng ngon lành của đàn hổ. Kể từ khi sống chung với sự phụ, hần xem ông ấy như người thầy đồng thời là người cha thân thiết nhất trên đời. Còn tình mẫu tử, hần không hề biết. Hần khát khao và hần hận.

Thấy Đàm thái hậu mỉm cười nhìn hần, Lý Hạo vội bước đến cung kính nói: “Hoàng nhi, vấn an mẫu hậu. Chúc mẫu hậu luôn vui vẻ, khỏe mạnh.”

Đàm thái hậu vui vẻ lên tiếng, giọng của nàng vang vang như tiếng son ca đang hát: “Được rồi, hoàng thượng không cần đa lễ, mau ngồi xuống đi.” Nàng chỉ vào chiếc ghế có lưng tựa hình tròn, được đặt phía bên tay trái của nàng.

Ngồi xuống ghế, Lý Hạo thấy trên bàn của Đàm thái hậu có cái áo len màu vàng, mới đan được một nửa, hần hỏi: “Mẫu hậu đang đan áo hay sao?”

Đàm thái hậu cầm áo len trên tay, ngón tay thon dài như búp măng xiên kim qua lại rất nhanh và thành thục. Đôi mắt nàng đen long lanh, rất sâu và cuốn hút, khiến cho người nào nhìn vào mắt nàng có cảm giác như chìm vào vực sâu không đáy. Vừa đan, nàng vừa nói: “Trời trở lạnh, mẫu hậu sợ hoàng thượng cảm lạnh, mới đan áo cho hoàng thượng mặc để giữ ấm mình.”

Một cảm xúc run rẩy, thốn thớt lạ thường dấy lên trong lòng Lý Hạo mà trước nay hần chưa bao giờ có. Khỏe mắt của hần chợt cay cay, tâm hồn hần dấy lên từng cơn sóng. Lần đầu tiên Lý Hạo hiểu được tình nghĩa mẹ con là gì. Nó thật đầm ấm biết bao, mệnh mông biết mấy. Hần thầm nghĩ: “Có lẽ ta chịu ảnh hưởng của Lý Sảm. Chiếm cứ cơ thể hần đã làm cho ta yếu đuối hơn. Giờ đây ta cũng chỉ là một đứa trẻ cần mẹ, cần gì phải kìm nén cảm xúc của bản thân.”

Nghĩ đến đây, hần nhào tới, quỳ xuống, gác đầu lên đùi Đàm thái hậu, nước mắt tuôn rơi, hần nấc lên từng hồi: “Mẫu hậu ... người thật tốt với hoàng nhi ... hoàng nhi có thể làm được gì ... để đền đáp công ơn của người?” Diễn xuất của Lý Hạo rất hoàn hảo. Tuy rằng trong đó có bảy phần giả, nhưng ba phần lại chính là nỗi lòng thực sự, tiềm tàng bấy lâu trong con người hần.

Đàm thái hậu đặt áo len trên bàn, hai tay vỗ về lưng của Lý Hạo, dịu dàng nói: “Hoàng nhi ngoan, chỉ cần mẫu hậu biết hoàng nhi có lòng là mẫu hậu vui vẻ rồi. Đã là vua một nước, rường cột của một quốc gia, sao có thể ủy mị, khóc lóc như thế. Đừng khóc nữa, mau đứng lên đi.”

Lý Hạo nức nở: “Không ... hoàng nhi không muốn làm hoàng đế gì hết ... Hoàng nhi muốn trở lại như xưa ... Vô tư vô lự, sống vui vẻ bên cạnh mẫu hậu ... Hoàng nhi rất chán ghét làm vua ... chán ghét cảnh ngày ngày thượng triều ... đối mặt với lũ cầu nô tài đó.”

Đàm thái hậu nhẹ nhàng nâng Lý Hạo dậy, đỡ hắn ngồi lên ghế, mỉm cười: “Thôi nào, mẫu hậu biết hoàng nhi chịu nhiều cực khổ, nhưng hoàng nhi là vua một nước, cần phải kiên cường lên, hoàng nhi hiểu không? Hôm nay, hoàng nhi vào điện chầu, đã gặp chuyện gì, kể lại cho mẫu hậu nghe.”

Hắn ngồi ngay ngắn lại trên ghế, hai tay quạt ngang nước mắt, trong lòng thầm nghĩ: “Đến rồi.”

Hàng ngày, mỗi khi Lý Sảm vấn an Đàm thái hậu, nàng đều vận hỏi căn kẽ toàn bộ quá trình buổi chầu. Lý Sảm đều thành thành thật thật kể lại chi tiết mọi chuyện diễn ra trên triều. Vì vậy, Lý Hạo đành phải rập khuôn Lý Sảm mà làm y như thế.

Đàm thái hậu chăm chú lắng nghe, nhập tâm suy nghĩ theo từng lời nói của Lý Hạo. Đôi mi mắt cao vút của nàng chốc chốc lại cong lên, có khi cụp xuống. Mỗi động tác nhủ mày, bặm môi của nàng, quả thật có thể làm cho điên đảo chúng sinh, khuyh quốc khuyh thành.

Một người đàn bà tuyệt mỹ, cũng là một người đàn bà đầy tham vọng. Ban đầu Đàm thái hậu chỉ là một nguyên phi, bằng sự khôn ngoan và khéo léo, nàng đã leo lên được chức hoàng hậu đứng đầu hậu cung, mẫu nghi thiên hạ. Căn cơ của nàng càng được củng cố vững chắc hơn, khi sinh ra đứa con trai đầu tiên cho Lý Cao Tông, hoàng thái tử Lý Sảm.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nỗi Khổ Tâm Của Đàm Thái Hậu

Lý Hạo vừa tường thuật sự tình của buổi điện chầu ban sáng, vừa nhìn biến hóa trên nét mặt của Đàm thái hậu. Đến đoạn Đàm Dĩ Mông bị Tô Trung Từ giễu cợt thì khuôn mặt Đàm thái hậu chau lại, đoạn lắc đầu thờ dãi. Hắn biết Đàm thái hậu đang chán nản trước biểu hiện của vị bảo đệ vô tích sự kia.

Lý Hạo kể xong, Đàm thái hậu tức giận nói: “Tô Trung Từ thực đáng hận. Hắn thực hiếp người quá đáng.”

Lý Hạo thấy thế cũng bức bối tung hứng theo: “Hoàng nhi luôn làm theo lời dạy của mẫu hậu. Cố gắng nhẫn nhịn trước mặt bọn họ. Nhưng hoàng nhi cảm thấy lần này Tô thái úy rất quá đáng, lại còn bắt bẻ cả cữu phụ Đàm Dĩ Mông nữa.”

Hai bàn tay nòn nà của Đàm thái hậu bóp chặt lên tay ghế, suy nghĩ một lúc, rồi cơ mặt giãn ra, nở nụ cười như chưa từng nổi giận, hiền hòa bảo: “Hoàng nhi ngoan, cữu phụ của hoàng nhi là người đĩnh thiên lập địa. Hắn là người biết đạo tiến thoái, nên mới để cho tổ gian thần đắc ý đẩy thôi.”

Lý Hạo muốn nhỏ toẹt một bãi nước bọt xuống đất, hắn chửi ầm trong lòng: “Con bà nó, ta khinh. Đàm thái hậu này tuy có dã tâm, nhưng đối với tên bảo đệ lại vô cùng bao che khuyết điểm. Bán tính nửa vời như thế, sao có thể leo cao, đứng là mộng tưởng.”

Hắn lại nghe đàm thái hậu nói tiếp: “Bây giờ hoàng nhi cứ tiếp tục biểu hiện như vậy ở trên triều. Mọi chuyện đã có mẫu hậu sắp xếp.”

Lý Hạo cố nặn ra gương mặt ngây thơ trong sáng, ra vẻ gật gù, hồn nhiên đáp: “Hoàng nhi hiểu, mẫu hậu yên tâm.” Hắn lại nghĩ trong lòng: “Sắp xếp? Nói trắng ra là vơ vét quyền lực vào trong tay ngoại thích thì đúng hơn.”

Đàm thái hậu trông thấy biểu tình của hắn như vậy, khiến cho nàng rất thỏa mãn. Nàng lên tiếng: “Hoàng nhi dự định bao giờ thì đi gặp hoàng hậu? Hoàng nhi có biết, tiêu nữ đó hàng đêm lấy gối làm khăn lau nước mắt không? Thân là hoàng hậu một nước, lại chưa từng được hầu hạ hoàng thượng. Có phải là quá ủy khuất hay không?”

Lý Hạo không ngờ Đàm thái hậu đột nhiên nhắc đến chuyện này. Hắn cố gắng lục lọi trong ký ức Lý Sảm thật kỹ, ngập ngừng trả lời: “Cái này ... cái này ... con sẽ sớm đi.”

Hoàng hậu Đàm Ngọc Trúc là người trong dòng tộc họ Đàm. Ngay khi Lý Sảm đăng cơ, Đàm thái hậu liền gả Đàm Ngọc Trúc cho Lý Sảm. Lý Sảm một mực phản đối, muốn lập Trần Thị Dung làm hoàng hậu. Tuy nhiên, Đàm thái hậu kiên quyết ép buộc Lý Sảm. Cuối cùng, Lý Sảm đành phải vâng mệnh mẫu hậu.

Lễ cưới của đức vua Lý Sảm và hoàng hậu Đàm Ngọc Trúc được tổ chức cực kỳ long trọng. Nhưng trong đêm động phòng hoa chúc, Lý Sảm ngồi trên bàn độc ẩm, không chút đoái hoài đến vị tân hoàng hậu. Đốc hết bình rượu này lại đến bình rượu khác, sau đó lăn ra ngủ say như chết. Đến sáng hôm sau tỉnh dậy, một mạch rời đi, cho đến nay vẫn chưa trở lại cung hoàng hậu lần nào.

Nét mặt của Đàm thái hậu dần dần chuyển thành nghiêm nghị, nàng gằn giọng: “Không biết ả hồ ly kia đã cho hoàng nhi ăn bùa mê thuốc lú gì mà hoàng nhi lại say mê ả như vậy. Con cũng biết rõ ràng ả là địch nhân của hoàng tộc triều lý chúng ta. Tại sao con vẫn mãi mê man không tỉnh?”

Lý Hạo gất: “Mẫu hậu, mẫu hậu đừng miệt thị nàng như vậy. Hoàng nhi đối với nàng là thật lòng thật dạ. Nàng hoàn toàn không giống bọn họ.” Chỉ khi vấn đề đụng chạm tới nguyên phi Trần Thị Dung là Lý Sảm chống đối lại Đàm thái hậu.

Đàm thái hậu nghiêng răng quát: “Không giống? Bọn chúng đích thị cá mè một lứa. Bọn chúng đưa ả đến bên cạnh hoàng nhi là để quyến rũ hoàng nhi. Hoàng nhi mau tỉnh lại đi.”

Lý Hạo cúi gầm mặt xuống sàn, giọng trở nên kiên cường: “Hoàng nhi tin tưởng nàng, nàng sẽ không bao giờ làm chuyện gì có lỗi với hoàng nhi.”

Đàm thái hậu thấy đứa con của mình cứng rắn như vậy, quyết định dừng cuộc cãi cọ không bao giờ có hồi kết này lại, nói với giọng năn nỉ: “Thôi không nói về chuyện đó nữa. Còn chuyện Đàm Ngọc Trúc thì sao? Ngày mai hoàng nhi hãy đến cung hoàng hậu được không hả? Coi như mẫu hậu cầu xin hoàng nhi.”

Lý Hạo lộ vẻ ừ ừ đáp: “Hoàng nhi biết rồi, ngày mai hoàng nhi đi là được chứ gì.” Lý Hạo biết rõ Lý Sảm chỉ toàn hứa suông như thế, đây không phải lần đầu tiên hắn làm vậy.

Đàm thái hậu nghi ngờ nhìn hắn hỏi dồn: “Lần này con thực sự đi chứ? Không được lừa gạt mẫu hậu. Quân vô hí ngôn.”

Lý Hạo thẳng thắn nói: “Quân vô hí ngôn, hoàng nhi xin hứa.”

Kỳ thực, Đàm thái hậu cũng chỉ là một người đàn bà yếu đuối, một từ mẫu yêu thương hài tử của mình. Nàng đâu muốn ép buộc Lý Sảm phải làm những điều hắn không thích. Mỗi khi thấy hắn vì vậy mà tức giận, nàng cũng chạnh lòng đau đớn.

Thâm tâm nàng ẩn giấu nỗi khổ riêng mà không ai thấu hiểu. Máy ai biết được một người đàn bà mang trọng trách của cả gia tộc trên vai, phải chịu áp lực đến nhường nào. Hiện giờ, gia tộc họ Đàm đang trên đường xuống dốc, lại không có ai đủ thực lực để gánh vác nó. Chẳng lẽ trông chờ vào vị tướng quân Đàm Dĩ Mông phá gia chi tử, bắt tài vô tướng kia. Chỉ còn có nàng bắt buộc phải đứng ra gánh vác hưng suy của dòng tộc.

Vào vị thế của Đàm thái hậu, những người trong gia tộc họ Đàm thì kiêu căng, hống hách. Vị bảo đệ kia lại tham ô, gây chuyện khắp nơi, đặc tội không ít người. Bởi vì ngại mặt mũi, thân phận của Đàm thái hậu mà họ đều cho qua, nhưng một khi nàng mất đi quyền lực hoặc chết đi, gia tộc họ Đàm sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Đàm thái hậu không hề muốn thấy viễn cảnh đó. Chính vì vậy, nàng đã lập Đàm Ngọc Trúc làm hoàng hậu. Nàng hy vọng Đàm Ngọc Trúc sẽ mang long thai, và sinh ra thái tử, để rồi kéo dài sự hưng thịnh của Đàm tộc. Tuy nhiên, người tính không bằng trời tính. Lý Sảm không hề chạm đến Đàm Ngọc Trúc dù chỉ một sợi tóc, thì làm sao mà có long thai. Cho nên, Đàm thái hậu mới tìm đủ mọi cách để bắt buộc Lý Hạo qua đêm ở cung hoàng hậu là nguyên nhân như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Lý Thông

Khi nghe Lý Hạo khẳng định sẽ đi gặp hoàng hậu Đàm Ngọc Trúc thì Đàm thái hậu nở nụ cười rạng rỡ. Tiếp theo, nàng tiếp tục hỏi hắn những chuyện vặt vãnh khác. Hai mẫu tử lại trò chuyện với bầu không khí vui vẻ, đầm ấm. Lần này, hắn bắt đầu vận dụng khả năng của mình làm vui lòng Đàm thái hậu. Lâu lâu hắn lại chêm vào vài câu chọc cười. Có khi hắn lại buông vài câu nịnh nọt, khiến cho Đàm thái hậu cười mãi không ngừng.

Lý Hạo trở hết mọi tài nghệ miệng lưỡi, phun châu nhả ngọc trước mặt Đàm thái hậu đến quên cả thời gian. Tuy thế, hắn vẫn biết chừng mực, kìm nén ở một vài điểm, không phô diễn quá nhiều, tránh để lộ sơ hở trước mặt người đàn bà khôn ngoan này. Gì chứ phỉnh nịnh đàn bà chính là sở trường của hắn.

Kiếp trước, Lý Hạo rất có lực sát thương đối với nữ giới. Không chỉ ở khí phách của hắn đã ẩn chứa sự lôi cuốn, mà còn do tài ăn nói điêu luyện tuyệt luân. Hắn rất biết cách làm cho phụ nữ vui lòng. Hắn nói chuyện hài hước, dí dỏm, tâm lý. Hắn hiểu phụ nữ muốn gì, cần gì ở hắn. Và hắn luôn xuất hiện tương trợ các nàng một cách đúng lúc. Vì thế hắn đã được đám đàn em xã hội đen tặng cho biệt danh Tình Thánh Chín Ngón.

Sư phụ Lý Hạo thích sống cuộc sống tự do, phóng khoáng, không chịu bất cứ sự ràng buộc nào. Lý trưởng của lão toàn bộ đều dồn vào võ học. Lão không màng danh lợi, không thích đấu tranh. Mỗi khi lão có nhu cầu, thì lại chạy xuống núi tìm gái làng chơi để thỏa mãn. Lão hoàn toàn không thích vướng bận vào những chuyện tình cảm hay trò chơi hôn nhân. Trái ngược với sư phụ của mình, Lý Hạo thích chinh phục. Hắn khao khát được chinh phục, chinh phục giang sơn và cả chinh phục mỹ nhân. Đây là hai mục tiêu truy cầu lớn nhất trong cuộc đời Lý Hạo.

Lý Hạo trò chuyện với Đàm thái hậu mãi đến khi trời xẩm tối mới chịu ngừng lại. Hắn cảm thấy rất hứng thú khi nói chuyện phiếm với Đàm thái hậu. Hắn cảm nhận được tình mẫu tử mà nàng dành cho hắn là không hề giả dối. Hắn trân trọng tình cảm đó.

Lần đầu tiên Lý Hạo nhìn thấy Đàm Dĩ Mông, hắn đã chán ghét tên khốn này. Nhớ lại những chuyện mà Đàm Dĩ Mông từng làm, hắn lại càng ghi hận sâu sắc hơn nữa. Trong lòng Lý Hạo đã tuyên án tử hình đối với Đàm Dĩ Mông. Hắn ngầm quyết định lúc hắn nắm toàn quyền trong tay, người đầu tiên mà hắn chặt đầu là Đàm Dĩ Mông. Hạo Chín Ngón không thể dung một kẻ phản trắc ở bên cạnh.

Cho đến khi hắn gặp gỡ Đàm thái hậu và nói chuyện phiếm cùng nàng. Đôi lúc hắn làm như vô tình hữu ý nhắc về Đàm Dĩ Mông, hắn nhận ra Đàm thái hậu rất yêu thương, che chở người bảo đệ này. Hắn thực sự không muốn làm cho Đàm thái hậu đau lòng. Đây là người mẹ duy nhất mà hắn có được. Chắc có lẽ khi nhập thể vào Lý Sảm, một hung thần khát máu đã dần dần trở nên yếu đuối hơn.

Lý Hạo đành phải loại bỏ ý nghĩ muốn giết Đàm Dĩ Mông. Tuy rằng tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha. Tiêu dao vương gia có thể là kết quả tốt nhất đối với gã ngu ngốc, hèn kém đó.

Ra khỏi cung thái hậu, Lý Hạo dạo bước đi không mục đích trong ngự hoa viên. Trước kia thì hắn sẽ hứng thú ngắm cảnh đẹp do trăm hoa mang lại, nhưng hiện giờ hắn lại không mấy may mắn. Bởi vì bộ não hắn đang vận động cao độ. Hắn đang sắp xếp lại mọi chuyện theo trình tự, và đánh giá những việc hắn đã làm được trong ngày. Đó là thói quen của hắn.

Hắn bắt thần bước đi trong vô định. Làm cho lão thái giám và đám tùy tùng cứ phải lảo đảo theo sau. Họ không hiểu vị vua trẻ tuổi kia đang có chủ ý gì, mà cứ đi loạn lên như thế. Đi được một hồi lâu, hắn chợt tỉnh lại, ngược nhìn trời đã thấy mặt trời lặn xuống ở phía xa.

Hoàng hôn thật đẹp! Ánh chiều tà ngả bóng trải dài thành vệt trên nền đất. Giữa hư không, từng đàn chim lượn quanh thành vòng như tạm biệt một ngày sắp kết thúc. Hắn chợt nhớ tới bài thơ Hoàng Hạc Lâu, hắn ngâm nga:

Người xưa cười hạc đã cao bay

Lầu hạc còn suông với chốn này

Một vắng hạc vàng xa lánh hẳn

Nghìn năm mây bạc vẫn vơ bay

Vàng gieo bến Hán, ngàn cây hững

Xanh ngắt châu Anh, lớp cỏ dày

Hoàng hôn về đó quê đâu tá?

Khói sóng trên sông nào dạ người.

Lão thái giám Lê Việt Tiến và đám thái giám tùy tùng vừa nghe xong bài thơ của Lý Hạo liền ngẩn ngơ, đầy cảm xúc. Kế tiếp cả đám thi nhau tâm đắc Lý Hạo, khen không dứt lời. Tên nào cũng xưng Lý Hạo là kỳ tài trong làng thơ Đại Việt. Lý Hạo lại không hề phản đối, hành diện tiếp nhận. Hắn chấp tay sau đít, ngửa đầu cười vang ha ha, chẳng có chút nào ngượng ngùng, xấu hổ.

Lúc này hắn nhìn quanh mới nhận ra đã tới tường thành bảo vệ hoàng cung. Những tốp lính tuần tra đi tới lui, nhìn thấy hắn từ xa đều tỏ vẻ ngạc nhiên, sợ sệt. Bởi vì trước nay, họ có thấy hoàng thượng đi thị sát bao giờ đâu. Hoàng thượng đột nhiên xuất hiện mới khiến họ tưởng hoàng thượng tới đây trách phạt chuyện gì đó.

Lý Hạo đâu hay biết suy nghĩ của đám lính bát nháo kia, mà thật ra hắn cũng chẳng muốn biết. Hắn chậm rãi tiến tới, bởi vì hắn nhận ra người dẫn đầu của tốp lính. Khi hắn tới gần thì người đó và toàn bộ binh lính đồng loạt quỳ xuống, bái lạy Lý Hạo.

Người mà Lý Hạo cản trở chuyện chính là người này. Lý Thông là thống lĩnh túc vệ quân. Lý Thông khoảng chừng tam tuần, lưng hùm vai gấu, mặt vuông vức chữ điền. Hắn từng là đội trưởng của đội lính bảo vệ phủ thái tử trước đây. Cũng giống như lão thái giám Lê Việt Tiến, hắn là người trung thành cảnh cảnh.

Lý Thông thuộc dòng dõi gia tộc họ Lý, nhưng hắn chỉ nằm trong nhánh nhỏ, nên không được tước vị. Trời sinh cho hắn thân lực, có sức khỏe hơn người, lại thân hoài tuyệt kỹ của gia tộc. Nên hắn mới được Lý Cao Tông lựa chọn bảo vệ cho vị thái tử có thân phận cao quý như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Xuân Lan, Thu Nguyệt

Lý Hạo thấy những binh lính quỳ gối dưới đất im phăng phắc, ai nấy đều nghiêm trang cúi đầu. Hắn rất hài lòng trước kỷ luật của đội túc vệ do Lý Thông chỉ huy. Hắn ôn hòa nói: “Các khanh bình thân, không cần đa lễ.”

Toàn bộ đội ngũ đồng loạt đứng lên thành hàng đều tăm tắp. Lý Thông ồm ồm hỏi: “Bẩm hoàng thượng, không biết hoàng thượng đến đây có gì cần phân phó?” Hắn là vậy, thô lỗ, thẳng thắn, hào sảng, luôn đi thẳng vào chính đề.

Lý Hạo ưa thích những hảo hán đỉnh thiên lập địa như thế. Người này về sau tất có hữu dụng lớn lao. Hắn đáp: “Không có chuyện gì cả, trẫm đi dạo trong ngự hoa viên, rồi lạc bước đến đây lúc nào cũng chẳng hay biết.”

Hắn ngừng lời, nghiêng đầu nhìn quanh, phát tay cho những thái giám và binh lính đứng cách xa ra một chút, rồi hỏi tiếp: “Mấy hôm nay có điều gì bất

thường xảy ra không?”

Lý Thông quan sát biểu hiện của Lý Hạo như vậy nhưng hần nghĩ mãi không ra Lý Hạo muốn gì, đành bỏ qua, hần trả lời: “Bẩm hoàng thượng, không có điều gì bất thường.”

Lý Hạo ngạc nhiên, hần trầm giọng nói: “Ồ, chẳng lẽ đám túc vệ quân của gia tộc họ Trần không hề gây khó dễ gì cho khanh?”

Lý Thông khịt mũi, tỏ vẻ khinh thường, hần nói với giọng chắc nịch: “Bọn chúng dám? Đây là hoàng cung, thuộc phụ trách quản lý của vi thần. Cho mười lá gan bọn chúng cũng không dám làm loạn trước mặt vi thần.”

Hần chau mày suy nghĩ một lát, kế tiếp nói: “À, hình như cách đây một tuần, có một số tên lính thuộc túc vệ quân của nhà Trần, kiếm chuyện gây sự với đội túc vệ quân dưới trướng vi thần.”

Lý Hạo nghĩ thầm quả đúng như thế. Nhà Trần muốn dương oai, diệt uy phong của Lý Thông, khiến cho hần mất hết mặt mũi, không ngóc đầu lên được. Từ đó thấu tóm toàn bộ lực lượng túc vệ quân. Lý Hạo âm trầm lên tiếng: “Khanh đã xử lý thế nào?”

Lý Thông hừ lạnh: “Bẩm hoàng thượng, lũ ngạo mạn đó đòi khiêu chiến.”

Lý Hạo thú vị hỏi: “Ồ, chắc là khanh đã tiếp nhận khiêu chiến phải không? Kết quả thế nào?”

Lý Thông ngoác miệng cười khoái trá: “Ha ha ha, còn thế nào nữa chứ. Một mình vi thần đã dẫm nát hơn hai mươi gã dưới chân. Quá sáng khoái.”

Lý Hạo cũng cười theo, lặp lại: “Quá sáng khoái. Khanh đích thực là công thần của hoàng tộc. Trẫm có một yêu cầu nho nhỏ. Khanh nhất định phải đáp ứng.”

Lý Thông ngẩn người, nói: “Bẩm hoàng thượng, mời nói.”

Lý Hạo bình thản bảo: “Trẫm muốn học võ công.”

Lý Thông không chút do dự đáp ứng ngay: “Được, cuối cùng hoàng thượng cũng muốn học võ công. Tuy hơi trễ, nhưng không sao. Vi thần sẽ tận tình dạy ngài tất cả những gì vi thần biết.”

Lý Hạo nhất thời vui vẻ, hần thờ phào nhẹ nhõm, cảm giác như trút được thêm một gánh nặng nữa, hần nói: “Tốt, bắt đầu từ chiều mai, hàng ngày, trẫm sẽ theo khanh học võ công, ở ngự hoa viên đối diện Long An cung. Khanh nhớ lấy.”

Lý Thông quỳ gối, dập đầu: “Vi thần tuân chỉ.”

Lý Hạo giơ hai tay nâng hần đứng dậy, mỉm cười: “Được rồi, đứng dậy đi. Khanh cứ tiếp tục tuần tra, trẫm về cung.”

Lý Thông vẫn đứng đó, dõi ánh mắt theo bóng lưng Lý Hạo, trong đôi mắt hần tràn ngập sự hân hoan, cuồng nhiệt. Chợt Lý Hạo dừng lại, vẫn không quay đầu, vọng lại một câu: “Khanh hãy nhớ sau này có gặp ai tên Thạch Sanh, cứ một đao, đâm xuyên tim hần cho trẫm.”

Lý Thông cười rộ lên, lớn tiếng đáp: “Vi thần tuân mệnh.” Đoạn hần quay lưng rời đi, trong lòng tự hỏi: “Thạch Sanh là tiểu tử nào? Thấy kệ nó, ha hả, ta được phụng chỉ giết người, quá sáng khoái.”

* * * * *

Lý Hạo phóng ồm vào bồn tắm. Những giọt nước văng ra tung tóe khắp phòng. Hần hứng thú nhìn làn sóng dập dềnh lên xuống. Hần cảm nhận sự mát lạnh của nước mang lại, thoải mái vô cùng.

Làm vua có khác, toàn bộ vật dụng đều phải lớn. Nhà lớn, phòng lớn, bồn tắm cũng lớn. Hần thảnh thơi trong bồn tắm rộng lớn nhường này mà chơi trò uyên ương hí thủy thì tuyệt.

Cầu được, ước thấy.

Hai cung nữ hôm qua hần từng gặp rón rén bước vào phòng. Cả hai e dè cất tiếng: “Bẩm hoàng thượng, hoàng thượng để cho chúng nô tì hầu hạ hoàng thượng ạ.”

Lý Hạo gác hai tay lên thành bồn tắm, hí mắt quan sát hai nàng. Không ngờ lại là hai chị em song sinh, cả hai đều có dáng người mảnh khảnh, yếu điệu thực nữ, quyền rũ vô cùng. Hần là quân tử, tất nhiên phải hảo cầu, hần vui vẻ bảo: “Tối, hai khanh lại đây bóp vai cho trẫm.”

Hai cung nữ uốn éo đi tới, đôi tay mềm mại của các nàng nhẹ nhàng xoa bóp lên hai vai trắng trẻo của Lý Hạo. Những ngón tay của các nàng đảo qua đảo lại, miết lên miết xuống một cách điêu luyện, khiến Lý Hạo gằm gừ trong cổ họng, lộ vẻ thích thú.

Đã hơn một ngày rồi hần chưa gần đàn bà. Bình thường, có khi một ngày hần phải làm tới mấy chap. Mà bây giờ hơn một ngày, lại chưa biết mùi đàn bà, thì đúng là không phải Lý Hạo. Hần ngửa cổ lên thành bồn tắm, hà hơi qua kẽ răng, hỏi: “Hai nàng tên gì?”

Cung nữ bên trái xoa bóp vai cho hần bằng cả hai tay nhẹ nhàng, từ tốn, nàng e lệ trả lời: “Nô tì là Bùi Xuân Lan.”

Cung nữ bên phải có vẻ mạnh mẽ hơn, nàng nghịch ngợm vuốt khẽ hai ngón tay trở và ngón giữa kẹp vào vành tai của Lý Hạo, cúi đầu xuống, giọng điệu cực kỳ khiêu khích: “Nô tì là Bùi Thu Nguyệt.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Trong Phòng Tắm

Một luồng điện chạy rần rần từ vành tai Lý Hạo lên tới bộ não rồi chạy ngược xuống phần dưới. Lý Hạo cảm giác một luồng hơi nóng từ đan điền như bộc phá ra khỏi cơ thể. Hắn nuốt một ngụm nước bọt, cổ dần cơn khát đang muốn đốt khô cổ họng, hắn thầm nghĩ: “Hai con nhóc này mới thấy ta bật đèn xanh đã muốn ăn tươi nuốt sống ta rồi. Lý Sấm làm vua quá thất bại đi, hai vu vật của tạo hóa nhường này mà lại không hề đụng tới.”

Lý Hạo biểu lộ vẻ mặt tán thưởng, nói: “Xuân Lan! Thu Nguyệt! Tên đẹp, tên đẹp. Các khanh quê quán ở đâu?”

Thu Nguyệt vuốt hai tay lên đầu, hai tay day day lên huyệt thái dương Lý Hạo, nàng nũng nịu: “Tỳ muội bọn nô tì sinh ra và lớn lên ở lộ Quốc Oai. Hoàng thượng, nô tỳ có mệnh tay không ạ? Nếu nô tỳ có làm quá tay thì hoàng thượng nói cho nô tỳ biết nhé.”

Đôi mắt lim dim hưởng thụ, Lý Hạo âm ỉ nói: “Không quá tay, không hề quá tay chút nào. Trẫm rất thoải mái. Quốc Oai sao? Đúng là vùng đất địa linh nhân kiệt, có thể sản sinh ra hai tiểu hồ ly như hai nàng. Đúng là vùng đất tốt, đất tốt. Sau này trẫm sẽ chiếu cố nhiều hơn cho lộ Quốc Oai.”

Lúc đầu, Xuân Lan còn rụt rè vì ngại ngùng thân phận, nhưng về sau thấy Lý Hạo cột nhà như thế nàng cũng trở nên lớn gan hơn. Xuân Lan véo nhẹ lên vai hắn một cái, eo người buông lời hờn dỗi: “Cái gì mà tiểu hồ ly? Hoàng thượng lại ghẹo chúng nô tì. Hoàng thượng, đa tạ hoàng thượng có lòng chiếu cố cho quê hương của hai tỳ muội nô tì.”

Hắn giả vờ cong người lên, kêu la oai oái: “Ái ui, nhột quá. Nàng néo nhẹ tay như thế, trẫm làm sao mà đau được. Nếu có néo thì phải néo mạnh như thế này này.” Hắn liền vươn tay vòng ra sau, bóp mạnh vào mông Xuân Lan. Cảm giác mềm mại, đàn hồi từ bàn tay truyền lại khiến Lý Hạo mê, ngây ngất.

Bị tập kích bất ngờ, Xuân Lan giật nảy mình, một tay bóp mạnh lên vai Lý Hạo, một tay nắm đề lên tay của hắn, nàng giận dỗi nói: “Á ... hoàng thượng ... ngài ... không đùa với ngài nữa, hoàng thượng mau thả tay ra đi.”

Lý Hạo cười hềnh hếch: “Ha ha, cho nàng chừa thói quynh rũ trẫm nhá.”

Thu Nguyệt ở kế bên, không cam tích mịch, đưa bàn tay ra sau, cạ phần mu bàn tay lên sống lưng của Lý Hạo mà vuốt ngược lên, nàng cất tiếng ngọt lịm đến không thể ngọt hơn nữa: “Hoàng thượng thiên vị Xuân Lan tỳ, hoàng thượng chê nô tỳ xấu hơn phải không?”

Mu bàn tay Thu Nguyệt lướt đến đâu, da gà trên lưng Lý Hạo nổi lên từng đợt đến đó. Hắn cười cười bảo: “Sao có thể chứ? Thì ra nàng là muội muội, tiểu yêu tinh xinh đẹp, đến đây nào.” Vừa nói xong hắn vùng tay còn lại ra phía sau, định chụp lấy bờ mông của Thu Nguyệt, lại bất ngờ phát hiện ra bàn tay hắn chụp vào không khí mất rồi.

Chỉ nghe tiếng cười khúc khích của Thu Nguyệt vang lên: “Hi hi hi, hựt rồi hoàng thượng ơi, hoàng thượng tưởng nô tỳ dễ đối phó như Xuân Lan tỳ sao, còn lâu nhá.”

Tung chiêu thất bại, Lý Hạo có chút xấu hổ, thu tay về, cười hà hà: “Tiểu yêu tinh giỏi lắm, dám trêu chọc cả trẫm. Trẫm không để ý tới tiểu yêu tinh nữa. Chỉ có tiểu hồ ly mới đáng yêu, khả khả.”

Thu Nguyệt nguyền dãi một tiếng, tỏ vẻ bất mãn, hậm hực bước lại tiếp tục bóp lưng cho hắn, làm nũng: “Hoàng thượng không thú vị chút nào.”

Nghe Thu Nguyệt nói đến từ thú vị, hắn lại nghĩ tới chuyện kia, đôi mắt gian xảo đảo quanh, bảo: “Thú vị? Trẫm có rất nhiều chỗ thú vị. Lại có một chỗ cực kỳ thú vị nữa là đằng khác.”

Xuân Lan ngây thơ hỏi: “Hoàng thượng có chỗ nào cực kỳ thú vị vậy? Lấy ra cho chúng nô tì xem với.”

Lý Hạo cười sắc súa: “A ha ha ha... Không ngờ nàng lại gấp gáp thế. Nàng sẽ rất nhanh biết thôi.” Hắn dừng lại một chút để ngưng cười rồi tiếp lời: “E hèm, phụ mẫu hai nàng vẫn mạnh khỏe chứ?”

Lúc nghe Lý Hạo nhắc về phụ mẫu, ánh mắt hai nàng toát lên niềm nhớ nhung, Xuân Lan nói: “Bẩm hoàng thượng, nô tì cũng không rõ nữa. Đã mấy tháng rồi chưa từng được nghe tin tức nào của phụ mẫu nô tì.”

Ngạc nhiên trước câu trả lời của Xuân Lan, Lý Hạo hỏi tiếp với giọng kỳ quái: “Lý do gì mà nàng lại không biết được? Phải chăng phụ mẫu các nàng không ở kinh thành?”

Lúc này, Thu Nguyệt đã không còn đáng về quyền rũ, mà biểu tình của nàng đã trở nên bi thương: “Phụ mẫu của chúng nô tì không ở kinh thành. Họ vẫn còn ở quê. Họ đến tuổi trung niên mới sinh ra được có hai người bọn nô tì, rồi không còn sinh thêm được nhi tử nào cả. Hiện tại, phụ mẫu đều đã già cả, lại không ai chăm sóc. Không biết sức khỏe của phụ mẫu giờ đây có tốt không nữa?”

Lý Hạo thấy biểu tình hoài niệm, thương tâm của hai nàng như vậy, khiến hắn cũng bồi hồi cảm xúc. Hắn chợt nhớ nhà. Dù hắn đi khỏi nhà chưa lâu. Mới hơn có một ngày thôi. Tuy nhiên nhà của hắn ở rất xa. Xa đến nỗi không thể trở về.

Hắn rất nhớ. Hắn nhớ về những người vợ của hắn, mà hắn hàng đêm ôm ấp. Hắn nhớ về những đứa con của hắn, mà hắn tự tay nuôi nấng chúng lớn lên. Hắn nhớ những khi chơi trò đuổi bắt với chúng. Hắn nhớ những khi chúng giành nhau trèo lên lưng của hắn, bắt hắn làm ngựa cưỡi. Hắn còn nhớ nhiều nữa, nhiều lắm.

“A, hoàng thượng, ngài khóc.” Thu Nguyệt sững sờ kêu lên.

Xuân Lan kinh ngạc nhìn khuôn mặt trắng nõn như mặt thiếu nữ của Lý Hạo, đang có hai giọt nước mắt lăn tròn xuống từ khóe mắt. Đôi mắt vô thần của hắn như đang nhìn vào chốn vô định mịt mờ nào đó, rất xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Nguyên Phi Trần Thị Dung

Xuân Lan thấy Lý Hạo rơi nước mắt, cứ ngỡ rằng hắn đau lòng vì hoàn cảnh của hai tỷ muội nàng. Xuân Lan vội vã khuyên: “Chúng nô tỳ đáng chết. Chúng nô tỳ không nên nói ra những lời như vậy. Hoàng thượng thứ tội.”

Khi Lý Hạo nghe tiếng kêu của Thu Nguyệt, thì hắn liền lấy lại tinh thần, lẩm bẩm chửi: “Đáng hận. Lại còn khóc lóc trước mặt đàn bà nữa. Từ hồi nhập vào xác thăng nhóc này, lại khóc không ngừng. Quá mất mặt.”

Hắn xem về cuống quýt của Xuân Lan mà cảm thấy buồn cười: “Không có gì. Nào có liên quan đến các nàng. Mấy giọt nước trên bôn tằm nó bắn lên tằm đấy thôi.”

“Ha ha ha. Nàng xem này, tằm cười rất vui vẻ này.” Lý Hạo cố tình rung hai vai lên xuống theo nhịp cười của hắn.

Hắn vươn hai tay ôm eo hai nàng kéo sát về phía hắn, dịu dàng nói: “Ngày mai, tằm sẽ xuống chỉ đưa phụ mẫu các nàng về sống luôn tại kinh thành. Rồi tằm cho người chuẩn bị chu đáo chỗ ăn ở cho họ. À, tằm cấp thêm cho họ vài nô tì, nô bộc. Thế nào? Các nàng vui chứ? Cười lên nào, đừng có trưng diện cái bộ mặt buồn rười rượi như vậy cho tằm xem.”

Xuân Lan và Thu Nguyệt đồng loạt cất tiếng hỏi: “Thật sao hoàng thượng?”

Lý Hạo véo nhẹ lên eo thon của hai nàng, nói với giọng bất mãn: “Quân vô hí ngôn. Lại dám nghi ngờ lời tằm? Đáng phạt.”

Hai nàng vui sướng nói: “Tạ ơn hoàng thượng.”

Thu Nguyệt ngáp ngừng định nói điều gì đó, Xuân Lan kéo kéo áo Thu Nguyệt, đoạn lắc đầu. Thu Nguyệt thấy thế buồn bã cup mắt xuống, chợt nghe Lý Hạo hỏi: “Có chuyện gì khiến hai nàng khó xử như vậy? Nói cho tằm nghe?”

Thu Nguyệt mừng rỡ, hai tay liên tục vuốt ve lưng và vai Lý Hạo, thỏ thẻ: “Hoàng thượng có điều không biết. Triều đình có quy định, trong vòng nửa năm cung nữ mới được thăm người nhà một lần. Như vậy, hai tỷ muội nô tì chỉ có thể đợi thêm mấy tháng nữa mới được gặp mặt song thân.”

Nghe đến đây, Lý Hạo mới hiểu các nàng khó xử chuyện gì, hắn vừa cười vừa bảo: “Ồ, có cả quy định này nữa sao? Đúng là tằm quên mất. Tằm sẽ mệnh lệnh cho phụ thân của hai nàng được đặc quyền thường xuyên vào cung thăm các nàng. Nhưng hai nàng không thể tùy tiện xuất cung. Để hai tiểu hồ ly lăng lơ này chạy mất thì tằm biết đi đâu mà kiếm chứ hả?”

Cả hai thân hình mềm mại run lên, Xuân Lan và Thu Nguyệt cùng nhỏ lệ. Nguyên vọng lớn nhất trong cuộc đời họ cũng chỉ đơn giản như vậy. Họ chỉ cần được gặp mặt song thân là đã mãn nguyện lắm rồi. Có khi, hiểu từ đối với phụ mẫu chỉ cần như thế. Thân ở chốn thâm cung, được gặp mặt phụ mẫu đã là an ủi rất lớn lao. Tình thương con trẻ đối với cha mẹ dường như nuôi nấng mình, sâu nặng bao nhiêu, có mấy ai hiểu được, có mấy ai đo đếm được đây? Mặc dù, Lý Hạo biết rõ hai nàng đã chơi trò tâm kế với hắn. Nhưng hắn không màng, bởi vì mục đích của họ là tốt đẹp. Lý Hạo sẵn sàng thành toàn cho những đứa con hiếu thảo như thế.

Xuân Lan và Thu Nguyệt đồng thời quỳ xuống, dập đầu lạy hắn, thỏ thẻ nói: “Đa tạ hoàng thượng, chúng nô tỳ nguyện vì hoàng thượng làm thân trâu ngựa suốt đời.”

Lý Hạo đứng dậy, phóng ra ngoài, ôm eo hai nàng xóc lên, quăng vào bồn tắm, cười vang ha ha: “Làm thân trâu ngựa thì tắm không cần. Chỉ cần hai nàng làm một việc giúp tắm ngay thôi.”

Đầu tiên, hấn đỡ dành hai nàng. Rồi, hấn chọc cười hai nàng. Tiếp theo, hấn dụ dỗ hai nàng chơi trò uyên ương hí thủy. Kế tiếp ...

* * * * *

Sau một phen no nê cả về thể xác lẫn tinh thần. Lý Hạo ưỡn ngực, vuron vai đi ngự thiện phòng, kiểm đồ tắm bồn, bù đắp lại những tinh lực đã mất. Thưởng thức những phẩm vị tuyệt vời nhất của thế gian. Hấn dẫn đội ngũ thái giám rình rang đi thực hiện công việc cuối cùng trong ngày. Đi diễn thêm vở kịch nữa.

“Hà, làm diễn viên đúng là quá mệt nhọc. Không ngờ thời cổ đại lại có nhiều người thích xem kịch đến thế.” - Lý Hạo bắn khoản tự hỏi.

Hấn rào bước tiến đến cung nguyên phi, để gặp người phụ nữ mà hấn không muốn gặp nhất. Người đàn bà tuyệt mỹ, đầy mị lực, nguyên phi Trần Thị Dung.

Ánh trăng đêm mờ mờ ảo ảo, long lanh như nước, những tia sáng yếu ớt lọt nhẹ qua từng chiếc lá đang rung rinh trước gió. Những làn gió thổi vi vu nghe như tiếng đàn du dương, êm ái.

Vừa đến cung nguyên phi, Lý Hạo đã ra lệnh cho cung nữ không được kinh động lớn tiếng. Hấn đi thẳng vào trong phòng ngủ. Trông thấy Trần nguyên phi đang chải đầu, mái tóc nàng thả dài xuống, tỏa ra mùi hương hoa nhài thơm mát. Hấn ngẩn ngơ nhìn bóng lưng nàng không chớp mắt.

Nguyên phi Trần Thị Dung dường như không hay biết Lý Hạo đang nép ở cửa phòng lén nhìn. Nàng vẫn say sưa chải tóc. Một tay vuốt bờ tóc, một tay cầm lược chải xuống. Động tác rất đơn thuần, mộc mạc nhưng đến nàng thể hiện lại ưu mỹ biết bao. Bàn tay trắng như bạch ngọc, ngón tay đẹp như ngó sen, những đường cong uốn lượn trên cơ thể nàng nổi bật lên kiều ngạo, phôi hạp với mái tóc đen dài óng ánh càng tôn thêm vẻ kiều sa, quý phái. Thực sự, Lý Hạo đã gặp qua rất nhiều người đẹp. Tuy nhiên, không một ai sánh bằng người phụ nữ đang ở trước mắt hấn. Nàng hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu đệ nhất mỹ nhân thời ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Lừa Tình

Lý Hạo rón rén bước lại gần Trần Thị Dung thật nhẹ nhàng. Khi đến sát phía sau nàng, Lý Hạo vỗ nhẹ hai tay vào lưng nàng, gào lớn: “Hử”.

Trần nguyên phi quay lại nhìn hấn nở nụ cười tươi tắn: “Hoàng thượng đã đến đó sao?” Nàng đứng dậy đi lại bàn trà nước, yếu điệu ngồi xuống ghế.

“Ái phi của trẫm, không giật mình à?” Lý Hạo thu hai tay lại, xoa xoa vào nhau, cười cười xấu hổ.

Trần Thị Dung che miệng cười khúc khích, tiếng cười của nàng trong vắt như tiếng suối mát lành: “Trò đùa của hoàng thượng đã lặp lại không biết bao nhiêu lần rồi? Làm sao mà thần thiếp không đoán trước cho được. Lúc hoàng thượng lên lên lút lút nấp ở sau cửa là thần thiếp đã biết.”

Lý Hạo nhăn nhó cười trừ, lòng thầm nghĩ: “Con bé này không thể tỏ ra ngốc nghếch hơn một chút được hay sao? Cứ phải ra vẻ thông minh làm gì không biết.”

Trần Thị Dung nói tiếp với giọng giận dỗi: “Tối hôm qua hoàng thượng đi đâu mà không về phòng, có phải qua đêm với con hồ ly tinh nào không hả?”

Hấn nhảy dựng lên làm điệu bộ cực kỳ oan khuất, như thể chết tới nơi, căm hận nói: “Ai, ai, là ai vu oan giá họa cho trẫm? Ái phi, nàng đừng tin những lời vô căn cứ, suy diễn không bằng chứng, đổ tội lung tung. Oan quá, thực là oan cho con người trung quân ái quốc như trẫm. Nàng phải tin lời trẫm.”

Vuốt tay lên viền hoa trên chiếc khăn trải bàn được thêu hình rồng phượng, Trần Thị Dung nở nụ cười nửa miệng hỏi: “Vậy sao? Thế tối qua hoàng thượng đã đi đâu?”

Hấn ngồi lên chiếc ghế ở phía đối diện với Trần Thị Dung, tự rót một ly nước trà cho mình, rồi rót cho Trần Thị Dung, cười thật tươi lộ ra hàm răng trắng bóng, vừa giải thích vừa nịnh nọt: “Thú thực với nàng, nàng phải tin trẫm, đêm qua trẫm gặp một chuyện rất kỳ lạ. Tự nhiên có cái gì đó kêu gọi trẫm chạy ra trời mưa. Sau đó cả người trẫm mệt rã rời. Trẫm phải vào thư phòng tĩnh dưỡng, không muốn phiền nàng lo lắng.

Trẫm chỉ sợ nàng mà biết trẫm mang bệnh, nàng cũng sẽ vì trẫm mà bệnh theo. Nàng mà bệnh thì trẫm càng bệnh nặng hơn nữa, làm thế nào để chuộc lại tội lỗi của trẫm đây? Chính vì thế trẫm mới phải ủy khuất làm như thế.

Vào trong thư phòng, trẫm đọc vài quyển cổ thư, rồi đột nhiên đầu óc tỉnh táo hẳn, cứ như được uống thuốc tiên vậy, trẫm lại cảm giác như đầu óc mình

mẫn hơn, thông minh hơn. Quá kỳ lạ, trăm ngủ gục luôn ở đó tới sáng, tỉnh dậy lại thấy mọi chuyện bình thường như chẳng có gì xảy ra.”

Lý Hạo nhả nhận gạt nắp chén trà sang một nửa, đưa tay lên quả miệng nhấp một ngụm trà thoang thoang hương thơm, đoạn tiếp lời: “À, mà vừa rồi trăm ở ngoài cửa phòng, quan sát ái phi đang chải tóc. Trăm chỉ có hai từ để hình dung, tuyệt đẹp. Trăm thật sự không muốn phá tan bức tranh mỹ lệ sinh động đang hiện hiện trước mặt trăm. Nên lúc này mới không gọi ái phi. Nàng phải hiểu cho tấm lòng của trăm.”

Trần nguyên phi thướt tha nghiêng người liếc hắt: “Hoàng thượng chỉ khéo buông lời trên chọc.”

Nhấp tiếp một ngụm nước trà, hấn đặt ly trà xuống bàn, đôi mắt cú vọ của hấn dăm đuối nhìn thẳng vào cặp mắt phượng long lanh của Trần nguyên phi, cứ như hấn muốn phóng điện để giết chết người đẹp, uốn ba tác lưỡi: “Nào có nào có, trăm chỉ lấy việc luận việc, vẻ đẹp của nàng cả thiên hạ đều biết, thử hỏi dưới gầm trời này, có ai có vẻ đẹp tuyệt sắc như nàng hay không? Chắc chắn một điều, nàng đi hỏi khắp thế gian, đều chỉ nhận được một câu trả lời duy nhất, đó là chữ “không”. Trăm cam đoan như thế. Mà nếu như có kẻ nào dám phi báng sự thật rành rành như vậy, nàng có biết những kẻ đó là ai không?”

Tiếng cười vang lên như tiếng chuông bạc, Trần Thị Dung hứng thú lắc đầu hỏi đáp: “Thần thiếp không biết.”

Hấn chỉ chờ có thể, lập tức vỗ nhẹ lên bàn, hào khí xung thiên, chỉ tay lên trời mà mắng: “Đó là những kẻ đui mù, cầm điếu, vô giáo dục, vô văn hóa, vô sĩ, vô lương... và là... những kẻ không có đầu. Mấy thằng không có đầu là do trăm chặt đầu chúng cái tội dám buông lời sàm sỡ, à, sàm tấu trước mặt nàng, chúng đáng tội không có đầu.”

Trần nguyên phi không nhin được nữa, ôm bụng cười ngặt nghèo không ngừng. Mấy kỹ thuật tán gái như vậy, hấn đã sử dụng rất nhiều, đem ra sử dụng với thiếu nữ thời cổ đại hình như vẫn đạt hiệu quả cao. Nàng nở nụ cười nói: “Tôi nay, thần thiếp thấy hoàng thượng rất khác lạ.”

Giờ hai tay lên cao, Lý Hạo nhìn xuôi nhìn ngược khắp cơ thể mình, ra vẻ kỳ quái hỏi ngược lại: “Ồ, khác chỗ nào? Trăm thấy vẫn thế. Trăm vẫn hai mắt, một mũi, một miệng, hai tay, hai chân, đầy đủ cả. Có bị hụt thiếu chỗ nào đâu. A, đúng rồi, hay là ái phi bảo trăm tăng cân. Đạo này, trăm ăn có hơi nhiều. Toàn đồ ăn ngon cả, trăm cảm lòng không dạng. Nhưng mà không sao đâu, nghe lời ái phi, trăm sẽ giảm ăn. Béo quá rất không tốt, sau này đảm quần thần cứ gọi lên trăm là Vua Béo thì chết. A ha ha ha.”

Chớp chớp đôi mắt đẹp, Trần Thị Dung ngẩn người xem Lý Hạo khua môi múa mép, khiến nàng chẳng biết chen vào đâu mà nói. Rốt cuộc, nàng đành bỏ qua, ngồi nghiêm chỉnh lại, giờ tay sang bàn tay hấn đang đặt trên bàn mà nắm lấy, nàng nói: “Ừm, thần thiếp hiểu, hoàng thượng hãy kể cho thần thiếp nghe về những chuyện trong ngày hôm nay đi.”

Lý Hạo cũng học theo bộ dáng Trần nguyên phi, điều chỉnh lại vẻ mặt cho đủ độ trang nghiêm, thâm rủa: “Lại nữa. Đàn bà thời đại này, hình như luôn thích quản lý đàn ông. Bây giờ, ông nhin. Về sau ông sẽ tính hết cả vốn lẫn lời. Hãy đợi đấy.” Nghĩ thì nghĩ thế, ngoài mặt Lý Hạo luôn cười cợt, nịnh nọt, kể chi tiết từ đầu đến cuối mọi chuyện diễn ra trong ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Trăm Yêu Nàng Nhất

Lý Hạo kể cho Trần Thị Dung nghe nội dung cũng tương tự như kể cho Đàm thái hậu. Có một điểm khác chính là phong cách. Mỗi khi nhắc đến những chuyện liên quan tới gia tộc họ Trần, hấn luôn tỏ vẻ sùng bái, ca ngợi, tôn vinh.

Nào là Tô Trung Từ Tô thái úy Tô đại nhân thật là uy phong, nào là chương thành hầu Trần Tự Khánh thực tài giỏi, nào là thái bảo Trần Thừa thiết mưu lược. Chuyện gì mà hấn không thể giải quyết được, khi rơi vào tay họ đều có thể giải quyết đâu ra đó. Họ đều là trung thần của đất nước, là lương đồng của quốc gia.

Lúc hấn nhắc đến chuyện lộ Long Hưng bị vỡ đê, Trần Thị Dung sốt sắng hỏi dồn. Nàng thực sự quan tâm đến thiên tai xảy ra ở lộ Long Hưng. Nàng luôn miệng thương tiếc, lo âu về cuộc sống của dân tình tại nơi đó. Nàng còn đòi ngay mai phải lập tức gọi hai vị huynh trưởng vào cung để hỏi cho căn kể về chuyện thiên tai ở quê nhà. Lý Hạo thâm nhủ, trong tâm hồn người thiếu nữ này cũng có lòng nhân ái. Trong tâm can hấn le lói một niềm vui khôn tả.

Lý Hạo tiếp tục kể về cuộc nói chuyện với Đàm thái hậu. Tất nhiên, hấn che giấu những câu từ chửi bới, nhục mạ gia tộc họ Trần. Hấn áp ứng kể về lời hứa tới mai phải qua gặp hoàng hậu Đàm Ngọc Trúc. Bảo tố bắt đầu nổi lên. Trời không mưa, nhưng không khí dần dần trở nên u ám ngột ngạt.

Gương mặt mỹ lệ của Trần nguyên phi từ từ chuyển tối. Hàng lông mi cong vút chập chờn nghiêng nghiêng, phảng phất tầng hơi sương mỏng manh. Khóe miệng nàng giật giật, đoạn mím chặt. Nước mắt rung rung, nàng òa khóc nức nở: “Hoàng thượng, ngài lừa dối thần thiếp... Ngài đã quên những lời thề non hẹn biển trước đây... Ngài là kẻ dối trá... Ngài tàn nhẫn lắm... Ngài là kẻ độc ác...”

Lý Hạo nuốt xuống ngụm nước bọt, lăm bắm: “Dữ dội vậy à? Chỉ là đi gặp một bà vợ khác thôi mà. Cần gì phải chửi bới kinh khủng khiếp thế?” Hấn

cầm chặt bàn tay mịn màng của nàng bằng cả hai tay, bước lại gần, luôn miệng nói: “Không phải vậy, trẫm thực sự không phải. Nàng đừng khóc.” đọc truyện mới nhất tại tunghoanh.com

Tiếng khóc của Trần Thị Dung càng to hơn nữa, nàng khóc rất thê lương: “Hoàng thượng ác lắm... thần thiếp không muốn sống nữa... ngày mai mà hoàng thượng đi... thần thiếp sẽ chết cho hoàng thượng coi...” Nàng giật bàn tay khỏi tay của Lý Hạo, cả hai bàn tay nắm thành nắm đấm, đánh liên hồi lên ngực hân.

Nghे nàng kêu gào mà hân muốn nhứt hết cả óc, chưa biết xử trí thế nào, đành phải tiếp tục lấp báp: “Ài, nàng đừng khóc, là trẫm không đúng, nhưng thực sự trẫm không muốn vậy. Trẫm bị ép buộc, đúng rồi, trẫm hoàn toàn bị ép buộc. Mẫu hậu ép trẫm phải làm vậy. Sao trẫm có thể không nghe. Nàng phải hiểu cho khổ tâm của trẫm. Đừng khóc nữa.”

Trần Thị Dung vẫn hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời năn nỉ của Lý Hạo, nàng khóc không ngừng. Hân quả thực muốn tung một cước đá bay cô nàng phiền nhiễu này qua cửa sổ. Cố gắng lắm hân mới kiềm nén được cảm xúc đó. Lúc gần như tuyệt vọng muốn bỏ đi ra ngoài thì hân chợt lóe ra một tuyệt kỹ tán gái cổ điển, nhưng rất hữu ích trong những hoàn cảnh như vậy.

Trần nguyên phi đang vừa đánh vừa khóc vừa ngậm thích thú, tự nhủ: “Để xem hoàng thượng có dám đi gặp người đàn bà khác hay không? Thiếp đánh, thiếp đánh, đánh cho ngài chết.”

Bỗng nhiên nàng thấy Lý Hạo chợt lặn ra đất, hai tay ôm ngực, liên tục ho khan, mắt trợn ngược, giống hệt con cá chết. Nàng hoảng hốt, ôm hai vai hân mà lay, gọi hân: “Hoàng thượng hoàng thượng, ngài làm sao vậy? Thần thiếp, thần thiếp không cố ý. Người đâu?”

Một tay Lý Hạo chộp lấy tay Trần Thị Dung đè lên ngực, một tay vươn dài ra phía sau ôm mông nàng, hôn hên: “Ái phi... không cần gọi người... trẫm không sao... trẫm... chỉ cầu xin nàng một điều...”

Đang trong cơn hoảng loạn, Trần Thị Dung chưa cảm thấy điều gì kì quái trong lời nói và bàn tay hân đang vuốt ve hương đòn kiêu diễm của nàng, vội nói: “Được, thần thiếp đáp ứng, chuyện gì thần thiếp cũng đáp ứng. Hoàng thượng mau tỉnh lại đi, đừng làm thần thiếp sợ.”

Chỉ đợi có vậy, hân thở hồng hộc như sắp chết, cả thân hình co quắp, biểu tình rất thống khổ, nhưng miệng lại nhanh nhẩu cướp lời: “Ái phi có thể để trẫm tới mai đi gặp hoàng hậu được không?”

Trần nguyên phi gạt mạnh đầu, nước mắt rơi lã chã, ngậm ngùi đáp: “Thần thiếp... đồng ý.”

Hân nhoen miệng cười, gương mặt tươi roi rói như nhật được vàng, bàn tay bóp thật mạnh lên vùng đất mềm mại của Trần nguyên phi, hân hô lớn: “Tốt quá, đa tạ ái phi, đa tạ nàng, nàng là người phụ nữ tuyệt vời nhất, tốt nhất, trẫm yêu nàng nhất.”

Cảm giác tê dại từ phần dưới truyền lên đã khiến Trần nguyên phi tỉnh táo hẳn. Nàng gạt phắt tay của Lý Hạo đang bóp chặt lấy mông nàng, đồng thời giật tay ra khỏi ngực hân, phụng phịu nói: “Hoàng thượng, ngài xấu lắm, không ngờ ngài lại gạt thiếp.”

Hân cuống quýt cầm tay của nàng đặt lên ngực, đôi mắt lưu luyến nhìn ái thiếp mà rằng: “Đừng, ái phi, nàng đừng lấy tay ra, nàng lấy tay ra thì trái tim của trẫm sẽ đau hơn nữa đó.”

Trần Thị Dung nửa tin nửa ngờ, hỏi: “Hoàng thượng nói lời thật sao? Không được dối gạt thần thiếp. Lúc này hoàng thượng làm thần thiếp sợ lắm. Thần thiếp không muốn mất hoàng thượng.”

Lý Hạo trông thấy biểu tình của nàng. Hân hiểu cả đã cắn câu, chỉ còn chờ hân cho thêm chút gia vị nữa, bảo đảm con cá chắc chắn sẽ bị câu lên bờ. Hân đắc ý: “Đệ nhất mỹ nhân thì sao chứ? Muốn đấu với bốn lão gia? Còn khuya!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Yêu

Lý Hạo nắm chặt tay Trần Thị Dung đè lên ngực, như sợ rằng bàn tay nàng biến mất, hân sẽ chết ngay lập tức vậy. Hân cố biến đôi mắt của hân trở nên long lanh. Đối với những diễn viên chuyên nghiệp thì chuyện khóc lóc đã trở thành chuyện nhỏ như con thỏ. Lý Hạo lại vượt cấp cả diễn viên chuyên nghiệp. Hân mà sang Hollywood đóng phim, có khi được xếp vào hàng diễn viên hạng A cũng chưa biết chừng.

Chỉ nghe Lý Hạo bắt đầu trở tài miệng lưỡi: “Ái phi đừng buông tay. Nàng mà buông tay trẫm cảm thấy như trẫm sẽ rơi vào một cái hố sâu không đáy. Trẫm chỉ biết nhắm mắt lại và cảm nhận sự khủng khiếp đó. Không ai có thể cứu vớt được trẫm. Trẫm ở dưới hố chỉ biết lần mò từng bước trong vô vọng. Trẫm không biết đi đâu về đâu, nếu không có nàng.”

Thấy Trần nguyên phi mở miệng định nói, hân lấy hai ngón tay chặn lên miệng nàng, âu yếm bảo: “Nàng không cần nói gì cả, trẫm hiểu. Nếu sống thiếu

nàng, trầm thật không biết làm sao nữa. Mọi chuyện là do mẩu hậu của trầm sắp đặt. Trong tâm khảm của trầm thực không muốn chút nào. Suốt cuộc đời này, nàng chỉ cần biết, nàng là người mà trầm yêu thương nhất.”

Tiếp theo, hắn nói rất nhiều lời thăm hỏi chân tình nữa cho đến khi hắn cảm nhận được cơ thể nàng run rẩy, hắn thấy đôi mắt nàng ngấn lệ. Hắn biết thời cơ đến rồi. Không chút chậm trễ, hắn ôm Trần nguyên phi, siết chặt cơ thể mềm mại không xương vào lòng.

Lý Hạo nhích người cao lên, hôn nàng, môi chạm môi, hai đầu lưỡi quấn chặt. Hắn nhẹ nhàng bồng cơ thể tuyệt mỹ, đặt xuống giường. Xuân sắc tràn ngập khắp phòng. Tiếng rên rỉ truyền ra khe khẽ như hòa vào điệu nhạc của cơn gió ngoài hiên, tạo thành một bản hòa tấu động lòng người.

Hắn từng nghe nói người phụ nữ cực kỳ nhạy cảm. Dù cho người có hóa trang thành một người khác giống đến đâu, tài giỏi đến cỡ nào. Một khi người quan hệ với vợ của kẻ đó, thì nàng sẽ ngay lập tức nhận ra người chính là kẻ giả mạo. Chính vì nguyên nhân như vậy, Lý Hạo đã không dám phóng túng, mà cẩn thận chú ý từng động tác, để không rơi vào hoàn cảnh sai lầm, vạn kiếp bất phục.

Phải chú ý đến động tác này chứ kia trong thú vui hoan lạc, thì còn gì gọi là hoan lạc nữa. Hắn rất bị ai. Nhưng hắn phải cố gắng kiên trì. Hắn không thể chết và hắn đã quyết tâm giữ lấy tất cả những gì thuộc về hắn, kể cả giai nhân đang uyển chuyển hầu hạ hắn trong lúc này. Hắn không thể vì hứng thú nhất thời, mà làm hỏng đại sự.

Chuyện đó cũng không phải là không có cách giải quyết. Hắn có thể dần dần thay đổi các động tác theo thói quen vốn có của hắn. Thời gian sẽ xóa nhòa tất cả. Khi đó Trần nguyên phi sẽ chấp nhận với con người thực sự của hắn, con người của Lý Hạo.

Mây mưa tan đi, hai cơ thể trắng bóng lạng lẽ cuốn lấy nhau. Lý Hạo chưa hề thỏa mãn, tuy nhiên hắn không dám vọng động, để Trần nguyên phi ra mà đưa nàng lên đỉnh vu sơn lần nữa. Hắn đang ngầm khinh bỉ kẻ hắn chiếm thân xác: “Nhóc con quá yếu đuối. Mới bắn một phát đã không cử động nổi. Chú mày đi chết là phải lắm rồi.”

Một tiếng nói nũng nịu kéo dài cất lên, cắt đứt luồng tà hỏa đang thiêu đốt cơ thể Lý Hạo: “Hoàng thượng, thiếp muốn tới mai hoàng thượng vẫn ôm thiếp như thế này.”

Hắn không trả lời, mà hỏi nàng: “Ái phi biết tình yêu có nghĩa là gì không?”

Trần nguyên phi vẽ từng vòng tròn trên bộ ngực Lý Hạo, nàng thở thè: “Tình yêu là giống như tình cảm của hoàng thượng và thần thiếp. Loại tình cảm không thể chia lìa. Khi thiếp ở xa hoàng thượng, thiếp rất nhớ hoàng thượng. Có lẽ đó là tình yêu chăng?”

Một tay hắn vuốt ve gò bồng đảo tròn trịa hồng hào đang vươn cao ngạo nghễ, hắn lắc đầu trả lời: “Đúng mà không đúng. Tình yêu là hệ quả của sự kết hợp giữa bản năng và trí tuệ của con người. Tình yêu còn là một loại tình cảm giữa người và người, hướng con người đến Chân, Thiện, Mỹ. Bản năng con người được nhìn nhận là những hành động suy nghĩ sẵn có từ trong tự nhiên trong đó có việc giao hoan để duy trì nòi giống.

Trong thế giới con người phát triển, với bộ óc thông minh, hay trong đây gọi là "trí tuệ" cho phép con người không chỉ dừng lại ở việc kết hợp hay giao hoan đơn thuần như ở động vật mà còn hình thành vô số những biểu hiện quan tâm, chăm sóc, bảo vệ lẫn nhau. Đây, tình yêu là như vậy đấy. Nàng có hiểu không?”

Quan sát gương mặt mờ mịt, phảng phất lạc vào sương mù của nàng, hắn biết chắc chắn nàng không hiểu, ngay cả hắn cũng chả hiểu đang nói gì nữa là. Hắn thở dài thật sâu coi bộ suy tư nhiều lắm, chốc lát sau hắn ngâm nga:

Yêu là chết trong lòng một ít

Vì mấy khi yêu mà đã được yêu

Cho rất nhiều song nhận chẳng bao nhiêu

Người ta phụ, hoặc thờ ơ, chẳng biết

Phút gần gũi cũng như giờ chia biệt

Tưởng trắng tan, hoa tạ với hồn tiêu

Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu!

Yêu, là chết trong lòng một ít

Họ lạc lối giữa u sầu mù mịt

Những người si theo dõi dấu chân yêu

Và cảnh đời là sa mạc cô liêu

Và tình ái là sợi dây vắn vỏi

Yêu, là chết ở trong lòng một ít

Hắn ngâm xong bài thơ, mắt nhắm lại trầm tư như chẳng đáng, như cho cả thể gian biết hồn của hắn giờ đã phiêu diêu nơi chốn nào. Thật lâu sau, đợi cho Trần nguyên phi tự lẩm nhẩm một mình, thẩm thấu bài thơ, hắn mới buông lời tựa thể ngoại cao nhân: “Ái phi đã hiểu chưa? Yêu là phải biết hy sinh đó.”

Từ trong mộng tưởng do bài thơ mang lại, Trần Thị Dung nghiêng rặng, cúi nắm đầu ngón tay xuống ngực hắn: “Thần thiếp đã biết là hoàng thượng muốn cái gì mà. Được rồi đó, hoàng thượng đi đi. Nhưng nhớ hôm sau phải về ngay với thần thiếp.”

Trong đêm khuya thanh vắng, một tiếng hét thảm thiết vang lên, kinh động khắp hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lời Hứa Của Lý Hạo

Trần nguyên phi vui vẻ quan sát vết hằn nằm trên ngực Lý Hạo do nắm đầu móng tay tạo thành: “Cái này là thần thiếp đánh dấu. Hoàng thượng không được xóa đi.

Hắn nhăn nhó, xoa xoa vào nắm vết lõm xuống, hình như rướm máu luôn rồi. Hắn không ngờ sự ghen tuông của đại mĩ nữ lại lớn tới vậy, cam chịu nói: “Ồ, vết này sẽ không xóa đi, nhưng nó mà tạo thành vết sẹo, trông xấu lắm. Trẫm anh tuấn, phi phạm như thế này mà lại có sẹo trên ngực. Chẳng hay ho chút nào.”

Nàng cười khúc khích nói: “Hoàng thượng biết không? Thần thiếp đang rất nghi ngờ. Hoàng thượng có phải là hoàng thượng trước đây hay không?”

Lý Hạo giật mình đánh thót, không biết nàng dựa vào đâu để có thể nhận biết được, tuy nhiên nàng đã nói ra, chắc chắn sẽ không nghiêm trọng, hắn ngạc nhiên hỏi: “Tại sao nàng lại nói vậy? Trẫm vẫn là trẫm, có gì thay đổi đâu cơ chứ?”

Trườn mình lên người Lý Hạo, nàng cạ mũi của nàng lên má hắn: “Hoàng thượng trước kia cũng nói những lời âu yếm với thần thiếp, nhưng chưa bao giờ lời cuốn, hấp dẫn và làm cho thần thiếp rung động đến thế. Những lời của hoàng thượng ẩn chứa rất nhiều ý nghĩa sâu sắc. Cả bài thơ mà hoàng thượng vừa ngâm nữa, lại tuyệt vời nhường ấy. Thần thiếp chưa từng biết tới bài thơ đó trước kia. Là hoàng thượng mới làm ra hay sao?”

Bởi vì Trần nguyên phi đang áp má vào Lý Hạo, cho nên không hề nhận ra đôi mắt của hắn đảo quanh một vòng, hắn ngẫm chùi rửa bản thân: “Con bà mầy Lý Hạo, ham hồ biểu hiện quá mà? Thấy người đẹp thì sáng mắt lên. Giờ thì hay rồi, tự đào hố chôn mình. Sung sướng quá hả?”

Hắn cân nhắc thật kỹ, rồi mới trả lời: “Những lời nói đó, cả bài thơ nữa, không phải là trẫm tự nghĩ ra đâu. Làm sao mà trẫm đủ khả năng tạo ra một tuyệt tác như thế. Trẫm học được từ cổ thư ở ngự thư phòng vào tối qua đấy. Trong cổ thư còn rất nhiều kiến thức tuyệt vời, thần bí khác nữa. Cả đêm qua trẫm say sưa đọc, quên cả thời gian, khiến cho trẫm vào trễ buổi điện chầu sáng nay, thực là mất hết mặt mũi mà.”

Ngước đầu nhìn hắn, nàng reo lên: “Có cả cổ thư uyên thâm như vậy sao? Hay quá, ngày mai hoàng thượng đem về cho thần thiếp đọc với.”

Lý Hạo toát mồ hôi, mau mải kiếm lời thoái thác: “À... à... Cái này không được. Trong tổ huấn nằm ở ngay trang đầu của cổ thư có ghi như thế này. Những kiến thức trong đây chỉ được truyền lại cho con cháu trực hệ của gia tộc họ Lý. Chỉ có vua mới được đặc quyền học tập cổ thư, không ai khác được phép học. Nếu ai trái lời cứ theo gia pháp mà xử lý. Giết chết không tha.”

Trần nguyên phi uốn éo người đẩy đưa, bộ ngực sữa của nàng đong đưa qua lại trên cơ thể hắn, nàng nũng nịu, giọng nói của nàng nhão đến có thể làm chảy đá tan vàng: “Hoàng thượng cứ lên đem cho thần thiếp xem, không ai biết đâu mà sợ. Đi mà hoàng thượng... hoàng thượng...”

Trong hoàng cung này là ổ chứa hồ ly tinh thì phải. Gặp ai cũng nắm giữ mị thuật, quyến rũ lòng người. Cơ thể Lý Hạo nóng ran, hắn vô cùng ham muốn xông pha thêm trận nữa. Ngôn ngữ cơ thể và ngôn ngữ âm thanh được Trần Thị Dung kết hợp khéo léo tới tuyệt đỉnh, không bút mực nào có thể tả xiết lực hấp dẫn chết người đó. Nếu như Lý Hạo có quyền cổ thư tào lao kia, chắc là hắn ngay lập tức đi lấy về mà dâng tận tay cho nàng.

Lý Hạo thấy mình giống như đang rơi vào hoàn cảnh của Mị Châu, Trọng Thủy. Nhưng mà bây giờ hắn là Mị Châu, còn Trần Thị Dung là Trọng Thủy. Hắn thấy Trọng Thủy đang quỳ trước mặt hắn, van xin cầu khẩn hắn dẫn đi xem vũ khí tối thượng, nó thần trong truyền thuyết. Bất quá, hắn chả phải nàng Mị Châu ngây thơ, với lại hắn cũng chả có nỏ thần gì sát.

Kết cuộc, dưới sự kiên quyết từ chối một cách tàn nhẫn của Lý Hạo, Trần nguyên phi đành phải thở dài tiếc nuối mà rằng: “Vây thôi đi, tiếc thật, thiếp muốn tìm hiểu thêm nhiều điều mới lạ nữa. Hoàng thượng biết đấy, hàng ngày thần thiếp chỉ biết ở trong phòng, không có chuyện gì để giải khuây, buồn chán lắm.”

Nghe Trần Thị Dung than thở, hắn cũng có cảm giác thương hại. Phụ nữ thời phong kiến, chỉ có thể ở nhà học cầm, kỳ, thi, họa. Họ không thể và không được quyền làm gì khác. Hắn rất đồng tình và cảm thông những người phụ nữ thời xưa. Nếu có thể nắm đại quyền trong tay, có lẽ hắn sẽ làm điều gì đó để giải phóng họ khỏi chế độ trọng nam khinh nữ lạc hậu này.

Lý Hạo hít mạnh một hơi, nắm chặt bàn tay nằng, gương mặt trở nên cương quyết: “Ái phi yên tâm, sẽ có một ngày trẫm không để nàng luôn cảm thấy buồn chán nữa. Những ngày tháng của nàng, sẽ ngập tràn tiếng cười hạnh phúc, trẫm hứa. Thôi, ngủ đi, khuya rồi.”

Đây là lời hứa, lời hứa của Lý Hạo.

Giữa đêm khuya, ngoài tiếng gió thổi, còn nghe tiếng trò chuyện râm ran của đôi nam nữ lúc có lúc không:

- À mà quên, sáng mai nhớ gọi trẫm dậy sớm, cuối canh năm là tốt nhất. Trẫm học được trong cổ thư bài tập dưỡng sinh hay lắm. Có tác dụng rất tuyệt vời, chẳng những giúp cường thân kiện thể, mà còn có tác dụng một người khỏe, hai người vui nữa kìa.

- Một người khỏe, hai người vui?

- Đúng thế, nghĩa là như thế này này.

- A... hoàng thượng đáng ghét.

- Ấy, ái phi đừng véo vào mạng sườn, đau chết được.

- Cho hoàng thượng chết luôn, cả gan chọc ghẹo thần thiếp.

- Trẫm sai rồi, trẫm nhận lỗi, lần sau không dám nữa. Trẫm sẽ cố gắng hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ một người khỏe hai người vui.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thị Sát

Cuối canh năm, Lý Hạo được Trần nguyên phi đánh thức. Hắn tỉnh dậy, ra ngoài sân bắt đầu luyện tập bài quyền Long Hồ Song Sát. Hoàn tất bài quyền, cũng gần tới giờ lên triều, hắn sửa soạn lại cho tươm tất. Sau đó cùng với lão thái giám Lê Việt Tiến tới điện châu.

Vẫn như thường lệ, hắn giả ngây giả dại quan sát diễn biến của buổi điện châu. Tình hình đấu đá giữa các quan lại hôm nay cũng chẳng khác hôm qua là mấy. Tô Trung Từ hống hách thành tính, gạt ngang mọi ý kiến phản đối hắn. Lý Hạo thật muốn đi xuống dưới mồi hắn ngồi lên ngai vàng luôn cho rồi.

Việc nhỏ không nhần, tất hồng chuyện lớn. Hắn bỏ qua hết thấy. Tiếp tục làm quen với lối sống mới. Lối sống hưởng thụ của vị vua. Trong giấc ngủ trưa, hắn mơ thấy mình được làm một ông vua của đất nước thái bình, thịnh trị. Không có quyền thần, không có loạn đảng, không có sứ quân nổi loạn cát cứ khắp nơi. Hắn bình an thoải mái, tay trái ôm mỹ nhân, tay phải ôm mỹ nữ mà sống hết quãng đời còn lại.

Đang mơ giấc mơ êm đềm, tiếng gọi the thé như tiếng gà trống thiên lại cất lên đưa hắn trở về thực tại. Lý Hạo bực bội gắt: “Lão thái giám chết tiệt, không để trẫm ngủ thêm một lúc được à?”

Giọng nói eo éo từ ngoài cửa lại vọng vào: “Bẩm hoàng thượng, đã tới giờ duyệt tấu chương rồi ạ?”

Lý Hạo ngạc nhiên khi nhận ra giọng nói không phải của Lê Việt Tiến. Lý Hạo bước nhanh ra cửa, thấy người thái giám đang đứng khom mình là một người trẻ tuổi. Nhìn kỹ lại mới nhớ ra đây là nghĩa tử của Lê Việt Tiến, tiểu thái giám này là Lê Việt Công. Lê Việt Tiến thấy hắn thông minh tháo vát, cho nên Lê Việt Tiến mới coi trọng hắn, nhận làm nghĩa tử cách đây vài tháng. Trước kia hắn chỉ làm những việc lật vật trong hoàng cung, vì vậy Lý Sầm rất ít khi chạm mặt hắn.

Giữa trưa lão thái giám đã đi đảm nhận chức quản vụ thái giám, người đứng đầu toàn bộ thái giám, cung nữ trong hoàng cung. Công việc chủ yếu của Lê Việt Tiến là chỉ đạo chung mọi hoạt động của thái giám và cung nữ. Cho nên, lão không thể ngày đêm kề cận bên cạnh Lý Hạo như trước kia nữa. Lão đành phải cho nghĩa tử của mình đến phụng thị Lý Hạo.

Lê Việt Công cung kính cúi người một cách vừa phải, không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói: “Bẩm hoàng thượng, nô tài phụng lệnh nghĩa phụ đến hầu hạ hoàng thượng. Nếu như nô tài có gì sai sót, khẩn xin hoàng thượng trách phạt.”

Hài lòng quan sát Lê Việt Công, Lý Hạo gật gù: “Tốt, Lê Việt Tiến có nghĩa tử như khanh thực đáng mừng. Đợi trẫm một chút, trẫm tha phục rồi cùng khanh tới điện Trường Xuân.”

Giải quyết xong đám tấu chương dày cộp, hắn nghĩ tới nghĩ lui mà không biết làm gì. Chẳng lẽ lại về ngự thư phòng tiếp tục nghiên cứu cổ thư, hay là đi thăm Đàm thái hậu. Ài, lựa chọn khó khăn. Thôi thì đi dạo vòng quanh các cung điện xem nào.

Hắn lững thững đi dọc các cung điện, từ điện Văn Minh tới điện Giảng Võ. Hai điện này được chọn để lục bộ làm việc. Vào thời Lý đã có đủ lục bộ gồm Hộ, Lễ, Lại, Binh, Hình và Công. Các bộ Hộ, Lễ, Lại thì đặt ở điện Văn Minh. Còn các bộ Binh, Hình, Công thì được đặt ở điện Giảng Võ. Lý

Hạo đi tới chỗ nào cũng đánh trống khua chiêng, rình rang khắp chốn.

Địa điểm thị sát tiếp theo của Lý Hạo là khu mật viện nằm ở điện Diên Phúc. Khu mật viện có từ thời Lý Thái Tổ, có chức năng tham mưu cho hoàng đế và thái phó các việc cơ mật. Đứng đầu khu mật viện là khu mật sứ; có tả sứ và hữu sứ. Cả hai người tả sứ và hữu sứ đều là tay chân thân cận của hoàng đế.

Tới đó hẳn thấy các vị quan trên đang ngồi chơi hóng mát rất thanh thoi. Kế tiếp, hai tên béo ục ịch chạy ra, quỳ lạy khấu đầu tung hô vạn tuế. Họ tự nhận là tả khu mật sứ và hữu khu mật sứ, người bên trái tên là Lý Quang Huy, kẻ bên phải gọi là Lý Công Minh. Lý Hạo cố nán lại trò chuyện với hai gã béo thuộc hoàng tộc xem có hy vọng gì không. Rốt cuộc, hẳn đành phải tán thưởng không thôi trước cái sự khoác loác vô địch thủ của hai vị đại nhân trước mặt.

Mang lòng thất vọng ê chề, Lý Hạo lê bước tới điện Tuyên Đức. Chỗ này được coi như phòng văn thư giúp việc bên cạnh vua. Sảnh và hàn lâm viện được đặt ở đây. Sảnh là cơ quan giúp việc cho hoàng đế. Nhà Lý có hai sảnh là thượng thư sảnh và trung thư sảnh. Đứng đầu các sảnh là chức viên ngoại lang.

Hàn lâm viện được lập ra đầu tiên ở nước ta bắt đầu từ thời Lý, dưới triều vua Lý Nhân Tông, và đứng đầu hàn lâm viện là chức quan hàn lâm học sĩ. Hàn lâm viện có nhiệm vụ trông coi việc soạn thảo những chế, cáo và chiếu biểu của vua. Triều đình đã tổ chức thi cho những người có văn tài trong nước, ai trúng tuyển được sung vào làm quan ở hàn lâm viện.

Phòng văn thư của một đất nước có khác. Không khí hoàn toàn bất đồng với khu mật viện. Ai nấy đều bù đầu bù cổ, chạy đôn chạy đáo mà làm việc. Cũng phải thôi, bao nhiêu văn từ, tấu chương đều tập trung cả hết vào đây, thì làm sao mà không vất vả cho được.

Lý Hạo rất hứng thú với mọi người ở đây. Đi từng bàn mà tay bắt mặt mừng, hỏi han từng người về công việc. Hắn xem như bước đầu giao lưu tình cảm giữa ông chủ với đám nhân viên văn phòng.

Hắn quyết định kiểm chiếc bàn nằm ở góc dễ quan sát nhất. Kế đó, tuyên bố từ giờ về sau chỗ này trở thành nơi hắn duyệt tấu chương, cái bàn này chính là chỗ hắn đặt văn thư. Hắn yêu thích được làm việc cùng mọi người hơn là ngồi ru rú một góc mà thực hiện công việc nhàm chán, đóng dấu tấu chương.

Ngoài ra, hắn còn một mục đích khác, hắn muốn tìm kiếm nhân tài ở đây. Ở chỗ này không chỉ những người thuộc dòng dõi hoàng tộc, quan lại. Mà còn có cả những nhân tài thông qua các kì khoa cử của triều đình, được tuyển vào làm việc ở hàn lâm viện và sảnh.

Chỉ có những nơi như vậy, con người mới bộc lộ được một phần tính cách và tài năng. Tuy nhiên, đòi hỏi hắn phải có óc quan sát và nhận xét cực kỳ tinh tế. Nếu không, cũng chỉ như tìm trăng trong nước, tìm bóng trong gương mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hoàng Hậu Đàm Ngọc Trúc

Mặt trời ngả dần về tây, Lý Hạo trở về hoàng cung. Hắn thấy thời gian đã trễ nên quyết định hôm nay không đến thăm Đàm thái hậu nữa. Hắn đi thẳng tới cung Long An. Lý Thông đã đứng đợi hắn ở đó từ lúc nào.

Lý Hạo thay bộ y phục đơn giản. Hắn bắt đầu luyện tập võ công với Lý Thông. Lúc đầu, hắn giả vờ không biết chút gì về võ công. Được Lý Thông dạy các bước đơn giản nhất. Từ đứng trung bình tấn, đến nắm tay thành nắm đấm, chuyển động của eo hông. Tiếp theo Lý Thông hướng dẫn hắn các thế võ cơ bản và yêu cầu hắn lặp đi lặp lại liên tục những động tác nhằm chán đó. Hắn đều ngoan ngoãn tuân theo, không than vãn nửa lời. Khiến Lý Thông khen ngợi về lòng kiên nhẫn của hắn không ngừng.

Tông sư võ học Lý Hạo mà không có lòng nhẫn nại, thì cũng chẳng biết tìm đâu ra ai có lòng nhẫn nại. Hắn từng nằm gai nếm mật suốt mấy năm trời, để rồi quật khởi thì như gió giạt mưa sa, làm cho đối thủ không tài nào chống đỡ. Hắn yêu thích cách giết chết địch nhân đơn giản nhất, một kích tất sát. Về điểm này, hắn và sư phụ đồng ý với nhau, mặc dù hai thầy trò luôn khác nhau ở mọi vấn đề.

Hắn khinh thường những cách đánh vòn vòn như mèo vòn chuột. Đã động thì phải đánh tới cùng, mà đã đánh thì phải giết cho địch nhân không còn đường sống. Lý Hạo ghét những kẻ ra vẻ quân tử, vào trận tử chiến, đã chiến thắng địch nhân không đội trời chung, lại bày đặt nhân nghĩa đạo đức, tha cho tên kia một mạng, để rồi kẻ đó cứ mãi leo đẹo theo đuôi dây dưa không dứt. Ngu ngốc, cực độ ngu ngốc, mỗi khi xem phim tới cảnh đó, hắn rất muốn đập nát tivi, nhất là phim Đài Loan, Hàn Quốc, thường hay có cái kiểu quân tử dở người này.

Lý Hạo đám mạnh về phía trước một cách dừng mảnh, rồi thu tấn, thở ra, hoàn thành buổi tập chiều hôm nay. Lý Thông tán thưởng: “Hoàng thượng rất giỏi. Hạ thần chỉ nói qua một lần, ngài đã nắm được cái yếu lĩnh trong đó. Người như hoàng thượng, hạ thần mới thấy lần đầu.”

Vuốt ve ngón tay út, Lý Hạo khiêm tốn nói: “Đa tạ điện tiền chỉ huy sứ sư phụ có lời khen tặng. Còn cần sư phụ dạy bảo nhiều.”

Lý Thông mỉm cười: “Hoàng thượng lão nhân gia, có phải ngài muốn giết hạ thần hay không mà xưng hô kiểu đó. Vì thần gánh không nổi tội khi quân phạm thượng đâu.”

Tiếng cười sáng khoái vang lên, Lý Hạo bước tới vỗ bả vai Lý Thông, nói: “Ha ha ha, Lý ái khanh sao lại không có tính hài hước như thế? Sợ sệt sệt là bản tính của ái khanh đó hả? Nam nhi chi chi, ăn miếng thịt to, uống chén rượu lớn, nói lời hào sảng thì chém với giết cái gì?”

Lý Thông siết chặt hai bàn tay, khâm phục tiếp lời: “Hoàng thượng, thứ lỗi cho vi thần nói thẳng. Trước kia, vi thần đã nhìn lầm ngài. Đến bây giờ, vi thần mới hiểu được chí hướng rộng lớn của ngài. Vi thần bội phục.”

Đứng đối diện với Lý Thông, Lý Hạo nắm thật chặt một bàn tay Lý Thông, siết mạnh, một tay giờ nắm đấm đang hằn lên từng làn gân xanh, bảo: “Trẫm không cần những lời nói nhảm. Hãy dùng hành động thực tế để chứng minh bản lĩnh của khanh. Trẫm chỉ cần Lý khanh nắm thật chặt túc vệ quân trong lòng bàn tay.”

Quỳ gối xuống đất bằng một chân, đầu cúi thấp, Lý Thông phủ phục nói: “Hoàng thượng yên tâm. Vi thần nguyện lấy đầu bảo đảm.”

Lý Hạo nở nụ cười nửa miệng hài lòng: “Tốt, về thôi.” Anh hùng trọng anh hùng, hảo hán không cần những lời hoa mỹ dễ nghe, cái họ cần là sự hào sảng. Lý Hạo muốn vị dũng tướng này thần phục triệt để, thì hẳn phải tỏ rõ khí phách của bậc đế vương.

Lý Thông có mộng tưởng của hán. Hán ao ước được tung hoành chốn sa trường. Hán kỳ vọng được chém đầu tướng địch lập công huân. Hán mong muốn đền nợ nước, báo ơn vua. Và hán tin rằng vị vua trẻ tuổi này sẽ giúp hán thực hiện lý tưởng đó.

* * * * *

Đây là lần thứ hai Lý Hạo tới cung hoàng hậu. Nhìn gương mặt hồi hộp, lo lắng của Đàm Ngọc Trúc mà hán cảm thấy buồn cười. Nàng có dáng người mảnh mai, thanh tạo. Gương mặt nàng tuy không mỹ lệ bằng Trần Thị Dung. Nàng cũng không có vẻ quyền rũ như chị em sinh đôi Xuân Lan, Thu Nguyệt. Ở nàng hán nhìn thấy sự ngây thơ. Một thiếu nữ trong sáng hiếm thấy ở chốn thâm cung.

Thành thử nàng không có khả năng tranh sủng. Ở chốn hậu cung đầy rẫy âm mưu và thủ đoạn. Một thiếu nữ hồn nhiên, không hiểu chuyện đời có thể tồn tại được sao. Những người như thế chỉ có thể tiếp nhận số phận bi thương, đau khổ.

Lý Hạo ngồi trên ghế, phì cười nhìn gương mặt sáng như trăng rằm của Đàm Ngọc Trúc, bảo: “Hoàng hậu làm gì mà cứ đứng đó vân vân y phục như thế. Lại đây, ngồi bên cạnh trẫm.” Nói đoạn Lý Hạo kéo ghế lại sát chỗ hán đang ngồi.

Đàm Ngọc Trúc ngập ngừng đi lại ngồi lên ghế. Điều bộ của nàng run run như sợ rằng làm điều gì đó có lỗi sẽ khiến hán không vui. Nàng lặng thinh cúi đầu.

Hán cười cười nói: “Tại sao hoàng hậu lại ngồi im không nói gì? Ngước đầu lên nhìn trẫm.”

Đôi mắt long lanh của Đàm Ngọc Trúc khẽ liếc lên, hơi ngẩng đầu lên nhìn hán, nàng lo lắng sẽ làm hán phật ý bỏ đi không bao giờ trở lại nữa. Nàng khẽ nhắc bình trà rót sang chén của hán, môi mấp máy, âm thanh nhỏ như muỗi kêu: “Bẩm hoàng thượng, mời hoàng thượng ngự trà.”

Hương vị thơm ngát của chén trà thoang thoảng bay ra, hán cầm lên hít nhẹ, nhấp một ngụm, vui vẻ hỏi: “Trẫm có phải cộp đầu mà nàng sợ như vậy? Cười lên nào, nếu như nàng cứ bày ra điệu bộ khó coi đó, trẫm sẽ bỏ đi ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Thái Úy Đồ Kính Tu

Đàm Ngọc Trúc nghe thấy thế, kinh hoàng quỳ rạp xuống lay lục liên hồi: “Hoàng thượng, thần thiếp có tội. Thần thiếp có tội.”

Lý Hạo há mồm nhìn vị hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ đang lay lư như té sao, nghĩ thầm: “Ặc, tội quái gì vậy. Con bé này hoảng sợ quá độ dẫn đến bệnh hoang tưởng rồi. Ha ha, Hạo ta phải xuất thủ chữa trị mới được, bảo đảm căn tiêu bệnh tán.”

Hán khẽ vron hai tay nắm lấy vùng eo thon của Đàm hoàng hậu, miết nhẹ vài lần, đỡ nàng đứng lên. Rồi một tay vòng qua, ôm luôn nàng vào lòng, kéo nàng đến bên cạnh cửa sổ, nói: “Trẫm có quà tặng cho hoàng hậu, tới đây.”

Gương mặt Đàm Ngọc Trúc ửng hồng, khi bàn tay Lý Hạo ôm lấy nàng, mùi hương đặc trưng của đàn ông xộc vào mũi nàng. Lần đầu tiên tiếp xúc với cơ thể người khác giới, trái tim thiếu nữ đập càng lúc càng nhanh, tạo cho nàng cảm giác xúc động lạ thường.

Chỉ tay lên bầu trời đêm, Lý Hạo ghé vào tai Đàm Ngọc Trúc mà nói như thờ: “Món quà của trẫm là cả bầu trời đầy sao này, nàng xem có đẹp không?”

Ngước nhìn trời cao, từng làn gió thổi mái tóc Đàm hoàng hậu bay bay, nàng thủ thỉ: “Thần thiếp đã nhiều lần ngắm sao trời, nhưng lần này thần thiếp có

cảm giác rất khác lạ so với trước kia, bầu trời đêm nay đẹp thật.”

Vuốt ve mái tóc dài bóng mượt của nàng, Lý Hạo khẽ nói: “Những ngôi sao ở xa kia, ái hậu có thấy không? Rất lộng lẫy, rất đẹp. Nhưng vẫn không bằng tuyệt đại mỹ nhân đang ở bên cạnh trẫm đây.”

Đàm hoàng hậu mỉm cười, ngả đầu lên vai hắn, đôi mắt nàng từ từ trở nên mờ lung. Lý Hạo cùng nàng tâm sự rất nhiều chuyện. Từ những chuyện thời còn thơ ấu tới lúc trưởng thành. Hắn kể cho nàng nghe những câu chuyện lạ kỳ mà nàng chưa bao giờ được biết. Và cả hai ở bên nhau, mãi đến lúc hắn bảo khuya rồi. Nàng e lệ cùng hắn hoàn tất buổi động phòng còn dang dở.

* * * * *

Trên con đường lớn dẫn đến điện Trường Xuân, cái bóng chấp chôn của lão thái úy Đỗ Kính Tu trải dài trên nền đất. Sau buổi chiều lúc sáng, Đỗ Kính Tu được tiểu thái giám Lê Việt Công mật truyền ý chỉ, phải diện kiến long nhan vào đầu giờ mùi. Đỗ Kính Tu lo âu nghĩ mãi vẫn không ra lý do vua cho gọi mình. Từ linh cảm của bản thân, lão tiên đoán có đại sự sắp xảy ra.

Từ khi Lý Sảm đăng cơ đến nay, hắn chưa bao giờ gặp riêng Đỗ Kính Tu. Bởi vậy, Đỗ Kính Tu ngạc nhiên cũng phải. Lão là công thần dưới thời Lý Cao Tông, từng lập nhiều công lớn cho triều đình. Lúc vua Lý Cao Tông còn nhỏ, thái hậu Chiêu Linh từng muốn gạt vua Lý Cao Tông xuống đài, để thay đổi Lý Long Xưởng là con ruột của bà lên ngôi. Nhờ có Đỗ Kính Tu dẫn đầu quan viên triều đình cực lực phản đối, khiến cho thái hậu Chiêu Linh sợ hãi bỏ qua. Lão thái úy còn từng lập nhiều công lao đào kênh, đào mương các vùng để giải trừ nạn lũ lụt cho dân chúng, nên rất được lòng dân.

Có một lần Đỗ Kính Tu cảm quân ra trận đi đánh bọn nổi loạn ở vùng Đại Hoàng nhưng không được. Cầm đầu cuộc nổi loạn là Phi Long vốn là một quan chức của triều đình, từng vạch tội thái úy Đàm Dĩ Mông đục khoét nhân dân nên bị Đàm Dĩ Mông âm mưu sát hại. Phi Long trốn về quê ở vùng Đại Hoàng rồi cùng nhân dân khởi nghĩa. Khi Đỗ Kính Tu đem quân tới, Phi Long ra trước ngựa phân trần. Cảm thông với hoàn cảnh của Phi Long, Kính Tu giao chiến chiêu lệ rồi thu quân. Việc này đã mang lại hậu họa cho lão.

Đàm Dĩ Mông ôm hận, cùng với Đàm hoàng hậu thường xuyên buông lời gièm pha Đỗ Kính Tu trước mặt Lý Cao Tông. Lý Cao Tông nghe lời sàm tấu khép tội, giáng chức của lão thái úy, khiến cho Đỗ Kính Tu lạnh lòng với triều Lý từ ngày ấy.

Về sau, Lý Cao Tông nhận ra sai lầm, rất hối hận. Trước lúc băng hà, Lý Cao Tông đã tin tưởng giao cho Đỗ Kính Tu nhận di chiếu lập Lý Sảm làm vua, tức Lý Huệ Tông. Sau đó, Lý Huệ Tông đã thăng chức quan thái phó Đỗ Kính Tu làm thái úy theo lời vua cha Cao Tông. Nhưng Đỗ Kính Tu vẫn luôn tỏ thái độ không mặn không nhạt với vị vua mới đăng cơ này.

Thái úy Đỗ Kính Tu bước vào điện Trường Xuân, thấy Lý Hạo đang cầm bút nghiên viết gì đó trên bức hoành phi. Lão quỳ lạy tung hô xong, được Lý Hạo cho phép đứng lên, nhưng Lý Hạo vẫn chẳng mấy may để ý tới lão. Đỗ Kính Tu bình thần như chưa có gì xảy ra, lặng yên đứng đợi, không hề nóng vội.

Lý Hạo đặt nét bút cuối cùng đoạn cười vang ha ha, cầm bức hoành phi đặt ngang trước ngực, giờ lên cho Đỗ Kính Tu xem, hắn nói: “Ha ha, Đỗ ái khanh nhận xét thế nào về bức hoành phi này?”

Dòng chữ “Lăng Từ Hồi Đầu” trên bức hoành phi đập vào mắt thái úy Đỗ Kính Tu. Lão nhú mày nhìn chăm chú vào dòng chữ, chốc lát sau cơ thể run nhẹ, rồi bất động ngay, lão chậm rãi đáp: “Bẩm hoàng thượng, bút lực của hoàng thượng vẫn đẹp như ngày nào. Có điểm khác biệt, chính là ở chữ mạnh, lão thần cảm nhận được sự mạnh mẽ qua những nét hần xuống của đầu bút. Trước kia nét bút của ngài bay bổng, nhẹ nhàng hơn nhiều, không giống bây giờ. Thời gian quả thực có thể thay đổi nhiều điều.”

Đặt bức hoành phi xuống bàn, Lý Hạo sáng khoái nói: “Bản về thư pháp, trẫm còn phải học hỏi ở Đỗ ái khanh rất nhiều. Thật không dám múa rìu qua cửa lỗ ban. Chẳng lẽ ái khanh chỉ có bấy nhiêu nhận xét về bức hoành phi.”

Mỗi Đỗ thái úy mấp máy hai lần rồi thôi, thần nhiên trả lời: “Bẩm hoàng thượng, lão thần ngu muội, chỉ hiểu có vậy.”

Lý Hạo lộ vẻ ngạc nhiên, nói lớn: “Chẳng lẽ Đỗ thái úy Đỗ đại nhân, tiếng tốt lan xa, vang danh thiên hạ, lại có lúc buông lời dối trá? Chuyện này mà truyền ra ngoài, không biết dân chúng sẽ cảm nhận ra sao đây?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thần Phục

Đỗ Kính Tu nhú mày chốc lát, khom người cung kính nói: “Bẩm hoàng thượng, lão thần tự cảm thấy, chưa từng làm chuyện gì sai trái, hổ thẹn với lương tâm.”

Lý Hạo cảm khái, giọng không nhanh không chậm như tự nói với chính mình: “À... thì ra trẫm nhìn lầm khanh. Coi như trẫm chưa từng nói qua điều gì.

Bất quá, trầm thật ngạc nhiên. Đổ đại nhân, lão đại trung thần, một người từng được xưng tụng như một trong bốn đại công thần của triều Lý từ khi lập quốc đến nay. Công đức vô lượng, có thể sánh ngang với các bậc thánh hiền. Hùng tâm tráng chí khi xưa của khanh, đã bay biến đi đâu hết rồi.”

Thở dài một hơi, đôi mắt mờ đục già nua của Đỗ Kính Tu nhìn vào cõi xa xăm: “Đời người như phù vân. Công danh như bọt nước. Được, mất, thăng, thua, coi như đã trải qua đủ cả. Bây giờ, lão thần chỉ còn là một lão già chuẩn bị nhắm mắt xuôi tay, bàn gì đến hùng tâm tráng chí.”

Không ngờ rằng, lão già cổ hủ kia lại cố chấp đến thế, Lý Hạo cắn răng ngà bài: “Dòng chữ trên bức hoành phi kia, hẳn là khanh đã hiểu ý nghĩa của nó. Trầm biết khanh có nỗi khổ riêng, cả trầm cũng vậy. Khanh cũng như trầm, gọi như thế nào cho phải đây? Ẩn giấu, thu mình hay nhẫn nhịn. Tất cả chỉ là nguy biến, đó chính là nhục nhã. Nỗi ô nhục của triều Lý, nỗi ô nhục của hoàng tộc, nỗi ô nhục đối với những ai được ca ngợi là trung thần. Chẳng lẽ ngày tàn của triều Lý đã tới thật rồi hay sao?”

Thái úy Đỗ Kính Tu rung mình. Khuôn mặt ai oán, trách móc của vị huynh trưởng kết nghĩa kim lan ngày xưa, Tô Hiến Thành, chợt hiện lên trong đầu lão đại thần. Tô Hiến Thành là vị tể tướng tài năng và đức độ của nhà Lý. Ông từng lập được nhiều công lao hiển hách như mở mang bờ cõi, bình định phản loạn, khai hoang lấn biển, trừ diệt gian thần.

Cả hai người Tô Hiến Thành và Đỗ Kính Tu có nhiều điểm rất giống nhau. Đặc biệt là, nếu Tô Hiến Thành nhận di chiếu của Lý Anh Tông lập Lý Long Trát làm vua, tức Cao Tông thì Đỗ Kính Tu nhận di chiếu của Lý Cao Tông lập Lý Sảm làm vua, tức Lý Huệ Tông.

Trước lúc lâm chung Tô Hiến Thành đã cầm tay Đỗ Kính Tu, nhấn nhủ: “Hiền đệ, nhớ, chúng ta là thần tử của triều Lý. Trọng trách gánh vác giang sơn, ngu huynh đành phải giao cho hiền đệ rồi. Đừng phụ lòng ngu huynh.”

“Ngu đệ, đã nhớ.” Hồi tưởng lại ký ức bị lãng quên, bây giờ chợt ủa về như đang xảy ra trước mắt, lão do dự bất quyết: “Lời hứa ấy văng vẳng bên tai Kính Tu chưa bao giờ dứt. Trọng trách ấy Kính Tu chưa bao giờ dám quên. Đạo tam cương, Kính Tu thấm tận ruột gan, hai chữ trung hiếu luôn đề trên đầu. Nhưng thời thế đổi thay, Kính Tu đành lực bất tòng tâm. Lòng vua khó đoán, ý quân vương khó dò. Vua tin tưởng gian thần, sủng ái nguyên phi. Có chắc chắn vị vua này sẽ quyết chí tới cùng, hay lại giữa đường buông tay? Mạng của Kính Tu là nhỏ. Vận mệnh của gia tộc, Kính Tu làm sao gánh nổi đây?”

Quan sát trạng thái mông lung, chần chờ, nửa muốn nửa không, ẩn hiện trong đôi mắt của vị đại nhân có thể ảnh hưởng đến cục diện tương lai. Lý Hạo dứt khoát xuất chiêu bài cuối cùng.

Một thanh âm nặng nề vang lên, “Bụp”, Lý Hạo làm ra hành động kinh người. Hắn bước ra khỏi bàn, quỳ sụp xuống trước mặt Đỗ Kính Tu, cúi đầu chạm đất, hô lớn: “Đây là một lạy của trầm, để tạ tội cho những lỗi lầm trước đây mà phụ hoàng đã gây ra. Mong Đỗ ái khanh hãy vì bách tính trăm họ, vì an nguy của giang sơn xã tắc, mà nhận một lạy này của trầm. Trầm thề, từ giờ trở đi trầm sẽ là một minh quân sáng suốt, yêu nước thương dân. Nếu vi phạm lời thề, trời tru đất diệt, vĩnh bất siêu sinh. Đỗ ái khanh, hãy giúp trầm giành lại giang sơn.”

Vô cùng kinh ngạc, Đỗ Kính Tu lập cập chạy lại, vươn hai tay đỡ Lý Hạo nâng lên, run rẩy nói: “Hoàng thượng, tội tình gì phải thế. Lão thần, thực không gánh nổi. Lão thần vẫn luôn khắc cốt ghi tâm bốn chữ trung quân ái quốc. Đạo tam cương ngũ thường vẫn canh cánh không quên. Nào dám có lòng riêng, phản trắc bao giờ. Nay hoàng thượng đã hạ mình coi trọng lão thần, lão thần nguyện vì ngài tận lực, xuất thân khuyến mã.”

Cầm hai cánh tay Đỗ Kính Tu dịu dàng ngồi xuống ghế, Lý Hạo đau lòng cảm thán như đứt từng khúc ruột: “Trầm biết khanh vẫn còn oán hận trong lòng. Những việc sai lầm của phụ hoàng trước kia, quả thực đã khiến cho những bậc trung thần nguội lạnh. Trầm nguyện rằng có thể làm gì đó để đền bù lại mất mát xưa kia. Khanh cũng biết rõ tình thế hiện nay, tiếng dân ai oán ngập trời, giặc già nổi lên khắp nơi, quyền thần lộng hành giữa chốn triều đình. Trầm cảm thấy rất đau lòng, như xé nát tâm can, hàng đêm trằn trọc không sao ngủ được. Nhưng trầm có lòng mà không có lực, trầm thực không còn cách nào có thể vận hồi cục diện. Chỉ đành muối mặt cạy nhờ Đỗ ái khanh.”

Lão đại thần được Lý Hạo đỡ ngồi, lại đứng lên ngay, cuống quýt thưa: “Bẩm hoàng thượng, mời hoàng thượng về ghế ngồi, lão thần không dám đảm đương. Chuyện lão thần đã đáp ứng qua, không bao giờ từ bỏ. Mời hoàng thượng về ghế ngồi ạ.”

Nghe đến đó, Lý Hạo biết có thể dừng, không cần phô diễn thái quá, chẳng may khéo quá hóa vụng, lại được không bằng mất. Hắn đi về bàn đặt tấu chương, ung dung ngồi xuống. Tuy nhiên, về mặt vận hội hợp, không yên, chăm chú nhìn Đỗ Kính Tu, tựa như sợ lão chạy mất, bồi thêm liều thuốc an thần: “Trước nay, trầm luôn hiểu rõ đại cuộc. Chỉ vì đại kế trăm năm, trăm phải ủy khuất các vị trung thần. Khanh hãy hiểu cho trầm. Trầm coi trọng Đàm Dĩ Mông cũng chỉ là quyền biến nhất thời. Còn đêm qua, trầm đã ngủ ở cung hoàng hậu. Có lẽ từ giờ trở đi trầm sẽ ghé qua cung điện của các phi tần khác.”

Những ý nghĩa sâu xa trong từng câu nói của Lý Hạo, Đỗ Kính Tu sao có thể không hiểu. Lão ngậm gật đầu thán phục, lại nghi hoặc băn khoăn, chẳng lẽ con mắt nhìn người của bản thân cũng có khi sai lầm. Không sao ngờ được, vị hoàng đế trẻ tuổi kia lại biết ẩn mình sâu đến vậy. Lão cung tay, thành thật tán thán: “Có được vị minh quân như hoàng thượng, đại nghiệp tất thành. Lão thần bội phục.”

Hài lòng trước thái độ của lão thái úy, Lý Hạo vồn vã hỏi: “Tình thế giờ đây như lửa xém lông mày, Đỗ ái khanh hãy giúp trầm vạch ra đường sáng, thoát khỏi bên mê.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Luận Bàn Kế Sách

Suy nghĩ thật lâu, Đỗ Kính Tu chậm rãi hồi đáp: “Khải bẩm hoàng thượng, thần trộm nghĩ, hoàng thượng đã rõ thế lực triều đình bị Tô Trung Từ thâm tóm vào tay. Từ lâu, lão thần đã vạch ra kế sách đại khái. Mặc dù chưa thể gọi là chu toàn, tuy nhiên để giải quyết vấn đề trước mắt, tạm thời có thể coi như một trong những thượng sách. Đầu tiên, chúng ta phải toàn lực giành lại quyền lực về mình. Khi hoàn toàn kiểm soát kinh thành, lập tức giết chết những người cầm đầu thuộc gia tộc họ Trần. Kế đó, chúng ta phải đối mặt với những thế lực cát cứ ở địa phương.”

Nói đến đây, Đỗ Kính Tu ngưng lời, ngược nhìn Lý Hạo. Trầm ngâm chốc lát, Lý Hạo nói: “Không khác biệt lắm so với những dự định của trẫm. Trẫm có những thế lực nào?”

Lão đại thần tiếp lời: “Bẩm hoàng thượng, chỉ có thể dùng từ hỗn loạn để hình dung. Cơ bản có ba thế lực lớn. Đó là Đoàn Thượng ở phía đông, khu vực Hồng Châu. Nguyễn Nộn ở phía bắc, khu vực Bắc Giang, và gia tộc họ Trần ở phía nam, vùng Hải Ấp. Ngoài mấy lực lượng lớn, còn có những thế lực nhỏ ở các địa phương. Một thế lực cát cứ khá quan trọng là Ô Kim hầu Lý Bát ở đất Đô Kim. Ở Quy Hóa, dọc sông Hồng có họ Hà, cha truyền con nối cai trị đất trại này. Ngoài ra, còn họ Phạm ở Nam Sách.”

Lý Hạo ngậy người lúc nghe được những thông tin trên, tựa hần lưng vào thành ghế, lẩm bẩm: “Quá hỗn loạn. Thật không ngờ, đất nước Đại Việt thái bình thịnh trị, lại có ngày chia năm xẻ bảy tới vậy.”

Hắn nghiêng người về phía trước, gồi cánh tay phải lên bàn, nhíu mày hỏi: “Nếu như Đỗ ái khanh có thể tường tận nhường ấy. Có phải đã chuẩn bị kế sách chu toàn đối phó với cục diện này?”

Giọng nói già nua nhưng sự tự tin vẫn bộc lộ trong từng câu nói của lão thái úy: “Bẩm hoàng thượng, chu toàn thì lão thần không dám nói. Tuy nhiên, lão thần có một kế, khả dĩ đối phó được tình hình hiện tại.”

Ánh mắt Lý Hạo le lói tỏa ra ánh sáng, cất tiếng: “Kế gì?”

“Hợp tung.” Hai từ đơn giản, mà tràn đầy khí thế bật thốt ra từ miệng Đỗ Kính Tu.

Nở nụ cười như đã hiểu, Lý Hạo nói: “Diệu kế. Nghe có vẻ bình thường, nhưng biết áp dụng sẽ mang lại hiệu quả lớn lao. Trẫm thật bội phục khanh. Nói, hợp tung như thế nào?”

Tới thời điểm này, không ngờ Đỗ Kính Tu lại lắc đầu thờ dài: “Bẩm hoàng thượng, Hợp tung. Nói thì dễ, thực hiện lại khó. Chỉ một nước sai lầm, sẽ dẫn đến thua cả ván cờ. Lão thần có thể đi được đến bước đường ngày nay, công ơn của một vị cố nhân là không thể không nhắc tới.”

Đang bàn về kế sách hợp tung, lão già Đỗ Kính Tu lại quay ngang đi ôn chuyện cổ nhân. Thật tức cười! Lý Hạo ngồi dựa lưng vào ghế, vuốt ve ngón tay út, thờ ơ nói: “Ồ, vị cố nhân? Có liên quan đến kế sách diệt địch hay không?”

Đỗ Kính Tu mỉm cười: “Hoàng thượng trẻ tuổi khí thịnh. Lão thần có thể hiểu. Nhưng háp tấp cũng là thói quen không tốt cần chỉnh sửa.”

“Trẻ tuổi? Lão già coi thường mình trẻ tuổi, nông cạn, dễ bồng bột. Không biết lão lớn hơn ta được bao nhiêu? Muốn kiểm tra đức tính tiếp nhận lời chỉ trích ngay thẳng của trung thần. Cái đó bọn lão già có thừa. Mà nói chuyện với những lão già kiêu này quá nguy hiểm. Sập bẫy lúc nào không hay.” Lý Hạo cười khẩy trong lòng, ngoài mặt ra vẻ hồi lỗi, ân cần nói: “Cám ơn Đỗ ái khanh đã có lời răn dạy. Trẫm sẽ cố gắng khắc ghi.”

Lão đại thần gật gù, hài lòng trước thái độ khiêm nhường, không vì chút mặt mũi bề ngoài mà nổi giận với lão. Nếu như Lý Hạo chỉ cần nhíu mày phạt ý, có thể Đỗ Kính Tu sẽ tìm lời thoái thác, phui đít bỏ đi ngay lập tức. Dù gì Đỗ Kính Tu đã có dóp bị hoàng đế bạc đãi một lần, như chim sợ cành cong, luôn lo lắng thờ sai mình chủ. Nói rằng lão coi trọng lễ quân thần là không sai, nhưng vị quân vương trước mặt lão bây giờ chỉ như một con hổ giấy, có thể làm ra được trò mèo nào nữa đây.

Muốn làm vua phải có thực lực. Một tên vua bù nhìn, so với một gã dân đen còn thống khổ hơn gấp trăm lần. Dù cho Đỗ Kính Tu ngay lúc này vô mông ra vẻ, Lý Hạo cũng chẳng làm được gì lão. Bài kiểm tra vừa rồi, chính là một trong những bài kiểm tra mà Lý Hạo cần phải vượt qua. May mắn thay, hắn đã hoàn thành xuất sắc. Đổi lại là một Lý Hạo nông nổi khi hai mươi tuổi, có lẽ đã thất bại thảm hại trong việc chiêu mộ lão đại thần mất rồi.

Đỗ Kính Tu tươi cười nói: “Bẩm hoàng thượng, lão thần nhắc về vị cố nhân đó, vì người này có ảnh hưởng rất lớn đến kế sách hợp tung. Người ấy là Tô Hiến Thành.”

Kinh ngạc trước câu trả lời của lão đại thần, Lý Hạo ngắt lời: “Tể tướng Tô Hiến Thành. Chẳng phải ông ấy đã chết rồi ư? Sao có thể giúp trẫm được?”

Lắc đầu tiếc nuối, Đỗ Kính Tu thờ dài: “Tể tướng Tô Hiến Thành chính là người anh kết nghĩa kim lan với lão thần. Nếu anh Hiến Thành còn sống, chắc có lẽ cục diện nước Đại Việt ta đã không tới nông nổi như vậy. Mặc dầu anh ấy đã mất, nhưng ảnh hưởng to lớn của anh ấy vẫn còn. Anh Hiến Thành là một người văn võ toàn tài, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không gì không biết, không gì không hiểu. Một tay anh ấy đã diu dắt lão thần từng bước đi lên. Lão thần xem anh ấy như ruột thịt, cũng xem như người thầy.”

Kiên nhẫn lắng nghe lão đại thần ca ngợi vị tể tướng quá cố tựa thần minh, Lý Hạo cố gắng nuốt từng lời của lão như đang uống từng giọt nước cam lộ ngọt ngào. Hắn vui vẻ, hứng khởi ra mặt theo những chiến tích của vị đại thần Tô Hiến Thành. Nào là cầm quân ra trận, đánh tan quân phản loạn. Tiếp theo là mở rộng cương thổ Đại Việt về phía tây bắc. Chống lại cuộc xâm lăng của Chân Lạp, chinh phạt Chiêm Thành ở phương nam. Để rồi, bắt buộc Đại Tổng phải công nhận Đại Việt là một quốc gia độc lập. Sự nghiệp làm quan văn của Tô Hiến Thành cũng hiển hách không kém. Trong đó công lao lớn nhất của ông là việc ông tổ chức khai hoang lấn biển các vùng ven biển thuộc các lộ Thanh Hóa và Hải Đông.

Lý Hạo thầm cảm thán: “Nếu ta có một vị hiền thần như thế, kiếp này chỉ cần kê cao đầu mà ngủ. Tội tình gì phải vất óc bày mưu tính kế, tổn hao chất xám tới nhường này. Ông Trời khôn kiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chính Thức Thần Phục

Tường thuật hầu như toàn bộ chiến tích huy hoàng của tể tướng Tô Hiến Thành, cho đến khi không còn gì để kể nữa. Lão thái úy Đỗ Kính Tu mới tạm thời thỏa mãn, dừng công việc khoe khoang thần tượng, lão tiếp tục nói: “Bẩm hoàng thượng, lão thần kể nhiều như vậy, mục đích duy nhất để khẳng định vị thế của tể tướng Tô Hiến Thành. Những người nhận ân huệ của Tô tể tướng rất nhiều. Trong đó có Phạm Lãi, tộc trưởng của gia tộc họ Phạm ở Nam Sách. Con người Phạm Lãi quang minh chính trực, luôn ghi nhớ ơn cứu mạng của tể tướng. Bởi vì từng đắc tội tiên đế, mới lập binh tạo phản, đứng riêng một cõi. Lão thần cùng với Phạm Lãi có tình bằng hữu thâm giao. Lão thần nguyện tới vùng Nam Sách để làm thuyết khách, múa ba tác lược khuyên bảo Phạm Lãi chấp nhận liên minh với hoàng thượng.”

Lý Hạo mừng rỡ, lên tiếng: “Tốt, trăm sự nhờ Đỗ ái khanh.”

Đỗ Kính Tu bình thân nói tiếp: “Hà Thế Toại, tộc trưởng của gia tộc họ Hà, là hào trưởng ở vùng Quy Hóa. Con người này hào sảng, phóng khoáng từng là học trò Tô tể tướng. Hắn luôn sùng bái, tôn kính anh ấy. Ngày tang lễ của anh Hiến Thành, Hà Thế Toại một mạch dong thuyền trên sông Hồng, kiểm trình ngày đêm để kịp dự đám tang của thầy. Lão thần định bụng dựa vào đoạn tình nghĩa thầy trò này, để khơi dậy lòng trung quân ái quốc, thức tỉnh hần đầu nhập dưới trướng hoàng thượng.”

Ngưng lại giây lát, Đỗ Kính Tu cất tiếng: “Đối với Đô Kim hầu Lý Bát thì có chút khó khăn. Lý Bát là con người cương trực, thẳng thắn, nhưng có phần kiêu ngạo, cố chấp. Mặc dù ông là người hoàng tộc, được tiên đế Anh Tông cất nhắc phong hầu từ xưa. Nhưng về sau tiên đế Cao Tông hủ bại, có một lần nhục mạ Lý Bát, khiến Lý Bát giận dữ quay về đất phong, đóng cửa không hỏi chuyện thế sự. Về sau chiến loạn nổi lên, Lý Bát vẫn nhớ mối hận năm xưa, nên chưa bao giờ đem quân trợ giúp tiên đế Cao Tông. Nhờ vào lực lượng quân đội tương đối hùng mạnh và địa hình miền núi, dễ thủ khó công. Cho nên vẫn không bị các thế lực to lớn hơn thôn tính.”

Nhấn mày trầm tư, Lý Hạo bắn khoả: “Chẳng lẽ phải bỏ qua Lý Bát?”

“Bẩm hoàng thượng, cũng không phải không có cách. Tuy nhiên, cách này tương đối khó khăn. Có lẽ phải ủy khuất hoàng thượng ngự giá thân chinh.” Đỗ Kính Tu hồi đáp.

“Ha ha, Đỗ ái khanh thật biết nói đùa, trăm làm sao có thể rời khỏi kinh thành đi lên tận vùng núi rừng xa xôi đó được? Vội lại trăm mà đi, chắc là không còn mạng để về.” Lý Hạo mở miệng cười.

Đỗ thái úy hỏi: “Tại sao hoàng thượng chắc chắn sẽ chết? Nếu bọn tặc tử đó giết hoàng thượng, chúng sẽ mất đi quân cờ hoàng tộc để hiệu triệu lòng dân.”

Cười gằn một tiếng, Lý Hạo trả lời: “Đỗ ái khanh đã quên mất một người.”

“Bẩm hoàng thượng, thần nghĩ không ra là người nào.” Đỗ Kính Tu suy nghĩ một lát, đoạn nói.

“Hoàng đệ của trăm, Lý Thầm. Giả sử chúng giết trăm thành công, chúng sẽ giả họa cho Đô Kim hầu Lý Bát phái người giết trăm. Ngay lập tức, đưa hoàng đệ của trăm lên vương vị. Tiếp theo kích động lòng người, quang minh chính đại dẫn quân đi thảo phạt Lý Bát, diệt tận gốc hoàng tộc Lý triều. Về phần hoàng đế mới Lý Thầm ư? Quân cờ vẫn chỉ là quân cờ.” Lý Hạo nở nụ cười nửa miệng.

Lão thái úy Đỗ Kính Tu có hai đức tính tốt, chính trực và lòng nhân từ. Những công lao của ông trong quá khứ đã hoàn toàn chứng minh hai phẩm chất đó. Thế nhưng đối với chính trị gia, đó lại là họa hại. Chính vì vậy, ông không ngờ được về sau ông lại bị người nhà bán đứng, dẫn đến kết cục bị Tô Trung Từ tận tay đâm chết dưới hồ. So về cái nhìn đại cuộc, Lý Hạo không bằng Đỗ Kính Tu. Tuy nhiên so về âm mưu, thủ đoạn thì chắc chắn Lý Hạo hơn xa lão thái úy.

Lý Hạo khinh thường những kẻ tự xưng anh hùng, thích đâm đầu vào chỗ chết trong khi biết rõ con đường đó là tử lộ. Đối với hắn, kết quả cuối cùng chính là chân lý. Đỗ Kính Tu khinh thường sử dụng tiểu xảo. Ông chưa bao giờ làm vậy và khinh thường những kẻ sử dụng âm mưu để giành thắng lợi. Về điểm này là thuộc về bản chất, không thể thay đổi được. Tuy thế, có thể khẳng định rằng, hai người một già một trẻ này kết hợp với nhau đã tạo thành một tổ hợp tuyệt vời.

Ngạc nhiên nhìn Lý Hạo, Đỗ thái úy cẩn thận đánh giá lại cách nhìn mới về người trẻ tuổi đang ngồi trước mặt. Giờ đây, lão cảm nhận được trên người Lý Hạo đang tỏa ra khí thế mà trước kia lão đã từng được chứng kiến qua, phảng phất như tiên đế Lý Anh Tông, khí thế của bậc Vương giả.

Khi này, Lý Hạo quỳ xuống van xin Đỗ Kính Tu trợ giúp. Có lẽ một phần bị ảnh hưởng bởi tư tưởng nho gia, một phần chịu trách nhiệm bởi lời hứa năm xưa, Đỗ Kính Tu mới chấp thuận lời thỉnh cầu của Lý Hạo. Tuy nhiên, cho đến giờ lão thái úy đã chính thức đưa ra quyết định.

Đỗ Kính Tu quỳ gối cúi đầu, giọng vang vọng không chút già nua: “Thực không ngờ, hoàng thượng có thể tính đến kỳ chiều ấy. Lão thần chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề đó. Thứ tội cho lão thần nói thẳng. Tính cách của lão thần bộc trực. Kính mong hoàng thượng khai ân. Vừa rồi lão thần còn có lòng riêng, nhưng từ thời khắc này, hàng ngàn con cháu gia tộc họ Đỗ, nguyện sống chết cùng hoàng thượng.”

Thả lỏng toàn thân, đến hiện tại Lý Hạo đã chính thức có được sự thần phục của lão đại thần đương triều. Hắn gian nan cực khổ, đầu trí cân não với Đỗ Kính Tu từ lúc bắt đầu gặp mặt cho đến giờ phút này mới thành công. Nếu hắn có một chút sai sót, hắn sẽ phải trả giá bằng tương lai tối tăm, mù mịt, hoặc có thể bằng cả mạng sống của hắn. Chỉ khi hắn bộc lộ ra tài năng mưu lược mới khuất phục được lão. Thực lực, chỉ có thực lực mới giải quyết được vấn đề. Hắn càng ngày càng khao khát thực lực. Phải làm thế nào để có được thực lực hùng mạnh đây? Hắn còn phải nỗ lực thật nhiều, thật nhiều nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chở Thuyền Là Dân, Lật Thuyền Cũng Là Dân

Lý Hạo ân cần bảo: “Đỗ ái khanh, mau bình thân, không cần đa lễ. Mọi chuyện đã qua, hãy cứ để cho qua. Điều cần thiết nhất của quân thần chúng ta lúc này là đồng lòng đồng dạ. Chỉ cần trăm còn sống, kiếp này trăm sẽ không bao giờ phụ khanh. Được rồi. Bàn chuyện chính sự. Chẳng lẽ không còn cách nào lung lạc được Lý Bát hay sao?”

Đỗ Kính Tu đứng dậy, cúi đầu trầm tư suy nghĩ thật lâu. Lý Hạo cũng không gấp gáp thúc giục, lẳng lặng ngồi một chỗ, xoay xoay ngọc tỷ mát lạnh trên bàn tay. Khoảng một lúc sau, Đỗ thái úy ngẩng đầu nói: “Bẩm hoàng thượng, lão thần nghĩ đến một người... Tuy nhiên... Hoàng thượng cũng phải đích thân đi mời.”

“Trẫm không nề hà gì cả. Bất quá, người đó ở nơi nào?” Lý Hạo bình thân cất tiếng.

“Bẩm hoàng thượng, người đó ở không xa, ngay tại kinh thành.” Đỗ Kính Tu ngập ngừng đáp.

“Kinh thành thì tốt. Trẫm có thể đi. Mà có gì uẩn khúc ở đây, khiến cho khanh cứ mãi ấp úng không nói được?” Lý Hạo chợt có cảm giác hứng thú về người được Đỗ Kính Tu tiến cử.

Lý Hạo nhận thấy ngón trỏ ở bàn tay phải của Đỗ Kính Tu giật giật ba lần, sau đó lão thái úy mới trả lời: “Người đó là Trần Trung Tá.”

Cố gắng lật ngược trí nhớ trong đầu của mình, Lý Hạo cũng không hề có chút thông tin gì về con người này, ngờ vực nói: “Tại sao lại là người của gia tộc họ Trần?”

Đỗ thái úy lắc đầu mà rằng: “Tuy cùng là người họ Trần, nhưng ông ấy là người của nhánh khác, không thuộc nhánh của gia tộc họ Trần ở vùng Hải Ấp. Trần Trung Tá trước kia là quan đồng liêu với lão thần. Thực ra người mà tể tướng Tô Hiến Thành coi trọng là Trần Trung Tá. Tô tể tướng lúc bệnh nặng sắp qua đời, đã đề bạt đưa ông ấy lên làm thái úy phụ chính. Nhưng thái hậu Chiêu Linh có dã tâm phế lập ngôi vua, hòng đưa ngoại thích lên nắm quyền hành. Nên bà bỏ ngoài tai lời dặn của Tô tể tướng, mà đưa lão thần lên làm thái úy phụ chính.”

Thờ dài một tiếng, lão thái úy hồi tưởng lại quá khứ: “Rất cực, thái hậu Chiêu Linh lại tính sai nước cờ. Lão thần lên làm thái úy phụ chính vẫn chỉ trì tiên đế Cao Tông. Thái hậu từ đấy từ bỏ việc phế lập, rút lui khỏi chính trường. Còn Trần Trung Tá sau này lại bị Đàm tộc chèn ép, ông ấy chán ngán chốn quan trường, cáo lão từ quan. Hiện nay, đang cư ngụ ở phủ đệ được tiên đế Anh Tông ban cho lúc xưa tại kinh thành.”

“Nói như thế, Trần Trung Tá còn có điểm đặc biệt hơn Đỗ ái khanh.” Lý Hạo cười cười ngắt lời Đỗ Kính Tu.

Ngước nhìn Lý Hạo, Đỗ Kính Tu gật mạnh đầu: “Bẩm hoàng thượng, đúng vậy, nếu luận về tài trị quốc an bang, lão thần so với Trần Trung Tá chỉ như đom đóm so với trăng rằm.”

Kinh ngạc trước lời nhận xét thẳng thắn của Đỗ Kính Tu, Lý Hạo cảm thán: “Thực có người như vậy? Hay là Đỗ ái khanh thổi phồng quá lên.”

Mỉm cười, lão thái úy nói với giọng tán dương: “Người được anh Hiến Thành thương thức, sao có thể là người bình thường cho được. Dòng sông lịch sử vô cùng khắc nghiệt, dù cho người đó có tài năng thiên bẩm tới đâu, mà không có đất dụng võ, cũng sẽ bị cuốn trôi đi mất. Bẩm hoàng thượng, nếu như Trần Trung Tá gặp được minh quân, có thể thi thố tài năng, chắc là đất nước sẽ không rơi vào loạn lạc như bây giờ. Còn một điều nữa, ông ấy chính là bằng hữu chí cốt thâm giao với Lý Bát. Lão thần nói tới đây, có lẽ hoàng thượng đã hiểu.”

Vỗ mạnh lên bàn, Lý Hạo sảng khoái cất tiếng: “Hiểu, trẫm đã hiểu. Con người này, trẫm nhất định phải mời cho bằng được. Kế sách hợp tung, cơ bản đã định. Về phần ba thế lực hùng mạnh còn lại phải đối phó như thế nào?”

“Về phần ba thế lực còn lại, lão thần vẫn chưa có kế hoạch nào cụ thể. Nếu như tới lúc chúng ta liên minh các thế lực nhỏ yếu thành công. Lão thần dự đoán ba thế lực lớn sẽ nghĩ tới kế sách liên hoành. Điều chúng ta cần phải làm, là phá hủy kế sách này từ trong trứng nước. Để thực hiện được những kế đó, tất yếu sẽ trải qua muôn vàn khó khăn. Mặc dầu vậy, lão thần trộm nghĩ, kế sách khả thi nhất mà chúng ta có thể thực hiện được là kế ly gián.” Đỗ

Kính Tu chậm chậm nói.

“Hợp tung, liên hoành, ly gián. Cao thâm quá. Khanh cứ từ từ nói, trẫm từ từ tiếp thu.” Lý Hạo đưa tay xoa lên hai bên huyệt thái dương, chớp chớp mắt để cho đầu óc tỉnh táo hơn.

Lão thái úy nói với giọng không nhanh không chậm “Bẩm hoàng thượng, thời gian trước, lão thần vừa làm quan vừa làm nghề dạy học. Qua bao năm tháng, số lượng học trò của lão thần có rất nhiều, có những học trò được lão thần đề bạt tiến cử làm quan viên địa phương ở nhiều nơi. Có thể nói môn sinh của lão thần trải rộng khắp thiên hạ. Đó là một trong những điều khiến lão thần cảm thấy tự hào, đã một phần giúp ích cho giang sơn xã tắc.”

“Hoàng thượng đừng coi thường những kẻ thư sinh trời gả không chặt. Dù họ không có khả năng cầm đao cầm kiếm ra trận, nhưng họ có sự hữu dụng rất lớn. Tuy rằng họ chỉ là những người yếu đuối, nhưng trong đáy lòng họ có sự kiệt ngạo của bậc nho sinh. Lão thần sẽ bí mật gửi thư cho những môn sinh trung thành với hoàng thất, đưa ra lời hiệu triệu. Lão thần chắc rằng với tư tưởng nho gia thấm nhuần trong mỗi con người nho sinh này, họ sẽ đáp ứng. Từ đó họ sẽ trở thành lực lượng ngầm, chủ yếu thực hiện những việc kích động lòng dân, xúi giục nổi loạn, hoặc là loan truyền tin đồn ở những vùng cát cứ của ba thế lực lớn.” Đỗ Kính Tu càng nói càng hăng say như muốn thể hiện tất cả hoài bão đã ôm ấp trong lòng của lão bấy lâu.

Lý Hạo gật gù với vẻ huyền bí lên tiếng: “Chờ thuyền là dân, lật thuyền cũng là dân.”

Đỗ Kính Tu ngây người, chìm vào suy nghĩ câu nói vừa rồi của Lý Hạo, lát sau than thở: “Lão thần bội phục. Chỉ một câu ngắn ngủi của hoàng thượng, đã ẩn chứa rất nhiều ý nghĩa huyền ảo, sâu xa.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Luận Bàn Về Tô Trung Từ Và Trần Tự Khánh

Lý Hạo thấy câu nói kinh điển của danh nhân Nguyễn Trãi thời hậu thế đã mang lại hiệu quả, hân hoan thêm: “Đúng vậy, nhân dân chính là gốc rễ của một đất nước. Một đất nước có dân chúng giàu có, người người an cư lạc nghiệp, chính là một đất nước hùng mạnh. Đây là tâm nguyện từ xưa đến nay của trẫm. Trẫm sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành tâm nguyện ấy.”

Đỗ Kính Tu hoan hỉ ứng tiếng: “Bẩm hoàng thượng, lão thần tin rằng lý tưởng của hoàng thượng sẽ trở thành sự thật.

“Về phương hướng của kế ly gián, trẫm thấy rất được. Còn kế hoạch cụ thể chắc là phải tùy cơ ứng biến, chuyện này để bàn sau. Yêu cầu trước mắt của chúng ta bây giờ, là làm thế nào để giành lại quyền kiểm soát kinh thành. Nếu ngay cả chuyện này cũng không thực hiện xong, thì tất cả những kế sách kia sẽ tan thành bọt nước.” Lý Hạo捏 mắt bảo.

“Lão thần hiểu. Lão thần mạn phép hỏi hoàng thượng, mấu chốt của kế sách giành lại kinh thành nằm ở đâu ạ?” Đỗ Kính Tu nghĩ ngợi rồi hỏi.

Phất nhẹ tay, Lý Hạo khẽ cười: “Vấn đề đơn giản như vậy mà còn phải hỏi trẫm sao? Chính là nằm ở Tô Trung Từ, chỉ cần có thể khống chế được Tô Trung Từ là đại công cáo thành rồi.”

Chớp mắt hai cái, Đỗ Kính Tu lắc đầu, lộ vẻ tiếc rẻ: “Hoàng thượng sai rồi. Không chế được Tô Trung Từ không thể nào khống chế được toàn bộ cục diện.”

“Tại sao vậy? Chẳng phải Tô Trung Từ là người đứng đầu gia tộc họ Trần hay sao? Chỉ cần giết chết hắn, đám người gia tộc họ Trần ở kinh thành sẽ như rắn mất đầu. Lúc đó chúng ta có thể tiêu diệt toàn bộ những kẻ còn lại.” Lý Hạo ngăn người, hân hoan không phải là thần, cũng có lúc tính sai là chuyện đương nhiên.

Trở nên nghiêm nghị, Đỗ Kính Tu trả lời: “Bẩm hoàng thượng, bắt đầu từ khi gia tộc họ Trần đánh chiếm kinh thành. Lão thần đã cho người điều tra về gia tộc họ Trần. Hiện tại, lão thần đã có một số tai mắt trong phủ đệ của họ.”

“Tốt, rất tốt. Trẫm cũng định bụng nhắc nhở khanh cho người điều tra và cài đặt nội gián trong phủ đệ họ Trần.” Lý Hạo tán dương.

“Hoàng thượng quá khen. Dù gì lão thần cũng là người trải qua sóng gió, có một số chuyện cũng nên tự mình lĩnh ngộ. Bẩm hoàng thượng, ngài có đề ý một điều là Tô Trung Từ họ Tô chứ không phải họ Trần hay không?” Đỗ Kính Tu chăm chú nhìn Lý Hạo hỏi tiếp.

Lý Hạo vừa nghĩ vừa trả lời: “Họ Tô... Đúng thế... Trẫm thật quá hồ đồ. Đỗ ái khanh tiếp tục nói đi.” Trong lòng hân hoan thầm nghĩ: “Lão già nguoi thì biết cái quái gì? Ta mới đến có hai, ba hôm làm sao mà rành hết được. Ta mà biết được tận cả mấy cái mối quan hệ thân tộc lằng nhằng này, thì ta một cước đá bay tất cả bọn chúng từ lâu rồi. Còn phải nhờ đến nguoi chỉ điểm cho ta à?”

Giọng Đỗ Kính Tu không nhanh không chậm: “Bẩm hoàng thượng, tộc trưởng của gia tộc họ Trần bây giờ là Trần Tự Khánh. Họ Tô và họ Trần bề ngoài thì đoàn kết, nhưng bên trong họ đang âm mưu không ngừng. Cái này là nhờ vào những tai mắt của lão thần điều tra được.”

Lý Hạo cười âm hiểm: “Vậy ta châm thêm một lửa đi. Đỗ ái khanh đánh giá như thế nào về hai kẻ này?”

“Bẩm hoàng thượng, cả hai đều là đáng kiêu hùng đương thế. Tuy nhiên, lão thần cho rằng Trần Tự Khánh hơn hẳn Tô Trung Từ một bậc. Có lẽ hoàng thượng cũng đã nhận ra.” Nói tới đây Đỗ Kính Tu mỉm cười nhìn Lý Hạo.

Lý Hạo biết Đỗ Kính Tu đang muốn xem cách nhìn người của hắn như thế nào. Lý Hạo không thể không tỏ ra một chút bồn sự, trầm tư bảo: “Tô Trung Từ là một người tài giỏi, tinh thông binh pháp, hiểu đạo trị quốc, giỏi thủ đoạn, nhưng hắn quá ngông cuồng, tự đại. Hắn luôn cho rằng tới đây đã không còn ai hơn được hắn, nên kiêu ngạo cần rở, những kẻ có tính cách này không thể lập nên nghiệp lớn.

Thấy Đỗ Kính Tu gật gù tán đồng, Lý Hạo tiếp lời: “Về phần Trần Tự Khánh, do Đỗ ái khanh nói về chuyện hai nhà Tô, Trần đang ám đấu, trăm mới để ý đến những biểu hiện trước giờ của hắn. Vì thế trăm chỉ có đôi lời nhận xét về hắn. Con người này thâm sâu khôn lường, biết đạo tiến thoái, chính là cường địch của trăm, đối phó với hắn không dễ chút nào.”

Ánh mắt Đỗ Kính Tu trở nên sắc bén: “Những gì hoàng thượng vừa nêu ra hoàn toàn chính xác. Có một điểm ở Tô Trung Từ mà lão thần muốn bổ sung. Tô Trung Từ còn là một kẻ háo sắc.”

Bất ngờ trước ý kiến của Đỗ Kính Tu, Lý Hạo lăm lăm liên hồi: “Háo sắc... háo sắc... háo sắc...”

“Ha ha ha ha... Ta nhớ ra rồi, trời giúp ta, đúng là trời giúp ta.” Hắn ngửa đầu cười vang không ngớt.

Cười chán chê, Lý Hạo nghiêng rằng: “Đỗ ái khanh, từ giờ trở đi Tô Trung Từ thuộc về trăm, khanh đừng làm chuyện gì gây kích động Tô Trung Từ. Phải cẩn thận, bí mật, án binh bất động, ghi nhớ lời trăm. Cho trăm sáu tháng, Tô Trung Từ tất phải chết.”

Đỗ Kính Tu nghi hoặc đáp ứng: “Bẩm hoàng thượng, lão thần tuân mệnh. Hoàng thượng dựa vào đâu mà khẳng định như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hoàng Thành Thăng Long

Híp mắt ra vẻ thần bí, Lý Hạo lên tiếng: “Thiên cơ bất khả lộ. Đỗ ái khanh, đa tạ khanh về những thông tin mà khanh đã cho trăm biết. Nhờ đó mà trăm đã có thể vạch ra kế sách chu toàn để giành thế chủ động. Kinh thành Thăng Long là của nhà Lý, cuối cùng phải thuộc về nhà Lý. Đỗ ái khanh, kế sách hợp tung, trăm giao toàn quyền cho khanh, đừng phụ lòng trăm. Bây giờ, trăm cần mượn lực lượng ngầm của khanh để thực hiện một số trò hay.”

Đỗ Kính Tu cung kính lắng nghe những lời dặn dò của Lý Hạo. Ban đầu biểu hiện của lão còn bình tĩnh, nhưng càng về sau lão càng cảm thấy run sợ, mồ hôi ướt đầm lưng áo lúc nào không hay. Âm hiểm, cực độ âm hiểm, đó là lời nhận xét của lão về vị vua đang cười cợt, vui vẻ lúc này. Những âm mưu hiểm độc như thế mà lại có thể xuất ra từ trong miệng của một người trẻ tuổi, ăn trắng mặc trơn, cả ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng, sa đọa trong vòng tay nữ nữ. Điều đó lại có thể xảy ra hay sao?

Tất cả những biểu hiện của Lý Hạo trong buổi chiều hôm nay đã đánh vỡ hoàn toàn nhận thức của Đỗ Kính Tu từ trước tới giờ. Những cử chỉ, lời nói của Lý Hạo cho thấy tâm lý của hắn biến đổi liên tục chỉ trong thời gian ngắn. Khiến Đỗ Kính Tu không thể nhận ra đâu mới là con người thật sự của Lý Hạo.

Cảm giác của lão hiện nay là bảy phần vui mừng, ba phần sợ hãi. Lão vui mừng vì đây mới là bậc đế vương, Lý Hạo hội tụ đủ mọi yếu tố để trở thành bậc đế vương chân chính, vua của muôn dân trăm họ, đáng chỉ tôn bề nghề giang sơn. Lão sợ hãi bởi nếu như Lý Hạo giữ vững ngôi vua, thì một đại công thần như lão sẽ có kết quả gì? Lịch sử đã chứng minh, những khai quốc công thần, những vị đại quan công cao lần chủ, có ai lại được hạ tràng tốt đẹp? Có khi nào?

Mọi biểu hiện trên cơ thể và nét mặt của Đỗ Kính Tu đều rơi vào mắt Lý Hạo. Hắn hiểu rõ lý do làm cho lão đại thần đang sợ hãi. Hắn ngầm tự trách bản thân lại vạch ra những mưu kế đó để Đỗ Kính Tu đi thực hiện. Tuy thế, hắn có nỗi khổ không nói thành lời. Ngoài việc nhờ cậy Đỗ Kính Tu ra, thì hắn chẳng biết tìm ai để giúp đỡ. Nói không ngoa chút, dù hắn đang làm vua rất oai phong, thực sự hắn chỉ có hai bàn tay trắng, không có lấy một đội ngũ lính gác trung thành nào cả. Lỡ rồi đành phải chữa cháy thôi. Lý Hạo nhanh chóng vắt óc nghĩ cách để cho Đỗ Kính Tu uống thêm liều thuốc an thần.

Phân phó xong mọi chuyện. Đỗ Kính Tu khom mình, chậm chậm lui ra ngoài cửa. Khi lão đi gần tới cửa, Lý Hạo nói vọng theo: “Loại việc chìm hết bè cung, thò hết giết chó, trăm khinh thường lắm. Chỉ cần Lý triều còn, gia tộc họ Đỗ vĩnh viễn hưng thịnh, không bao giờ suy tàn. Trăm sẽ ghi vào tộc quy để con cháu đời sau của hoàng tộc phải đời ghi nhớ.”

Đỗ Kính Tu không ngờ Lý Hạo có thể đưa ra lời hứa sâu dày tới vậy. Lão xúc động run rẩy cả thân hình, hai hàng lão lệ chảy dài xuống từ khóe mắt. Lão quỳ mọp dưới đất tung hô: “Lão thần đội ơn hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Lý Hạo thấy đã không còn sớm, sau cả buổi chiều động não liên tục, hắn cảm giác vô cùng mệt mỏi. Bèn sai Lê Việt Công và đám thái giám mang một số văn thư qua bên điện Tuyên Đức, để ở đó trước. Chiều mai hắn mới sang đó duyệt tấu chương và tìm kiếm nhân tài ở đó. Còn lúc này hắn cần nghỉ

ngoi, tự thưởng cho việc thành công chiêu mộ Đỗ Kính Tu.

Trên gác Long Đỗ, hần uể oải đặt mình trên chiếc ghế nằm được chế tạo từ loại gỗ sưa đen quý hiếm, mặt gỗ trơn bóng mát rượi, có những làn vân màu đỏ, vàng xen kẽ nhau rất đẹp, lại tỏa mùi thơm mát thoảng hương trầm. Thời phong kiến, vua chúa dùng gỗ sưa để đóng đồ nội thất cao cấp trong cung đình, vì nó vừa là hương liệu vừa là dược liệu. Ở thời hiện đại, giới nhà giàu Trung Quốc đổ xô săn lùng gỗ sưa để đóng quan tài hoặc ướp xác như các vị hoàng đế Trung Quốc trước đây. Người ta cho là quan tài đóng bằng gỗ sưa có khả năng giữ được xác lâu, không bị phân hủy.

Ngoài ra, gỗ sưa thường gắn với các điển tích của Phật giáo, do đó ngày nay người ta làm những xâu tràng hạt gỗ sưa với giá hàng nghìn USD. Theo Giáo sư Đỗ Tất Lợi thì gỗ cây này còn được sử dụng cùng với dạ dày nhím làm vị chính trong đơn thuốc chữa bệnh đau dạ dày. Có ý kiến cho rằng ở Trung Quốc người ta chiết suất một số chất có trong gỗ sưa này để chế thuốc chữa ung thư dạ dày... Hiện gỗ sưa ở Việt Nam đang được các thương lậu Trung Quốc thu mua với giá cả rất cao và ảnh hưởng đến sự khai thác cạn kiệt tài nguyên thiên nhiên. Đặc biệt, gỗ sưa đen rất hiếm gặp, người ta gọi là tuyết gỗ.

Những làn gió thổi xoay thành từng vòng, vờn quanh trên gác, Lý Hạo mở màng quan sát cảnh vật bên dưới gác Long Đỗ. Hần thấy bên dưới, từng tốp lính gác đi đi lại lại tuần tra khu vực Hoàng thành. Ở phía xa xa những bức tường thành cao dày hùng vĩ đang sừng sững đón gió. Giờ này như có một khoảng lặng để Lý Hạo nhìn lại những ý nghĩa lịch sử của tòa cổ thành này. Đây là trung tâm quyền lực của đất nước Việt Nam trong hơn một ngàn năm lịch sử và là một minh chứng có một không hai về sự tiến hoá của nền văn minh dân tộc Việt Nam, trong lịch sử phát triển của nhà nước quân chủ vùng Đông Nam Á và Đông Á.

Kinh thành Thăng Long được xây dựng theo mô hình tam trùng thành quách gồm: vòng ngoài cùng gọi là La thành hay Kinh thành, bao quanh toàn bộ kinh đô và men theo nước của 3 con sông: sông Hồng, sông Tô Lịch và sông Kim Ngưu. Kinh thành là nơi ở và sinh sống của dân cư. Vòng thành thứ hai, ở giữa, là Hoàng thành, là khu triều chính, nơi ở và làm việc của các quan lại trong triều. Thành nhỏ nhất ở trong cùng là Tử Cấm thành, nơi chỉ dành cho vua, hoàng hậu và những cung tần mỹ nữ.

Hoàng thành là công trình kiến trúc đồ sộ, được các triều vua xây dựng trong nhiều giai đoạn lịch sử và trở thành di tích quan trọng bậc nhất trong hệ thống các di tích Việt Nam. Vào lúc 6 giờ 30 ngày 1/8/2010 theo giờ Việt Nam, Ủy ban di sản thế giới đã thông qua nghị quyết công nhận khu Trung tâm hoàng thành Thăng Long - Hà Nội là di sản văn hóa thế giới. Những giá trị nổi bật toàn cầu của khu di sản này được ghi nhận bởi ba đặc điểm nổi bật: chiều dài lịch sử văn hóa suốt 13 thế kỷ; tính liên tục của di sản với tư cách là một trung tâm quyền lực, và các tầng di tích di vật đa dạng, phong phú.

Và hần, Lý Hạo lại có được những giây phút thưởng thức toàn bộ Hoàng thành một cách trực tiếp nhất, sống động nhất. Từng công trình kiến trúc với các đặc điểm kỹ thuật, từng đường nét hoa văn trang trí, từng di vật một mặt phô bày những giao thoa văn hoá khu vực, mặt khác nổi bật trên hết vẫn là khác biệt không trộn lẫn vào bất cứ một nền văn hoá nào khác. Tất cả đều phô bày một nội lực tiềm ẩn và mạnh mẽ, một nội lực mà nhờ đó dưới ảnh hưởng của nhiều nền văn hoá, mà bản sắc Việt Nam vẫn được duy trì và phát triển. Trên cái nền nội lực mạnh mẽ và giàu bản sắc đó, bấy nhiêu nguồn ảnh hưởng văn hoá, cộng thêm nguồn ảnh hưởng từ Đạo giáo, Phật giáo, Nho giáo của văn hoá phương Đông, tất cả đều để lại dấu ấn trên nghệ thuật kiến trúc cảnh quan và khả năng biểu đạt văn hoá của Hoàng thành Thăng Long.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ký Ức

Bên trong dãy kiến trúc Hoàng thành Thăng Long, các đời vua còn lần lượt xây dựng hàng loạt đền đài, lầu các. Ở phía xa xa, Lý Hạo trông thấy cửa Thấu Viên, ao Dưỡng Ngư trên ao xây đình Ngoạn Y. Ba mặt đình có trồng hoa thơm có lạ nước thông với sông. Ngoài ra các cung điện khác cũng được xây dựng liên tiếp nhau. Mỗi cung điện thường đều có tường bao xung quanh và làm cửa thông với cung điện khác.

Nhiều vườn ngự cũng được dựng nên trong Hoàng thành. Đó là các vườn Quỳnh Lâm, vườn Thắng Cảnh, vườn Xuân Quang và vườn Thượng Lâm. Giữa vườn có đào một cái hồ lớn, trong hồ chất đá làm núi, trên bờ hồ trồng thông, trúc và nhiều thứ kỳ hoa diệu thảo khác thêm vào đấy là chim quý thú lạ. Bốn mặt hồ lại khai mở cho sông nước thông vào, gọi hồ ấy là Lạc Thanh Trì. Về phía tây hồ trồng hai cây quế, dựng một tòa điện gọi là điện Lạc Thanh. Xung quanh có các hồ nhỏ khác, nước mặn ở hồ được người Hải Đông chở đến đổ đầy vào hồ ấy, để nuôi các loài hải sản như đồi mồi cá biển và các loại ba ba. Rồi người Hóa Châu bắt cá sấu thả vào đấy. Lại có hồ Thanh Ngư để nuôi cá Thanh Phụ, là loại cá diếc đuôi đỏ vây biếc...

Lý Hạo vừa ngắm phong cảnh xung quanh vừa đắm mình trong cảm giác bông bênh, phiêu dật. Rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào cũng không hay...

* * * * *

Trong khu rừng bạt ngàn, có một mái nhà tranh vách lá. Ở trước mái nhà tranh, hai người một già, một trẻ đang luyện võ. Chỉ thấy ông già đang đứng trong vòng tròn thoải mái tránh né, đỡ đòn. Ông già có bộ dạng rất tầu hời, mặc quần áo rách nát như ăn mày, khuôn mặt nham nhở, luôn miệng cười hềnh hệch, nói năng lảm nhảm gì đó tựa như đang chế giễu. Còn cậu bé lại căng ăn mày hơn nữa, mặc độc cái quần cụt, thân ở trần, hung hăng tung ra những đòn quyết liệt về phía ông già.

Hai người đối chiến với nhau hồi lâu, chợt cậu bé phóng lên cao, chộp xuống một trảo như sấm sét. Ông già khẽ nhìn lên, rồi nhảy ra khỏi vòng tròn. Cậu bé chộp vào khoảng không, hai chân vừa chạm đất, liền trúng một đập vào mông, ngã dúm dui về phía trước, úp cả mặt xuống nền đất bụi, khiến cho khuôn mặt lem nhem hết cả. Cậu bé giận dữ lớn tiếng phản đối: “Sư phụ chơi ăn gian, đã hứa là không rời khỏi vòng tròn, sao tự nhiên lại nhảy ra?”

Ông già cười ha hả: “Nhóc con ngu ngốc. Chẳng lẽ nhóc đánh nhau với đối thủ sinh tử cũng tin hấn sẽ tuân thủ lời hứa à?”

Nhỏ một bãi nước bọt, cậu bé khinh bỉ nói: “Nhưng ông là sư phụ của con mà, có phải kẻ thù gì đâu.”

Lắc lắc đầu ngón tay, ông già cười cười: “Đây là một trong những bài học quý giá của ông, nhóc phải cố mà ghi nhớ, tiếp chiêu.” Vừa dứt lời, ông già chụm tay thành hình đầu rắn mổ thẳng vào cổ cậu bé.

“Ê, đánh lén, chơi không đẹp.” Cậu bé hét toáng lên, hụp đầu xuống thật nhanh, đoạn nằm rạp người sát đất, cuốn mình lăn vòng tròn ra thật xa. Ông già thừa thế liên tục, dậm chân xuống sạt sạt theo những vòng lăn người của cậu bé, dù rằng sát bên người nhưng khoảng trống vừa đủ, không hề có cú dậm nào trúng người của cậu bé.

Lăn một mạch hơn chục vòng, cậu bé nhảy nhồm người dậy, cong đuôi chạy ra xa, vừa quay đầu vừa chửi mắng không ngừng. Ông già lộ vẻ hậm hực, đỏ mắt tia tai, đuổi theo phía sau cậu bé. Hai thầy trò cứ thế mà đùa giỡn với nhau đến khi mệt lã, mới lăn ra hai tảng đá dưới tàng cây cổ thụ, ngồi thở dốc.

Ngồi thở một lát, cậu bé hỏi: “Sư phụ, tại sao ông đặt tên con là Lý Hạo?”

“Ném đại mấy cái que nó nhảy ra tên này thì ông lấy thôi.” Ông già đứng lên, hai tay chống nạnh vắn vắn sườn, hờ hững đáp.

“Sao lại là ném que? Con tưởng ông phải nghiền ngẫm nhiều lắm cơ.” Không cam lòng với đáp án đơn giản như thế, cậu bé hỏi tiếp.

“Thì ông có biết sơ sơ thuật bói toán, ngũ hành, xấp quẻ. Ném đại mấy cái que kia cả chục lần nó đều nhảy ra tên của thằng nhóc mày. Ông đành phải lấy thôi. Thực ra đúng của nó là Lý Hạo Sâm. Nhưng sư phụ anh minh, thần võ của con thấy cái tên đó sàm quá, nên vứt mẹ nó luôn, chỉ lấy mỗi Lý Hạo. Sao mình bội phục mình quá, ha hả.” Ông già vừa xoa đầu cậu bé, vừa tán dương bản thân.

“Tên Sâm? Sâm thiệt. Đồi là đúng rồi. Sư phụ ơi, ông tên gì, sao chưa bao giờ cho con biết vậy? Sư phụ có phải họ Lý không?” Chóp chóp đôi mắt tròn nhiên, cậu bé cất tiếng.

“Tên của mình, ông không hề biết thì làm sao mà nói cho con. Từ lúc ông nhận thức, ông thấy mình đi theo một đám trẻ bụi đời, lê lét từ con phố này qua ngõ nhỏ khác kiếm đồ ăn xin, hoặc ăn trộm, hoặc ăn cướp, giành giật nhau từng miếng cơm manh áo. Lúc bấy giờ, mọi người chỉ gọi theo biệt danh.” Ông già dõng ánh mắt xa xăm nhìn về phía chân trời, hồi tưởng lại kỷ ức.

Cậu bé nín ửng tay của ông già gắng hỏi: “Thế biệt danh của ông là gì?”

“À ... à ... ờ, là Vô Danh, biệt danh của ông là Vô Danh. Ai cũng gọi ông vậy, riết thành quen. Thôi, để ông kể về những chuyện phiêu lưu của ông trước đây nhé.” Ông già ậm ừ, rồi đánh lạc hướng chủ đề. Ông già giấu biệt danh cũng phải, bởi vì đám bụi đời thuở xưa thường hay gọi ông với cái tên mỉa miêu, Cu Đền.

“Hoan hô sư phụ, kể nhanh đi.” Cậu bé rất háo hức khi thấy ông già nói kể chuyện, quên ngay luôn vấn đề tên, tuổi của mình hay của ông già. Sau đó, cậu bé say mê nghe ông già kể mãi, kể mãi...

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Biến Hóa Vi Diệu

Lý Hạo mở bừng mắt, chồm dậy, dáo dác ngó xung quanh, tay sờ loạn lên người. Hấn nhún vai, nở nụ cười nửa miệng, thầm nghĩ: “Ông già không chịu chết kia lại hiện hồn cả vào trong giấc mơ của ta. Không biết ông già thế nào rồi... Bỏ đi, hiện tại vẫn là hiện tại. Lý Hạo ta vẫn phải tiếp tục sống.”

Hắn trở về cung, dạo một vòng theo lịch trình, đi thăm Đạm thái hậu, luyện võ cùng với Lý Thông. Đến tối, trở về với vòng tay êm ái của đệ nhất mỹ nhân Trần Thị Dung. Tất nhiên, hắn không dễ dàng qua cửa. Bị nàng giận dỗi đủ đường, hắn phải xuất ra các loại tuyệt kỹ tán gái thời hiện đại để an ủi, dỗ dành nàng. Nói tuyệt kỹ thì cũng quá đáng, mấy trò lừa gạt con gái nhà lành của hắn xưa như Diêm rỗi, chỉ có thể gọi là kỹ năng bình thường mà thôi. Nhưng đem ra sử dụng với thiếu nữ thời cô đại vẫn rất thành công.

Nhắc đến Diêm Xưa, hắn mới nhớ tới nhạc Trịnh Công Sơn. Thời này mà đem nhạc Trịnh ra lừa gái thì ngon phải biết. Mỗi tối hắn hát thuộc dạng xoàng xoàng, gần với vịt đực một tý, dù rằng giọng của thằng nhóc Lý Sâm kia nghe có vẻ êm tai, bất quá chót lại hát dở vẫn là hát dở. À, mà phải chi hắn biết tạo ra đàn ghi ta, chắc có thể lấy thêm điểm trong mắt Trần hoàng hậu. Nghĩ tới đàn ghi ta, hắn lại rơi vào tình trạng nhớ nhung, đau khổ. Kiếp trước, hắn có một thằng con trai mê nhạc từ bé, biết chơi đàn, đánh đàn, hát rất hay, lại biết chế tạo cả nhạc cụ nữa.

Hắn định bụng khi rảnh rồi đi nghe nhạc cung đình cho thoải mái. Vua cha của hắn, Lý Cao Tông, là một hôn quân chính hiệu. Cả ngày chỉ thích những trò tiêu khiển như vui chơi, săn bắn và rất thích nghe nhạc. Thậm chí, các triều vua trước đem quân đi đánh Chiêm Thành, bắt được một số nhạc công, thỉnh thoảng phải trình bày để cho các quan xem, thì Cao Tông liền bắt nhạc công trong cung theo đó mà chế ra khúc nhạc Chiêm Thành.

Điệu nhạc này tiếng ai oán buồn rầu, người nghe phải chảy nước mắt. Một vị sư là Nguyễn Thường nhận xét: "Âm thanh của nước loạn, nghe như ai oán giận hờn. Nay vua thích nhạc này thì là điềm dân loạn, nước nguy, đó là triều bại vong". Lý Cao Tông không quan tâm tới ý kiến đó, cứ bắt tấu nhạc Chiêm Thành để nghe cho sướng.

Có lẽ khúc nhạc ấy có điểm đặc biệt nhiều lắm, mới khiến Lý Cao Tông đam mê tới vậy, chẳng biết so với nhã nhạc cung đình Huế sau này thì ra sao? Tự hỏi, nhưng không tự trả lời được. Vốn dĩ, Lý Hạo là một tên mù tịt về âm luật. Hắn quyết định vứt quách vấn đề nhúc óc ấy sang một bên, ôm người đẹp ngủ vùi.

* * * * *

Trên điện châu, buổi sáng hôm nay, không khí có chút dị thường. Trước đây, lão thái úy Đỗ Kính Tu luôn chống đối với thái úy phụ chính Tô Trung Từ ở mọi vấn đề. Bây giờ, hoàn toàn ngược lại, từ đầu đến cuối, Đỗ Kính Tu nhắm nghiền mắt, ngủ gà ngủ gật giữa điện châu, lão mặc kệ mọi chuyện đang xảy ra, dường như tất cả những diễn biến xung quanh lão đều là hư ảo.

Về các cuộc tranh chấp lợi ích giữa hai phe Đỗ Kính Tu và phe Tô Trung Từ, xuất hiện chuyển biến một cách vi diệu. Dường như, các miếng mồi ngon béo bở đều rơi cả vào tay Tô Trung Từ, còn những người thuộc gia tộc họ Trần chỉ vớt vát được chút ít. Những quan viên cựu triều, thuộc vây cánh của Đỗ Kính Tu, không biết vô tình hay cố ý, lâu lâu lại ủng hộ Tô Trung Từ. Tuy nhiên, chỉ có vài người thuộc tầng dưới là đứng ra góp lời. Còn những quan đại thần triều cũ, đều học theo bộ dáng của Đỗ Kính Tu, thực hiện chính sách ba không, không nghe, không nhìn, không nói.

Lý Hạo ngồi trên ngai vàng, ngờ nghếch xem diễn biến bên dưới, thiếu điều chảy nước dãi bên khóe miệng, là y hệt người mới từ trại tâm thần chuyển ra. Tuy đôi mắt không cảm xúc, nhưng nó đang thực hiện công việc vô cùng quan trọng, chuyển thông tin chi tiết lên bộ não của chủ nhân. Hắn thấy Tô Trung Từ há hê, ngoác miệng cười đến không ngậm lại được, Trần Thừa đỏ mặt tía tai, hai tay siết chặt, và Trần Tự Khánh thoáng nhú đôi lông mày, rồi cung cung kính kính, nhìn thẳng phía trước, như không hề biết được chuyện gì.

“Trần Tự Khánh, làm sao để có thể thắng được người đây?” Lý Hạo thờ dài trong lòng.

* * * * *

Cầm trên tay tờ tấu chương giả vờ đọc rất chăm chú, mà con mắt Lý Hạo liếc ngang liếc dọc xem xét những vị quan đang làm việc trong Sảnh. Săn tìm nhân tài là nhiệm vụ không dễ dàng, đòi hỏi người thực hiện phải có óc quan sát, sự tinh tế, nhạy bén và lòng kiên nhẫn. Suốt từ đầu buổi tới giờ, hắn đã khoanh vùng được hơn chục người, chỉ còn đợi thời gian để khẳng định sự lựa chọn.

Hết giờ làm việc, các quan viên đã chuẩn bị ra về, hắn vẫn ngồi nguyên tại chỗ. Thấy hắn không đi, ai cũng rụt rè không dám về trước, hắn phải tươi cười khuyên khích mãi mới đuổi được họ về. Hắn cố nán lại chỉ với một mục đích, xem cách đám nhân viên văn phòng thu dọn chỗ làm của mình trước khi ra về. Có thể là hành động này không mang lại ý nghĩa nhiều lắm, tuy nhiên hắn không muốn bỏ sót chi tiết nào, dù là nhỏ nhặt nhất.

Lịch trình của hắn hôm nay có chút thay đổi vào buổi tối, không đến cung hoàng hậu, chẳng đến cung nguyên phi, hắn đến chỗ một vị cung tần khác. Đòi người có là bao, vua nhiều vợ mà không hưởng, sau này có trở về tương lai, đám đàn em mà biết được, thì chúng cười cho thoải mái. Nghĩ là làm hắn đến cung quý phi Đặng Phương Thảo.

Quý phi Đặng Phương Thảo là con gái của quan gián nghị đại phu Đặng Tất Dung, sắc đẹp mặn mà, có dáng người tròn trịa, nhỏ nhắn, khuôn mặt bầu bĩnh, đáng yêu. Đối với phụ nữ, Lý Hạo luôn giờ chiều bài tán tỉnh trước, hoan ái sau. Hắn chẳng có hứng thú khi ôm một khúc gỗ vào lòng, nếu không thể làm cho nàng có tình cảm, thì hắn để giành lần sau cũng được, đi đâu mà vội mà vàng cơ chứ, từ từ cách mạng sẽ thành công.

Thực ra, hắn không để ý tới một điều, tất cả những cung tần, mỹ nữ trong hoàng cung đều là vợ của hắn. Được hoàng đế tới tận nơi sủng ái, đã vui mừng tới chết đi sống lại rồi. Những vị vua thời xưa, đa số chẳng phải đi lung tung như thế, muốn chọn cung tần nào cứ chăm vào người ấy, thái giám sẽ quần đèm quanh người, dâng tận tay vua một thiếu nữ không mảnh vải che thân, vua chỉ việc cầm cương xông trận mà gieo long tinh lên người các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Phi Tần

May mắn cho Lý Hạo, vua thời Lý không như mấy Hoàng đế Đại Tống đòi hỏi cái gì mà ba ngàn cung tần mỹ nữ trong hậu cung. Nếu hắn phải đi an ủi tới tận bằng đó bà vợ thì chẳng biết tới ngày tháng năm nào mới có thể hoàn thành được nhiệm vụ cao cả ấy.

Những vị vua Đại Việt không thu nạp nhiều phi tần đến thế. Triều nhà Lý quy định số hậu phi và cung nữ như sau, hoàng hậu và phi tần mười ba người, ngự nữ mười tám người, nhạc kỹ là một trăm người. Theo quy chế hậu cung nhà Lý, nguyên phi là tước hiệu đứng đầu các phi tần, kế dưới còn có thân phi, quý phi, đức phi, thực phi, hiền phi, các thứ phi và các phu nhân.

Con số phi tần này, có thể nói là không nhiều không ít, nhưng đi đủ mỗi người một đêm, cũng phải rất lâu, như vậy xem ra quá bất tiện. Hắn ao ước sau này có thể xây một phòng thật lớn, trong đó đặt một cái giường thật rộng gom hết cả vào đấy, một đêm ôm được chục mỹ nhân thì sướng biết mấy.

Các bà phi, cung tần đa số là con cháu các đại thần trong triều. Khi đến tuổi gả chồng, cha dâng lên biểu vua. Có một ban tuyển chọn đánh giá tài sắc của mỗi ứng viên. Được nhận vào cung, mỗi cô ở một cung điện riêng biệt. Một viên thái giám quản lý thời khắc biểu của từng người và đề nghị dâng vua.

Cũng có cung nữ xuất thân dân thường. Huyện trưởng, hương trưởng chọn các cô gái đẹp nhất trong làng xã làm danh sách tâu lên. Triều đình sẽ tổ chức chọn lọc theo những tiêu chuẩn nhất định như thi hoa hậu ngày nay, mà phần thưởng là được chung chăn gối với vua trên long sàng.

Theo truyền thống và tục lệ, mỗi đêm, vua chọn một bà trong đám phi tần, mặc dù lượt các bà phi chính thức đến nhanh hơn. Tất cả các bà đó chỉ như người bạn tình ân ái trong chốc lát. Sau khi "thưởng ngoạn" xong, nhà vua lăn ra ngủ một mình, các bà phải rời khỏi long sàng theo thái giám về cung mình.

Không phải người nào, vua cũng biết mặt. Có nhiều cung tần, dù được đưa vào hầu, nhưng vua cũng không cần nhìn dung nhan. Chỉ có viên thái giám là biết rõ tên tuổi cung tần nào tối nay được đưa vào cho nhà vua. Để tránh mưu sát, cung tần phải cởi hết quần áo, choàng người bằng tấm vải đỏ do thái giám đưa cho và viên thái giám ghi rõ tên tuổi cung tần, ghi ngày, thậm chí cả giờ "hầu" vua vào một tấm thẻ tre để kín đáo trên bàn ăn của nhà vua.

Có rất nhiều giai thoại kể về cách vua chọn cung tần, bởi vì vua có nhiều vợ quá, không biết chọn ai, có ông vua sau nhiều ngày lao tâm khổ tứ, đã nghĩ ra một kế. Vua cho người đóng một cỗ xe do dê kéo. Mỗi ngày, khi tới lúc chọn phi tần hầu ngủ, vua lại ngồi lên chiếc xe dê này cho dê kéo đi. Khi con dê dừng lại ở cung của phi tần nào thì đêm hôm đó, vua sẽ ngủ lại ở cung của phi tần đó. Các phi tần trong hậu cung thì ai cũng muốn được hoàng đế sủng hạnh, sinh được hoàng tử để sau này vẫn giữ được cuộc sống vinh hoa phú quý một khi hoàng đế qua đời.

Chính vì vậy, các phi tần trong hậu cung của vị vua ấy đã tìm mọi cách để “dụ dỗ” con dê kéo xe chạy tới phòng của mình. Có người bỏ các loại cỏ thơm, có người bỏ lá trúc, có người lại dùng nước muối trộn với rượu,... để ở trước cửa phòng để dụ con dê của hoàng đế dừng lại. Cho nên, người ta mới nói đùa với nhau rằng, người được sủng hạnh nhiều nhất trong chốn hậu cung của vua, có thể không phải là người xinh đẹp nhất nhưng chắc chắn phải là người giỏi dụ dê nhất.

* * * * *

“Năm nay, những học trò ở đây có ai xuất sắc hay không?” Lý Hạo chấp hai tay sau lưng, ngực ưỡn ra phía trước, ngẩng cao đầu, uy nghiêm hỏi.

“Bẩm hoàng thượng, theo như đánh giá của thần, có hơn chục học trò được xem là xuất sắc, những học trò còn lại đều bình thường, không có gì nổi trội.” Một trong hai vị đứng sau Lý Hạo cẩn thận trả lời.

“Tạm được, học trò đều là tương lai của đất nước, các khanh phải cố gắng dạy dỗ sao cho thật tốt, để sau này họ đủ tài năng, bản lĩnh giúp dân giúp nước.” Lý Hạo giữ bộ mặt kẻ cả, lên tiếng chỉ bảo hai vị đại nhân đứng sau lưng. Đồng thời hần nhìn vào lớp học đang có một người thầy ngồi ở trên cầm sách đọc, học trò ở dưới chú ý lắng nghe, chốc chốc lại xoa tay ra chiều hiểu biết.

Hôm nay, Lý Hạo quyết định đi thăm Bộ giáo dục hay còn có thể gọi là trường Đại học đương thời, Văn miếu - Quốc tử giám. Nơi đây được thành lập vào thời vua Lý Nhân Tông, là cơ quan có nhiệm vụ trông coi về việc giáo dục trong nước. Cơ quan này còn có chức năng dạy học, tuy nhiên chỉ dành riêng cho con vua và con các hoàng tộc, quý tộc và quan lại. Đứng đầu Quốc tử giám là quan tể tửu tương đương với hiệu trưởng trường đại học, quan tư nghiệp tương đương với hiệu phó.

Hắn đi thăm thú các nơi trong Văn miếu, vừa đi vừa trò chuyện râm ran với hai vị đứng đầu Quốc tử giám. Tể tửu có tên là Chu Sĩ Trung, còn tư nghiệp có tên Trịnh Phi Tấn. Lúc luận bàn tới vấn đề nho giáo, hai vị đại học sĩ như cá gặp nước, thao thao bất tuyệt những lý luận vô cùng thâm thúy, dù cho hần vận động não hết công suất cũng chẳng hiểu được một chút phần da lông bên ngoài, nói chỉ tới phần xương ở bên trong.

Lúc đến thăm nơi dạy học của Quốc tử giám, Hần đứng trước một lớp học trong Quốc tử giám, đứng ngoài quan sát không khí học tập đó. Trong quá trình nhìn cách dạy học của thầy giáo, hần thâm lắng đầu ngán ngẫm, nhưng không nói ra.

Cách dạy học thời xưa hay còn gọi là cách dạy học truyền thống, quả thật không gây nhiều hứng thú cho học trò. Sự thật rõ ràng trước mắt hần, những học trò bên dưới, đứa thì ngủ gục, đứa thì nói chuyện, có đứa cũng ra vẻ chăm chú lắm, nhưng nhìn kỹ lại mới nhận ra hồn của mấy thằng nhóc đang phiêu dạt nơi chốn nào.

Bản về phương pháp dạy học, cái nào hay, cái nào dở, vẫn còn gây nhiều tranh luận không ngớt. Nhưng chung quy, ai cũng có cùng một quan điểm chung, dù là phương pháp dạy học nào đi chăng nữa, nếu học trò không chủ động tìm tòi kiến thức, trau dồi bản thân, thì mọi chuyện đều là công cốc. Vì vậy đòi hỏi người thầy phải biết cách hướng dẫn học trò hứng thú với môn học, tự tìm tòi, sáng tạo, và tập luyện thói quen tự học của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Lời Đồn

Nhà Lý là triều đại đầu tiên tạo dựng nền giáo dục khoa cử có hệ thống. Từ thời Bắc thuộc, nhà Hán đã truyền bá chữ Nho, mở trường học ở Đại Việt,

hồi đó Đại Việt có tên là quận Giao Chỉ, với quan niệm làm công cụ đồng hóa. Đến thế kỷ thứ X, chữ Hán đã trở thành chữ viết chính thức, nhưng số người biết chữ Nho rất ít ỏi. Các nhà sư thường là lớp trí thức quan trọng bên cạnh các viên chi hậu, viên ngoại lang.

Sang thời Lý, vua Lý Thánh Tông cho xây dựng nhà Văn Miếu ở kinh thành Thăng Long, đắp tượng Khổng Tử, Chu Công, tứ phối bảy mươi hai người hiền của đạo Nho. Sau đó vua Lý Nhân Tông lập ra Quốc Tử Giám. Đây là trường học công đầu tiên do triều đình chính thức đứng ra tổ chức, thể hiện sự quan tâm đối với việc học hành của hoàng tộc, còn trường học tư được hình thành trước đó.

Trường học tư đầu tiên là trường Bái Ân của Lý Công Ấn, một tông thất nhà Lý không ra làm quan mà ở nhà dạy học. Ông sống ở thôn Bái Ân, là một học trò của sư Vạn Hạnh, cũng là một tín đồ Phật giáo như nhiều người đương thời nhưng ông vẫn mở trường dạy học truyền thụ kiến thức Nho giáo.

Nhìn đám con ông cháu cha đang xoay đầu trong lớp học, Lý Hạo ngẫm mong mỗi ngày hấn thống nhất đất nước. Khi ấy hấn sẽ chính thức phát triển nền giáo dục Đại Việt, để tất cả mọi người đều có thể được vào Quốc Tử Giám học tập. Khi ấy hấn sẽ phá bỏ những rào cản phân biệt giới tính, phân biệt tầng lớp trong xã hội. Có lẽ tương lai ấy không xa.

Lý Hạo bước vào lớp học, mỉm cười đàm đạo với thầy giáo và học trò hồi lâu. Trước khi rời khỏi lớp học, hấn thiết tha căn dặn học trò: “Non sông Đại Việt có trở nên tươi đẹp hay không, dân tộc Đại Việt có bước tới đài vinh quang để sánh vai với các cường quốc lân bang được hay không, chính là nhờ một phần vào công học tập của các khanh.”

Thời gian như con gió thoảng, Lý Hạo chuyển thể đã hơn một tuần. Mọi chuyện cứ diễn ra bình thường như vậy. Buổi sáng lên điện chầu, buổi chiều duyệt tấu chương, buổi tối ôm người đẹp. Nghĩ lại, đúng là làm vua sướng thật. Chỉ có mấy ngày đầu hơi cực khổ, mệt mỏi vì chưa quen. Dần dần khi mọi chuyện đã vào guồng, hấn lại trở nên rảnh rỗi.

Vào mỗi tối trong tuần qua, hấn thay phiên đi các cung điện của phi tần, nhưng cách một hôm lại trở về với nguyên phi Trần Thị Dung, qua hôm khác lại đến với hoàng hậu Đàm Ngọc Trúc. Hai nàng là hai đối tượng cần phải chăm sóc đặc biệt, với Đàm hoàng hậu thì có phần dễ hơn, còn Trần nguyên phi lại tương đối khó khăn.

Muốn hoàn toàn chinh phục được Trần Thị Dung ngoài các tuyệt kỹ tán tỉnh thông thường, còn phải sử dụng chiêu mưà dầm thấm lâu, mưà sâu thấm đất. Qua các tin tình báo của lão thái giám Lê Việt Tiến, hấn biết được đôi khi nàng còn sai cung nữ liên lạc với gia nhân ở Trần phủ. Dù sao đi nữa nàng là người của gia tộc họ Trần, không thể hoàn toàn cắt đứt với họ được.

Nhiều khi tâm sự với Trần nguyên phi, hấn bóng gió vấn đề lựa chọn, hấn muốn nàng sẽ toàn tâm toàn ý với hấn. Bởi vì hai nhà Trần, Lý chắc chắn phải có một nhà diệt vong, một núi không thể có hai hồ. Mỹ nhân hấn cần, nhưng giang sơn hấn không thể mất, mất giang sơn, hấn sẽ tiêu đời, sao có thể ôm người đẹp được nữa.

Hấn nhận ra sự đắn đo, giằng xé trong tâm hồn nàng, những lúc như thế, hấn chỉ biết ôm nàng vào lòng mà an ủi. Hấn thề rằng hấn sẽ giữ được nàng, vĩnh viễn mang lại cho nàng hạnh phúc. Lời thề của hấn có thực hiện được hay không? Hấn không dám chắc.

Còn Đàm thái hậu dạo này cực kỳ yêu thích đứa con thân sinh. Mỗi lúc trò chuyện với hoàng nhi, nàng cảm thấy nó luôn biết cách làm cho nàng vui vẻ. Hình như nàng không thể cự tuyệt những yêu cầu của nó. Nàng mơ hồ nhận ra, hoàng nhi muốn sắp xếp lại vị trí của các quan viên bên họ Đàm, và phảng phất địch ý với cậu em trai của nàng. Chẳng lẽ hoàng nhi đã trưởng thành? Đó là phúc hay là họa?

Không khí trong buổi điện chầu lại càng thay đổi rõ nét hơn. Những quan viên phe cánh Đỗ Kính Tu lần lượt quy thuận Tô Trung Từ. Công phủ đệ của Tô Trung Từ đã muốn dập nát bởi đám quan viên tới bãi phỏng. Những ai tới viếng thăm, Tô Trung Từ đều đích thân tiếp đãi, tay bắt mặt mừng. Gia tộc của Tô Trung Từ đã có xu thế phát triển thành một thế gia vọng tộc. Có thể không lâu nữa, kinh thành sẽ xuất hiện gia tộc lớn mạnh bậc nhất, áp đảo mọi gia tộc khác, gia tộc họ Tô.

Phe họ nhà Trần trở nên đui hui hơn bao giờ hết, ở những cuộc tranh chấp lợi ích, họ luôn chịu phần thua thiệt, có thể nói là vớt vát được chút cơm thừa canh cặn mà Tô Trung Từ không thèm để ý. Tuy vậy, lực lượng của phe họ nhà Trần vẫn rất hùng hậu. Những chuyện đang xảy ra, không hề ảnh hưởng gì tới căn cơ của họ.

Dân chúng kinh thành đang kháo nhau các loại tin đồn càng ngày càng lan rộng, chủ yếu liên quan đến Tô Trung Từ. Chẳng hạn như hôm qua Tô Trung Từ mới tuyên bố vạch rõ giới tuyến với gia tộc họ Trần, từ nay về sau gia tộc họ Tô và gia tộc họ Trần không liên hệ gì hết, nước sông không phạm nước giếng. Và có tin đồn khác như Tô Trung Từ là quan đại thần khuynh đảo triều chính, một tay che trời, quyền lực dưới một người trên vạn người, chèn ép hết thầy mọi quan viên phe phái khác.

Còn nữa, đám người rồi hơi chuyên ngồi quán rượu, nhậu nhẹt qua ngày, khi lên cơn say ngã ngà, còn rỉ tai nhau. Đi ra đường mà gặp kẻ nào mặt vênh vênh vào vào, vác tới tận trời, đó chính là gia đình của Tô phủ. Nếu chẳng may, người đụng phải họ, thì lập tức dập đầu xin tha tội. Bằng không, chúng có đánh gãy chân của người, người cũng chẳng biết đi đâu mà kêu oan.

Không biết ai đã truyền tin những sự kiện trong buổi chầu ra ngoài dân gian, khiến cho mấy tên bợm nhậu càng có nhiều chuyện ngồi bốc phét. Có tên bị rượu xông não, còn đứng ra giữa quán đóng kịch, khua tay múa chân y hệt Tô Trung Từ quát tháo, mắng chửi người gia tộc họ Trần. Rồi giả bộ dạng Trần Tự Khánh khúm núm cúi đầu, co ro sợ sệt trước uy phong của Tô đại nhân. Làm cho cả quán rượu vang lên tiếng cười sặc sụa, nong nặc mùi côm.

Chương 35: Nhân Tài

“Bẩm hoàng thượng, thần có chuyện cần khải tấu.” Trung thư thị lang Cao Quang Viễn cao giọng xin thưa. Kể từ lần trước đến nay, Cao Quang Viễn mới lại đứng ra bẩm tấu.

Lý Hạo khoát tay, hồ hững nói: “Chuẩn tấu.”

Cao thị lang bước ra, lên tiếng: “Bẩm hoàng thượng, thần mới nhận được tin cấp báo, ở lộ Hồng đột nhiên bùng phát dịch bệnh đáng sợ, những người mắc bệnh bị triệu chứng nóng sốt liên tục, khắp người nổi lên mụn nước, mẩn đỏ. Dân tình ở đó hiện nay đang rất hoang mang. Tin cấp báo dồn dập gửi về, khẩn xin triều đình cứu trợ nhân dân.”

Tò vè bàng hoàng, Lý Hạo gấp gấp hỏi: “Lại có dịch bệnh đáng sợ như thế? Bây giờ phải làm sao? Các khanh mau nghĩ cách để giải quyết vấn đề.”

Thái úy phụ chính Tô Trung Từ đồng dặc cất tiếng: “Vấn đề này cần phải hỏi thượng thư bộ lễ mới phải. Huỳnh thượng thư, ngài có cao kiến gì, mau nói ra để mọi người cùng bàn bạc.”

Thượng thư bộ lễ Huỳnh Xuân Trinh lập cập đi lên: “Bẩm hoàng thượng, dịch bệnh này có thể là bệnh truyền nhiễm lạ mới xuất hiện. Vấn đề cấp bách hiện nay, là phải cử ngay người của viện Thái y mau chóng tới vùng bệnh để kịp thời chữa trị, ngăn ngừa căn bệnh lan rộng trong toàn dân. Và đội ngũ đi cứu chữa cần phải có người dẫn đội đủ danh vọng, để chủ trì những chuyện phát sinh ngoài ý muốn.”

“Được, các ái khanh, có ai nguyện ý đi xử lý chuyện này?” Lý Hạo hồ hởi nói.

Cả điện châu im phăng phắc, không một ai đáp ứng lời đề nghị. Đùa à? Tới vùng có bệnh truyền nhiễm. Đầu óc người bị nhúng nước hay gì? Đi làm chuyện đại đột như vậy, trừ phi người ngại sống quá lâu.

Đời là thế! Chuyện tốt thì ai cũng nhảy vào tranh nhau sút đầu mẻ trán. Chuyện nguy hiểm, không lợi lộc thì ai cũng từ chối lắc đầu, đùn đẩy cho nhau.

Ngay lúc Lý Hạo định nói vài câu khuyến khích, một âm thanh khàn đục, già nua chột vang lên: “Khụ khụ, bẩm hoàng thượng thần nguyện lĩnh đội đi tới vùng bệnh, khụ khụ, cứu chữa bệnh dân.” Lão Thái úy Đỗ Kính Tu ở tuổi gần đất xa trời, đã lâu không phát biểu lời nào, đột nhiên ôm ngực ho khan, bước ra gánh vác trách nhiệm nặng nề. Quả thực khiến cho những quan viên đương trường phải đỏ mặt xấu hổ.

“Đỗ ái khanh, ngài đã già như vậy, đâu cần phải đi tới vùng xa xôi, lại còn nguy hiểm, để chịu cực chịu khổ.” Lý Hạo lo lắng bảo.

Gương mặt Đỗ Thái úy tiêu tụy xanh xao như tàu lá chuối, nhưng giọng điệu cương quyết: “Bẩm hoàng thượng, sức khỏe thần vẫn còn rất tốt, thần làm quan chỉ mong góp sức giúp đời. Nay dân chúng gặp tai ương, bệnh dịch, thần xin đi tận nơi thị sát tình hình, góp chút tài mọn. Thần mong mọi hoàng thượng đáp ứng thỉnh cầu.”

Bất đắc dĩ lắc đầu, Lý Hạo thờ dãi: “Được rồi, ý khanh đã quyết, trẫm cũng không cản nữa. Trẫm hạ chỉ, Thái úy Đỗ Kính Tu toàn quyền chỉ huy vấn đề phòng trừ bệnh dịch ở lộ Hồng.”

“Tạ ơn hoàng thượng, thần lĩnh chỉ.” Lão thái úy run rẩy đáp lời.

Không ai để ý đến một chuyện, vùng đất Nam Sách do Phạm Lãi cai trị, nằm ở lộ Hồng.

Sau hơn một tuần quan sát, cuối cùng Lý Hạo đã tìm được hai nhân tài đang làm việc ở Sảnh. Người thứ nhất tên là Lý Văn Quý, thuộc một nhánh nhỏ của gia tộc họ Lý. Cha mẹ của hắn mất từ sớm, may có thầy đồ ở cạnh nhà thương tình nhận làm con nuôi. Thuở nhỏ, Lý Văn Quý nổi tiếng là người ham học, thông minh, có trí nhớ tốt, học một biết mười. Năm lên mười tuổi, hắn đã đọc được nhiều bài trong Kinh Thi. Năm hai mươi tuổi, hắn đã học khắp kinh, truyện, các sử, các sách của bách gia chư tử.

Đỗ đạt cao trong kỳ khoa cử, hắn được bổ nhiệm làm chức quan Vệ đại phu. Tiếc thay, bởi vì tính tình bộc trực, không có khiếu lẩn lộn chốn quan trường, Lý Văn Quý đắc tội một Thị lang họ Lý thuộc dòng dõi hoàng tộc. Nên hắn bị đẩy vào Sảnh, làm chân lóc cóc leng keng, sắp xếp văn thư ở đó, đến tận khi gặp được Lý Hạo. Và hắn không ngờ con đường quan lộ của hắn đã bước sang trang mới kể từ cái ngày định mệnh ấy.

Người thứ hai tên là Ngô Công Tài, tính tình cẩn thận, chu đáo, thông minh, tháo vát. Hắn được sinh ra và lớn lên ở vùng quê nghèo khổ, bằng cả ý chí nỗ lực vươn lên, hắn học hành thành tài, lặn lội tới kinh thành, đi thi khoa cử do triều đình mở. Hắn không hiểu tại sao bài thi của hắn làm rất tốt, điểm đạt rất cao, thế nhưng hắn vẫn không được cất cử chức quan nào, lại bị đẩy vào Sảnh để làm những công việc nhàm chán từ ngày này qua tháng khác.

Ngô Công Tài cứ ngỡ vận mệnh của hắn đến đây là hết, có lẽ suốt đời này hắn chẳng biết hai chữ “thăng quan” được viết như thế nào. Ấy vậy mà, khi niềm tin của hắn suy sụp đến mức thấp nhất, hắn lại gặp được người ấy. Người đã thấp lên hy vọng cho hắn, người đã làm cho hắn hiểu lẽ sống nghĩa là gì, người đã cho hắn thấy tương lai rạng rỡ của đất nước, tương lai huy hoàng của dân tộc Đại Việt.

Người ấy chính là đương kim hoàng đế Đại Việt, Lý Huệ Tông. Ngài đã triệu hán đến điện Trường Xuân và trò chuyện rất lâu cùng hán. Ngài hỏi mọi chuyện về thân thể, quá khứ của hán. Từ ánh mắt sắc bén của ngài, hán cảm giác như ngài có thể hiểu thấu mọi suy nghĩ trong lòng hán. Không dám giấu diếm nửa lời, hán thành thực kể lại toàn bộ quá khứ của bản thân.

Ngài rất thích thú trước những chuyện hán kể, luôn miệng tán dương không ngớt. Sau đó ngài cùng hán đàm đạo nhiều vấn đề khác nữa. Hán càng trò chuyện thì càng bất ngờ trước những lý luận sắc bén của ngài về tình hình đất nước, về phương hướng phát triển của đất nước trong tương lai. Rồi ngài hạ chỉ cho hán làm việc bên cạnh ngài, cùng với hán còn có một người nữa, cũng là đồng liêu với hán ở Sảnh, Lý Văn Quý.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đạo Phố

Lý Hạo mừng rơn khi tìm được hai nhân tài ưng ý. Trước khi quyết định chọn hai người Lý Văn Quý và Ngô Công Tài, hán đã khoanh vùng ra mười người. Sau quá trình điều tra căn cứ về thân thể và quá khứ của họ, hán liền chọn hai người này. Cho vời hai người vào điện Trường Xuân, phỏng vấn cả hai hết một buổi chiều, hán cực kỳ hài lòng trước biểu hiện của họ, quyết định cho họ nhận chức vụ đặc biệt mà hán mới quy định, chức thư ký.

Đối với việc hán hạ chỉ đề xuất chức quan thư ký, Tô Trung Từ chẳng buồn phản đối. Đây là chức vị hữu danh vô thực, không có chút quyền hành nào, chức thư ký so với mấy tên thái giám éo là cũng không khác nhau là mấy.

Nhiệm vụ hàng ngày của Lý Văn Quý và Ngô Công Tài là chủ yếu sắp xếp lại văn thư, tấu chương cho Lý Hạo. Ngoài ra, Lý Hạo còn yêu cầu họ một nhiệm vụ tuyệt đối bí mật, duyệt tất cả những tấu chương hàng ngày mà Lý Hạo đã đóng dấu qua. Cả hai phải sao chép ra một bản tấu chương khác. Đối với mỗi tấu chương, hai người sẽ thảo luận và nêu ra những ưu, khuyết điểm, phương hướng giải quyết, rồi ghi lại ý kiến của mỗi người vào bên dưới bản tấu chương sao chép.

* * * * *

Chấp hai tay sau đít, lưng thường đi dạo trong ngự hoa viên, Lý Hạo thờ phào nhẹ nhõm, thỏa mãn với những bố trí, sắp xếp của mình. Cơ bản, mọi chuyện đã tiến triển theo đúng kế hoạch đã đề ra, chỉ còn một số vấn đề cần phải giải quyết nữa. Bước đi không mục đích hồi lâu, hán cảm thấy nhàm chán. Mọi nơi trong Hoàng cung hán đều đã dạo qua hết rồi, không còn nơi nào để thăm thú nữa.

Thế là Lý Hạo quyết định đổi gió, rảo bước tiến về phía cổng Hoàng thành. Lý Thông đang cưỡi ngựa đi nước kiệu dẫn theo một đội lính khoảng ba mươi người, trông thấy Lý Hạo chậm rãi tiến về phía hán, Lý Thông vội vã xuống ngựa, nhanh chóng đi lên hành lễ: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.”

“Các khanh bình thân. Lý Thông đi với trẫm” Lý Hạo vừa nói vừa tiến về phía cổng Hoàng thành.

Đám lính đồng loạt đứng dậy, Lý Thông bước theo phía sau Lý Hạo, cất tiếng hỏi: “Bẩm hoàng thượng, có chuyện gì vậy?”

“Buồn chán, muốn ra khỏi bức tường vô vị này, tham quan kinh thành xem có gì hứng thú hay không?” Lý Hạo bình thản trả lời.

“Hoàng thượng dự định đi vì hành sao? Hoàng thượng đợi một lát, để thần sai người kiểm vải bộ quần áo dân thường đã.” Lý Thông ngẫm nghĩ đoạn nói.

“Ha ha, không ngờ kẻ thô kệch như khanh lại là một người chu đáo. Đợi thì đợi.” Chằm chú nhìn Lý Thông, Lý Hạo cười cười nói.

Sau khi tha phục dân thường, Lý Hạo cùng với Lý Thông, Lê Việt Công và bốn cao thủ Túc vệ quân rời Hoàng thành, hòa mình vào đời sống nhộn nhịp của phố phường Thăng Long. Lúc đầu, Lý Thông định mang theo đội lính ba mươi người để bảo vệ Lý Hạo. Nhưng Lý Hạo gạt lực phản đối, bảo rằng đi cả đám rình rang như thế sẽ mất cảm giác thú vị khi dạo chơi, rồi cuộc Lý Thông đành khuất phục mà chiều theo ý của hán.

Phố phường ở kinh thành Thăng Long vốn là khu dân cư sinh hoạt và buôn bán sầm uất, nằm ở phía đông của Hoàng thành Thăng Long ra đến sát sông Hồng. Đặc trưng nổi tiếng nhất của khu phố ở Thăng Long là các phố nghề. Dân tài tứ xứ kéo về kinh thành, họ cày xát, đua trí, đua tài tạo nên nét tài hoa độc đáo chỉ có ở người Thăng Long, ở đất Thăng Long, đó là cách sành mặc, sành chơi, sành ăn, sành làm. Thương nhân và thợ thủ công sống rải rác trong tất cả các phố phường. Các thuyền buôn có thể vào giữa phố để buôn bán trao đổi, khiến các phố nghề càng phát triển. Và chính sản phẩm được buôn bán trở thành tên phố, với chữ "Hàng" đứng trước, mỗi phố chuyên môn buôn bán một loại mặt hàng.

Các phố được ngăn với nhau bởi những chiếc cổng lớn xây như bức tường mà bề rộng chiếm cả mặt đường, ban đêm được đóng một cách nghiêm ngặt. Trong mỗi phố là những dãy nhà san sát làm theo kiểu chông bao diêm. Các dãy nhà này vừa là nhà ở lại vừa là cửa hiệu.

“Việt Công, người nhìn xem, dãy nhà này toàn là bán nón, những cái nón ở đây ngộ nghĩnh thế nhỉ.” Lý Hạo vờ vịt cầm cái nón rộng vành đang bày bán trên gian hàng lên quay ngang, quay dọc, giống hệt một chiếc thuyền chèo ăn mỳ mới lượn được cái đuôi gà bị cản dờ. Hán thừa sức biết về những khu phố trong kinh thành Thăng Long, nhưng lần đầu ngắm cảnh phố phường cổ xưa vẫn tạo cho hán cảm giác lạ lẫm.

“Bẩm hoàng... thiếu gia, khu phố này gọi là phố Hàng Nón, những thứ buôn bán chủ yếu ở đây là nón ạ.” Lê Việt Công bình thản trả lời.

“Bà chủ, bán nón.” Hấn dự định mua vài cái nón về nịnh vợ, tuy rằng không phải món đồ quý giá nhưng biết cách tặng, biết cách lấy lòng thì đối với nữ giới, cái gì cũng sẽ trở thành ngôi sao trên trời. Vàng, bạc, châu báu, các phi tần đâu có thiếu gì những món đó, hiện tại các nàng chỉ thiếu những món đồ lạ mắt mà thôi.

Một người phụ nữ khoảng tam tuần, đi từ trong gian hàng ra, tươi cười đơn đả: “Chào cậu chủ, cậu muốn mua chiếc nón nào, ở quán của tôi có rất nhiều loại nón. Cậu muốn mua nón để làm gì? Quán chúng tôi nón nào cũng có, dùng để đi lễ, hay đội để đi làm, quán chúng tôi còn mới chế tạo ra loại nón đội khi đi cày giữa trưa nắng nữa kia.”

Lý Hạo khá vui vẻ khi nghe bà chủ quảng cáo về những mặt hàng trong quán. Thực kỳ lạ, dân Việt thời xưa đã biết cách chào hàng rất điệu nghệ rồi, hấn trả lời: “Bán cho ta loại nón đẹp nhất, tốt nhất, mới nhất của quán, cứ mang ra, ta mua hết.”

Bà chủ quán khẽ nhủ mấy liếc ngang liếc dọc Lý Hạo. Nhìn bộ quần áo của hấn và những người đi theo đang mặc, bà chủ nghĩ vớ đầu cũng không ra hấn có thể là một đại phú ông. Có ai đòi một phú ông lại đi mặc bộ quần áo bình thường tới như vậy ra đường bao giờ. Bộ quần áo hấn đang mặc chắc chỉ khoảng 10 đồng. Một gã mặc bộ quần áo 10 đồng lại dám vênh vang đòi mua hết những cái nón tốt nhất của quán. Thế sự đổi thay mà!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bà Chủ Quán Đanh Đá

Bà chủ quán ưỡn eo, phẩy tay, nói: “Cậu chủ cứ đùa. Chắc là cậu chủ mới ở quê lên kinh thành chơi chứ gì? Cậu không biết chứ, quán của tôi là quán nón có thương hiệu lâu đời nhất ở phố Hàng Nón. Đến đời tôi có thể nói là đời thứ ba làm nón ở kinh thành Thăng Long này. Nón của cửa hiệu chúng tôi bán ra đều là hảo hạng bậc nhất. Bởi vậy giá tiền có hơi đắt một chút. Cậu hiểu ý tôi chứ. Hay là cậu cứ xem mấy chiếc nón ở ngoài gian hàng đi, thấy cái nào ưng ý thì cậu cứ chọn. Vừa nhìn thấy cậu tôi đã cảm mến rồi, tôi bán giảm cho cậu hai phần ba giá tiền.”

Mặc dù ngoài mặt bà chủ quán nịnh bợ, đông đưa tuy nhiên trong lòng thầm cười nhạt: “Hừ, đồ nhà quê, tưởng có tí tiền cũng bày đặt chơi sang, tao mà không chém cho mày đứt cổ, thì làm sao có thể xứng với biệt danh Chuyên Gia Chặt Chém của phố Hàng Nón chứ hả.”

Lý Hạo cười khẩy xem bà chủ quán đang diễn xiếc trước mặt hấn như một con khỉ, hấn hất hàm nói: “Ê, Lý Thông, hình như bà già sắp rụng răng này khinh thường chúng ta không có tiền thì phải.”

“Có lẽ vậy, cậu chủ muốn tôi xử lý con mụ này như thế nào, đánh chết hay đập quán?” Lý Thông thờ ơ đáp.

“Khà khà, quá bạo lực, có cách nào nhẹ nhàng hơn không hả Lê Việt Công?” Lý Hạo lắc đầu cảm thán trước sự hiểu chiến của tên hồ đồ Lý Thông, quay sang hỏi vị thái giám đứng bên trái.

“Theo ý tiểu nhân, nên giảm bảy thành giá tiền phải trả xuống mới phải đạo.” Lê Việt Công hỏi đáp với giọng eo éo như gà mái.

“Ồ... người rất có năng khiếu làm con buôn đấy. Hay là ta tặng người cái tiệm nón này, để người ở đây mà phát triển khả năng thiên phú của mình.” Lý Hạo hài hước nói.

“Dạ, tiểu nhân không có hứng thú với việc ấy, được theo hầu thiếu gia là phúc phận của tiểu nhân.” Lê Việt Công hoảng hốt trả lời.

Thấy mấy thằng nhà quê buông lời phi báng thẳng thừng, kẻ tung người hứng không xem mình vào đâu, bà chủ quán nổi con tam bành, tức ngược vấy lên, chỉ thẳng vào mặt Lý Hạo mà mắng: “Mấy thằng ranh con chúng mày ở cái xó xỉnh nào chui ra mà bỏ láo, bỏ toét vậy hả? Dám chửi bà là bà già rụng răng à? Còn đòi đập phá quán của bà nữa. Muốn chết à, bay đâu, đánh gãy chân bọn này cho tao.” truyện được lấy từ website tung hoành

Ngay tức thì, mười mấy người ở trong nhà vọt ra ngoài, bao vây đám người Lý Hạo vào giữa. Bà chủ quán thấy con cháu trong nhà xông ra, máu nóng dâng lên, tiếp tục xia tay vào mặt Lý Hạo, gào lớn: “Đánh, đánh gãy chân bọn láo lếu này cho bà... A...”

Lý Hạo uốn tay như gió chop lấy ngón tay của bà chủ quán, siết mạnh một cái, kéo thẳng xuống. Bà chủ quán bị mất đà, ngã dúm dụi tới phía trước, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, ăn thêm một tát vào mặt, bay thẳng vào gian hàng nón, cả gian hàng đổ sụp, những chiếc nón bay tán loạn khắp nơi. Hình như trong đám nón hỗn loạn đó, có lẫn vài cái răng hàm mới bị rơi từ trong miệng của bà chủ quán. Xem ra hấn vẫn còn nhẹ tay, quả đấy mà hấn đẩy ngược ngón tay của bà chủ quán về phía trước, thì ngón tay không tóe máu, lòi xương trắng mới là chuyện lạ.

Những kẻ bao vây đứng như phỗng, há hốc mồm nhìn bà chủ quán bị đánh bay người. Kế tiếp, mới có một cậu bé ở trong đám bao vây chạy lại, đỡ bà chủ quán, khóc lóc gọi mọi người lên. Đám người nhà của bà chủ quán vừa định nhào vào Lý Hạo thì một tiếng quát vang lên: “Tất cả dừng tay.”

Một người đàn ông khoảng lục tuần, khom lưng chống gậy đi tới. Ông già bình tĩnh quan sát mọi diễn biến đang xảy ra. Trước tiên ông nhìn đứa con gái đang nằm ôm mặt, mếu máo không nói được câu nào.

Tiếp theo nhìn tới mấy người Lý Hạo. Ông giật mình, sừng sốt khi nhận ra khí chất âm u, lạnh lẽo tỏa ra từ trên người Lý Thông và bốn cao thủ Túc vệ

quân. Ông già có thể nhận ra điều đó, vì ông cũng là một người học võ, tự lượng sức mình chỉ đấu được với một người trong năm người bọn họ. Nếu cả năm người cũng xông lên? Ông không dám nghĩ nữa.

Quét ánh mắt tới Lý Hạo, bởi vì ông già ở trong nhà, đoạn sau mới chạy ra, ông không được chứng kiến cú ra đòn chớp nhoáng của Lý Hạo, nên ông không nhận ra điều gì đặc biệt ở chàng trai trẻ này. Nhưng hắn có tới năm cao thủ đi bảo vệ, chắc chắn không phải là người bình thường, ít nhất ông không thể đắc tội với hắn. Đánh giá cẩn thận tình hình, ông già lớn giọng ra lệnh: “Các con đi vào nhà hết đi, đứng cả ở đây còn ra thể thống gì nữa, bé cả con bé ngu ngốc kia vào nhà mà chữa trị.”

Ông già khom lưng cúi đầu hối lỗi: “Các vị đại nhân, con bé nhà tôi còn non dại, có mắt không trông. Kính mong các vị tha thứ cho nó, mong các vị hãy bỏ qua cho cửa hiệu của chúng tôi.”

Lý Hạo lạnh nhạt bảo: “Được, ông rất thức thời, coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Đem hết những cái nón có giá trị nhất của quán ra đây, tôi mua hết.”

“Nào dám, nào dám. Các vị đại nhân cứ lấy, sao tôi có thể lấy tiền của các vị được.” Ông già xua tay, cười cầu tài, ngoái cổ vào trong nhà gọi: “Hùng, Bào mau lấy các loại nón quý nhất của nhà chúng ta ra đây.”

Một tiếng đáp ứng từ trong nhà vọng lại, rồi hai gã thanh niên mang ra khoảng vài chục chiếc nón đủ loại màu sắc, kiểu dáng khác nhau. Lý Hạo thấy vậy, nói với Lê Việt Công: “Người trả tiền nón cho ông chủ đi, thêm tiền phí tổn thuốc thang cho bà già rụng răng kia nữa.”

“Vâng, cậu chủ.” Lê Việt Công đáp lời, đoạn cúi vào tay ông già một túi tiền đồng. Ông già rồi rít từ chối không nhận, mãi đến khi Lý Thông bức mình túm cổ ông già lên bắt nhận tiền, lúc đấy ông ta mới chịu nhận cho.

Bị sự kiện ở quán Hàng Nón làm cho cụt hứng, Lý Hạo không còn tâm tình bát phố. Hắn quyết định quay về Hoàng cung, trên đường về hắn hí ha hí hửng cầm hết chiếc nón này tới chiếc nón kia để nhìn ngó. Trong lòng thầm tính toán phân chia những chiếc nón cho các phi tần yêu dấu của hắn. Đêm nay, lại một đêm điên cuồng nữa, chọn cung của phi tần nào đây? Nhiều vợ là sướng hay là khổ? Hắn chọn đáp án là khổ. Chứ sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Gã Công Tử Bọt

Đang mãi mê cầm chiếc nón tròn tròn, xinh xinh có quai màu hồng bằng tơ lụa, Lý Hạo giơ lên trước mặt để ngắm nghía, hắn không để ý phía trước có một đám người đang đi ngược đường. Khi hắn vừa dán mắt vào chiếc nón, vừa chuyển hồn về Hoàng cung, mà tưởng tượng tới nay sẽ sử dụng tư thế nào để đưa ái phi lên đỉnh vu sơn, bất chợt hắn tông mạnh vào một người.

Bịch!

“Mắt chó không biết nhìn người à!” Kê bị Lý Hạo đụng phải rít lên. Thì ra đám người đi ngược đường với Lý Hạo là một gã công tử bọt gầy như que củi, con trai của một thương gia giàu có ở kinh thành, cùng với sáu tên gia đình trong nhà. Gã công tử có thói quen đi bên trái đường, ra ngoài lúc nào hắn cũng đi bên trái, hắn luôn quan niệm đi bên phải đường sẽ toàn gặp điềm gở, còn đi bên trái sẽ luôn mang lại chuyện hoan hỉ cát tường.

Hắn nghe nói ở lầu Mộng Xuân mới xuất hiện một ca kỹ đẹp tuyệt trần, tới nay sẽ ra mắt, vì thế ngay xé chiều hắn vội vội vàng vàng dẫn theo đám gia đình tới lầu Mộng Xuân để giành ghế, hắn sợ tới trễ chỉ có nước đứng ngoài đường gặp gió đông. Đúng là chí lớn gặp nhau, hai kẻ đang có tư tưởng đâm dật trong đầu, đều không để ý tới phía trước, thế là đụng rầm vào nhau. Tuy nhiên, có lẽ gã công tử bọt ấy không nên sùng bái quan niệm đi đường trái, đường phải, thì hắn sẽ không phải trả một cái giá đắt tới như vậy.

“Hồn Xước...” Lê Việt Công cong ngón tay chỉ tới, eo éo quát. Lý Thông siết chặt hai nắm đấm bước lên nửa bước. Đúng lúc đó, Lý Hạo giơ hai tay gạt ngược Lê Việt Công và Lý Thông ra phía sau. Hắn cúi đầu, nín thở: “Vâng vâng, tiểu nhân đáng chết, lúc này tiểu nhân mãi suy nghĩ quá, không nhìn thấy công tử, mong công tử thứ lỗi cho.”

Gã công tử khinh bỉ nhìn Lý Hạo bằng nửa con mắt, gằn giọng: “Bỏn công tử đang có chuyện bên người, nếu không bỏn công tử sẽ khiến ngươi muốn viết chữ chết cũng không xong. Cút!”

Lý Hạo rồi rít cúi đầu liên tục như gà mổ thóc, dạt sang một bên, vừa cúi đầu vừa nói: “Vâng vâng, tiểu nhân cút, tiểu nhân cút.” Hắn giơ tay ra sau lưng vẫy vẫy, đẩy đám người Lý Thông về phía sau. Họ hậm hực tuân theo ý muốn của Lý Hạo, không cam lòng gườm gườm nhìn gã công tử.

Đợi cho đám người gã công tử đi được một đoạn, Lý Hạo chuyển sang bộ mặt lạnh lùng, nghiêng răng nói: “Các ngươi đi về cuối con phố, đợi trầm ở đó, không được đi đâu, đây là ý chỉ của trẫm.”

Đám người Lý Thông chần chừ nhìn nhau rồi đứng nguyên tại chỗ, không ai chịu dời bước. Lý Hạo gầm lớn: “Đi nhanh, các ngươi muốn kháng chỉ?” Lý Thông nhìn thẳng vào mắt Lý Hạo, kẻ đó quay đầu đi trước, bốn người lính Túc vệ quân lục tục theo sau, thái giám Lê Việt Công lắc mông đi cuối cùng.

Sải chân thật dài, Lý Hạo chạy theo ngã rẽ mà đám người gã công tử vừa đi. Thấy bóng dáng đám gia đình khi này, hắn đi chậm lại, chầm chậm theo sát.

Một lúc lâu sau, chọn được địa điểm ưng ý, ánh mắt lóe lên tia sáng, hắn vuốt ve ngón tay út trên bàn tay trái, học tốc chạy tới, gọi: “Công tử ơi công tử, xin đừng bước.”

Gã công tử ngoái đầu nhìn lại, nhận ra thằng nông dân hèn hạ khi nãy đụng phải mình đang gọi, bực bội nói: “Chuyện gì? Bỏn công tử không rành kết giao với người, đừng có giờ thói quen thấy người sang bắt quàng làm họ. Mau cút đi.”

Lý Hạo trưng ra bộ mặt hèn mọn, hần hần nói: “Là chuyện tốt... công tử hãy... nghe tiểu nhân nói.”

“Nói nhanh lên, nếu không phải chuyện tốt, bỏn công tử và gãy răng người.” Gã công tử ngửa mặt lên trời không thèm nhìn Lý Hạo, một tay đặt ngang sau lưng, một tay cầm quạt phe phẩy, khênh khênh đi.

“Là em gái của tiểu nhân muốn gặp công tử, nó là tuyệt sắc mỹ nhân nổi tiếng kinh thành.” Lý Hạo cười hềnh hệch tiếp lời.

“Cái gì? Tuyệt sắc mỹ nhân? Thằng ngu, e hèm, người anh em, cậu bảo cậu có một cô em gái xinh đẹp nổi tiếng kinh thành hả?” Gã công tử dừng phát ngay lại, chộp lấy hai vai Lý Hạo hỏi dồn.

“Đừng thế. Tiểu nhân có một đứa em gái vô cùng xinh xắn, có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, như chim sa cá lặn, như sắc nước hương trời. Được cả kinh thành xưng tụng là tuyệt thế mỹ nhân, thể gian hiếm có, trông nó hệt như tiên nữ hạ phàm, bỏ tất giáng làm.”

“Có người con gái đẹp đến thế sao? Tại sao ta lại không biết nhỉ? Làm sao mà nàng lại muốn gặp ta? Anh rể, nàng đang ở đâu, anh rể mau mau đưa em đi gặp nàng” Gã công tử không phát hiện ra bên khóe miệng hắn, nước miếng đang dâng nhiều thành dòng.

“Từ từ đã công tử, để tiểu nhân nói hết lời. Rất lâu trước đây, thật là lâu trước đây, tiểu nhân không nhớ rõ ngày tháng năm nào, có một lần tiểu nhân thấy đứa em gái cứ mãi ngẩn ngơ, tiểu nhân gắng hỏi, nó mới cho biết là đã thầm thương trộm nhớ công tử. Nó vừa thấy công tử đã cảm mến ngay từ cái nhìn đầu tiên. Phải chăng đây chính là tình yêu sét đánh trong truyền thuyết? Tiểu nhân luôn tự hỏi trong lòng...” Lý Hạo bắt đầu huyền thuyên nhằm câu chết con cá ngu xuẩn này.

“Dừng, dừng, dừng, thằng ngu, tao bảo mày nói mấy cái thứ tào lao này à? Em gái mày đang ở đâu?” Nắm chặt vai Lý Hạo bằng cả hai tay, gã công tử rống vào mặt Lý Hạo, kèm theo cơn mưa phùn mùa hạ.

Vuốt vuốt mặt, phẩy tay văng đồng nước bọt hôi hám nhễ nhại đi, Lý Hạo chỉ tay về phía con hẻm ở góc khuất vắng tanh, ra vẻ thần bí nói: “Em gái của tiểu nhân đang sốt ruột đợi chờ công tử ở con hẻm nhỏ đằng kia, mời công tử quá bộ sang gặp gỡ đứa em gái khờ dại của tiểu nhân ạ.”

Gã công tử hứng khởi như nhặt được vàng: “Sao không nói sớm, nãy giờ toàn nói vớ vẩn, làm tốn thời gian ngọc ngà của bỏn công tử.”

Dứt lời, gã công tử nhanh chóng đi tới con hẻm ấy, sáu tên gia đình leo đèo theo sau. Lý Hạo chột bước lên chắn trước mặt sáu tên gia đình, giơ tay ngăn lại: “Các vị đại nhân, công tử nhà các vị chỉ có thể đi một mình, các vị không thể đi theo.”

Một tên dõm bước đi lên, lớn tiếng hỏi: “Tại sao bọn tao không thể đi theo, mày là cái thá gì hả, tránh ra.”

“Ê, ê, công tử, nếu mà em gái của tiểu nhân thấy nhiều người quá, nó sẽ sợ và chạy mất đấy. Công tử chỉ có thể đi một mình.” Lý Hạo ngoái cổ, gọi với theo gã công tử đang xăm xăm đi về con hẻm.

Nghe thấy Lý Hạo nói như thế, gã công tử cuống quýt nằng: “Mấy thằng khôn kia, định phá chuyện tốt của bỏn công tử hả? Đứng tại đó, không có lệnh của bỏn công tử, không được đi theo.”

Lý Hạo hừ lạnh trong lòng, nhìn đám gia đình đứng bên góc đường, quay lưng, cười gằn một tiếng, hấp tấp chạy theo gã công tử, giọng như hụt hơi: “Công tử... đợi với...”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Ác Ma

Trời lúc này đã xầm tối, ánh mặt trời chỉ còn le lói vài tia sáng yếu ớt chiếu xuống kinh thành. Gã công tử bước nhanh vào con hẻm vắng tanh không người. Vừa rẽ vào ngõ, gã liền háng giọng: “Khụ khụ, mỹ nữ, bỏn công tử hào hoa phong nhã, ngọc thụ lâm phong đã tới rồi đây.”

Đáp lời gã công tử chỉ là khoảng không gian tĩnh lặng rợn người, hần ngạc nhiên nhìn quanh, ngay cả bóng dáng của một con chuột cũng không thấy, chứ nói gì đến bóng hồng người đẹp. Mất tóa lửa, gã công tử quay lại trông thấy Lý Hạo tươi cười đi đến, gã rít qua kẽ răng: “Em gái của người đâu? Người có biết hậu quả của việc giỡn mặt bỏn công tử là gì không hả?”

“Có, tao biết.” Từ “biết” vừa rời khỏi miệng thì Lý Hạo dậm mạnh chân phóng tới chỗ gã công tử đang đứng. Lý Hạo vươn tay bóp lấy cổ gã, đẩy mạnh vào tường, dần dần siết chặt. Gã công tử ú ớ, đỏ bừng mặt, tay chân quờ quạng loạn xạ.

“Tao rất bội phục mày, hơn ba mươi năm qua, chưa có ai dám si nhục tao. Mày rất can đảm.” Lý Hạo hoàn toàn biến thành con người khác, đôi mắt vẫn vẫn những lần đỏ, cả người tỏa ra khí chất lạnh lẽo tựa hồ đóng băng cả vùng không khí quanh cơ thể, cánh tay đang bóp cổ gã công tử như cái gọng kềm nung lửa hằn lên những đường gân xanh kinh khủng.

Gã công tử hoảng hốt dùng cả hai tay khua loạn, chụp cánh tay đang bóp cổ mình, cố gỡ ra, gã cảm giác như đang nắm phải một thanh sắt cứng rắn. Bất lực, gã dùng chân đá, đập loạn lên người thẳng nông dân ti tiện lại cảm giác như đá phải thân cây cổ thụ sừng sững. Gã công tử tuyệt vọng nhận ra gã đã chọc phải một tên ác ma, một ác ma tàn bạo.

“Cái cảm giác bị si nhục ấy, tao cũng đã từng trải qua. Hà hà, đã lâu lắm rồi, những hình ảnh ấy cứ mãi đeo bám linh hồn tao như một con đĩa hút máu. Tao còn nhớ như in, lúc đó cô ấy ở bên cạnh tao, cô ấy đuối, cô ấy mong manh. Tao quá cao ngạo, tao quá tự tin có thể bảo vệ được cô ấy, tuổi trẻ mà. Nhưng, ha ha ha, tao đã làm được gì hả, tao lại để cô ấy chết trước mặt tao. Mày có biết vì sao không? Vì sao không hả? Đó là vì mấy thằng công tử khôn nạn như bọn mày, cô ấy đã chết, chết rồi, chết trong đau đớn, ha ha ha...” Lý Hạo cười sằng sặc, âm thanh của hắn biến âm vận vẹo, nghe như tiếng ken két của cánh cửa lâu ngày không mở. Hắn vung tay tát mạnh vào mặt gã công tử.

Chát!

Môi gã công tử bật máu, gã muốn hét lên, tuy nhiên gã hét không được, cổ họng của gã bị bóp nghẹt. Ánh mắt tràn ngập sự đau đớn, hãi hùng, gã kiệt lực cầu xin: “Th... a... u... u... tha...”

Lý Hạo vừa găm gờ trong miệng, vừa nắm cổ gã công tử như nắm một con gà, động mạnh cả người gã uỳnh ạch vào tường theo từng câu nói: “Mất chó không biết nhìn người à? Ở cái thế giới khôn nạn này, Tô Trung Từ có thể huênh hoang trước mặt tao, Trần Tự Khánh có thể đùa giỡn tao, nhưng một con chó ghê như mày mà cũng dám ở trước mặt tao sủa loạn hả? Để tao coi mất chó của mày đáng mấy đồng tiền.”

Roi vào trạng thái điên loạn, hai ngón tay Lý Hạo tạo thành hình cái kéo chọc thẳng vào tròng mắt gã công tử, ngoắc lại móc ra hai con mắt bầy nhầy máu tươi, bóp mạnh bàn tay, cặp mắt vỡ vụn tràn ra ngoài theo kẽ bàn tay Lý Hạo.

Tay chân gã công tử co giật liên hồi như bệnh động kinh, cả người hắn run lẩy bẩy. Hai dòng máu từ đôi mắt trống hươ trống hoác chảy ròng ròng xuống má, xuống cánh tay Lý Hạo, rơi từng giọt tong tong xuống nền đất. Hơi thở của gã trở nên yếu dần, tay chân thõng xuống. Không nhận ra gã công tử đã sắp nói lời vĩnh biệt thế gian tươi đẹp. Lý Hạo vẫn bóp cổ gã, vừa mắng chửi vừa dậm liên hồi vào ngực bụng của gã:

“Một đám này là cho ông trời khôn nạn.”

Huych.

“Một đám này là cho tia sét khôn kiếp.”

Huych.

“Một đám này là cho thằng chó chết Tô Trung Từ.”

Huych.

“Một đám này là... Hừ, mới ba đám đã chết, thằng yếu đuối.” Thấy máu tươi trào ra từ hốc mắt, khoe miệng, lỗ tai gã công tử, còn hơi thở đã tắt tự lúc nào, Lý Hạo tức giận ném cơ thể mềm oặt của gã công tử vào góc tường. Hắn lật gã công tử nằm úp sấp mặt xuống đất, xé roet một miếng vải trên áo gã, lau chùi vết máu loang lổ trên hai tay.

Hà hơi thở ra thật sâu, điều chỉnh lại vẻ mặt, Lý Hạo chạy ra ngoài hẻm, nhảy như con chơi chơi, vẫy tay lia lịa mà réo: “Các vị đại nhân, các vị đại nhân, chuyện không hay rồi, công tử đột nhiên bất tỉnh, các vị tới nhanh lên.”

Sáu tên gia đình hoàng hôn hoảng vía chạy như bay tới, cả đám vô cùng lo lắng. Nếu mà công tử có mệnh hệ gì thì ông chủ ở nhà sẽ róc da lột xương mất. Sáu gã chạy nhanh vào hẻm, phát hiện công tử nằm sõng xoài trên mặt đất. Hai gã chạy tới chỗ gã công tử đang nằm, lay nhẹ, hai gã đứng ở phía sau thất thần nhìn chằm chằm công tử, còn hai gã chạy sau cùng vừa tới nơi chưa hiểu chuyện gì xảy ra, một trong hai gã hỏi Lý Hạo đứng sát bên cạnh: “Có chuyện gì xảy ra?”

Gã gia đình ấy vừa dứt lời, Lý Hạo lướt tới, quàng hai tay lên đầu bè thật mạnh, gã cất tiếng hỏi chết ngay tức khắc. Lý Hạo không chần chừ xòe tay thành chảo như sư tử vỗ môi, bóp chặt cổ họng gã gia đình đang trợn mắt nhìn hắn. Lý Hạo lắc mạnh cổ tay, gã gia đình chưa kịp kêu tiếng nào đã hôn du địa phủ.

Hai gã gia đình đứng quay lưng về phía Lý Hạo, vẫn không hay biết nguy hiểm cận kề, hồi hộp nhìn đồng bọn lay tỉnh công tử. Khi gã gia đình lật người công tử thì một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp đập vào mắt bốn gã. Công tử vừa nãy còn quát tháo bọn họ, bây giờ đã trở thành một cái xác không hồn, kinh khủng hơn là những dòng máu ở các bộ phận trên khuôn mặt công tử vẫn còn rỉ rả máu tươi chảy ra, hình ảnh hốc mắt trống rỗng sâu thẳm xoáy sâu vào tâm linh bọn họ.

Một gã gia đình đang ngồi kế cái xác, mặt mũi tái xanh, ộc ra toàn bộ bữa cơm chiều, ối đến cả mặt xanh mặt vàng. Hai gã gia đình đang đứng thất hồn lạc phách, tay chân run run như sắp ngã. Chỉ có duy nhất gã gia đình vừa mới lật cái xác, là một cao thủ võ lâm thực sự, gã nhủu mày suy nghĩ chốc lát,

mường tượng ra được tình hình, gã quay ngoắt đầu hết lên: “Coi chừng phía sau.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Người Thần Bí Áo Đen

Nghe tiếng hét của gã gia đình nọ, hai tên đang đứng kỳ quái quay đầu nhìn ra phía sau. Đã trễ, Lý Hạo nhún mình về phía hai gã gia đình đang ngần ngợ, hai tay Lý Hạo nắm vào hai bên đầu, tác mạnh vào nhau.

Bụp.

Hai cái đầu giống như hai trái dưa hấu bị đập mạnh, xương sọ vỡ nát, máu tươi kèm theo tương não nhầy nhụa bắn ra tung tóe. Hai cái xác không đầu phún phún máu ở phần cổ, lúc lắc ba cái, đổ ập về phía trước. Máu vương khắp người Lý Hạo, máu văng cả ra tận chỗ hai gã gia đình ở phía xa. Một giọt máu rơi vào mặt gã cao thủ, một giọt máu rơi vào tay gã kia.

Gã kia hoảng loạn cực độ, hàm răng va vào nhau lập cập, gã muốn kêu mà kêu không ra tiếng, chỉ nghe tiếng rên rì ư ư trong cổ họng. Gã vẫy vẫy cánh tay, ngồi phệt mông dưới đất, chân đạp loạn, lét lét, lùi về phía sau. Một mùi khai nồng nặc hòa lẫn mùi máu tanh tươi bốc lên, dưới mông gã xuất hiện vũng nước vàng khè, thì ra gã chết nhất kia quá sợ hãi, tới nỗi đại hết ra quần.

Lý Hạo cười nanh ác, quệt máu dây trên khuôn mặt, bước từng bước về phía gã cao thủ, cất tiếng âm u như tử thần đòi mạng: “Mày, xứng đáng đánh với tao ba chiêu, lên đi.”

Không nói không rằng, gã gia đình đập mạnh hai tay nện lên mặt đất, mượn lực bật người, từ trên cao gã đâm mạnh về phía Lý Hạo, tiếng gió vù vù theo quyền phong của gã. Lý Hạo đứng yên tại chỗ nghênh chiến, đâm thẳng vào nắm đấm của gã kia.

Rắc.

Tiếng xương vỡ vụn phát ra. Hai đấm chạm nhau, gã gia đình rên lên đau đớn, cảm giác nhức nhối truyền từ các khớp ngón tay lộng tận óc. Gã rơi tự do xuống đất. Lý Hạo chuyển đấm thành trào Chop vào ngực gã.

Thấy sắp bị nắm ngón tay Lý Hạo ghim vào tim, gã gia đình uốn người lộn nhào một vòng, vũng vàng tiếp đất. Ngay lúc ấy, gã trợn trừng mắt nhìn ngón tay như con độc xà mổ thẳng vào cổ họng. Ngón tay ấy xọc sâu trong cổ họng, chuyển thành móc câu, xoay một vòng, mới kéo mạnh ra.

Ọc ọc!

Máu từ cổ họng gã gia đình phun thành vòi dội vào áo Lý Hạo. Hai tay gã gia đình ôm cổ họng, giật giật vài lần, sau đó buông tay, ngửa đầu ngã phịch xuống, âm thanh từ cổ họng gã gia đình hãy còn vang lên nghe như tiếng suối đang ọc ách chảy.

“Không tệ, có thể né được đòn Hồ Vô Mối.” Lý Hạo tán dương gã gia đình vừa bị hấn chọc thùng họng. Hấn chuyển ánh mắt tới gã gia đình đang run như cây sậy ở góc tường, từ từ đi đến.

Gã gia đình thấy tên hung thần kia tiến về phía mình, dựa hẳn vào tường, tay cào vào mép tường, chân chống đất đẩy cho người lui lại. Gã rất muốn đứng lên mà chạy, nhưng gã không thể chạy. Cả hai chân đã không còn điều khiển được, chúng hoàn toàn tê liệt, gã lắp ba lắp bắp: “Đ... đ... đ... đại... đại... nh... nh... nhân... th... tha... tha... mạng.”

“Suyt...” Lý Hạo đặt tay dọc vành môi, đến sát bên cạnh gã gia đình, quỳ xuống bằng một chân, gã nói qua hơi thở: “Im nào, đừng sợ, ngươi chẳng hiểu đầu, ngươi chẳng hiểu gì hết. Trẫm có thể giết cả nhà ngươi, cả vợ con ngươi, cả cha mẹ ngươi, dòng tộc ngươi. Nhưng trẫm vốn thiện lương, nhân từ. Cái chết của ngươi chính là để cứu mạng cả chín họ nhà ngươi. Thế nào hả? Ngươi có lời rồi, còn trẫm lại lỗ vốn. Nể tình cái câu xin tha mạng của ngươi, trẫm hạ chỉ, cho ngươi chết được toàn thân.”

Gã gia đình mặt cắt không còn giọt máu, thờ không ra hơi, đạp chân càng ngày càng quyết liệt. Gã lắc đầu quầy quậy: “Không... không.”

Một tay Lý Hạo bịt mồm gã gia đình, một tay nắm lấy cổ, vặn mạnh.

Cụp.

Tiếng xương cổ gãy giòn tan, gã gia đình tuyệt khí, đôi mắt mở lớn trợn trừng, gã chết không nhắm mắt. Lý Hạo đưa tay vuốt lên mắt gã, thì thào: “Yên nghỉ, người anh em.”

Cởi phăng áo gã gia đình, Lý Hạo lau chùi sạch máu tươi trên mặt và tay, rồi vứt lại cái áo trùm lên mặt xác chết. Hắn một mặt cởi quần áo của hắn, một mặt đi đến bên cái xác ở phía ngoài, lột sạch quần áo không dính máu, mặc lên người. Không hề nhìn lại, Lý Hạo rời khỏi con hẻm, bóng dáng hắn khuất dần trong màn đêm u tối.

* * * * *

Nửa vầng trăng treo cao, đêm về khuya lạnh dần. Một người mặc áo choàng đen trùm kín đầu, cúi gầm mặt, lăm lăm tiến về tòa phủ đệ to lớn, trên cổng tòa phủ đệ có khắc hai chữ vàng trắng lệ mà thâm nghiêm, Trần Phủ. Tới trước cổng, hai tên bảo vệ canh cổng giờ tay chặn lại, cất tiếng hỏi lạnh nhạt: “Người là ai, muốn gặp người nào, biết nơi đây là đâu không?”

Người áo đen không đáp lời, móc từ trong túi áo choàng tấm thiệp bài màu đen, giơ lên cho hai người canh cổng xem. Người bên trái có vẻ còn trẻ, hững hờ nói: “Áo Đen. Nghĩa là cái quái gì? Người đưa cho ta xem cái này làm gì hả? Biến đi, đây là phủ đệ họ Trần, không phải nơi để người nào loạn.”

Người trung niên đứng bên phải giữ vai người thanh niên kia lại, trầm tĩnh nói: “Khoan đã. Tấm thiệp bài này... cậu nhanh chóng vào nói với quản gia cận kề mọi chuyện, đi đi.”

Đoạn người trung niên quay sang người áo đen cung kính lên tiếng: “Mời đại nhân đứng đợi một lúc. Phiền đại nhân, mong đại nhân thông cảm.”

Vẫn im lặng, người áo đen gật đầu biểu lộ đã hiểu, không có ý muốn trò chuyện với người trung niên bảo vệ. Người thanh niên thấy người trung niên kia nghiêm túc như vậy, hẳn không dám chậm trễ, xoay người đi vào phủ. Chốc lát sau, hắn đi ra cùng với một ông già đầu tóc hoa râm, mắt ung, lưng thẳng, bước đi nhanh nhẹn, không chút biểu hiện của người già, đó chính là quản gia của phủ đệ họ Trần.

Đứng trước mặt người áo đen, lão quản gia lại không hề kiêu ngạo, giờ tay hướng vào trong phủ tỏ ý mời: “Áo Đen đại nhân, mời ngài vào, tộc trưởng đang đợi ở thư phòng.”

Người áo đen khẽ gật đầu, phát tay. Lão quản gia hiểu ý đi trước dẫn đường, người áo đen thình lạng theo sát lão quản gia. Đến trước cửa thư phòng, lão quản gia đứng ngoài cửa, nói vọng vào: “Bẩm tộc trưởng, Áo Đen đại nhân đã tới.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cuộc Họp Tối Cao

“Cho vào.” Một giọng nói có phần trẻ trung, nhưng tràn đầy nội lực và tự tin vọng ra từ trong thư phòng. Người vừa nói là Chương thành hầu Trần Tự Khánh, trước mặt hắn được đặt hàng đồng công văn, thư từ của gia tộc. Quản lý cả gia tộc khổng lồ nào phải chuyện đơn giản, cả ngày hắn đều ngập chìm trong công việc, thời gian để nghỉ ngơi và thư giãn là điều xa xỉ đối với tộc trưởng của thế gia vọng tộc.

Lão quản gia mở rộng cửa phòng, người áo đen từ từ bước vào, vạt áo khoác dài kéo lê dưới đất kêu sột soạt phá tan bầu không khí yên tĩnh của thư phòng. Đợi cho người áo đen vào hẳn, lão quản gia đóng cửa, đứng cách xa thư phòng ngưng thần canh gác.

“Em trai, em đã tới, chuyện gì hệ trọng đến vậy?” Trần Tự Khánh nhíu mày cất tiếng hỏi, hai tay đặt lên bàn, đầu ngẩng cao, đôi mắt sáng ngời chớp động, phản chiếu ngọn lửa ánh đèn đuốc chập chờn, khác hẳn bộ dạng khiêm nhường trên điện châu.

Ánh mắt âm u sâu hun hút của người áo đen thoáng dao động, gã mở miệng nói, âm thanh phát ra rín rít qua kẽ răng như người ta đang chà xát hai thanh kim loại vào nhau: “Hắn đã thay đổi.”

Trợn tròn đôi mắt, Trần Tự Khánh thất thần bật ra một câu vô nghĩa: “Cái gì?” đọc truyện mới nhất tại tunghoanh.com

Không hồi đáp, người áo đen gật mạnh đầu tỏ ý khẳng định lời vừa nói. Trần Tự Khánh khẽ co giật ngón tay cái, rồi nắm chặt bàn tay lại, gằn giọng: “Kể chi tiết mọi chuyện.”

Hai người Trần Tự Khánh và người áo đen ở trong thư phòng trò chuyện với nhau gần một canh giờ. Không ai biết họ đã nói với nhau những gì, chỉ là đến khi người áo đen rời phủ, trời đã là nửa đêm. Ngay giữa đêm khuya thanh vắng, Trần Tự Khánh ban lệnh mở cuộc họp tối cao của gia tộc. Không hổ là gia tộc hùng mạnh, mệnh lệnh vừa ban ra, những thành phần chủ chốt của gia tộc họ Trần tức tốc đến Nghị sảnh đường.

Nói rằng không có người bất mãn thì tất nhiên là không phải. Giả dụ như một ông già là trưởng lão của gia tộc bị bệnh mất ngủ, trằn trọc suốt đêm mới mơ gặp chị Hằng, vừa nhìn thấy kiều diễm dung nhan của mỹ nữ, đã bị người đưa tin lôi khỏi giấc mộng ngọt ngào, hỏi làm sao mà không tức giận cho được. Hay là nhân vật có máu mặt trong gia tộc như Trần Thừa đang song phi hai ái thiếp, vừa đến giai đoạn gay cấn, núi lửa phun trào thì bị người đưa tin thông báo, làm cho thẳng em của hắn ỉu xìu ngay tức khắc. Quá xấu hổ, hắn chạy ra tát cho tên đưa tin mấy phát mới nguôi cơn giận.

“Có chuyện gì mà mở cuộc họp tối cao lúc nửa đêm thế này hả chú Khánh, anh biết chú cực khổ vì gia tộc rất nhiều, thế nhưng nhiều lúc anh thấy chú cứ thích chuyện bé xé ra to đấy.” Trần Thừa ngồi trên ghế đầu tiên nằm ở đây bên trái, gõ ngón tay lóc cóc xuống mặt bàn, hậm hực bảo. Hắn vẫn luôn bực bội vì chuyện mình không được làm tộc trưởng. Tại sao một người anh cả như hắn luôn phải chịu lép vế trước thẳng em cơ chứ? Hắn không phục. Nhưng biết làm sao được, di chúc của cha đã viết rõ rồi, hắn đành phải âm ức nhận mệnh.

Liếc qua Trần Thừa đang bưng bưng lửa giận, Trần Tự Khánh vững vàng an tọa trên ghế thái sư, khẽ nhếch mép, nhìn bằng nửa con mắt, tiếp theo đánh

giả lướt qua gương mặt của chín vị trưởng lão. Gọi là trưởng lão gia tộc, tuy nhiên không phải tất cả đều là người già, trong số đó cũng có người trẻ tuổi, dựa theo năng lực và cống hiến cho gia tộc, họ được cất nhắc vào vị trí trưởng lão, có quyền hành to lớn trong gia tộc. Trần Tự Khánh chứng kiến vẻ trầm ổn của những vị còn lại, hần tươi cười nói: “Các vị trưởng lão, thành thật tạ lỗi cùng các vị, giữa nửa đêm đã gọi các vị đến đây như thế này, là Tự Khánh không phải, nhưng... Đại sự có biến, liên quan đến kế sách trăm năm, hưng thịnh tồn vong của dòng tộc họ Trần chúng ta. Với thân phận tộc trưởng, ta đề nghị tất cả các vị ngồi đây nghiêm túc hoạch định kế sách tương lai.”

Ngưng lời hồi lâu, cảm nhận được những biến hóa trên nét mặt của các trưởng lão, kể cả ông anh Trần Thừa với bản tính nóng nảy đã yên ổn hơn, Trần Tự Khánh tiếp lời: “Các vị trưởng lão, ta vừa mới nhận được tin xấu. Các vị chú ý lắng nghe.”

Kể đó Trần Tự Khánh kể lại toàn bộ những gì mà hần nghe được từ người áo đen. Không ai hay biết thân phận chính thức của người áo đen này, chỉ có duy nhất tộc trưởng mới hiểu rõ về con người thần bí ấy.

Rầm!

Đập tay lên bàn, Trần Thừa đứng phắt dậy, oang oang cất tiếng: “Giết Lý Huệ Tông, đăng cơ xưng đế luôn đi, anh không hiểu tại sao chú cứ mãi chần chừ không quyết, lực lượng gia tộc của chúng ta đã cực kỳ hùng mạnh, quét mắt khắp thiên hạ, còn ai địch lại anh em họ Trần chúng ta nữa.”

Trần Tự Khánh trợn mắt quát lớn: “Câm miệng. Ở đây ai là tộc trưởng hả? Đã cho phép người nói chưa hả? Mau ngồi xuống, còn lớn tiếng ồn ào, gia pháp xử lý.”

“Vâng, thừa tộc trưởng.” Trần Thừa ngồi xuống, ngoan ngoãn như con mèo con, ủ rũ gục đầu, tuy vậy trong tận đáy lòng hần đang nhen nhóm ngọn lửa phừng cháy càng lúc càng mãnh liệt.

“Có vị nào có cao kiến gì hay không, mời các vị nói.” Trần Tự Khánh gác hai tay lên tay ghế thái sư, uy nghiêm lên tiếng.

Trưởng lão Trần An Bang ở hàng ghế bên trái, hần là người trầm ổn kín đáo, luôn nhìn vấn đề dưới mọi góc cạnh, rất được Trần Tự Khánh thương thức, hần khẽ hắng giọng: “Khụ, theo ý kiến của tôi, chúng ta không nên giết Lý Huệ Tông. Nếu như chúng ta giết Lý Huệ Tông ngay lúc này, sẽ gặp rất nhiều bất lợi, mà kẻ được hưởng lợi lớn nhất lại chính là Tô Trung Từ. Vì nguyên nhân gì, tôi thiết nghĩ mọi người ở đây chỉ cần để ý một chút là hiểu được.”

Trần An Bang là con trai của Trần Hoảng Nghi, còn Trần Tự Khánh gọi Trần Hoảng Nghi là chú ruột. Gật đầu tán thưởng, Trần Tự Khánh phân phó: “An Bang nghe lệnh, ngay bây giờ nhanh chóng về Hải Ấp báo tin cho chú Hoảng Nghi biết tin tức tại kinh thành, gấp rút sức tích lực lượng, nghiêm cấm đề phòng, thường xuyên giữ liên lạc với kinh thành, không được gián đoạn.”

“Tuân lệnh tộc trưởng.” Trần An Bang đứng dậy, cúi đầu nhận mệnh, đi nhanh khỏi nghị sảnh đường.

“Còn chúng ta sẽ ở lại bàn bạc kế sách đối phó tình hình hiện tại, sau đây tôi sẽ trình bày một số kế hoạch, mời các vị trưởng lão nghe và cùng nhau nghị luận. Đầu tiên chúng ta hãy bàn kế đối phó Tô Trung Từ.” Trần Tự Khánh nói.

Quên hần vừa rồi bị Trần Tự Khánh nạt nộ, Trần Thừa ngẩng đầu lên, buột miệng mắng chửi: “Một tên vong ân bội nghĩa, kiêu ngạo háo sắc, sớm muộn gì cũng gặp họa sát thân.”

“Hần chết là đương nhiên, nhưng không được loạn động. Hãy cứ coi như chưa có gì xảy ra. Ta đề nghị dụng kế Tá Dao Sát Nhân. Tới khi đại thế đã định, một lưới bắt hết.” Trần Tự Khánh cười lạnh lẽo.

Sau đó Trần Tự Khánh cùng các vị trưởng lão bàn bạc rất lâu, tới giữa canh tư cuộc họp tối cao mới được tuyên bố tạm dừng. Trước khi mọi người ra về, Trần Tự Khánh nhắm mắt cúi đầu âm trầm niệm: “Vi vinh quang. Vì gia tộc.”

“Vi vinh quang. Vì gia tộc.” Những người trong đại sảnh đồng thanh lặp lại. Âm thanh của họ đan xen, hòa quyện vào nhau, trầm hùng mà vang dội, len lỏi khắp nghị sảnh đường.

Bên ngoài, màn đêm tĩnh mịch, cô liêu như muốn che giấu những âm mưu đen tối đang dần bộc lộ giữa chốn kinh thành phồn vinh hoa lệ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Khiêu Khích

Cả buổi chiều nhàm chán không có việc gì làm, mọi chuyện công văn, tấu chương Lý Hạo đã giao hết cho hai tên thư ký ôm đồm. Xét cho cùng bản thân hần không thích làm những công việc nhức đầu, nhức óc quản trị đất nước, hần vốn thích tự do, phóng khoáng. Nơi hần yêu thích nhất chính là giang hồ, thân tại giang hồ mới là vùng đất để hần thỏa chí tang bồng, mặc tình vùng vẫy. Nhưng ông trời lại xếp đặt hần làm Hoàng đế, hần chỉ còn cách để cho số phận cuốn theo chiều gió mà thôi.

Đi lang thang mãi cũng chán, Lý Hạo dự định thực hiện bước kế tiếp trong kế hoạch đã vạch định sẵn trong lúc bàn bạc với Đỗ Kính Tu lần trước, đi

chiêu mộ vị lão thần cựu triều, Trần Trung Tá. Hắn đi tới vị trí canh gác của Lý Thông hàng ngày thì thấy một đám đông đang vây quanh ở đấy. Thực kỳ quái, Túc vệ quân là đội quân có kỷ luật nghiêm minh, tại sao lại dễ xảy ra tình trạng lộn xộn như vậy? Hắn phải khiển trách Lý Thông chỉnh đốn lại đám binh lính này mới được.

Túc vệ quân là tổ chức quân cấm vệ được hình thành ngay từ những năm đầu triều Lý, để chinh đồn lực lượng bảo vệ vua và triều đình, vua Lý Thái Tổ đã chú ý ngay tới lực lượng cấm quân. Đến hiện nay lực lượng Túc vệ quân đã được tăng cường đến 10 đội cấm quân, được gọi là các vệ Ngọc Giai, Hưng Thánh, Bổng Nhật, Quảng Thánh và Vũ Đô. Mỗi đội lại chia ra làm hai Tả, Hữu trực, đi quanh để bảo vệ cấm thành. Mỗi vệ quân có 350 người, đều có tả hữu và phải túc trực thường xuyên. Như vậy tổng số vệ quân là 3500 người. Ngoài ra còn có đội Tuỳ xa long quân ở trong và ngoài thành, túc quân theo xe vua.

Những binh lính thuộc Túc vệ quân ngoài việc thích trên trán ba chữ “Thiên tử quân”, còn được xăm mực hình rồng vào người. vua Lý Nhân Tông còn ra lệnh: “cấm nô bộc của các nhà dân trong ngoài kinh thành không được thích dấu mực vào chân như cấm quân cùng là xăm hình rồng ở mình, ai phạm thì sung làm quan nô.”

Đứng đầu quân Cấm vệ là Điện tiền chỉ huy sứ. Căn cứ vào độ tin cậy và sự tài nghệ, quân Cấm vệ được chia làm hai loại: quân Ngự tiền và quân Điện tiền. Quân Ngự tiền làm nhiệm vụ bảo vệ nơi ở của vua, còn quân Điện tiền bảo vệ cấm thành. Các đơn vị quân Ngự tiền dưới quân được tổ chức thành các đô do Đô chỉ huy sứ đứng đầu, các hoả do Hỏa đầu chỉ huy, còn các quân của lực lượng khác được tổ chức thành các giáp, mỗi giáp biên chế 15 người.

Lúc này Lý Hạo ở đằng xa đã loáng thoáng nghe Lý Thông lớn tiếng hỏi: “Các người thực muốn đánh nhau hay sao?”

Lại nghe thấy một người cất tiếng với giọng điệu mui phần trịch thượng: “Không dám, không dám, chỉ là nghe nói Điện tiền chỉ huy sứ đại nhân thân lực hơn người, muốn luận bàn vài chiêu để tỏ lòng ngưỡng mộ bấy lâu.”

Tới đây Lý Hạo đã hiểu thì ra người của gia tộc họ Trần lại đến gây chuyện thị phi. Khi Lý Hạo đi lại gần, đám lính nhận ra vua tới, đồng loạt quỳ gối cúi chào. Hắn cười cười ngờ ngạc nhiên hỏi: “Có chuyện gì mà tụ tập ở đây mà vui thế, có trò hay lắm hả? Cho trầm xem với nào.”

“Bẩm hoàng thượng, cũng không có gì đâu ạ. Từ lâu, vì thần nghe binh lính Túc vệ quân truyền tụng nhau về sức mạnh vô địch của Điện tiền chỉ huy sứ đại nhân. Vì thần luôn mong mỏi được có ngày tận mắt chứng kiến Lý đại nhân đại triển thần uy, giúp cho vi thần đại khai nhãn giới. Cho nên vi thần chỉ muốn luận bàn võ công với Lý đại nhân thôi ạ.” Kẻ vừa nãy lên tiếng vội vàng giành quyền trả lời trước.

Lý Hạo chăm chú quan sát mới nhận ra đây là Đô chỉ huy sứ Trần Văn Đà, thống lĩnh túc vệ quân Ngọc Giai. Chẳng lẽ gia tộc họ Trần đã không nhận được nữa? Mới chỉ có vài tin đồn thất thiệt loan truyền trong dân gian, mà sốt vô lên rồi. Nhanh như vậy đã muốn giành quyền kiểm soát Túc vệ quân, dường như không giống kiểu cách làm người của Trần Tự Khánh cho lắm.

“Hay quá, hay quá, trẫm cũng rất thích xem đánh nhau, trẫm khoái nhất là cảnh hai bên cứ nhảy qua nhảy lại, múa tới múa lui y như múa lân đón mừng năm mới mà trẫm thường xem lúc nhỏ. Lâu lắm rồi trẫm cũng chưa được xem mấy cái thế loại múa múa như thế. Hai khanh cứ biểu diễn, trẫm nhiệt liệt tán thành.” Lý Hạo vừa hô lên thích chí vừa vỗ tay trợ hứng, lại dứ dứ nắm đấm như mấy tay võ sĩ quyền Anh chuẩn bị lên võ đài.

“Ha ha ha, hoàng thượng đã có lệnh, Lý Thông nào dám không nghe. Trần đại nhân muốn luận bàn kiếm gì? Bỏ tướng tiếp hết.” Cất vang tiếng cười sáng khoái, Lý Thông hùng dũng bước lên phía trước.

Đô chỉ huy sứ Trần Văn Đà cười cười đáp: “Không biết Lý đại nhân sở trường ở môn công phu nào? Về mấy trò trẻ con đấu vật hay kéo tay, chắc có lẽ tiểu tướng đành cam bái hạ phong, không dám so đấu với Lý đại nhân. Tuy rằng tiểu tướng chỉ là một Đô chỉ huy sứ nhỏ nhoi, nhưng trong gia tộc cũng may mắn được coi như nhân tài kiệt xuất về mặt kiếm pháp. À, mà hình như tiểu tướng nghe nói Lý đại nhân chưa từng sử dụng kiếm, nếu như so tài kiếm thuật có phải là khiến Lý đại nhân thua thiệt quá chăng?”

“Kiếm thuật? Trần đại nhân nói đúng. Bỏ tướng chưa từng sử dụng kiếm bao giờ, tuy nhiên dùng dao mổ trâu mà giết gà thì quá lãng phí, bỏ tướng quyết định dùng dao chặt thịt gà đấu kiếm với Trần đại nhân. Trần đại nhân thấy thế nào? Ha ha ha.” Lý Thông cười ha hả, khiến cả đội quân thân tín thuộc hoàng tộc nhà Lý cùng phá lên cười vang thích thú.

Khuôn mặt Trần Văn Đà xạm đen lại, hừ lạnh: “Lý đại nhân quá lời rồi. Mặc dù tiểu tướng muốn luận bàn, cũng không cần dùng cách đó để khi nhục tiểu tướng chứ. Như vậy mọi người lại bảo tiểu tướng chiếm tiện nghi của Lý đại nhân mất. Tiểu tướng đề nghị Lý đại nhân dùng đao làm vũ khí là tốt nhất.”

Lý Thông rút soạt thanh đao bên hông, xoay một vòng trên đầu, hào sảng nói: “Tốt, một lời đã định. Bỏ tướng sẽ cho Trần đại nhân được chứng kiến Cuồng Phong Đao Pháp của gia tộc họ Lý. Các người mau giãn ra thành vòng tròn, để bỏ tướng thoải mái luyện đao. Ha ha, Trần đại nhân, mời đại nhân cẩn thận.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Hải Triều Kiếm Pháp

Trần Văn Đà cười khanh khách: “Lý đại nhân cũng phải cẩn thận, đao kiếm không có mắt, chẳng may tiểu tướng lỡ tay, kính mong đại nhân lượng thứ cho.” Tuốt kiếm khỏi vỏ, Trần Văn Đà giờ chéo kiếm lên cao, ánh kiếm chói lòa dưới ánh mặt trời, có thể nhận ra đây là một thanh bảo kiếm.

Lý Hạo lo sợ xua tay, thất thanh kêu lớn: “Này này hai vị khanh gia, chớ có nói lời nghiêm trọng như thế. Chú ý đây chỉ là luận bàn, điểm tới là dừng mà thôi. Trẫm rất sợ thấy cảnh máu tanh, có một lần trẫm bị gai đâm vào tay chảy máu, thấy máu chảy ra mà bất tỉnh tại chỗ luôn. Các khanh không được đánh nhau đổ máu rõ chưa?”

“Bẩm hoàng thượng, tuân mệnh.” Cả hai cùng ôm quyền, cúi đầu dạ ran. Bất quá, Lý Hạo bắt gặp một bên mép của Trần Văn Đà nhếch cao, tràn ngập sự khinh bỉ. Tự nhận là nhân tài kiệt xuất của gia tộc họ Trần, thế mà trình độ hàm dưỡng quá kém, dù cho võ công cao cường tới đâu, cũng không thể tiến xa trong chốn quan trường.

Bên cạnh bức tường cao dày của Hoàng thành Thăng Long, lúc này sắp sửa diễn ra một trận quyết đấu ác liệt giữa hai cao thủ kiệt xuất đại diện cho hai gia tộc của nước Đại Việt. Một bên đại diện cho hoàng tộc lâu đời oanh liệt hơn hai trăm năm qua, một bên đại diện cho đại gia tộc mới nổi nhưng tiếng tăm lẫy lừng như mặt trời giữa Ngọ.

Trên trăm người đứng xung quanh với tâm trạng hồi hộp, nhìn hai đối thủ đang gườm gườm khí thế giữa vòng tròn. Lý Thông với thân người cao to, hiên ngang lăm lăm đao ngang ngực, đứng đối diện với Trần Văn Đà có bộ dạng phiêu lãng tuấn dật chỉ kiếm xéo thẳng trời.

Bàn tay cầm kiếm xoay nửa cổ tay, Trần Văn Đà điểm nụ cười trên miệng, hỏi: “Từ sáng đến giờ thấy Lý đại nhân đi tuần tra có phần mệt nhọc quá, có cần phải nghỉ ngơi hay không?”

Lý Thông ngoác miệng cười hềnh hếch: “Chẳng cần đâu, bốn tướng chẳng hề mệt chút nào cả, có đánh thì đánh nhanh đi, Trần đại nhân đông dài quá.”

Lắc lắc đầu thờ dãi đánh sượt, Trần Văn Đà nói: “Lý đại nhân đã gấp gáp như vậy, tiểu tướng đành phải liều mạng bồi tiếp vài chiêu. Nếu tiểu tướng có lỡ tay đã thương Lý đại nhân, mong Lý đại nhân sẽ lượng thứ cho.”

Như mảy mãnh mặt, Lý Thông đã không nhìn được nữa gào lớn: “Mệt quá, không dám đánh thì biến chỗ khác đi, đứng đó nói nhảm mãi. Người có giỏi thì giết luôn ta cũng được, chẳng ai dám làm gì người đâu.”

Ngay lúc ấy, thanh kiếm trên tay Trần Văn Đà bất chợt lật ngang như cơn gió đâm thẳng vào yết hầu Lý Thông. Cát tiếng cười ngao nghễ, Lý Thông đẩy ngang đao lên cao gạt kiếm bật lên, tiện đà phóng ngược ra sau lưng Trần Văn Đà: “Giỏi cho Trần Văn Đà, cũng biết trò khích tướng, nhưng trò trẻ con ấy bốn tướng đã nhẵn mặt rồi, còn trò hay nào khác cứ mang ra, bốn tướng tiếp hết.”

Không nói một lời, Trần Văn Đà ôm kiếm vào pho Hải Triều kiếm pháp gia truyền của dòng họ Trần. Bầu trời ban trưa đầy nắng nên kiếm quang chói lọi, cộng với kiếm kinh vẫn phát ra những tiếng rào rào như tiếng sóng vỗ từ xa vọng lại.

Thanh kiếm của Trần Văn Đà vùng vẫy như sóng biển triều dâng từng đợt từng đợt, công phá màn đao quang óng ánh quanh thân Lý Thông.

Nhưng kì lạ thay, Trần Văn Đà có cảm giác như đang đâm chém vào một con ốc xoáy điên cuồng. Thanh đao của Lý Thông toát ra luồng kinh lực cuộn cuộn liên miên không dứt, chặn đứng mọi đường tấn công của Trần Văn Đà. Bóng người Lý Thông lại biến ảo như quỷ mị, lúc ở chỗ này lúc nhảy đến chỗ khác, đổi vị trí nhanh chóng ngay khi bị dồn đến nơi bất lợi.

Chứng kiến trận thư hùng tuyệt thế của hai đại cao thủ đương triều, toàn bộ mọi người đang xem bội phục sát đất, tiếng vỗ tay vang lên không ngớt.

“Ha ha ha, Trần đại nhân có đánh nổi nữa hay không mà sao yếu đuối như thế, bốn tướng có cảm giác như Trần đại nhân đang gãi ngứa cho bốn tướng, mau mau xuất chiêu mạnh hơn đi.” Trong lúc chống đỡ con sóng kiếm của Trần Văn Đà mà Lý Thông còn thoải mái cười to, chọc ghẹo đối phương, quả là bội phục đảm lược của hắn.

Chọc sâu một kiếm vào bụng dưới Lý Thông, phát hiện ra Lý Thông đã rời khỏi đó tự lúc nào, Trần Văn Đà hoảng hốt nhìn quanh mới giật mình thấy một đao từ bên hông đang chém thẳng vào người. Trần Văn Đà chéo tay đỡ kiếm, bật người ra thật xa, đứng lại hồ lớn: “Lý đại nhân võ công xuất chúng, tiểu tướng khâm phục, tuy nhiên đây mới chỉ là màn dạo đầu, mời Lý đại nhân cẩn thận.”

Khi đứng lại, Trần Văn Đà vẫn chăm chú đề phòng chỉ thẳng kiếm về phía trước, hấn vội vã định thần, xóa bỏ mọi tạp niệm, giữ cho lòng thanh tĩnh, hầu phát huy được hết tinh túy của pho Hải Triều kiếm pháp.

Hắn biết mình đã phạm vào điều cấm kỵ. Đánh mãi một lúc vẫn không thắng được Lý Thông, hắn đã tỏ ra nóng nảy trong chiêu thức và lộ ra nhiều sơ hở. Lại nghe Lý Thông châm chọc, hắn phát hỏa mà liều lĩnh đâm chiêu kiếm kia, bị Lý Thông lợi dụng sơ hở chém cho một đao, may mà hắn kịp thời phát hiện ra, nếu không có lẽ đã táng mạng đương trường. Trần Văn Đà bắt đầu luyện kiếm từ lúc năm tuổi, cho nên hắn thực sự là một kiếm thủ thượng thừa, rất nhanh đã lấy lại tinh thần, bước vào trạng thái người kiếm hợp nhất.

Lý Hạo cực kỳ bất ngờ trước màn trình diễn đầy ấn tượng của hai đại cao thủ. Đã rất lâu rồi hắn chưa được chứng kiến trận đấu oanh liệt đến thế, những trận đấu kinh điển nhường này hắn chỉ từng được xem qua hồi nhỏ, khi sư phụ của hắn luận bàn với những bậc tông sư ở kiếp trước. Hắn vô cùng háo hức chờ mong có một ngày được quan minh chính đại so tài với tất cả anh hào đương thế, ngày đó chỉ có thể là ngày mà hắn giữ vững được ngai vàng. Không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Cuồng Phong Rống Giận Và Thủy Triều Dậy Sóng

Lý Hạo vỗ tay hoan hô lia lịa, chụm hai bàn tay trước miệng gào thét, thiếu điều mỗi nước chu miệng huyết sáo: “Hay lắm, hay lắm, hai khanh múa kiếm hay hơn múa lân nhiều. Tiếp tục, tiếp tục đi, Trần Văn Đà, khanh đứng đó làm gì lâu lắc vậy hả? Mau nhảy vào múa kiếm coi nào. Nhưng mà có một điều trăm phải dặn trước, không được giống lúc nãy, múa gì mà nhanh quá, trăm chẳng nhìn thấy gì cả, múa chậm chậm lại một chút có được không? Tới đi, đánh đi.”

Trần Văn Đà suýt học máu trước lời khen tặng nhí nhố của tên vua nhóc con kia, hấn không màng tới lời hô hào của Lý Hạo, âm thầm tìm sơ hở của Lý Thông. Còn Lý Thông phì cười trong bụng, ngầm ghê tởm tên hoàng thượng biết giả bộ kia.

Hơn một tuần truyền thụ võ công cho Lý Hạo, hấn phải khiếp sợ trước khả năng tiếp thu cao độ của Lý Hạo. Lý Thông tuy không kiêu ngạo ra mặt khi được mọi người khen tặng là nhân tài của dòng tộc, nhưng trong lòng hấn vẫn luôn có chút tự mãn, thế mà khi gặp Lý Hạo, hấn mới biết cái gì gọi là thiên tài võ học. Hấn không còn lời nào để diễn tả về sự tiến bộ của vị vua trẻ tuổi trong con đường võ đạo.

Sắc mặt Trần Văn Đà lạnh lẽo, thanh kiếm rung lên đăm tới, hơn mười đường kiếm chụp lên toàn thân Lý Thông, phủ kín những yêu huyết trên người Lý Thông. Trong chiêu xuất thủ lần này, thì biết rõ kiếm pháp của Trần Văn Đà đã tinh thâm hơn so với lần trước, chẳng trách có thể được người ta xưng là nhân tài kiệt xuất của gia tộc họ Trần.

Lý Thông vẫn đeo cái kiểu cười châm chọc trên khuôn mặt, vừa khiến Trần Văn Đà bức bối vừa khiến đám binh lính bên Trần tộc cảm thấy cực kỳ khó chịu. Nhẹ nhàng chuyển động thanh đao trong tay, Lý Thông rất dễ dàng chặn lại hơn mười đường kiếm của Trần Văn Đà. Đồng thời giễu cợt: “Ê, Trần đại nhân sao lực đạo cánh tay vẫn còn yếu vậy hả? Đã ăn cơm trưa hay chưa? Có cần về nhà ăn cơm rồi chiều đấu tiếp hay không? Không có chút hơi sức, mạnh lên, mạnh lên tí nữa. Đúng, đúng, cứ như thế. Mạnh nữa.”

Ánh mắt của Lý Thông lại giống như là đang nhìn một con khi nhảy nhót, chọc Trần Văn Đà đến mức cuồng nộ, lực đạo cánh tay bỗng chốc tăng thêm rất nhiều. Tâm cảnh của Trần Văn Đà vừa được điều chỉnh lại dao động vì lửa giận, lập tức Lý Thông trả đòn.

Quét mạnh đường đao từ dưới đất quét lên vô cùng bất ngờ, làm cho Trần Văn Đà vấp và chống đỡ, nhưng thế thượng phong đã mất, Trần Văn Đà giờ đây hoàn toàn rơi vào thế bị động. Lý Thông chém đao cuộn cuộn không ngừng, như cơn bão tố vùi lấp quét sạch mọi chướng ngại vật cản đường trước mặt của nó. Mỗi chiêu mỗi thức của Lý Thông đều dồn toàn lực vào cánh tay, chém cho Trần Văn Đà nghiêng ngã cả thân hình như chực đổ.

Cuồng Phong đao pháp đại triển thần uy phát ra từng cơn bão dồn dập, thổi cho Hải Triều kiếm pháp phải chấp chôn như cơn sóng biển trôi tự do vô định giữa vùng biển mênh mông không bờ bến.

Càng lúc càng sợ hãi trước đòn tấn công vũ bão của đối phương, Trần Văn Đà dần dần bị ép lùi về sau từng bước, mồ hôi vã ra như tắm. Mỗi lần tiếp một đao của Lý Thông, là mỗi lần Trần Văn Đà bị đẩy lùi, hấn cảm thấy khi thanh kiếm đang cầm trên tay bị thanh đao chém vào là cả cánh tay đều chấn động tê dại, máu nóng trong người cuộn trào, cơ thể cực kỳ khó chịu. Mấy lần muốn nhảy lui để tránh thoát, đều bị Lý Thông khóa tất cả đường ra, Trần Văn Đà bất lực giờ kiếm chịu đòn.

Hối hận vì sự khinh địch ban đầu của mình, Trần Văn Đà từng nghe nói về thần lực hơn người của Lý Thông. Tuy vậy, hấn ý vào kiếm pháp xuất chúng của bản thân, đã coi thường kẻ đối địch trước mặt. Hấn cho rằng Lý Thông chỉ là một gã dũng phu, không có đầu óc, hữu dũng vô mưu. Khi được giao nhiệm vụ đánh bại Lý Thông, hấn cứ ngỡ đây là một nhiệm vụ đơn giản nhất từ trước đến giờ. Đến lúc này, hấn mới biết muốn hoàn thành nó không có dễ dàng như thế.

Chém thêm vài chục đao nữa, Lý Thông đột nhiên dừng lại, gác đao trên vai, cười hi ha: “Thế nào, đã gần gần gần cốt, dạo đầu xong chưa hả, Trần đại nhân. Bồn tướng có phần lo lắng cho Trần đại nhân đấy, cơm trưa không ăn lại đòi đi quyết đấu, mới qua mấy chiêu đã thở không ra hơi thế kia, ha ha ha.”

Nghiến răng nghiến lợi, Trần Văn Đà hận không thể giết chết Lý Thông ngay tức khắc. Suốt cuộc đời hấn chỉ biết có chiến thắng, hấn luôn sống trong màu hồng, chưa bao giờ hấn phải chịu nhục nhã như ngày hôm nay. Hít mạnh một hơi, Trần Văn Đà nhún người sang phải, xuất tuyệt kỹ Thủy Triều Dậy Sóng, xoay kiếm nhằm hông Lý Thông mà chém, nhưng đó chỉ là hư chiêu, mục đích thật sự của hấn là chọc nát tim của Lý Thông.

Người dân xứ biển quanh năm lăn lộn trên mặt biển, vui đập trong từng cơn bão biển, dần dần họ ngộ ra những chân lý vô thượng từ mẹ thiên nhiên. Chiêu kiếm Thủy Triều Dậy Sóng là do ông tổ của gia tộc họ Trần trong một lần đứng trước biển ngắm cảnh hoàng hôn mà ngộ được. Vừa nhìn những cơn sóng vỗ bờ càng ngày càng mạnh, sóng sau đè sóng trước, sóng sau cao hơn sóng trước, ông đã tưởng tượng ra trước mặt một cơn Đại Hồng thủy đang đổ ập vào người, trong cảnh giới vong ngã ông ngộ đạo mà sáng tạo ra chiêu kiếm thần kỳ Thủy Triều Dậy Sóng.

Nghe thấy tiếng xé gió mờ mờ của chiêu kiếm, Lý Thông nhận ra sát ý dâng trào trong lòng Trần Văn Đà. Cười lạnh một tiếng, Lý Thông lao thẳng vào thanh kiếm như cơn lốc xoáy, xuất tuyệt kỹ cuối cùng trong Cuồng Phong kiếm pháp, chiêu Cuồng Phong Rống Giận. Mũi đao biến ảo khôn lường, hóa thành mười thanh đao đối chọi với cơn Đại Hồng thủy trước mặt.

Chiêu Cuồng Phong Rống Giận là chiêu kiếm lợi hại nhất trong bộ Cuồng Phong đao pháp. Hoàng tộc họ Lý nhờ võ lập quốc, qua bao cuộc chiến tranh gian khổ chống quân ngoại xâm phương bắc, nên võ công tuyệt học được tinh luyện càng thêm ảo diệu. Thế nhưng càng về đời sau con cháu càng bại hoại, không lo học tập tiên nhân luyện võ cường thân kiện thể, chỉ lo chơi bời lêu lổng, ăn chơi trác táng. Cho đến đời nay, chỉ có mỗi Lý Thông là luyện

thành tuyệt kỹ trấn tộc Cuồng Phong Rồng Giận của ông cha ngày xưa gian nan sáng chế.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Không Ai Đơn Giản

Tổ tiên dòng họ Lý tạo ra tuyệt kỹ Cuồng Phong Rồng Giận có ghi chép trong điển tịch như sau, khi xưa ông phải đứng trên đỉnh núi cao chờ vợ giữa trời bão tố suốt mười ngày mười đêm, cảm nhận từng cơn gió lạnh buốt thấu xương thổi qua cơ thể. Ông như được chứng kiến sự nhỏ bé của mình trước cơn bão tố khủng khiếp ấy, cả người ông bỗng bình trong mưa trong gió, lơ trôi trên đỉnh núi cao mà ngộ ra tuyệt kỹ. Từ đây mà sáng tạo ra muôn vàn kỳ tích, kiến tạo nên nước Đại Việt cường thịnh hàng trăm năm qua.

Cả hai bóng người nhập vào nhau, như hòa làm một thể, toàn bộ đám binh lính đứng vòng tròn xung quanh đã không còn thấy gì nữa, chỉ duy nhất có Lý Hạo là quan sát rõ ràng tình huống lúc ấy, hần khê mỉm cười.

Tiếng đao kiếm va vào nhau leng keng không dứt, đến khi hai người tách nhau ra. Thì toàn trường òa lên, tiếng vỗ tay tán thưởng hoan hô vang dội như muốn oanh tạc cả không gian. Người bên phe nhà Lý ôm nhau nhảy nhót chúc mừng, reo hò âm ỉ, còn người của gia tộc họ Trần ủ rũ cúi đầu, y hệt trong cổ họng bị hóc khúc xương gà nhả mãi không ra.

“A a, máu máu. Lê Việt Công đâu? Mau điu trẫm, sao tự nhiên trời lại màu đen, ánh sáng, ánh sáng đâu, mắt trẫm tối sầm rồi.” Một tay Lý Hạo che mắt chạy giật lùi ra phía sau, hai chân loạn choạng, rồi vấp ngã, thất thanh gào lớn, đoạn ngất lịm.

Thái giám Lê Việt Công lật đật chạy lại, kêu đám thái giám khiêng kiệu dìu Lý Hạo lên kiệu, cuống quýt đi thẳng về cung, phân phó thái y mau chóng chạy đến cứu chữa Lý Hạo. Mọi người quỳ xuống tung hô vạn tuế, đợi cho bóng dáng đoàn tùy tùng của vua khuất dạng mới dám đứng lên.

Kết quả rất rõ ràng, Lý Thông chiến thắng oanh liệt, Trần Văn Đà hoàn toàn bại trận. Công bằng mà nói nếu Trần Văn Đà phòng thủ chặt chẽ sẽ không thảm bại như thế, kiếm pháp gia tộc họ Trần tinh diệu khôn cùng, nào có thể chiến thắng một cách đơn giản. Vì vậy, một khi Trần Văn Đà cứ mãi phòng thủ, Lý Thông cũng không thể nhanh chóng đánh bại, chỉ có thể dựa vào sức lực mà đề bẹp đối phương.

Tuy nhiên, bị Lý Thông chọc giận, Trần Văn Đà mất hết lý trí xuất tuyệt chiêu khi đang còn hụt hoi, chưa dồn đủ nội lực mà vội vàng tấn công. Rốt cuộc, để cho Lý Thông đánh tan chiêu kiếm, xoay sâu vào những sơ hở bị lộ ra, nhất cử hạ gục Trần Văn Đà. Đầu kiếm cũng như đánh cờ, chỉ một nước sai lầm, dẫn đến cục diện thua trắng bàn cờ không cách nào gỡ được.

Tình hình lúc ấy rất nguy hiểm, Trần Văn Đà biến chiêu như ảo ảnh muốn đâm xuyên tim Lý Thông. Nhưng Trần Văn Đà không ngờ Lý Thông lại liều lĩnh dùng mạng đổi mạng đâm thẳng vào tim mình. Nếu cả hai cùng ảm tử sẽ rơi vào cục diện ngọc đá cùng nát. Trần Văn Đà run tay né người sang ngang, dù sao hần vẫn còn yêu mến cõi đời này, hần còn lý tưởng chưa thỏa nguyện, hần còn nhiệm vụ của gia tộc chưa hoàn thành, và quan trọng nhất là hần không muốn chết lãng xẹt như thế.

Thừa cơ Trần Văn Đà tránh người lệch đi, Lý Thông dứt khoát chém xuống phía dưới. Trần Văn Đà vội rút chân lại, kịp thời không bị cụt mất cả bàn, nhưng vẫn bị dính một đao liếm máu bắp chân. Múa kiếm bao phủ toàn thân, nhả mặt tháo lui, Trần Văn Đà hòng giữ mạng đã là may mắn lắm rồi.

Sao có thể bỏ qua cơ hội hiếm hoi ấy, Lý Thông liên tục bổ đao, khiến cho hồ khẩu Trần Văn Đà rách toạc, tay cầm kiếm không vững. Lý Thông phạt một đường ngang bụng, nếu như có lòng muốn giết Trần Văn Đà, Lý Thông đã chém sâu tận vào trong bụng Trần Văn Đà. Bất quá, Lý Thông biết lấy mạng Trần Văn Đà không phải là chuyện tốt, sẽ ảnh hưởng đến đại cuộc mà hoàng thượng bày bố sẵn. Vì thế, Lý Thông chỉ chém sượt ngoài da bụng, xin Trần Văn Đà tí huyết mà thôi.

Lý Thông uy vũ, gác đao trên vai, ngẩng cao đầu ngược nhìn bại tướng, âm thanh cất lên như tiếng chuông đồng: “Lỡ tay rồi, ngại quá, bổn tướng thất lễ. Có lẽ Trần đại nhân nên cho người đưa nhanh về chữa trị vết thương đi thôi.”

Trần Văn Đà một tay ôm bụng, máu nhỏ từng giọt xuống dưới qua kẽ tay, cắn chặt răng mà nói: “Đa tạ Lý đại nhân nương tình. Đao pháp của Lý đại nhân bá đạo tuyệt luân, tiểu tướng thua tâm phục khẩu phục. Tiểu tướng sẽ về nhà quyết chí luyện thêm. Mong rằng một ngày không xa, lại được cùng Lý đại nhân luận bàn kiếm pháp.”

“Hào hán không nói hai lời. Bổn tướng rửa đao chờ đón.” Lý Thông đáp lời dứt khoát.

“Đi.” Trần Văn Đà quát lớn, một tên lính định lại gần dìu Trần Văn Đà thì bị hần đẩy văng ra. Gắng gượng, bước từng bước đầy kiên quyết, hần muốn tự mình về nhà mà không cần ai giúp đỡ, mỗi bước chân là một dấu máu in trên nền đất.

“Người của gia tộc họ Trần, không ai đơn giản.” Lý Thông lầm bầm, cau mày nhìn cảnh Trần Văn Đà tự nguyện đi về trong thương thế nặng như vậy. Hần là người biết rõ nhất tổn thương mà Trần Văn Đà phải gánh chịu, liên tiếp bị cơn bão đao chém xuống, hồ khẩu nơi cổ tay Trần Văn Đà đã rách toạc, dưới chân lại hứng thêm một đao nữa vào bắp chân phía sau. Thế mà Trần Văn Đà vẫn hiên ngang chịu đựng, dũng khí ấy, có mấy người làm

được? Nếu Trần Văn Đà trở về, đóng cửa luyện võ, vượt qua tâm ma do trận thua hôm nay mang lại, hẳn sẽ đạp bước lên một đỉnh cao mới trong võ học.

Quay lại nhìn đám lính đang nhốn nháo trước chiến thắng của thủ lĩnh tinh thần phe nhà, Lý Thông nghiêm mặt gầm lên: “Toàn bộ binh lính tập hợp.”

Không còn thanh âm ồn ào, Túc vệ quân nghiêm minh kỷ luật, đứng xếp hàng thẳng tắp. Lý Thông hài lòng phân phó: “Về vị trí canh gác đi tuần tra, không được lơ lửng.”

“Tuân lệnh, Điện tiền chỉ huy sứ đại nhân.” Túc vệ quân ứng tiếng, lần lượt chia nhau ra các vị trí quen thuộc hàng ngày của họ. Dưới sự huấn luyện khắt khe của Lý Thông, bóng dáng quân đội bách chiến hùng sư năm nào đã dần quay trở lại.

Túc vệ quân, đội quân đã từng gây kinh hoàng cho các thế lực cát cứ nổi loạn, gây khiếp sợ cho các nước lân bang. Túc vệ quân, đội quân đã từng sánh vai với các đấng tiên hoàng triều Lý xuôi nam đánh Chiêm Thành, ngược bắc đại phá quân Tống. Túc vệ quân, đội quân đã góp công vô cùng to lớn trong trận chiến trên sông Như Nguyệt vang danh kim cổ, do danh tướng tuyệt thế Lý Thường Kiệt chỉ huy.

Đội quân ấy có tìm lại được hình bóng năm xưa? Đội quân ấy có thể viết lại trang sử hào hùng? Lý Thông khát khao một ngày được lãnh đạo đội quân Túc vệ lừng danh một thời xông pha trận mạc, tắm máu sa trường. Đôi ánh mắt về phía hoàng cung, lý tưởng của hắn chỉ có thể trông cậy toàn bộ vào vị vua trẻ tuổi đang bắt đầu nhân sự, nắm thẳng cương trong tầm cung.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Trần Trung Tá? Chết?

Lại một ngày nữa trôi qua, tay Lý Hạo phe phẩy cây quạt giấy có thêu hoa văn rồng bay phượng múa, đứng trước cổng tòa phủ đệ rộng lớn, nhưng hoang tàn đượm vẻ tang thương. Hắn mờ mịt hỏi Lê Việt Công: “Đây thực sự là nhà của lão đại thần Trần Trung Tá à?”

“Bẩm hoàng thượng, đúng vậy. Thần đã hỏi cận kề những người dân ở xung quanh rồi ạ.” Lê Việt Công cẩn thận đáp.

“Thực không ngờ một đại thần đương triều, khi cáo lão từ quan lại suy sụp tới bước đường này. Đi vào.” Lần này đi chiêu mộ Trần Trung Tá, Lý Hạo dẫn theo tốp người lần trước đi dạo phố gồm có Lê Việt Công, Lý Thông và bốn cao thủ Túc vệ quân.

Lê Việt Công nhanh nhẩu chạy lên trước mở cổng. Bước vào khoảnh sân trước nhà, Lý Hạo nhận thấy tuy rằng tòa nhà cũ nát nhưng vẫn sạch sẽ, tươm tất. Ở giữa sân, đang có một người cao lớn, có hàm râu quai nón, để râu ria xồm xoàm che nửa khuôn mặt dưới.

Người râu quai nón mãi mê chặt củi, những khúc củi nhiều vô kể đã chất đống trước mặt hắn tạo thành một ngọn đồi nhỏ. Nghe tiếng cổng mở, người râu quai nón lên tiếng: “Em gái đã về rồi đây à? Hôm nay lại về sớm thế hả?”

Ngạc nhiên khi không nghe tiếng trả lời riu rít như mọi khi, người râu quai nón ngẩng đầu lên, mới biết có khách lạ đến nhà. Hắn quăng búa và củi xuống đất, tất tả chạy ra, hơi hơi khom người, cao giọng hỏi: “Chào các vị đại gia, các vị đến nhà tiểu nhân có chuyện gì không ạ?”

Rút kinh nghiệm lần trước ra đường bị coi khinh nghèo mặt rệp, lần này ra đường chơi, Lý Hạo yêu cầu phải sắm cho hắn bộ quần là áo lụa đại công tử con nhà phú hộ. Còn mấy tên thuộc hạ cũng phải mặc áo vải lụa sang quý để không làm mất mặt hắn. Vì vậy người râu quai nón thấy có khách sang trọng đến nhà, biết không phải nhân vật tầm thường, bèn cung kính chào đón.

“Thứ lỗi đã quá rầy, xin cho hỏi đây có phải nhà của ông Trần Trung Tá hay không?” Lý Hạo ung dung bước tới, hòa nhã trả lời.

“Đúng vậy, đây chính là nhà của cha tôi, các vị là người quen như thế nào với cha của tôi?” Người râu quai nón ngạc nhiên hỏi tiếp với biểu hiện kỳ quái.

“Có chuyện gì ngoài đó vậy anh cả.” Và một người mặc áo nho sam ra ngoài cửa đứng lên tiếng, người ấy có bộ dáng thư sinh yếu ớt, khuôn mặt hao hao người râu quai nón. Tuy nhiên gương mặt trắng bệch, pha chút nhợt nhạt, tái xanh, một tay ôm ngực, chốc chốc lại ho khan mấy tiếng.

“Là một vài vị khách lạ đến nhà, hỏi thăm cha của chúng ta. Anh cũng không nhận ra họ là ai.” Người râu quai nón đáp.

Người thư sinh bước ra sân, chăm chú ngắm nhìn Lý Hạo và thuộc hạ, rồi nói: “Mời các vị vào trong nhà ngồi uống trà. Thứ lỗi cho anh tôi không hiểu phép tắc. Xin mời các vị.”

Mời đám người Lý Hạo vào trong nhà, mời ngồi xuống ghế, người thư sinh dặn dò người râu quai nón: “Anh đi pha trà mời khách, để em ở đây tiếp chuyện là được rồi.”

Đoạn quay sang Lý Hạo, người thư sinh tươi cười, nhưng cái bộ mặt bệnh tật của hắn cười lên thật chẳng có chút sinh khí nào: “Thật ngại quá, từ nhỏ anh tôi đã không hiểu chuyện, cứ như thiên lôi sai đâu đánh đó, được mỗi cái thật thà chất phác, hàng xóm ai cũng quý. Chẳng hay các vị tìm cha tôi có chuyện gì?”

“Tất nhiên là người quen, nhưng không phải là tôi, cha của tôi với cha của các hạ mới là người quen chân chính, hôm nay tôi muốn bái phỏng ông Trung Tá. Không biết ông Trung Tá có nhà chăng?” Lý Hạo trả lời. Đám người Lê Việt Công đứng dật ở phía sau ghế, im lặng nhìn ra cửa.

“Không dám giấu gì các vị, cha tôi đã qua đời được bốn tháng rồi, khi mẹ tôi mất, cha tôi mắc bệnh khó chữa, cũng qua đời ngay sau đó. Hiện giờ trong nhà chỉ còn ba anh em chúng tôi sống với nhau.” Người thư sinh thở dài, ôm ngực ho lụ khụ.

“Cái gì? Đã chết! Ta phải làm thế nào đây?” Như sét đánh ngang tai khi nghe tin tức Trần Trung Tá đã chết. Lý Hạo không dám tin đó là sự thật. Hắn không cam lòng, đại nghiệp của mình chẳng lẽ lại khó khăn đến vậy, chẳng lẽ phải thật sự bỏ qua lực lượng hậu thuẫn của Lý Bát. Lý Hạo tròn mắt, tựa hẳn lưng vào ghế, lắc đầu ngán ngẩm.

Bây giờ, người râu quai nón mới lúng túng bưng khay trà tới, đặt lên bàn. Người thư sinh mỉm cười ra hiệu cho anh vào sau bếp, không cần ở lại nữa. Cầm bình trà, rót đầy lên ly của Lý Hạo, thầm đánh giá kỹ càng những người khách không mời mà tới này.

Thấy điệu bộ thất thố, ngỡ ngàng của vị khách lạ, người thư sinh nhiu mày, ngẫm nghĩ một lát, hẳn cho rằng những người này rất có thể gặp tai họa nào đó, đến cầu cạnh cha mình. Hắn hỏi tiếp: “Tôi có thể giúp được gì cho các vị? Các vị có thể nói là quen biết như thế nào với cha tôi được không? Hoặc là các vị hãy nói ra thân phận của mình, để tôi liệu đường trợ giúp.”

Hồi phục tinh thần, Lý Hạo hứng thú trước vẻ tốt bụng sẵn lòng giúp đỡ người lạ mới lần đầu gặp mặt của người thư sinh. Thời xưa, dân tộc Việt vốn dĩ rất tốt bụng, họ luôn sẵn lòng giúp đỡ nhau, tình nghĩa hàng xóm láng giềng vô cùng bền chắc, bản tính hiếu khách cũng là bản tính đáng quý của người Việt. Lý Hạo trầm ngâm hồi lâu, nói: “Trước lúc lâm chung, chẳng hay ông Trung Tá có dặn dò điều gì không?”

“Trước khi mất, cha của tôi có nói rất nhiều. Nhưng có một chuyện mà ông luôn dặn đi dặn lại tôi, nếu sau này có người tìm cha tôi cần giúp đỡ, thì hãy hỏi rõ thân phận rồi tùy duyên mà thay cha tôi trợ giúp. Những bức di thư mà cha tôi để lại cũng có nhiều loại, tôi đoán là để giành cho những người bạn thuở xưa.” Người thư sinh đáp với giọng không nhanh không chậm.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Di Thư

Lý Hạo cảm thấy có chút hy vọng, quay đầu ra sau, nháy mắt với Lý Thông. Lý Thông rút lệnh bài có khắc chữ bên trên là “Điện Tiền Chi Huy Sứ”, bên dưới là “Túc vệ quân”. Rồi ngoắc tay cho bốn tên thuộc hạ cời khăn đen quấn trên đầu, để lộ ra ba chữ “Thiên tử quân” được xăm trên trán.

Là con trai của lão đại thần cự triều, người thư sinh vốn học nhiều hiểu rộng, sao có thể không biết được ý nghĩa của những chữ ấy. Hắn hoảng vía, run run giọng: “Ngài là...”

“Điều dân to gan, gặp hoàng thượng sao không quỳ?” Âm thanh the thé cất lên, Lê Việt Công cong ngón tay chỉ tới.

Từ trên ghế ngồi, người thư sinh tuột mái xuống đất, vội quỳ sụp xuống vừa định tung hô thì người râu quai nón nghe tiếng quát tháo, ở trong nhà chạy ra. Người râu quai nón thấy em trai quỳ gối hoảng sợ, ngỡ rằng em trai bị bắt nạt, hẳn chẳng nói chẳng rằng vung tay đâm tới Lý Thông đang đứng ở gần nhất.

Nhìn thấy tình huống bất ngờ xảy ra, người thư sinh vốn bệnh tật yếu đuối, lại đang cúi đầu quỳ gối, nên không kịp nhận biết mà ngăn cản lại. Lý Thông hừ lạnh, cũng đâm thẳng vào quyền đầu của người râu quai nón. Hai quyền chọi nhau, cả hai cùng lùi về sau một khoảng, tuy nhiên người râu quai nón bị loạng choạng không giữ được thăng bằng, đổ ịch vào tường nhà.

Còn Lý Thông chỉ cảm thấy nắm đấm tê rần, đưa tay lên nhìn đã thấy ửng đỏ các đốt ngón tay. Lý Thông không ngờ được thần lực của người râu quai nón cũng không hề kém cạnh mình bao nhiêu. Chỉ tại chưa được minh sư dạy dỗ nên võ công của người râu quai nón vẫn còn thua Lý Thông một khoảng xa lắc.

“Anh cả không được vô lễ, đó là hoàng thượng, mau mau quỳ xuống, dập đầu nhận tội với em.” Người thư sinh chạy lại dìu người râu quai nón lên, ấn người cho người râu quai nón quỳ xuống.

“Hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Hoàng thượng chớ trách, là anh cả của thảo dân không biết, nên mới làm điều lỗ mãng. Kính mong hoàng thượng tha tội.” Người thư sinh cúi gằm đầu sát đất, hô lớn xin tha.

“Không sao, cả hai đứng lên đi, trẫm không trách chuyện nhỏ nhặt ấy.” Lý Hạo vung tay cười lớn.

Được hoàng thượng đại xá, tâm lý người thư sinh như giải thoát, tuy nhiên khi đứng lên, hắn vẫn còn run rẩy, khuôn mặt trắng bệch đã chuyển thành màu xanh tàu lá chuối, mồ hôi lăn từng giọt hai bên má, hẳn biết ý nghĩa của hành động khi quân phạm thượng sẽ dẫn đến hậu quả khủng khiếp như thế nào.

Người râu quai nón biết người trẻ tuổi ngồi trước mặt là hoàng thượng, trong lòng chỉ cảm thấy ngạc nhiên, hoàng thượng bận trăm công ngàn việc, lại

rảnh rỗi đến nhà mình ngồi chơi, uống nước trà. Chuyện lạ năm nào cũng có, riêng năm nay đặc biệt nhiều. Vốn dĩ hắn là người đơn giản, thuần phác, cũng không quá cầu kỳ hành động phạm thượng ban này trong lòng. Hắn đứng một bên thản nhiên nhìn hết người này đến người kia, nhất là người đã đánh ngã hắn vừa rồi.

Sau một hồi lâu trấn an và hỏi han mọi chuyện. Qua lời kể của hai anh em, Lý Hạo mới hiểu rõ đôi chút về hoàn cảnh của gia đình nhà Trần Trung Tá. Từ khi cáo lão từ quan, Trần Trung Tá lui về ở ẩn và đi hành nghề gõ đầu trẻ, kiếm sống qua ngày.

Ông có tất cả ba người con, hai trai một gái. Người con trai cả là gã râu quai nón tên Trần Trung Vũ. Người con trai thứ hai là thư sinh bệnh hoạn Trần Trung Văn. Và người con gái út tên là Trần Huyền Trân lúc này đang thay anh hai đi dạy học. Bình thường, toàn là Trần Trung Văn đi dạy, nhưng hôm nay hắn thấy trong người không khỏe nên nhờ em gái đi dạy thay.

Do phải chăm sóc người vợ đau yếu liên miên, lại thêm cả căn bệnh phổi của đứa con trai thứ hai mới nhiễm cách đây hơn năm mà hoàn cảnh gia đình càng lúc càng khốn khó. Nghề gõ đầu trẻ đâu có kiếm được bao nhiêu tiền, không thể trang trải mọi phí tổn nuôi hai người đau yếu. Khi người vợ không cầm cự nổi đã qua đời vào đầu năm nay, còn lại Trần Trung Tá vì quá thương nhớ người vợ quá cố, cũng đổ bệnh qua đời.

Hiện tại, chỉ còn ba anh em sống nương tựa vào nhau. Trần Trung Vũ thường ra khỏi thành chặt cây kiếm củi, hoặc đi làm các việc nặng nhọc mà những người hàng xóm láng giềng xung quanh thuê mướn. Trần Trung Văn lại nối nghiệp cha đi dạy học. Đứa con gái út Trần Huyền Trân thì quán xuyến việc nhà cơm nước cho hai người anh.

Đại khái hiểu được câu chuyện bi đát của gia đình Trần Trung Tá, Lý Hạo bị thương nói: “Thật cực khổ cho Trần đại nhân, một đại trung thần như thế lại sa cơ lỡ vận tới cảnh tượng như vậy. Ừm, nếu đã biết rõ thân phận của trẫm. Chẳng hay cha của khanh có lưu lại di vật nào liên quan tới trẫm không?”

“Bẩm hoàng thượng, đích thực cha thảo dân có lưu lại di vật cho ngài. Trước khi lâm chung, cha thảo dân còn luôn miệng dặn đi dặn lại. Thảo dân sẽ lập tức đi lấy ngay di vật cho hoàng thượng xem.” Trần Trung Văn ứng tiếng, vào trong nhà một lát rồi trở ra với chiếc hộp làm bằng gỗ, bên ngoài được bao lại bằng vải gấm rất tỉ mỉ.

Cầm hộp gấm bằng cả hai tay dâng lên cho Lý Hạo, Trần Trung Văn nói: “Cha thảo dân có nhắn nhủ nếu như có người hoàng tộc đến cậy nhờ, thảo dân hãy đưa hộp gấm này cho người ấy, và nhờ và người ấy giao tận tay hoàng thượng. Có lẽ cha thảo dân không ngờ tới người đến tận nhà lại chính là hoàng thượng.”

Lý Hạo đưa tay đón lấy hộp gấm, cẩn thận coi hộp gấm, bên trong là một bức thư được xếp lại gọn gàng. Lý Hạo mở ra đọc hết bức thư. Trong quá trình đọc bức thư, gương mặt Lý Hạo biến đổi mấy lần, từ buồn bã, đau thương lại như đồng cảm, sau đó chuyển sang vui mừng, hớn hơ. Cuối cùng, gấp lại bức thư, hắn tươi cười rạng rỡ mà chăm chú quan sát kỹ lại hai anh em nhà họ Trần đang đứng trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Được Mất Đan Xen

Lão đại thần Trần Trung Tá không thẹn với sự coi trọng của tể tướng uy danh lừng lẫy Tô Hiến Thành. Trần Trung Tá còn có cả tài năng thần cơ diệu toán, đoán trước được tương lai sẽ có người thuộc hoàng tộc họ Lý tới cầu cạnh ông. Ngay cả vấn đề Lý Bát ông cũng nhắc đến trong bức di thư, đủ thấy tài năng tiên đoán của ông cao minh tới cỡ nào. Nên ông đã viết sẵn bức di thư, để lại toàn bộ tâm huyết vào bức di thư ấy.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu như Lý Sâm vẫn là Lý Sâm, Lý Hạo không có bị tia sét kia đánh trúng, không thể nhập vào thân xác Lý Sâm. Thì chắc rằng Lý Sâm giờ này vẫn còn đang ôm người đẹp, hơi sức đâu mà đến tận nhà Trần Trung Tá, và chắc rằng bức di thư ấy cũng đành chôn vùi trong cát bụi thời gian.

Bức di thư tuy rất dài nhưng nội dung cực kỳ đơn giản, đầu tiên là Trần Trung Tá tạ lỗi với nhà Lý vì không còn đủ sức phò trợ, nhưng ông đã gửi gắm lại ba báu vật sống cho Lý Hạo. Ba người con của Trần Trung Tá đều là nhân tài hiếm có trên cõi đời. Trần Trung Vũ có thần lực thiên sinh, từ bé đã có thể làm được những chuyện vượt sức người thường. Hàng ngày, Trần Trung Vũ đều lên đến các võ quán để rèn luyện học nghệ, nên cho đến bây giờ vẫn chỉ múa may vài đường cơ bản. Nếu được học võ tới nơi tới chốn, Trần Trung Vũ chắc chắn sẽ trở thành mãnh tướng chốn sa trường.

Trần Trung Văn thì ngược lại, yêu văn không yêu võ. Trần Trung Văn cực kỳ ham mê đọc sách, mọi loại sách trên đời đều đọc qua, đến khi trưởng thành thì Trần Trung Văn đã lâu kinh sử sách các nhà. Bởi vì được theo cha học văn viết chữ từ bé, nên Trần Trung Văn học được tất cả tài học ở người cha. Có thể nói Trần Trung Văn hiện nay chính là phiên bản của Trần Trung Tá.

Nhưng hai người anh trai vẫn không thể bằng đứa em gái út Trần Huyền Trân. Nàng là tuyệt thế kiều nữ, xinh đẹp vô ngần. Chẳng những nàng thông hiểu cầm, kỳ, thi, họa mà văn, võ đều song toàn. Các vấn đề khó khăn, rắc rối nhiều khi Trần Trung Tá còn phải thỉnh giáo người con gái chỉ điểm thêm.

Số là khi nàng còn bé, vô tình gặp gỡ một vị ni cô thường tu trên núi, có lần đi ngang qua kinh thành. Vừa thấy Trần Huyền Trân, vị ni cô đâm ra yêu thích, lại tận nhà Trần Trung Tá xin nhận làm đệ tử chân truyền. Dĩ nhiên Trần Trung Tá không muốn rời xa con gái, để con phải lên núi tu hành cực khổ. Kì lạ thay, Trần Huyền Trân cũng quý mến vị ni cô ấy, cứ nín áo đòi theo. Trần Trung Tá chiều lòng con gái, nên cho theo vị ni cô.

Cách nửa năm Trần Huyền Trân đều về thăm nhà một lần. Đến khi nghe tin mẹ mất rồi cha ốm nặng, nàng được sự đồng ý của sư phụ, mới trở về ở luôn với cha và hai người anh trai. Tuy rằng dung mạo của nàng xinh đẹp, nhưng người dân xung quanh không ai hay biết. Lúc rời khỏi nhà, nàng đều đeo mạng che mặt, lại đội nón rộng vành có màn che bốn phía, cho nên không ai thấy được khuôn mặt chính thức của nàng.

Mỉm cười đưa lại bức di thư cho Trần Trung Văn, Lý Hạo hiểu rõ chỉ cần Trần Trung Văn đọc xong bức di thư này, hẳn sẽ không cần phải hao tổn thời gian miệng lưỡi nhằm chiêu nạp ba người con của Trần Trung Tá.

Trong thời gian chờ đợi Trần Trung Văn đọc xong bức di thư. Lý Hạo ngẩn ngơ nghĩ về người con gái út Trần Huyền Trân kiều diễm. Lý Hạo cảm thấy rất hứng thú với nàng, tuy nhiên khi nhớ tới thân phận đệ tử ni cô của nàng, Lý Hạo lại hơi chùn lòng. Chẳng biết bao nhiêu năm tháng ở chung với một bà sư già, có khiến nàng mắc bệnh lãnh đạm với đàn ông hay không?

Óái oăm hơn là tên khốn Lý Hạo lại đi cầu mong nàng mắc chứng bệnh Hít tởm thì hay hơn nhiều. À mà khoan đã, nếu nàng mắc bệnh này thì phải để hẳn chữa mới được, hẳn không muốn để kẻ khác ăn ọc xong, hẳn phải đi đồ vò một chút nào. Ngắm cầu khẩn Ông Trời hãy rủ lòng thương xót giúp hẳn, để bù lỗ cho việc sai thiên lỗi đánh hẳn, hãy để hẳn của được người đẹp này, hẳn sẽ không chửi bới, nhục mạ Ông Trời nữa.

Thấy Trần Trung Văn gấp lại bức di thư, dâng hai tay cho mình. Lý Hạo cầm lấy nó, bỏ vào vào hộp gấm rồi trao cho Lê Việt Công giữ, hẳn mỉm cười: “Khanh đã đọc hết bức thư rồi đúng không? Ý của khanh ra sao?”

Kéo anh trai cùng quỳ xuống khấu đầu, Trần Trung Văn hô lớn: “Thảo dân nguyện vì hoàng thượng xả thân, đền nợ nước báo ơn vua.”

Trần Trung Văn ngơ ngác chẳng hiểu tại sao em trai lại làm như vậy, nhưng từ trước đến giờ hẳn luôn thực hiện theo lời người em trai thông minh này, nên hẳn không chút do dự quỳ lạy và hô theo từng lời nói của người em.

“Ha ha ha, hay lắm. Trẫm lại có thêm hai nhân tài như hai khanh phò trợ, đại nghiệp lo gì không thành? Mời hai khanh đứng lên.” Đi tới nâng người hai anh em Vũ, Văn đứng dậy, Lý Hạo cười nói.

“Hoàng thượng có gì cần phân phó, mời hoàng thượng nói ra, anh em thảo dân sẽ cố gắng hoàn thành tốt nhiệm vụ.” Trần Trung Văn vừa đứng lên, cung kính nói.

“Hiện giờ thì chưa cần tới các khanh phải làm việc gì cho trẫm. Điều thiết yếu trước mắt là phải chữa trị khỏi hẳn căn bệnh của Trung Văn đã. Có sức khỏe tốt mới có thể làm việc hiệu quả được chứ hả? Cố gắng dưỡng bệnh đi.” Lý Hạo ôn hòa lên tiếng.

Lý Hạo quay sang phía Lê Việt Công bảo: “Khanh cấp cho họ túi bạc để họ dư dả trang trải cuộc sống sau này. Bí mật truyền ngự y trong triều lại đây chữa khỏi bệnh cho Trần Trung Văn, nhớ phải truyền ngự y tốt nhất.”

Ngân hàng di động Lê Việt Công rút ra một túi bạc đưa cho Trần Trung Văn cầm lấy. Trần Trung Văn cứ xua tay từ chối, Lý Hạo phải trợn mắt hạ lệnh, Trần Trung Văn mới tuân theo. Nước mắt Trần Trung Văn cứ tuôn rơi lã chã. Hẳn vô cùng cảm động trước đức độ của hoàng thượng, luôn miệng thể thốt sẽ báo đáp ân huệ mà hoàng thượng đã giành cho gia đình hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Trần Huyền Trân

Lý Hạo có nán ná ở lại trò chuyện với Trần Trung Văn một lúc nữa mà vẫn chẳng thấy người đẹp về nhà. Cơ thể hẳn trong nhà, nhưng hồn cứ bay bay ngoài công. Đợi mãi tới lúc gần nán chí anh hùng, thì nghe tiếng gọi thánh thót ngoài sân: “Anh cả ơi! Anh cả sao lại vất riu ở lung tung ngoài sân thế này, em đã dặn bao nhiêu lần rồi. Chặt củi xong phải để vào bếp chứ.”

Chắc có lẽ Ông Trời rủ lòng thương xót Lý Hạo bèn chôn thồn thức này giờ, mới cho hẳn được vui lòng toại nguyện. Tiếng nói ấy nghe sao mà êm tai, nghe sao mà dịu dàng quá. Phải chi mỗi ngày đều được nàng ở kế bên ni non, âu yếm thì khác nào như ở chốn thần tiên nơi hạ giới. truyện được lấy từ website tung hoành

Mặc dù rất muốn phóng ra ngoài xem mặt có giống như lão già Trần Trung Tá miêu tả hay không? Nhưng bản năng sát thủ tình trường đã giúp hẳn trấn tĩnh trở lại. Ăn tượng ban đầu đối với người đẹp là rất quan trọng. Không thể sơ sài, lưu manh như mấy thằng vô học được. Phải chính nhân quân tử, phải chính nhân quân tử. Hẳn thầm niệm trong lòng.

Hẳn cũng còn chưa lại đường lui cho bản thân. Nhờ đầu lão già kia thích phóng đại con gái mình xinh đẹp thì sao? Lỡ mà có gặp cá sấu thì hẳn cũng không quá mất mặt. E hèm, khoan thai ngồi yên thôi. Lý Hạo nghĩ đến đây, đặt hai tay lên hai bên đầu gối, đầu ngẩng cao, mắt nhìn thẳng. Rất có khí thế, rất có phong phạm

Hí ha hí hửng nghênh cổ dán mắt vào cửa chính, hẳn thờ rất đều, tuy nhiên trái tim lại đang đánh lô tô. A! Kia rồi. Một người con gái bước vào. Biết tả thế nào nhỉ? Người con gái ấy mặc áo trắng, quần trắng, đội nón trắng, có màn phủ màu trắng, ẩn hiện ở trong là khuôn mặt cũng được che lại bằng khăn mỏng màu trắng. Nói chung là trắng tát tatan, trắng hết từ trên xuống dưới.

Thất vọng! Cực kỳ thất vọng! Người đẹp đầu chẳng thấy, cô em kia mà ra đường ban đêm thì khối người té xỉu. Con bà nó, nếu mà thế giới này có môn khinh công bay bay như trong phim chương, rồi cho em này đi biểu diễn có khác gì ma trơi đâu. Lý Hạo chớp chớp đôi mắt đánh giá thiếu nữ xuất hiện trước cửa.

“Chào anh cả. Chào anh hai. Em mới về. Chào các anh.” Trần Huyền Trân lúc gần đến cửa nhà đã nhận ra có khách ở trong, nàng khẽ đi vào nhà, nhìn thấy mọi người liền cất tiếng chào.

Trần Trung Văn cười cười đi lại gần Trần Huyền Trân kéo em gái quý xuống, đồng thời ghé sát người nói nhỏ: “Em mau quý xuống, khẩu đầu với hoàng thượng. Đây là hoàng đế bệ hạ.”

“Dân nữ bái kiến hoàng thượng.” Trần Huyền Trân khấu đầu, ung dung nói. Ngay từ đầu bước vào, nàng đã chú ý đến vị khách ngồi trên ghế, nhưng thật tình nàng không tưởng tượng ra vị khách ấy lại chính là đương kim Hoàng đế Đại Việt.

“Miễn lễ, khanh đứng lên, đứng lên đi. Lần sau các khanh gặp trẫm không cần phải quỳ gối nữa, phiền phức lắm. Trẫm là người đơn giản, không câu nệ tiểu tiết. Nói thật lòng chứ trẫm muốn vứt quách mấy cái lễ nghi rườm rà này đi cho rồi.” Lý Hạo cười sang sảng.

Cặp mắt cú vọ của Lý Hạo nhìn chăm chú vào từng đường nét cơ thể Trần Huyền Trân khi nàng duyên dáng đứng lên. Tuy không thấy gương mặt nàng và quần áo nàng đang mặc có hơi rộng một chút, nhưng cơ thể nàng vẫn hiển hiện ra ngoài thật hoàn mỹ. Nàng cong người đứng dậy, vô tình tôn lên vẻ đẹp ở bờ mông cong cong tròn trịa, ở ngọn đồi vươn lên cao vút. Tuyệt, Lý Hạo nuốt nước miếng đánh ực, thầm nghĩ: “Nhất định phải nhìn bằng được khuôn mặt nàng, ta mới cam lòng.”

“Ha ha, theo như trẫm quan sát, ngôi nhà của các khanh đâu có bị thùng mái, đột nóc đúng không nhỉ?” Lý Hạo vừa cười vừa ngước lên, nhìn quanh trần nhà.

“Đúng vậy, bẩm hoàng thượng, ngôi nhà này được dựng nên bởi các thợ thủ công lành nghề, nên rất chắc chắn.” Không hiểu Lý Hạo nói chuyện thùng mái nhà là ý gì, Trần Trung Văn bồi theo mấy câu cho có lệ.

“Thế sao Huyền Trân khanh gia vẫn còn đội nón che khăn, trẫm cứ tưởng mái nhà bị thùng lỗ khiến cho tia nắng rơi vào ấy chứ?” Lý Hạo nhún vai một cái, chuyển sang vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn Trần Huyền Trân hỏi tiếp.

Trần Huyền Trân che miệng cười khúc khích: “Thì ra hoàng thượng muốn dân nữ cởi nón. Để dân nữ đi vào nhà cất nón. Bẩm hoàng thượng, dân nữ cáo lui.”

Ngẩn ngơ tiếc nuối dõi theo bóng lưng Trần Huyền Trân, Lý Hạo định đứng lên gọi nàng quay lại, may mà hần ghim cương phút chót, chứ không mà để lộ ra bản tính háo sắc thì mất điểm ngay. Hần quay sang trò chuyện với Trần Trung Văn một lát. Thấy Trần Huyền Trân vào trong phòng đã lâu, tuy vậy không có ý định trở ra, là hần hiểu hôm nay sẽ không có cơ hội được ngắm nhìn gương mặt nàng.

Dục tốc bất đạt, việc gì cũng cần có thời gian. Hần tự tin có thể tán đổ nàng, nếu không làm sao xứng danh với biệt hiệu Tinh Thánh Chín Ngón cơ chứ? Vuốt ve ngón út trên bàn tay trái, Lý Hạo mỉm cười nói: “Thôi được rồi, hôm nay trò chuyện với khanh đến đây thôi. Khi nào rảnh rồi, trẫm sẽ quay lại thăm khanh. Về việc điều trị bệnh tình của khanh, sẽ do Lê công công đây đảm nhiệm. Đợi cho căn bệnh của khanh dứt hẳn, tới lúc đó chúng ta lại bàn bạc tiếp. Giờ khanh cứ yên tâm mà dưỡng bệnh đi.”

“Tạ ơn hoàng thượng. Thảo dân cung tiễn hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Trần Trung Văn lại tiếp tục quỳ gối, tung hô. Hần đích thực là bản sao của quan đại thần Trần Trung Tá. Lễ nghi nho giáo đã khắc sâu vào tâm hồn mỗi người học nho, đọc sách thánh hiền. Nó có cái hay, cũng có cả cái dở. Xét về vấn đề hay, dở thì hình như bất cứ vấn đề nào cũng tồn tại hai mặt lá trái, lá phải của nó. Ai có thể khẳng định mình hoàn toàn đúng, hình như chưa một người biết suy nghĩ nào dám vỗ ngực làm điều đó cả. Chứ sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Đá Dế!!!

Chiều nay là một buổi chiều đặc biệt, Lý Hạo ở lại điện Trường Xuân bàn luận chuyện quốc gia đại sự. Quả thật đặc biệt! Một tên lười nhác như Lý Hạo mà cũng có ngày hứng thú với mấy chuyện ngoại giao, thuế má, tham ô, hối lộ, đắp đê, làm đường nữa cơ đấy.

Có vẻ như chơi bời, lêu lổng suốt cũng không hay. Với lại cảm thấy có lỗi với hai tên thư ký ngày nào cũng è cổ ra đóng dấu tấu chương, phê tồ văn bản cho hần, vì thế hần mới ở lại giúp họ một tay. Lâu lâu vẫn phải giám sát lính gác chứ, bỏ bê mãi thì chúng đình công mất.

Đang mãi mê thảo luận với hai thư ký về một lộ đang muốn đào kênh nương thoát lũ như thế nào cho tối ưu nhất, thì thái giám Lê Việt Công vào báo Trần Tự Khánh muốn cầu kiến. Lý Hạo xoay chuyển nhân châu: “Con cáo thành tinh Trần Tự Khánh hôm nay ăn no rừng mỡ, chạy vào đây làm gì? Mấy hôm trước mới cho người lập uy không thành, hôm nay lặn lội vào cung xin gặp riêng mình. Có trá? Kệ xác nó, tùy cơ ứng biến vậy.”

“Nhanh chóng dọn dẹp cái bàn lại. Lý Văn Quý xếp mấy cái tẩu chương đằng kia. Ngô Công Tài mang hai cái lồng để lại đây.” Lý Hạo lớn tiếng ra lệnh.

Hai tên thư ký ngỡ ngàng trước thái độ kỳ quặc của hoàng thượng, lật đặt làm theo. Lý Hạo khoa tay múa chân, chỉ trỏ tứ tung, hô tiếp: “Ừ ừ, đúng rồi, để chỗ đó. Đầu rồi? Để đâu? Mang lại đây. Để cho hai cái lồng sát vào nhau cho hai con chui qua nào. Tốt rồi.”

Lý Hạo quay sang hỏi Lý Văn Quý: “Lý Văn Quý, khanh có biết đóng kịch không?”

Trố mắt nhìn hoàng thượng, Lý Văn Quý ngây ngô đáp: “Bẩm hoàng thượng, vi thần không biết ạ. À... bẩm hoàng thượng, đóng kịch có nghĩa là gì ạ?”

“Bỏ đi, có giải thích khanh cũng chẳng hiểu, nó là một tên gọi khác của diễn tuồng, mấy người lên sân khấu vẽ mặt trắng đen rồi múa may quay cuồng ấy mà. Mà thôi đi, tên đầu gỗ khanh tính tình bộc trực, không ăn thua. Cứ đứng ở chỗ đấy ngậm miệng là được.” Lý Hạo nhớ ra tên Lý Văn Quý này vì quá cứng đầu cứng cổ, gây ra chuyện rắc rối người mới phải chịu cảnh lưu lạc vào Sảnh làm chân sai vặt.

“Ngô Công Tài lại đây. Khanh cứ làm theo lời trăm dặn... như thế... như thế... Xong, hiểu chứ?” Lý Hạo ngoắc tay Ngô Công Tài lại gần, thì thầm dặn dò.

“Bẩm hoàng thượng, vi thần đã hiểu rồi ạ.” Ngô Công Tài mỉm cười đáp. Gương mặt Ngô Công Tài sáng rỡ, hẳn lại có cơ hội thể hiện trước mặt hoàng thượng rồi. Mặc dù đây chỉ là vai diễn quần chúng, nhưng hẳn vẫn rất tự đắc khi nhìn hơn vị đồng僚 về vấn đề này. Ai bảo tên Lý Văn Quý kia có trí nhớ siêu cường như thế, hầu như mọi chuyện trong thiên hạ, cái gì hắn cũng biết. Vài lần Ngô Công Tài lỡ miệng nói đại vài chuyện đều bị Lý Văn Quý thẳng thừng phản bác, chỉnh sửa ngay. Dù rằng Ngô Công Tài không hề bụng những chuyện ấy, tuy vậy hắn vẫn có chút xấu hổ. Giờ đây có cơ hội dương oai trước mặt đồng僚, làm sao mà không khiến Lý Văn Quý cao hứng cơ chứ.

Lý Hạo cảm thấy đã sắp xếp ổn thỏa, truyền lệnh cho Trần Tự Khánh vào điện. Sau đó hắn cùng với Ngô Công Tài châu đầu vào xem hai con dê đang đá nhau chí chóe trong lồng. Cả hai người một mặt hồ hết, một mặt khoa tay múa chân rất là sôi nổi, riêng Lý Văn Quý ngán ngẫm xem cảnh hai vua tôi bày trò lố bịch.

Trần Tự Khánh bình thân bước vào cửa lớn điện Trường Xuân, vừa đặt chân vào hắn nghe thấy âm thanh ồn ào truyền lại.

“Hãy, con dê lừa kia bị làm sao vậy hả? Cứ quay quay xung quanh làm gì. Tung chân mà đá nó.”

“Bẩm hoàng thượng, chắc là nó đang thăm dò đấy ạ.”

“Thăm dò cái gì mà lâu vậy? Còn con dê than đen sì sì kia, nó không đánh mày, thì mày đập vỡ mặt nó ra, trăm thượng cho mày hai cọng cỏ thơm ngay chiều nay. Lên, lên đi con.”

“Bẩm hoàng thượng, vi thần trộm đoán con dê than chắc thắng rồi. Con dê lừa chỉ biết chạy thôi. Dê than tiến lên.”

Chẳng biết có phải mình đi lạc, vào nhầm chỗ hay không, Trần Tự Khánh đã định dợm bước quay ra. Nhìn kỹ lại hắn mới thấy một người mặc hoàng bào đứng cùng với một tên thấp lùn, loét choắt đang cúi gằm mặt xuống bàn mà gào thét. Trò mèo gì đang xảy ra thế không biết, Lý Huệ Tông định biến điện Trường Xuân thành hội đá dê chác? Hắn cúi đầu phì cười một tiếng, đoạn ngẩng lên ung dung đi sâu vào, quỳ gối tung hô.

“A, cái gì thế? Ai ồn ào cái gì vậy hả?” Giả vờ như không hay biết Trần Tự Khánh đến, Lý Hạo loay hoay với cái lồng dê một lát mới ngờ ngạc nhiên hỏi.

“Ồ hay, là Trần ái khanh đó sao? Trần ái khanh đến lúc nào mà trăm chẳng biết gì cả. Khanh bình thân.” Ngoái cổ nhìn thấy Trần Tự Khánh quỳ gối dưới thềm, Lý Hạo ậm ừ vài câu cho có lệ. Hắn dứt lời, lại cúi mũi vào lồng dê.

“Hoàng thượng thực biết tìm thú vui giải trí. Trên điện Trường Xuân vẫn có nhà hứng xem đá dê. Thần quả là hâm mộ hoàng thượng.” Trần Tự Khánh tiến lại phía lồng dê, khom mình nói.

Khẽ liếc nhìn Trần Tự Khánh, Lý Hạo cười ha ha: “Ha ha, Trần ái khanh cũng thích trò đá dê này à? Lại đây, cùng xem với trăm. Hay lắm, đây là hai kiện tướng dê vô địch của hai loài dê lừa và dê than đấy. Trăm phải sai người đi tìm mua cả tuần rồi mới có được.”

“Bẩm hoàng thượng, đá dê đích thực là thú vui của thần lúc còn thơ ấu. Nhưng niềm đam mê ấy hình như đã phai nhạt dần. Hôm nay, được xem màn đá dê tại điện Trường Xuân, quả là khiến cho lòng dạ của thần bồi hồi nhiều cảm xúc.” Trần Tự Khánh chấp một tay sau lưng, một tay gõ nhẹ lên bàn, gương mặt vẫn ung dung như cả thế gian này không chuyện gì có thể làm xao động tâm trí của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Trần Tự Khánh Và Lý Hạo

Thầm bực bội trong lòng, Lý Hạo dán mắt vào hai con dê, giả vờ như không nghe thấy lời chế giễu đầy ẩn ý của Trần Tự Khánh, hắn nguyên rủa: “Thằng khốn kiếp giả tạo, một câu điện Trường Xuân, hai câu điện Trường Xuân. Ông mày thích biến điện Trường Xuân thành chỗ đá dê thì sao hả? Nóng mặt

lên, ông biến điện Trường Xuân thành vũ trường gắn thêm mấy cây cột xoay luôn bảy giờ!!!”

“Trần ái khanh, nhìn kia, con dê lửa nó bắt đầu tấn công rồi. Ha ha, có phải khanh đem xuân được bên người hay không? Khiến cho nó say mùi mà trở nên điên cuồng lên rồi.” Lý Hạo tung từng hô hào.

Trần Tự Khánh ngậm miệng không nói tiếng nào.

“A, hoàng thượng thật là tinh mắt. Con dê lửa y như hít phải dâm dược ấy. Coi kia, coi kia, nó cứ nhảy nhảy như lên con động cồn vậy. Con dê lửa đá hay hơn lúc này nhiều, cố lên dê lửa.” Ngô Công Tài bỉ ổi nịnh hót.

“Trẫm khẳng định con dê lửa chiến thắng. Con dê lửa đẹp hơn, oách hơn con dê than nhiều. Con dê than khù khờ kia thì làm được cái tích sự gì đâu, chỉ biết phòng thủ, ngu ngốc. Đá đi dê lửa, đá, đá, đá.” Lý Hạo chống cả hai tay xuống bàn mà hò hét như điên, kêu gào như dại.

“Hoàng thượng anh minh, dê lửa uy vũ, dê lửa hùng cường.” Bởi vì tâm thước cơ thể của Ngô Công Tài không được cao lắm, nên hắn cứ vừa hô vừa nhảy loi cha loi choi trông đến buồn cười.

Con dê lửa sau một lúc công kích bất thành, dần dần trở nên mệt mỏi. Còn dê than áp dụng chiến thuật dĩ dật đãi lao, cho nên còn rất sung sức, xoay người thật nhanh, bật mình đánh “tách” một phát. Dê lửa không kịp tránh cú đá hậu nhanh như gió ấy, bị bật văng vào thành lồng, nằm ngay đơ chết giắc.

“Ha ha ha, trẫm đã bảo rồi mà, con dê than mới là vương giả trong loài dê, bách chiến bách thắng, đánh đâu thắng đó. Hay lắm, Ngô ái khanh, mau mau thưởng cho nó hai cọng cỏ... À không, phải là hai mươi cọng cỏ ngon lành nhất.” Lý Hạo mặt dày như tường thành, vỗ tay vui sướng, một chân đạp đạp ra sau y hệt một con dê thực sự.

Tí ta tí tởm ôm theo lồng dê đem dê lên cái kệ cao, Lý Hạo còn đi loanh quanh qua lại, ngắm nghía con dê bảo bối của hắn rất lâu nữa, mới chịu ngo sang Trần Tự Khánh vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi. Phải công nhận khả năng nhẫn nại của Trần Tự Khánh cực kỳ thâm hậu, bị Lý Hạo phốt lờ lâu như thế vẫn không có một chút biểu hiện hối thúc. Quả là đối thủ khó nhằn!

“Trần ái khanh, đứng đó làm gì thế hả? Lại đây với trẫm, xem con dê chiến của trẫm này. Nó ăn cỏ trông mạnh mẽ quá, phải vậy chứ. Dê chiến là phải vậy.” Lý Hạo cười hênh hếch, vẫy tay gọi Trần Tự Khánh.

“Bẩm hoàng thượng, thực ra chiều nay vì thần vào cung cầu kiến hoàng thượng là có chuyện cần khai tấu ạ.” Trần Tự Khánh chậm rãi đi lại gần Lý Hạo lên tiếng.

“Vậy hả? Có gì thì khanh cứ nói.” Lý Hạo cầm một cọng cỏ chọc qua khe lồng vuốt vuốt lên sợi râu của con dê.

Trần Tự Khánh liếc nhìn hai người Lý Văn Quý và Ngô Công Tài, rồi nhỏ giọng nói: “Bẩm hoàng thượng, chuyện này có quan hệ trọng đại, vì thần chỉ có thể nói riêng với hoàng thượng thôi ạ.”

“Có gì mà phải rắc rối như vậy chứ? Được rồi, được rồi, Văn Quý, Công Tài ra ngoài đợi một lát đi. Khi nào Trần ái khanh khai tấu xong, hai khanh tiếp tục vào đây xem đá dê với trẫm.” Lý Hạo phẩy tay đuổi hai gã thư ký ra ngoài, hờ hững nhìn Trần Tự Khánh.

“Bẩm hoàng thượng, vì thần vừa mới biết được một tin không hay cho lắm, không biết có nên báo cho hoàng thượng hay không?” Trần Tự Khánh chuyển sắc cất tiếng.

“Trẫm chẳng hiểu tại sao mà dám quan đại thần các khanh cứ phải ra vẻ lằng nhằng như thế để làm gì? Nói nhanh lên. Trẫm còn phải tiếp tục xem đá dê. Còn vài trận thư hùng nữa đang đợi trẫm thưởng lãm kia kia.” Lý Hạo đi lại phía sau bàn, ngồi trên ghế, lật lật mấy tờ công văn nhìn ngó.

“Bẩm hoàng thượng, vì thần được báo lại rằng, trước khi Đỗ Kính Tu Đỗ đại nhân rời thành đi công cán, đã đến bái phỏng Tô Trung Từ Tô đại nhân cả buổi chiều. Khi Đỗ đại nhân ra ngoài công, thì Tô đại nhân lại cực kỳ niềm nở, tự mình đi theo tiễn khách.” Trần Tự Khánh nhấn mạnh từng lời.

“Có chuyện đó sao? Nhưng chuyện đó thì có gì mà khanh ra vẻ nghiêm trọng như thế. Trẫm thấy hai đại thần đương triều gặp nhau tại nhà là quá đổi bình thường. Khanh cứ lo chuyện đâu đâu. Thế còn gì nữa không? Không có thì khanh có thể về. Trẫm bận lắm.” Lý Hạo hơi nhú mày, tỏ vẻ có chút bất mãn.

Trần Tự Khánh bắt đầu dần mạnh âm thanh hơn, cố thể hiện sự nghiêm trọng của vấn đề: “Bẩm hoàng thượng, chuyện này không đơn giản như vậy. Có lẽ hoàng thượng không tường tận sự đấu tranh giữa các thế lực trong triều đình. Trước kia, Đỗ đại nhân thường chống đối Tô đại nhân. Thế mà giờ đây Đỗ đại nhân lại tay bắt mặt mừng với Tô đại nhân. Điều ấy có nghĩa là gì?” truyện cập nhật nhanh nhất tại tung hoành chấm com

Dừng lại một khoảng thời gian ngắn, lên nhìn Lý Hạo, Trần Tự Khánh tiếp lời: “Bẩm hoàng thượng, điều ấy có nghĩa là tình hình đã hoàn toàn xoay chuyển. Lúc trước, Tô Trung Từ đã nắm đại quyền, mà hiện nay thêm cả thế lực của Đỗ đại nhân thân phục, khác nào như hổ thêm cánh. Như vậy Tô Trung Từ đã nắm trọn mọi quyền lực của triều đình trong tay, không còn ai đủ sức chống cự lại họ Tô nữa. Khi ấy... vì thần không dám chắc Tô Trung Từ sẽ làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo, thương thiên hại lý gì tiếp theo. Có thể sẽ còn xảy ra cả chuyện khi quân phạm thượng, gây ra kinh biến, tiếm đoạt hoàng quyền của nhà Lý. Khẩn xin hoàng thượng suy nghĩ thấu đáo ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tương Kế Tụ Kế

Lý Hạo nhảy nhồm dậy, hét toáng lên: “Cái gì? Cái gì mà tiếm đoạt hoàng quyền. Khanh chó nói đùa với trẫm!”

Vẫn đứng sau bàn, trợn mắt sợ hãi nhìn Trần Tự Khánh đang đứng bên dưới, Lý Hạo nói tiếp: “Không thể nào, Đồ ái khanh là trung thần của triều Lý, sao có thể phản bội trẫm?”

“Hoàng thượng, xin hoàng thượng nghe vi thần nói tiếp. Khấp kinh thành bây giờ đang nổi lên những tin đồn, hoàng thượng đã từng nghe qua hay chưa?” Trần Tự Khánh trầm giọng ngắt lời Lý Hạo.

“Nghe qua cái gì chứ hả? Lại còn chuyện gì nữa? Trần khanh gia mau nói.” Lý Hạo hỏi dồn.

“Hiện nay khắp kinh thành đang loan truyền nhau rằng Tô thái úy đã thao túng triều chính, một tay che trời, chuyện tiếm ngôi đoạt vị chỉ còn là chuyện sớm muộn mà thôi.” Trần Tự Khánh khẳng định.

“Sao có thể?” Ngồi xuống ghế đánh phịch một cái, Lý Hạo ngửa đầu thờ dõc. Bất quá trong lòng hắn đang ai oán: “Ây da, ê mông quá, lần sau có giả bộ cũng phải nhẹ một chút mới được.”

“Bẩm hoàng thượng, đã tâm của Tô Trung Từ đã phơi bày như ánh sáng giữa ban ngày, như mặt trời mọc hướng đông. Vi thần cầu xin hoàng thượng minh xét.” Tô Trung Từ tiếp tục xúc xiểm.

Lý Hạo hốt hoảng ngoài đầu qua lại, hết đứng lại ngồi, đứng ngồi chán lại đi ra trước mặt Trần Tự Khánh đi vòng vòng thêm mấy vòng, miệng không ngừng lẩm nhảm: “Không được, không được. Không ai có thể cướp ngôi của trẫm. Không ai có thể đẩy trẫm xuống ngai vàng.”

Đi thêm vài vòng nữa, hắn hét toáng lên, rồi toan bỏ ra ngoài: “Không xong rồi, trẫm phải đi báo với mẫu hậu. Mẫu hậu sẽ giúp trẫm giải quyết. Đúng vậy, trẫm phải tìm mẫu hậu.”

Trần Tự Khánh thấy Lý Hạo như một thằng nhóc con bị giật kẹo chưa gì đã khóc lóc đòi đi tìm mẹ, vội vàng kinh hô: “Hoàng thượng, hoàng thượng, xin hoàng thượng dừng bước, thần nguyện vì hoàng thượng giải mọi ưu phiền.”

Bước thêm vài bước nữa, mới chậm chậm dừng lại, Lý Hạo quay người lại hỏi: “Trần ái khanh, khanh có thể giúp được trẫm sao?”

“Bẩm hoàng thượng, vi thần là tôi tớ của triều đình, là trung thần của nhà Lý, tất nhiên phải vì nhà Lý mà giải trừ nguy nan, hiểm họa.” Tô Trung Từ chính khí凛 nhiên nói.

“Hay lắm.. nhưng.. đại sự này quá quan trọng. Mẫu hậu đã dẫn trẫm chuyện đại sự gì cũng phải báo lại với mẫu hậu. Lỡ như trẫm không báo mẫu hậu sẽ trách mắng trẫm. Không được... trẫm phải về cung yết kiến mẫu hậu trước đã...” Lý Hạo tám tấc khen hay, lại dẫn đo suy nghĩ, ngập ngừng định quay về cung tiếp.

“A, hoàng thượng, khoan đã, hoàng thượng nghe vi thần nói. Hoàng thượng có bao giờ nghĩ, mình là nhất quốc chi quân, vương trung chi nhân. Hoàng thượng nên chứng tỏ mình đã trưởng thành, có nhiều lúc mình phải có chủ kiến của riêng mình chứ. Giả như thái hậu biết hoàng thượng đã có thể tự quyết định mọi chuyện, thần trộm đoán thái hậu sẽ rất vui mừng đấy ạ.” Trần Tự Khánh gắng sức uốn lưỡi khuyên bảo.

“Ừm, cũng có lý... Nhưng mà... Được rồi. Lần này trẫm nghe khanh.” Lý Hạo đứng trước mặt Trần Tự Khánh nhìn hắn với vẻ chờ mong.

“Hoàng thượng đã chịu nghe lời phải, chứng tỏ hoàng thượng chính là bậc minh quân xưa nay hiếm có, bậc hiền đế kim cổ khó tìm. Vi thần nguyện vì hoàng thượng dốc lòng tận lực.” Trần Tự Khánh khoan khoái tăng bốc thêm đôi câu nữa, hắn không tin không thể tăng cho thằng nhóc trước mặt lên tận mây xanh.

Lý Hạo cười sượng khoái, chụp lấy hai vai Trần Tự Khánh mà lay như quay cối xay: “Ha ha ha, người hiểu trẫm chỉ có Trần ái khanh. Trần ái khanh đích thực là tâm phúc, trung thần của trẫm. Tốt, bây giờ khanh hãy trình bày kế sách giúp trẫm giữ vững vương vị.”

Khen xong, Lý Hạo trở về chỗ mình ngồi xuống, lại còn ban cho Trần Tự Khánh được ngồi. Cả hai quân thần bàn bạc với nhau suốt cả buổi chiều đến tận khi mặt trời ngả bóng.

“Hoàng thượng, mong hoàng thượng hãy làm theo những gì mà vi thần đã xếp đặt. Chắc chắn Tô Trung Từ sẽ phải bó tay chịu trói, ngày huênh hoang của hắn không còn dài nữa. Vi thần xin cáo lui trước.” Trần Tự Khánh cúi đầu khom lưng, bộ dạng nho nhã thư sinh đặc trưng của hắn vẫn không bao giờ thay đổi, kể cả khi lập mưu hại người.

“Ha ha, Trần ái khanh, không còn lo lắng, trẫm đã ghi nhớ những lời của ái khanh. À, khi nào khanh rảnh rồi hãy vào thăm Trần ái phi đi. Nàng rất nhớ nhưng người nhà, cứ ní non trẫm cho gặp mãi. Ha ha ha, lỗi tại trẫm muốn thùng từ trái qua phải vì những lời mật ngọt của nàng rồi đây này.” Lý Hạo cười giả lả.

“Tạ ơn hoàng thượng. Hoàng thượng cũng biết công việc sắp tới bộn bề, thực khó lòng dứt ra được. Lâu nay, vi thần cũng rất ái ngại vì chuyện ấy, vì

thần sẽ cố gắng sắp xếp đề vào cung vắn an Nguyên phi nương nương. Mong hoàng thượng chuyển lời giúp vi thần.” Dứt lời, Trần Tự Khánh xoay người rời khỏi điện Thiên An.

Lý Hạo âm thầm nhìn ra ngoài cửa lớn, đắm chiêu suy nghĩ: “Trần Tự Khánh, ta không tin ngươi là người nông cạn, hấp tấp như thế. Lý do gì đã khiến hân phải làm vậy? Trần Tự Khánh, ngươi muốn giờ trò gì? Không được, phải cho người điều tra cận kề chuyện này.”

Rất lâu sau, hân lấy trong kệ bàn một tờ giấy màu vàng được thiết kế hoa văn đặc biệt, ở góc trên bên phải tờ giấy có viết hai chữ LH được uốn lượn vào nhau. Đây chính là loại giấy mật lệnh mà Lý Hạo đã yêu cầu làm ra, nhằm phục vụ cho việc liên lạc bí mật giữa hân và người của gia tộc họ Đỗ. Cầm cây bút nghiền lên, hân viết vào hai chữ “Thôi Lửa”. Lớn tiếng gọi Lý Văn Quý và Ngô Công Tài vào trong điện. Cả ba người lại thảo luận với nhau thêm nửa canh giờ nữa. Cuối cùng, Ngô Công Tài được giao nhiệm vụ chuyển mật thư đến Đỗ phủ. Không ai ngờ đến, phong ba chốn kinh thành lại nổi lên bởi bức mật thư ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Sóng Ngầm

Mùa đông ở kinh thành Thăng Long se se gió lạnh, người người vẫn tấp nập xô bồ với công việc hàng ngày của họ. Trong kinh thành có một dãy phố chuyên nhuộm và bán các loại vải nhuộm đỏ, màu hồng, màu hoa đào và rất nhiều các màu khác. Ngoài ra, ở con phố này còn chuyên nghề nhuộm tơ lụa từ thời xa xưa đã rất sầm uất, nhộn nhịp.

Khách vãng lai thường hay lui tới con phố này nhất, một phần vì những mặt hàng tơ lụa, gấm vóc nổi tiếng ở đây. Một phần là họ muốn được ngắm cái đẹp, cái đẹp của phố phường, cái đẹp của những mặt hàng vải vóc được bày biện và cái đẹp của con người. Chẳng hiểu tại sao mà những thiếu nữ sinh ra và lớn lên ở nơi ấy lại đẹp đến vẹn toàn. Khi nào họ cũng mặt hoa da phấn, ăn mặc chải chuốt, đoan trang ngồi bán hàng và mỗi lời nói của các cô khiến khách hàng không dễ bỏ đi... Cách nói chuyện của các nàng thì ngọt ngào biết mấy, các nàng ăn nói cực kỳ nhẹ nhàng, uyển chuyển, khéo léo không làm mất lòng khách bao giờ.

“A, khách quý, khách quý tới rồi. Thảo nào lúc sáng sớm tinh sương, chị cứ nghe tiếng chim khách hót mãi. Mời Hương vào. Hôm nay, em muốn mua loại nào, vải lụa, hay tơ tằm. Chỗ chị mới có mặt hàng mới đẹp lắm đây em ạ.” Cô chủ hàng vải vừa nhận ra vị khách quen thuộc của cửa tiệm đã chạy nhanh ra, tất tả kéo tay vào.

“Thật là, chị vẫn cứ như thế. Có phải ai xa lạ gì đâu mà cứ phải khách sáo quá thế. Đây? Chị mang loại vải mới ra cho em xem nào.” Người khách mới vào là một thiếu nữ đôi mươi. Thiếu nữ ấy có thân phận hơi đặc biệt. Tuy chỉ là phận a hoàn, nhưng nàng là thiếp thân a hoàn của đệ nhị phu nhân của Trần Thừa.

Do vẫn còn sớm, khách khứa chưa đông, nên cô chủ quán vẫn không bận rộn gì nhiều. Thế là hai chị em chủ khách bắt đầu hành trình buôn dưa lê, bán dưa muối không có điểm dừng. Lúc hai người đang rôm rả trò chuyện vui vẻ thì một giọng nói chanh chua cất lên xen ngang câu chuyện của họ.

“Tắm vải kia tôi muốn mua.” Một phụ nữ trung niên có gương mặt đầy tàn nhang, cộng thêm thân hình béo ục ịch tạo thành một tổng thể kém mỹ quan đến thương cảm. Chỉ thấy bà cô ấy trỏ ngón tay núc ních thịt của mình vào tấm vải lụa hồng đang nằm trên tay của cô bé a hoàn kia.

“Xin chào cô, chẳng hay cô muốn mua loại vải gì? Ở cửa tiệm chúng tôi có rất nhiều loại vải, khắp đông tây nam bắc đều được tiêu thụ ở cửa tiệm chúng tôi. Mời cô vào xem ạ.” Cô chủ quán tươi cười, chạy ra đón khách lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

Bà cô mặt tàn nhang một tay chống nạnh, một tay trỏ vào xấp vải óng mượt đang nằm trên tay cô bé a hoàn. Đứng sau lưng mẹ có hơn chục gã thanh niên mặc trang phục kiểu gia đình, mắt mũi dể trên trời đang dáo dác ngó nghiêng khắp quán. Mẹ vênh mặt nói: “Không cần, tôi muốn mua tấm vải con bé kia đang cầm.”

“Xin lỗi cô, tấm vải ấy, cửa tiệm chúng tôi đã bán rồi, không thể lấy lại được. Cô có thể đổi món hàng khác được hay chẳng?” Cô chủ quán cười hòa nhã.

“Không được, phu nhân nhà chúng tôi thích loại vải đó, đã tìm lâu lắm rồi. Giờ tôi mới may mắn thấy được, chủ quán hãy bán lại cho chúng tôi đi, trả giá gấp đôi.” Bà cô mặt tàn nhang dần dần lớn tiếng.

“Các vị khách quan, có lẽ các vị không biết đây là ai? Tôi nói nhỏ cho các vị biết kéo dặc tội họ thì người chịu thiệt chính là các vị đây. Cô bé đó là a hoàn tâm phúc của đệ nhị phu nhân của Trần Thừa Trần đại nhân. Các vị nhường nhịn đi thôi.” Cô chủ quán tiến lại gần bà cô chanh chua kia nhỏ giọng nhắc nhở một cách thật lòng.

“Người của Trần phủ sao? Hừ, nhà Trần có gì đáng sợ hả? Có sánh bằng lão gia nhà chúng tôi hay không? Tôi nói cho các người biết, tôi là gia nhân trong Tô phủ đây. Không lằng nhằng nữa, tôi còn có việc gấp, nhanh đưa tấm vải ấy đây.” Cô chủ quán xanh mặt khi nghe hai chữ “Tô phủ” từ trong miệng người đàn bà béo. Đặc ý nhìn biểu hiện sợ hãi của cô chủ quán, bà cô mặt tàn nhang đầy mạnh cô chủ quán ạt ngựa sang một bên, từ từ tiến về phía cô bé.

Cô bé a hoàn nãy giờ nín lặng không nói tiếng nào, giờ đây đã không thể nhịn được nữa, lớn tiếng nói: “Này bà già, bà đừng quá bá đạo. Người của Tô phủ tướng hay ho lắm sao? Dân chúng kinh thành đang phỉ nhổ các người kia, vênh tai lên mà nghe họ chửi các người đi, đúng là không biết nhục nhã. Tôi khuyên mấy người làm người cần phải biết khiêm tốn một chút, sau này còn chừa đường nhìn mặt nhau. Này này, bà đừng có lại đây. Nếu bà quá đáng, sẽ không có kết quả tốt đâu.”

“Á à, bá đạo thì sao hả? Tao cứ thích bá đạo đấy. Cái ngữ ranh con như mày cũng dám lên mặt với tao hả?” Bà cô béo ú mặt tàn nhang nhảy sỗ tới như quả cầu lăn lông lốc, giạt tấm vải trên tay cô bé mảnh mai yếu ớt, mụ còn tiện tay tát thêm cho cô bé một cú trời giáng.

Làm sao mà cô bé có thể chịu nổi đòn ra tay nặng như thế, cô bé ngã dúm dúm vào góc tường, một bên má đỏ ửng lên, òa khóc nức nở. Mụ béo được thể lại tru tréo: “Ai dà, bán hết bộ quần áo đẹp của bà rồi. Cái tiệm vải chết tiệt, làm mất hứng của bà. Bọn mày còn đứng đó làm gì, đập nát cái tiệm vải này cho bà.”

Đám gia đình nhà họ Tô không khác gì đám lưu manh đầu đường xó chợ, vớ được cái gì là đập cái nấy. Người nhà của quán chạy ra can ngăn cũng bị vạ lây đánh cho tui bụi. Một số người biểu hiện chống cự thì càng thể thảm hơn nữa, bị bọn chúng hề nhau đánh hội đồng cho toàn thân tê dại, tới không mở miệng rên rỉ được mới thôi.

Người dân đi đường thấy ầm ĩ, vội vã chạy lại xem. Một số người hỏi han nhau sự tình mới biết là người của Tô phủ gây chuyện, liền lắc đầu ngao ngán. Hung danh của Tô phủ quá lớn, khiến ai ai cũng phải e sợ bảy phần. Sau một lúc lâu tàn phá chán chê, cả bọn lũ lượt kéo nhau rời đi, bỏ lại cảnh tượng tan hoang tiêu điều ở sau lưng bọn chúng.

Đi được một lát, bà cô mặt tàn nhang thấy cho đám gia đình một túi tiền dày cộm, dặn dò gì đó rồi cho bọn chúng đi trước. Mụ ngó nghiêng xung quanh, lảng lảng đi vào con hẻm nhỏ. Ở đó, có một người đàn ông trung niên đứng đợi sẵn. Về hách dịch lúc ở cửa tiệm vải biến mất, mụ khom người nghiêm túc nghe người trung niên nói liền thoáng rất nhanh. Sau đó cả hai người phân ra hai ngã, hòa mình vào đám đông rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Nổi Sóng

Cô bé a hoàn tất tuổi chạy về nhà với một bên má sưng vù. Phu nhân của Trần Thừa thấy a hoàn của mình khóc lóc rất thương tâm, gắng hỏi mãi thì mới được cô bé kể lại những chuyện xảy ra trong cửa hàng vải. Đệ nhị phu nhân giận lắm, tới chiều khi Trần Thừa về nhà lại đem mọi chuyện mách lại. Đùng ùng nổi giận, Trần Thừa tập hợp cao thủ trong nhà, chuẩn bị sang Tô phủ hạch tội thì Trần Tự Khánh xuất hiện kịp thời ngăn lại.

Trần Tự Khánh vừa về đến nhà đã nghe báo lại chuyện xảy ra ban sáng. Hắn lập tức cho người điều tra mới biết ngọn ngành sự việc, hiểu rõ bản chất nghiêm trọng của vấn đề, hắn chạy ngay sang nhà ông anh cả, cho nên đúng lúc chặn lại ông anh tính tình nóng như lửa. Cả hai anh em cãi nhau ỉn ỏi, khi Trần Tự Khánh mang vai về tộc trưởng ra lệnh, mới có thể khiến Trần Thừa giống trống thu bình.

Không có bức tường nào chắn được hết gió, vụ việc này đã bị loan truyền đồn thổi lên. Chỉ sau vài canh giờ mà hầu như mọi người đều bàn tán xôn xao về chuyện người nhà của họ Trần bị người nhà của họ Tô ức hiếp. Thế mà họ Trần không dám làm gì, bị người ta khi nhục đến vậy mà vẫn không mấy may có hành động đáp trả nào.

Mặc dù toàn bộ kinh thành đều sôi nổi xì xào bàn tán, và Tô Trung Từ cũng nghe loáng thoáng nhưng bản tính tự cao tự đại nên hắn phớt lờ cho qua. Hắn coi đó chuyện vặt vãnh, không đáng nhắc tới. Bọn nô tỳ ganh mặt nhau mà hắn cũng phải đứng ra giải quyết sao? Quá sức buồn cười, hắn còn trăm công ngàn việc đang cần xử lý kia kia, hồi đầu mà quan tâm tới ba cái chuyện tào lao ấy. Ngay cả việc điều tra xem con nô tỳ kiều ngạo kia là ai, hắn cũng chẳng thèm điều tra nữa là. truyện cập nhật nhanh nhất tại tung hoành chấm com

Đồn mãi nói mãi cũng chán, người dân kinh thành dài cổ đón chờ vở tuồng hay để xem. Thế mà đợi hoài vẫn không thấy xuất hiện, sự việc cứ thế dần dần chìm xuống. Tưởng chừng như sóng gió chỉ có thể là dừng lại, thì một tuần sau lại xảy ra chuyện kể tiếp.

Về chuyện này, có lẽ là thói quen của gia đình nhà họ Tô, lúc đi đường lớn mắt cứ để trên trán, không nhìn tới ai, lúc va ỵch phải người khác thì kiể có gây sự, thượng cẳng chân hạ cẳng tay với người ấy. Lần này đúng với câu ngôn ngữ, kẻ tám lạng người nửa cân. Hai bên va chạm xô xát lại là hai thể lực oan gia chôn kinh thành, gia đình họ Tô và gia đình họ Trần.

Ngừa mặt nhau đã lâu, vừa chạm mặt đã đối co qua lại bằng những từ ngữ nặng nề. Dần dần hai bên lớn tiếng cãi cọ, đột nhiên có một phần tử quá khích ở bên gia tộc họ Tô lao lên đập cho gã đứng đầu bên gia tộc họ Trần một phát giữa bụng. Nổi đóa trước hành vi đánh người không nói lý lẽ của đối phương, người họ Trần đồng loạt xông lên tay nắm chân đá kẻ vừa chơi cú song phi tuyệt cú mèo ấy.

Dù biết người bên mình đánh người ta trước là sai trước, nhưng thấy người bên mình bị ngược đãi quá thậm tệ, nên người họ Tô chạy lên trả đòn. Và thế là hai bên lao vào nhau bựp bựp rầm rầm như kẻ thù không đội trời chung.

Xui thay cho người họ Tô hôm nay ra đường không xem giờ, họ đem theo quá ít người, hầu như là thua thiệt hơn so với đối phương gần một nửa. Kết quả rất dễ đoán, đa số thắng thiếu số, người họ Tô bị người họ Trần đè cho bẹp dí.

Cực kỳ xảo hợp, lúc đó lại có một toán gia đình nữa của Tô phủ lảng vảng ở gần đấy. Nghe tiếng người choảng nhau, họ chạy lại thì thấy phe mình đang bị đánh cho bầm dập. Chẳng nói chẳng rằng, họ lao vào giải cứu đồng đội, gia nhập chiến trường. Ưu thế đang nghiêng về người họ Trần, thì giờ đây đã bị đảo ngược. Hơn hẳn về mặt quân số, người họ Tô ra sức đánh cho bên người họ Trần chí tử.

Một gã bên họ Trần thấy tình hình không ổn bèn lên chạy về nhà, gọi thêm người tới. Bên họ Tô nhận ra bên kia kéo tới đông hơn, bên này cũng chạy về gọi thêm người bổ sung chiến lực. Tình hình càng lúc càng hỗn loạn, cả một góc phố nghẹt cứng người của hai bên gia tộc. Dân chúng hoảng loạn vô cùng, chạy dạt ra xa, nhà nào nhà nấy thu dọn đồ đạc, đóng cửa cài then. Có kẻ tò mò còn trèo lên nóc nhà hòng thu thập thông tin cuộc dã chiến, để lát nữa có vốn liếng mà ba hoa với hàng xóm.

“Tất cả dừng tay” Một tiếng gầm lớn tràn đầy nội lực hùng hậu vang lên, chấn nhiếp toàn bộ đám người đang say máu đánh nhau. Cả đám bất động ngơ ngác nhìn về hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy một người khoảng tam tuần đang cưỡi ngựa, cầm trường thương chỉ xéo xuống đất, đỉnh đao tiến lại. Đi theo phía sau là một đội lính khoảng 50 người, tay cầm giáo dài để đọc.

“Các ngươi đang làm cái gì vậy hả? Còn ra thế thống gì nữa? Quân đâu, bắt hết lại cho bổn tướng.” Người vừa lên tiếng chính là Trần Trí Giang, Hòa đầu của một đội ngũ Thành vệ quân làm nhiệm vụ bảo vệ kinh thành và giữ gìn trật tự trị an.

Đám lính rầm rập tiến lên bao vây, chĩa giáo về phía đám gia đình. Trần Trí Giang định tiếp tục ra lệnh cho áp giải những kẻ gây rối lên quan phủ, thì từ xa chợt tiếng vó ngựa lọc cọc hòa vào đó là tiếng bước chân dồn dập. Chậm chú nhìn kỹ lại, Trần Trí Giang thoáng nhếch mép, hô lớn: “Tô đại nhân đến thật đúng lúc, có một đám lưu manh còn đồ to gan làm loạn kinh thành. Bổn quan đang lo không đủ người trấn áp, thực may có Tô đại nhân dẫn quân tương trợ.”

“Ha ha ha, nào dám nào dám, chỉ là tiện đường đi qua mà thôi.” Người dẫn binh tới sau là Tô Sĩ Được, cũng là Hòa đầu một đội ngũ Thành vệ quân, xem như ngang chức vị với Trần Trí Giang.

Hai vị Hòa đầu Trần Trí Giang và Tô Sĩ Được một mặt cười cười nói nói với nhau, một mặt chỉ huy hai đội lính hội hợp lại một chỗ chia làm hai mặt vây quanh đám gia đình. Không khí u ám căng thẳng bao phủ khắp góc phố. Thế nhưng, chịu để ý một chút sẽ thấy đám gia đình hai bên rất bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, an nhàn đứng ở hai bên giới tuyến. Về phần đám lính của hai phe thì bề ngoài là hợp tác, trợ giúp nhau vây bắt đám người gây rối trị an, nhưng mũi giáo luôn đề phòng chĩa về phía binh lính đứng đối diện mình, còn ánh mắt thì không ngừng quan sát đám gia đình tựa hồ muốn bảo vệ những kẻ làm loạn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Sóng Nổi Sóng

“Chuyện này có lẽ có chút hiểu lầm, chúng ta nên bỏ qua là hơn cả.” Trần Trí Giang sau một phen đánh giá tình hình đôi bên, lưỡng lự cất tiếng trước.

“Trần đại nhân nói gì? Bổn quan không hiểu. Sao lại bỏ qua cái gì chứ?” Tô Sĩ Được ật ưỡng trên yên ngựa, nghiêng người hỏi.

“Chẳng lẽ Tô đại nhân không biết? Đây là đám gia đình của hai nhà chúng ta đang làm loạn đấy. Ha ha, bổn quan hiểu rồi, chuyện xấu nên giấu. Thôi, vậy đi, bổn quan dẫn đám khốn kiếp này về xử lý theo gia pháp.” Trần Trí Giang xuề xòa nói.

“Là gia đình của hai nhà sao? Thực là, để bổn quan xem lại đã... Hừ, mấy tên bại hoại gia phong, các ngươi sẽ bị trừng trị thích đáng. Bọn chúng nên bị xử theo vương pháp mới đáng tội.” Tô Sĩ Được hậm hực trách móc.

“Tô đại nhân nói vậy không phải rồi. Chuyện này chắc có hiểu lầm, hai nhà chúng ta dĩ hòa vi quý là hơn cả. Tô đại nhân thấy sao?” Trần Trí Giang xoa xoa bờm ngựa, tiếp lời.

Tô Sĩ Được hừ lạnh: “Nếu Trần đại nhân đã có lời, bổn quan đành tuân theo vậy. Nhưng bổn quan không hy vọng những chuyện như thế này xảy ra lần nữa. Trần đại nhân nên về quản giáo lại người trong nhà cho nghiêm khắc mới tốt.”

“Nhất định, nhất định, ha ha ha.” Trần Trí Giang hả hê cười lớn.

Trong đám gia đình nhốn nháo bên họ Tô, có một tên gia đình mặt sưng vì bị đánh, cúi gằm với điệu bộ lấm la lấm lét, không ai trông thấy ánh mắt của hắn lóe sáng, một tay móc viên sỏi trong túi áo, lắc cổ tay.

“Ui da, thằng nào đánh tao?” Tên lính phe nhà họ Tô ôm ngực xuyt xoa đau đớn. Hắn đảo dác nhìn quanh thấy tên lính phe nhà họ Trần đứng đối diện đang chĩa mũi giáo về phía mình, cười ngật nghẻo.

“Là mày dám đánh lên tao phải không? Chó chết.” Tên lính vung giáo chọc ngay vào bụng gã đứng đối diện, gào lên.

“Ai đánh mày hả đồ điên? Đừng tưởng tao sợ mày, đánh thì đánh.” Tên lính bên họ Trần tự nhiên bị mắng chửi, lại còn bị đâm một giáo, uất khí công tâm, không để ý hậu quả, bạt giáo trả đòn.

Người này thấy người kia đánh, lại là gà nhà giúp nhau, hai bên tiếp tục xô vào nhau ẩu đả loạn cào cào. Lúc này, đã có vũ khí, máu bay tung tóe, vương vãi khắp nơi. Mất tên nào tên nấy đã đỏ hồng hết lên, điên cuồng triệt hạ đối thủ, không ai màng đến Tô Sĩ Được ngồi trên lưng ngựa gào thét mắng trong bất lực.

“Chết!” Một tiếng gầm rung trời, oanh động khắp không gian, như muốn chọc thủng màng nhĩ của đám binh lính, gia đình cả hai gia tộc. Toàn trường sững sờ nhìn cảnh tượng diễn ra ở giữa cuộc giao tranh. Những kẻ ở xung quanh phạm vi phát ra tiếng gầm nằm lăn lóc trên mặt đất rên rỉ đau đớn, chỉ thấy Hòa đầu Trần Trí Giang cầm trường thương bằng cả hai tay, nghiêng xéo người về một hướng, dựng trường thương thẳng đứng lên trời, trên mũi thương còn đang lũng lảng treo một tên lính, máu từ bụng tên lính chảy thành dòng xuống đất, nhìn kỹ lại hóa ra là người Trần tộc.

“Vi phạm quân kỷ, chết!” Trần Trí Giang quát lớn, liếc quanh tứ phía, hần liếc đến đâu những kẻ chạm phải ánh mắt hần đều cúi gằm mặt đến đó, không dám ho he nửa lời.

“Còn ai dám làm loạn, bước ra đây cho ta.” Trần Trí Giang hỏi như thét. Không có tiếng đáp, kể cả tiếng thở mạnh. Bàn tay Tô Sĩ Được run run nắm lấy dây cương, hai chân quắp vào bụng ngựa, nghiêng chặt răng, mồ hôi túa ra đầy mặt.

Chỉ tay về phía người của gia tộc họ Trần, Trần Trí Giang quát: “Tất cả các người cút về phủ, hãy cầu nguyện tộc trưởng sẽ nương tay cho các người. Cút.”

Cả đám người gia đình và quân lính rũ rượi, thất thểu nâng đỡ, lôi kéo nhau lũ lượt rút đi. Trần Trí Giang quay sang Tô Sĩ Được cười nói: “Tò đại nhân, thất lễ rồi, tên lính gây loạn đã bị hành quyết. Có lẽ Tô đại nhân rất vừa ý đúng không? Bồn quan cáo từ.”

Tô Sĩ Được trả lời với giọng hơi run: “Được... được, Trần đại nhân cứ đi thông thả.” Tô Sĩ Được ghi cương ngựa, đi nước kiệu dẫn đầu đám người gia tộc họ Tô về phủ, hàm răng hần nghiêng lên nhau: “Trần Trí Giang, người giỏi lắm, dám ra oai trước mặt ta, mỗi nhục này ta quyết hoàn lại cho người.”

* * * * *

Xoảng!

Lý Hạo bóp nát ly trà trong tay, vút mảnh vụn bay lên kệ sách. Trong điện Trường Xuân, nghe Ngô Công Tài tường thuật lại kết quả mọi chuyện xảy ra trên phố, hần cực kỳ không cam lòng, lớn giọng mắng chửi: “Khốn kiếp, cái lũ nhà họ Trần, toàn một bọn máu lạnh. Cả việc giết người nhà, bọn chúng cũng dám làm. Quá khốn kiếp.”

Ngô Công Tài phụ họa: “Đúng vậy, thần cũng nghĩ thế. Bọn chúng đã mất hết nhân tính rồi. Ai đòi ngay cả binh lính của gia tộc mà nói giết là giết, chẳng để ý đến cảm thụ của người nhà gì hết.”

Lý Văn Quý nhũu mày nghĩ ngợi, đoạn lên tiếng thắc mắc: “Bẩm hoàng thượng, theo như thần quan sát, kết quả như thế đã rất thành công rồi. Tại sao hoàng thượng lại tức giận đến thế?”

“Ha ha ha, kết quả xem như tạm được, không thể gọi là rất thành công. Lý Văn Quý, khanh rất thông minh, học một biết mười, trí nhớ siêu phàm. Nhưng có đôi lúc cần phải dùng cái đầu để quan sát vấn đề theo nhiều khía cạnh khác nhau, đừng nên cổ hủ cố chấp, hãy linh hoạt mà xử lý nó. Trẫm sẽ không mãi giữ hai khanh ở vị trí thư ký như thế này, về sau cả hai sẽ là cánh tay đắc lực của trẫm. Nên nhớ khi các khanh đã trở thành người lãnh đạo, hãy dùng cái đầu lạnh của mình để mà giải quyết sự việc. Trẫm cảm thù Trần Tự Khánh, nhưng đồng thời trẫm cũng nể phục hần. Được đấu với hần, chính là niềm sáng khoái lớn nhất đối với trẫm ở kiếp này.” Lý Hạo vỗ bàn, cất tiếng cười ha hả.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56

Nguồn bị nhảy chương. Mời các bạn đọc chương tiếp theo!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 57: Sóng Trên Điện Thiên An

Lý Hạo ngồi trên ngai vàng hờ hững xem bá quan văn võ trong triều bẩm tấu, dửng dưng và tranh chấp. Hôm nay, những quan viên nhà họ Trần đã không

còn nhún nhường như trước, họ dần dần đứng ra biện luận, so kè với quan viên nhà họ Tô. Trước đây hai nhà Tô – Trần kết hợp với nhau làm một, đồng thuận, đoàn kết bao nhiêu thì bây giờ lại đối chọi gay gắt bấy nhiêu.

Bởi vì toàn bộ người của nhà họ Đỗ đã lần lượt đầu phục nhà họ Tô nên sức mạnh của nhà họ Tô đã trở nên mạnh mẽ lên rất nhiều. Trong ba cuộc tranh giành quyền lợi thì Tô Trung Từ chiến thắng hai lần. Tô Trung Từ vênh vang tự đắc, cao ngạo nhìn Trần Tự Khánh thị uy như muốn nói: “Nhóc con về nhà luyện thêm hai mươi năm nữa rồi hẵng lên triều đấu với lão phu.”

Lý Hạo đang gác hai cánh tay trên tay ngai, hần chột đưa hai bàn tay chấp lại, vô thức vuốt ve ngón tay út, cất tiếng hỏi: “Cao Quang Viễn, tình hình thoát lũ ở lộ Long Hưng được tiến hành đến đâu rồi?”

Lúc này Trung thư thị lang Cao Quang Viễn đang lặng yên ở một góc khi nghe đến tên mình, mới lật đặt đứng ra khỏi hàng ngũ, thưa: “Bẩm hoàng thượng, theo như những tin tức hồi báo mà vi thần nhận được thì công việc chuẩn bị cơ bản đã hoàn thành, chỉ là việc tiến hành cụ thể ở hương nào lại có chút khó khăn?”

“Khó khăn ở chỗ nào, khanh cứ nói ra, chẳng lẽ trăm và các đại thần ở đây không thể giải quyết được hay sao?” Lý Hạo thân nhiên nói.

“Bẩm hoàng thượng, thực ra... cũng không phải là việc khó gì...” Áp ứng nói được mấy câu, Cao Quang Viễn len lén liếc nhìn hai người đứng đầu của hai gia tộc họ Tô và họ Trần.

“Người ở hai hương... Hưng Nhân và Tiên Hưng đang... giành quyền được đào kênh ở hương của mình trước, gây cản trở tiến độ thi công của binh lính địa phương. Cho nên việc đào kênh thoát lũ mãi đến giờ vẫn dậm chân tại chỗ ạ.” Cao Quang Viễn ngập ngừng tiếp lời.

Tô Trung Từ đứng ở hàng đầu tiên, bước lên trước một bước, nói: “Bẩm hoàng thượng, thần nghĩ nên đào kênh ở hương Tiên Hưng trước, sau đó mới đào kênh ở hương Hưng Nhân.”

“Tô ái khanh, hãy nói cho trăm nghe tại sao ta lại đào kênh ở hương Tiên Hưng trước?” Lý Hạo mỉm cười nói.

“Hương Tiên Hưng là hương có tài nguyên dồi dào, đất đai màu mỡ, luôn luôn trúng vụ mùa, đóng thuế nộp thóc gạo cho triều đình đúng hạn. Là một hương tiêu biểu của Đại Việt, nay lại rơi vào cảnh lầm than, bị vỡ đê, lụt lội mất mùa, dân chúng chịu bao tai ương, khổ sở khôn kể xiết. Vì lẽ đó thần mới mạo muội đề xuất nên đào kênh ở hương Tiên Hưng trước.” Tô Trung Từ đồng dạc trả lời.

“Khanh nói rất có lý. Nếu như không ai có ý kiến gì thì cứ theo lời của Tô Thái úy mà tiến hành đi thôi.” Lý Hạo gật gù.

“Bẩm hoàng thượng, vi thần xin có lời muốn nói.” Trần Thừa thoáng nhìn qua Trần Tự Khánh, thấy hần khê gật đầu. Trần Thừa bèn đứng ra lên tiếng.

“Thái bảo Trần Thừa có chuyện gì cần bẩm tấu sao? Khanh cứ việc nói ra.” Lý Hạo nghiêng người qua một bên, cười hỏi.

“Bẩm hoàng thượng, chuyện đào kênh ở lộ Long Hưng nên xét lại. Tô thái úy nói có điều chưa thỏa đáng, ở hai hương Hưng Nhân và Tiên Hưng đều bị lũ lụt trầm trọng, nhưng hương Hưng Nhân lại chịu tai họa nặng nề hơn nhiều. Chính vì thế, vi thần nghĩ nên tiến hành ở hương Hưng Nhân trước.” Trần Thừa chấp tay hồi đáp.

Thượng thư bộ lại Nguyễn Ma La đi lên, người này có bộ dáng thư sinh, gương mặt anh tuấn phi phạm, giành nói: “Bẩm hoàng thượng, mặc dù vi thần chường quân bộ lại, tuy vậy vi thần vẫn có nghe ngóng chuyện thiên tai ở quê nhà. Vi thần đã từng gặp gỡ những người chạy nạn ở lộ Long Hưng, khi họ lên kinh thành. Vi thần thương xót cảnh khổ của họ, mà đã cho họ tá túc tại tể xá của vi thần. Nghe được những lời kể của họ mà tâm can của vi thần đau như dao cắt, quả thực hương Tiên Hưng mới là hương cần được giúp đỡ đầu tiên ạ.”

“Bẩm hoàng thượng, những lời của Nguyễn Thượng thư nói không phải là không đúng, nhưng vi thần xin bổ sung thêm một điểm nhỏ. Tuy rằng hương Tiên Hưng cũng chịu cảnh thiên tai, nhưng con lũ chỉ quét qua phần ngoài rìa của hương mà thôi, đâu có như hương Hưng Nhân, bị sự phá hoại của con lũ tàn phá suốt cả một dải từ đầu hương đến cuối hương. Kính mong hoàng thượng minh xét.” Thượng thư bộ binh Trần An Quốc có gương mặt tron nhẵn, miệng nhỏ như miệng chuột, bộ dáng thì vừa người, không cao không thấp, tuy nhiên phản bụng đang có dấu hiệu nở ra. Chỉ thấy hần khệ nệ tiến lên phía trước, chấp tay cúi đầu nói.

Chương thành hầu Trần Tự Khánh lâu nay chỉ ung dung cúi đầu, không màng chuyện tranh chấp được mất trên điện chầu, đột nhiên lên tiếng: “Bẩm hoàng thượng, vi thần xin được nói mấy lời.”

“Ồ, là Trần Thành hầu đó sao? Khanh có điều gì muốn khai tấu thì cứ nói ra, ha ha, đã lâu không thấy khanh bẩm tấu. Hôm nay khanh thực khiến cho trăm phải ngạc nhiên.” Lý Hạo lộ vẻ ngạc nhiên, nhướn người về hướng Trần Tự Khánh đang đứng tò mò hỏi.

“Bẩm hoàng thượng, vi thần xin được đính chính lại về chuyện lũ lụt xảy ra ở hương Tiên Hưng. Thực ra hương Tiên Hưng không phải chịu cảnh tang thương, đau khổ gì cả, không hiểu vì lý do gì mà các quan lại địa phương ở đó lại thổi phồng sự thật quá lên như thế. Con lũ quét qua chỉ có vài chục mẫu ruộng, thế mà khi báo lên tới triều đình, thì con số ấy lại biến hóa ngất trời, nhảy vọt tới vài ngàn mẫu ruộng. Về chuyện này, vi thần đã cho người điều tra tận tường. Vi thần xin dâng bản tấu chương cho hoàng thượng ngự lãm.” Trần Tự Khánh bước lên hai bước, đứng trên cả Tô Trung Từ, hần cung kính dâng lên bản sớ bằng cả hai tay. Hình ảnh Trần Tự Khánh khiêm cung đã biến mất, từng lời hần nói ra đều vô cùng danh thép và uy nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Họ Trần Phản Kích

Thái giám Lê Việt Tiến đi xuống lấy bản tấu chương của Trần Tự Khánh, mang lên dâng cho Lý Hạo. Cầm bản tấu chương trên tay, quét mắt hai ba lượt, Lý Hạo gấp lại, giơ tay ra phía trước mà nói: “Tại sao lại có chuyện như thế này xảy ra? Bọn quan lại địa phương dám tấu loạn như thế này cơ à? Ai có thể giải thích cho trẫm đây hả?”

“Bẩm hoàng thượng, chuyện này có thể còn nhiều uẩn khúc. Chỉ một bản tấu chương của Trần Thành hầu sao có thể chứng minh được điều gì? Phải điều tra cụ thể chuyện này rõ ràng mới minh bạch chân tướng sự việc.” Tô Trung Từ sầm mặt lên tiếng.

“Bẩm hoàng thượng, đúng như Tô đại nhân đã nói, chuyện không chỉ đơn giản có vậy. Vì thần đã cất công sai người tìm hiểu thấu đáo những chuyện xảy ra ở hương Tiên Hưng, từ đó còn điều tra thêm được nhiều chuyện đại nghịch bất đạo nữa của đám quan lại ở hương Tiên Hưng.” Trần Tự Khánh nghiêm nhiên nói.

“Hừ, Trần đại nhân chớ có ngậm máu phun người, ăn không nói có. Bọn quan nhắc nhở ngài, chuyện gì cũng cần phải có bằng có chứng, nếu không Trần đại nhân sẽ phải chịu tội khi quân phạm thượng.” Tô Trung Từ hừ lạnh.

“Đa tạ Tô đại nhân đã nhắc nhở, chuyện không có hạ quan tuyệt đối không dám nói. Bẩm hoàng thượng, trong quá trình điều tra chuyện báo gian vắn đề thiên tai, vì thần còn thấy những quan viên ở đó còn tự tăng thuế má của người dân, tham ô các công trình tu sửa cầu đường, đề điều, dẫn đến xảy ra những hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.” Trần Tự Khánh trầm giọng nói.

“Ha ha, từ đầu đến giờ, bọn quan chỉ nghe Tô đại nhân nói những lời sáo rỗng. Tô đại nhân thử chứng minh cho hoàng thượng, bọn quan và các đại thần ở đây xem nào” Tô Trung Từ mỉa mai.

Trần Tự Khánh đánh mắt về hướng những quan viên thuộc gia tộc họ Trần đang đứng. Một người tóc lốm đốm điểm bạc, râu dài từ tóc đi lên, hai tay nâng sớ trước mặt, điềm đạm nói: “Bẩm hoàng thượng, về chuyện hương Tiên Hưng báo loạn về hậu quả thiên tai ở đó, trong bản sớ này có ghi chi tiết tất cả. Từ những người dân làm chứng, đến những quan lại ở đó đều đã ký tên xác nhận tội lỗi do mình gây ra. Mời hoàng thượng ngự lãm.”

“Cái gì?! Ai thú nhận tội lỗi hả? Việc này không thể nói đùa, Trần Bảo Nam Trần thị lang, ngài chớ có làm càn.” Tô Trung Từ có chút thất thố, bật thốt.

Một người nữa trong hàng ngũ nhanh chóng tiến ra ngoài, cũng dâng lên một chiếc hộp gỗ, nói: “Bẩm hoàng thượng, đây là những công văn, giấy tờ, tấu chương chứng minh việc tham ô của cái, ngân sách triều đình. Mời hoàng thượng ngự lãm.”

Một đám quan đại thần bên nhà Trần tựa hồ đã chuẩn bị sẵn, lần lượt đi lên khai tấu, dâng sớ đưa ra những minh chứng sắc bén, hùng hồn. Bất ngờ trước động thái dồn dập ấy, Tô Trung Từ không kịp trở tay, chỉ biết trơ mắt đứng nhìn, ú ớ được mấy câu vô nghĩa.

Cuối cùng Lý Hạo vỗ mạnh lên tay ngài, tức giận mắng chửi một thôi một hồi, tuyên bố xử phạt, tống giam những quan viên bại hoại, làm ô nhục triều cương kia. Mọi chuyện giao cho Bộ hình tiến hành thẩm tra, xét xử. Lại quyết định đào kênh ở hương Hưng Nhân, bỏ qua hương Tiên Hưng.

Tô Trung Từ giận tím mặt, quyết giành lại mặt mũi ở những lần tranh giành lợi ích tiếp theo. Mặc dù phe họ Tô đông đảo hơn về số lượng quan viên trên triều, tuy vậy nhờ có sự hậu thuẫn ngầm của Lý Hạo mà phe họ Trần thường thường thắng thế đôi lần vào phút cuối. Thế cục triều đình lại một lần nữa biến ảo về thế cân bằng một cách vi diệu.

Nhóm nhỏ quan viên trung lập ở cả hai ban văn, võ hứng thú quan sát cuộc khẩu chiến giữa hai nhà Trần – Tô. Họ là những người không muốn cúi đầu thần phục trước ai, phần nhiều là những quan viên cựu triều, thâm niên lẫn lộn chốn quan trường. Họ khinh thường hai gia tộc phản phúc, họ ngăn ngáng hoàng tộc hủ bại, vì thế họ quyết định không theo bên nào mà liên minh lại với nhau. Họ đoán già đoán non về những thay đổi bất ngờ liên tục trong mấy ngày qua, kết quả rồi sẽ thế nào đây? Chiến thắng cuối cùng sẽ thuộc về ai? Gia tộc họ Trần? Gia tộc họ Tô? Hay là hoàng tộc đã hết thời, họ Lý?

* * * * *

Trong số ba mươi một bà vợ của mình, Lý Hạo đã sủng hạnh được tám người. Do phải thường xuyên an ủi Trần Thị Dung và Đàm Ngọc Trúc, nên Lý Hạo chưa thể hoàn thành lý tưởng lớn lao của mình là khiến cho tất cả vợ của mình đều hạnh phúc. Hắn chẳng cần lo lắng nhiều lắm, thời gian còn dài, đi đâu mà vội mà vàng, cứ chậm rãi từ từ thưởng thức mới thú vị. Phụ nữ chứ có phải là hoa quả gì đâu mà sợ héo tàn cơ chứ? Hắn luôn tâm niệm phải nâng niu, trân quý các nàng. Nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa là tôn chỉ của hắn khi giao lưu, tiếp xúc với các nàng qua ngôn ngữ, cũng như qua cơ thể.

Về phần một trăm nhạc kỹ, Lý Hạo không có hứng thú hưởng dụng các nàng. Một trăm là con số hơi bị nhiều, nếu mà xoay vòng mỗi nàng một ngày thì phải mấy tháng mới xong, lúc ấy các nàng có lẽ bị héo thật chứ chả chơi. Hắn dự định sau này sẽ cho những nhạc kỹ về quê, ai muốn ở lại cung đình để đàn hát thì tốt, còn ai muốn đi thì cho họ ngân lượng, đưa họ về tận nhà. Là người hiện đại, hắn biết không phải ai cũng thích thú sống hết quãng đời tại chốn cung đình lạnh lẽo, âm u.

Lý Hạo vươn vai đi vào cửa cung điện Thực phi Nguyễn Thị Thiên Kiều, mới đến ngoài cổng hắn đã nghe tiếng ồn ào, lao xao từ bên trong phát ra. Cảm thấy kỳ quái, hắn tăng tốc nhanh hơn, hai cung nữ trông thấy vua đến, hốt hoảng toan chạy vào. Lý Hạo lớn tiếng ngăn lại: “Hai khanh đứng lại đó, chuyện gì đang xảy ra ở bên trong vậy hả?”

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Bẩm hoàng thượng, ở trong... dạ bẩm... ở trong không có chuyện gì ạ...” Hai cung nữ quý gói hành lễ, lúm lét nhìn nhau, ập a ập ứng trả lời.

“Thế à? Để trẫm vào xem thử.” Lý Hạo lạnh nhạt nói, phẩy tay ra sau, tiến vào.

“Hoàng thượng, để chúng nô tì vào báo với Thục phi một tiếng được không ạ?” Một cung nữ khẽ hỏi với điệu bộ muốn ngăn cản Lý Hạo ở ngoài.

“Các khanh cứ ở đây, để trẫm tự vào báo với thục phi. Ha ha, bất ngờ mới có ý nghĩa.” Lý Hạo cười ha hả, giơ tay lên ngăn không cho cung nữ đó tiếp tục nói, hần dấn bước vượt qua cổng, đi vào phòng của Thục phi Nguyễn Thị Thiên Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thục Phi Nguyễn Thị Thiên Kiều

Vừa bước đến gần phòng, Lý Hạo đã nghe loáng thoáng tiếng mắng nhiếc từ bên trong truyền ra. Đến bên cạnh cửa, hần khựng lại vì nghe thấy từ trong phòng truyền ra những âm thanh chửi bới hần vô cùng thậm tệ.

“Tên khốn kiếp Lý Huệ Tông.”

Xoảng.

“Lý Huệ Tông đồn mạt.”

Phịch.

“Tên Lý Huệ Tông lăng nhăng.” đọc truyện mới nhất tại tunghoanh.com

Rầm.

Lý Hạo ghé mắt sát cửa, dòm vào thì thấy một thiếu nữ nhỏ nhắn, đáng yêu đang chửi bới mình. Gương mặt nàng còn rất trẻ, có lẽ nàng đang ở tầm tuổi trăng tròn. Nàng có đôi môi dày mọng đỏ, khi nàng mở miệng hai vành môi khép lại thành hình chữ O cực kỳ hấp dẫn. Đôi tay trắng nõn của nàng không ngừng múa lên, theo mỗi điệu múa của nàng là một đồ vật bay vào không trung, về một đường cong cong tuyệt đẹp sau đó đập vào vách tường, phát ra những thanh âm loảng xoảng.

“Cô bé ơi, có chuyện gì mà tức giận thế? Cứ tâm sự với bản công tử là được rồi. Đập ly đập chén làm gì hả, chúng có tội tình nào đâu, toàn đồ tốt cả đấy, phí lắm. Trời ạ, cái bình đựng trà này phải cả mấy trăm lượng vàng chứ có ít ỏi gì. Ái a...” Lý Hạo hồn nhiên đi vào phòng, đến chỗ vách tường, cúi người nhặt mấy mảnh vỡ gần đó.

Tiểu mỹ nhân xinh đẹp rất thô bạo, dùng chân đạp cực nhanh vào người Lý Hạo. Cô bé đang ầm ức trong lòng tìm người phát tiết cơn giận, đang không lại có một gã tào lao ở đâu vào phòng, rồi nói nhăng nói nhớt. Nàng vốn tính nóng như lửa, vừa hung hăng đạp vừa mắng: “Cho người chết nè, cho người chết nè. Người là ai? Thậm thà thậm thọt ở ngoài cửa, rồi lại nhảy vào phòng của ta nói vớ vẩn cái gì hả? Không đánh chết người, ta sẽ không gọi mình là Thiên Kiều.”

Ồ, tiểu mỹ nữ đáng yêu này dĩ nhiên là một con sư tử Hà Đông, trách không được vừa rồi lại có cảm giác quen thuộc đến thế, kiếp trước hần có mười hai người vợ, mỗi người một tính cách khác nhau, làm sao mà không có một bà vợ nóng tính cơ chứ! Lý Hạo chắc lưỡi, thực không ngờ Thục phi Nguyễn Thị Thiên Kiều bạo lực như vậy, xem ra người với tên không phải lúc nào cũng giống nhau.

“Ái a... cô bé làm cái gì thế? Sao lại đập bản công tử? Bản công tử nhân hậu, tốt bụng, có lòng thương người, giúp cô bé nhặt mảnh vỡ như thế? Sao cô bé lại nhẫn tâm đánh người. Không có thiên lý mà. Cứu, cứu, cứu với.” Lý Hạo nhảy tránh sang một bên, buông lời cợt nhả.

Vớ được quyển sách đặt trên mặt bàn, Thiên Kiều ném luôn vào người Lý Hạo, mắng tiếp: “Người dám đùa bỡn cả bản cung? Gan to bằng trời rồi. Có tin bản cung tru di cử tộc nhà người không hả?”

“Ha ha ha, không biết là gan ai to hơn đâu nhá. Gan của bản công tử tuy chỉ bé bằng gan chuột thôi, nhưng không dễ vỡ đâu. Để xem những lời chửi đồng của nàng khi này mà truyền đến tai cha của nàng thì sẽ có chuyện vui gì xảy ra đây?” Lý Hạo lắc mình né quyển sách bay tới, cười nói.

“Hừ, người dám, mà cho người nói luôn đấy. Để xem cha của bản cung dám làm gì bản cung.” Hai tay Thiên Kiều chống nạnh, vênh mặt, lớn tiếng đáp.

Sai lầm rồi, nàng có sợ cha mình đâu mà đem ra dọa nạt, quả là thất sách. Cha Nguyễn Thị Thiên Kiều là võ tướng Nguyễn Hồng Phong, nắm giữ chức Nguyên súy. Ông sinh được mỗi một đứa con gái, nên chiều chuộng nàng hết mực, từ nhỏ đến lớn muốn gì được đó, nên mới tạo ra tính cách không sợ

trời không sợ đất của nàng như hiện nay.

Lý Hạo tới cung Nguyễn Thị Thiên Kiều một phần nguyên nhân trong đó là vì Nguyễn Hồng Phong. Chỉ dựa vào một mình lực lượng của Đỗ Kính Tu để lật ngược tình thế thì quá khiên cưỡng. Nếu như dẹp được hết phản loạn, lúc ấy công đầu sẽ thuộc về gia tộc Đỗ Kính Tu, dùng cái gì để đền đáp xứng đáng công lao to lớn nhường ấy đây? Hay sẽ lại xuất hiện thêm một quyền thần mới, một quyền thần mang họ Đỗ. Tuy rằng Đỗ Kính Tu trung thành nhất mực, nhưng lão đã già yếu, ngày đại hạn đã không còn xa nữa, có ai chắc được rằng con cháu của lão sẽ không có kẻ lòng mang dã tâm, rắp tâm đen tối.

Hắn không hề muốn nhìn thấy viễn cảnh đó, và không muốn sử dụng thủ đoạn bỉ ổi diệt sạch những công thần. Làm một vị vua hợp tiêu chuẩn phải biết cách tạo thế cân bằng giữa các thế lực, chứ không phải cứ thấy ai nguy hiểm là ra tay giết hại, diệt trừ. Nên hắn ra sức tìm kiếm và xây dựng thêm các lực lượng khác. Thời gian không chờ đợi ai, bây giờ mà bắt tay vào việc đào tạo, huấn luyện đội ngũ hoàn toàn thuần phục bản thân, sẽ phải rất lâu đội ngũ ấy mới đạt đến trình độ như mong muốn. Hắn không thể chờ, chính vì vậy hắn phải tự tìm lực lượng có sẵn.

Những quan viên trung lập là điểm ngắm của hắn, trước kia hắn đã thuyết phục thành công Quý phi Đặng Phương Thảo. Thông qua nàng, hắn liên lạc với cha của nàng là quan giám nghị đại phu Đặng Tất Dung. Từ đó hắn đã biết thêm những người vẫn có lòng vì dân vì nước, nhưng chán ngán hoàng tộc, căm ghét hai gia tộc kia, nên họ chưa vạch rõ giới tuyến với bên nào cả.

Nguyên súy Nguyễn Hồng Phong là người có tài thao lược, đức cao vọng trọng, uy tín rất lớn trong quân đội, vì xung đột với Đàm Dĩ Mông mà bị hắn chèn ép tới không còn đường phát triển lên cao nữa. Các quân đội tay chân thân tín của Nguyễn Hồng Phong, lần lượt bị Đàm Dĩ Mông chuyển sang các bộ phận khác, không còn đứng với sở trường của mình, thay thế vào mấy tên phế vật của gia tộc họ Đàm. Giờ đây Nguyễn Hồng Phong chỉ là một tướng lĩnh không quân, vậy cánh đã bị Đàm Dĩ Mông chặt cho sạch sẽ. Ông biết thân phận mình không thể đối chọi với Đàm Dĩ Mông, nên khôn ngoan lùi bước, cam chịu cúi đầu.

Thời cơ tới, Nguyễn Hồng Phong gả con gái rượu vào hoàng cung, những mong tìm cơ hội phát cò. Quan giám nghị đại phu Đặng Tất Dung nhìn thấy điểm ấy, mới chỉ rõ cho Lý Hạo biết. Lý Hạo sáng khoái đáp ứng, hắn cũng những mong tìm cơ hội phát cò. Cờ đã nằm trong tay, có lẽ chỉ còn thiếu gió Đông.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Đùa Giỡn Với Sư Tử Hà Đông

Đúng lúc ấy Thiên Kiều nhìn thấy trang phục mà Lý Hạo đang mặc, nàng ngẩng ra một lúc, tựa hồ không nghĩ tới Lý Hạo lại chính là... Bất quá nàng lập tức liền khôi phục bình thường, Nguyễn Thục phi chính lại bộ dáng đoan trang cười cười nói: "Trông công tử rất lạ, tướng mạo đường đường chính chính, nghi biểu bất phàm, xin hỏi cao danh quý tính của công tử."

Ngờ ngẩn trước nụ cười rạng rỡ như ánh nắng ban mai của Thiên Kiều, Lý Hạo lộ ra vẻ mặt công tử dâm dê. Cứ như vậy mà muốn hắn bỏ qua sao? Đã nhận ra hắn là ai rồi mà còn làm bộ làm tịch. Xem ra nàng Kiều này thật đúng là đủ bạo lực đủ tinh minh. Lý Hạo cười hà hà, xấu hổ nói: "Nào có, nào có, cái gì mà đường đường chính chính, cái gì mà nghi biểu bất phàm cơ chứ? Nàng quá khen rồi, còn danh tính ư, chỉ một cái tên thôi mà, gọi sao chả được."

Gương mặt Thiên Kiều thoáng qua tia giễu cợt, ánh mắt liếc liếc xuống mũi bàn chân, lăm lăm, kế tiếp cười bảo: "Thần thần bí bí, tướng hay lắm sao... Đừng rồi, không biết công tử đột nhiên đến chỗ bồn cung có chuyện gì không?"

Lý Hạo tới nơi này đương nhiên có chuyện, hắn là vì tương lai tươi sáng, ngoài ra còn là vì những giây phút được thăng hoa, sung sướng nữa. Tuy nhiên bây giờ thấy biểu hiện của Thiên Kiều hắn đã rõ ràng, chỉ sợ nguyện vọng đi tới chốn bồng lai tiên cảnh có chút khó khăn.

Khó khăn thì mặc khó khăn, quả trên cành cao khó hái mới thêm phần kích thích. Khẽ gật gù, Lý Hạo chậm chậm tiến lại gần nàng, cười thật tươi: "Đúng là có vài chuyện cần nói cho nàng, không biết nàng có muốn nghe hay không? Ở đây trông trải quá, chúng ta tìm chỗ nào kín đáo, riêng tư một chút đi, rồi hai ta sẽ cùng nhau tâm sự." Hắn sải chân bước dài đã tới bên cạnh nàng, hít một hơi thật sâu mùi hương cơ thể trinh nữ từ người nàng tỏa ra, Lý Hạo khoan khoái vươn tay định nắm lấy tay nàng.

"Dâm tặc, ngươi dám cả gan lớn mật như thế à, dám đùa giỡn bồn cung, thực đáng chết." Nguyễn Thục phi rút vội tay về phía sau, vung lên tát thẳng vào mặt Lý Hạo.

"Ê ê, đừng đánh vào mặt, bồn công tử mới phẫu thuật chỉnh hình được khuôn mặt đẹp trai ăn tiền này đó. Đánh hỏng rồi sau này làm sao mà đi đóng phim Hàn Quốc nữa... Ấy ấy, xin nàng đó, đánh chỗ khác đi. Cứ nhè mặt mà đánh hoài vậy hả?" Lý Hạo uốn người cong lưng, đầu ngửa ra sau, lộn một vòng, sau đó nghiêng qua nghiêng lại né tránh những cái tát liên miên của Thiên Kiều. Xoay người, lùi lại mấy bước, hắn tiêu sái nói.

Thiên Kiều gắt giọng: "Dâm tặc, ngươi vào phòng bồn cung, còn buông lời sàm sỡ, định làm ô uế bồn cung. Đứng lại đó, cấm chạy, bồn cung phải đánh như xương người mới hả giận."

Ngắm nhìn cử chỉ đánh đá pha lẫn hung hăng của Thiên Kiều, trong tâm trí Lý Hạo không kim được mà liên tưởng đến hình ảnh Nguyễn Thục phi khoác

lên bộ trang phục nữ vương, cầm roi da vung qua vung lại, ngửa đầu cười ha ha. Lắc đầu thật mạnh để đẩy những ý nghĩ quái đản kia ra khỏi trí tưởng tượng phong phú của hân, Lý Hạo lướt người qua một bên, tránh thêm một tát của nàng, cười nham nhở: “Ha ha, sao nàng đánh trượt mãi thế, cứ như đang bắt bướm ấy, bốn công tử chả phải bướm cho nàng bắt đâu nhé... Úi giời, lại trượt nữa rồi!”

“Người có giỏi đừng chạy, hảo hán đại trượng phu mà cứ tránh tránh né né, còn ra thể thống gì hả? Người đứng yên đó cho bốn cung, người mau đứng lại. Người mà không đứng là ta khóc luôn đó... Hức hức... Hu hu...” Đánh mãi một lúc lâu mà ngay cả chéo áo của Lý Hạo, Thiên Kiều cũng không chạm vào được. Thiên Kiều ầm ức mắng lớn, gò má ửng hồng, đôi mắt long lanh như muốn khóc.

“Ha ha, đánh không được, lại giờ trò nước mắt cá sấu à, quá quen với tiểu xảo này rồi cô bé ời, tìm kẻ khác hay hơn đi... Ấy ấy, đừng khóc mà, thôi mà, bốn công tử đứng yên một chỗ là được chứ gì. Bốn công tử đứng yên rồi đây, đừng khóc, đừng khóc nữa.” Lý Hạo nhảy nhót thêm vài cái, thấy Thiên Kiều đỏ bừng hết mặt, tiếp theo nước mắt chảy ròng ròng, òa khóc nức nở. Hân đánh buông xuôi chịu thua, đứng yên một chỗ, giờ hai tay lên trời đầu hàng vô điều kiện. Mặc dù hân biết rõ đã rơi vào ổ phục kích của giặc, nhưng biết làm sao được, hân không thể nhón nhó nhìn cảnh phụ nữ, à không, phải là thiếu nữ tình quái khóc.

Thấy Lý Hạo đứng bên cạnh bàn trà nước, Thiên Kiều dần ngừng khóc, đưa tay lên quạt hai bên má đang thấm đẫm nước mắt, nhoèn miệng cười, tung chân đá móc lên hạ bộ của Lý Hạo. Trợn mắt lú lười trước đòn hiểm của quả ớt cay này, Lý Hạo chật vật nhún người phóng ngược ra phía sau, kêu la í ới: “Chơi đòn gì độc vậy? Muốn mưu sát chồng à? Trăm tru di cửu tộc nhà nàng bây giờ. Hồng cái chỗ đấy là khổ nàng chứ khổ ai mà nàng chơi độc thế hả?”

“Hi hi, cuối cùng hoàng thượng đã chịu thua rồi sao? Còn bày đặt công tử này nọ nữa không, hoàng thượng đầu sao lại thần thiếp?” Thiên Kiều che miệng cười khúc khích.

“Thua hồi nào? Trẫm chỉ nhận là trẫm thôi, có làm gì đâu mà thua. Ha ha, nhưng mà thua ái thiếp mỹ lệ, xinh đẹp tuyệt trần của trẫm chính là vinh quang, là hạnh phúc của trẫm. Trẫm nguyện thua thêm ngàn lần cũng không cảm thấy đau khổ chút nào.” Lý Hạo cười nịnh, lét lét lại gần Thiên Kiều, xòe tay nắm lấy tay nàng.

Nguyễn Thục phi đỏ ửng mặt, toan rút tay lại, thì bàn tay Lý Hạo như con rắn trườn theo nắm chặt tay nàng không rời, nàng ầm ừ: “Ừ, miệng lưỡi trơn tru, chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt. Thần thiếp chả tin.”

Lý Hạo được đằng chân lân đằng đầu, vuron nốt tay kia quàng ra sau, ôm eo nàng, ghì hông nàng vào sát người hân, cạ má hân vào má nàng, phà hơi thổi vào lỗ tai nàng mà rằng: “Ồi nàng tuyệt quá, nàng tập võ mà sao cơ thể nàng lại mềm mại, êm ái đến thế. Trẫm thực hận sao không đi tìm nàng sớm hơn.”

Đang quá dỗi xấu hổ trước cử chỉ âu yếm của Lý Hạo, khi nghe đến những lời cuối của hân, Thiên Kiều trợn trừng mắt, nghiêng răng kèn kẹt, một tay đang nắm tay Lý Hạo thì siết chặt, bàn tay kia nắm lại thành quyền, hung hăng thổi thẳng vào bụng Lý Hạo.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Thuần Phục Sư Tử Hà Đông

Thiên Kiều tiến cung đã hơn hai tháng nay, là một thiếu nữ ngây thơ, trong sáng, nàng nào biết tương lai đón chờ mình là như thế nào. Tuy nàng có chút hung hăng, nhưng ở độ tuổi trắng tròn, nàng lại chưa trải nhiều sự đời, còn bị cha nàng rót vào tai viễn cảnh màu hồng khi được làm vợ vua, nàng thích lắm, tin ngay tất cả. Hảo hức trước mộng đẹp làm phi tần của hoàng đế bao nhiêu, thì sự thực đối với nàng lại tàn khốc bấy nhiêu.

Ngày lại ngày, cứ trôi qua lặng lẽ, buồn tẻ, cả cái bóng của Hoàng đế nàng cũng chưa từng thấy, chưa từng được gặp. Không được đi đâu, không được làm gì, cái gì cũng theo khuôn phép, cái gì cũng theo luật lệ, chỉ có thể đối mặt với bốn bức tường u ám, nàng tưởng chừng mình phát điên. Vậy là cách trút giận duy nhất của nàng là chửi bới và đập phá, ngày nào khi lên con là nàng lại lôi vua ra mà mắng, đem đồ đạc trong phòng ra mà đập. Hai nô tỳ theo nàng từ tấm bé khuyên nhủ mãi không được đành buông xuôi, chỉ biết ra ngoài đứng gác đuổi hết những ai lảng vảng đến gần, cầu trời khấn Phật chuyện này không thể bại lộ ra, nếu không hình phạt đối với các nàng chính là tội khi quân phạm thượng, tru di chín họ. Và chuyện ấy cứ thế tiếp diễn cho đến tối nay...

Hự!

Lý Hạo ôm bụng, lùi lại phía sau ba bước, thở dốc một hơi, thoáng nhíu mày, đoạn chuyển sang vẻ mặt dâm dăng, cột nhà: “Thực phi à, nàng muốn khởi động cơ tay trước ư? Từ từ trẫm sẽ tập luyện cho nàng. Đầu cần phải ham muốn như thế chứ.”

Túm lấy cái bình trà đặt trên bàn, Thiên Kiều ném về phía Lý Hạo, mắng lớn: “Lý Huệ Tông, người, người, người độc ác lắm. Người bỏ ta ở đây cô đơn hàng tháng trời, người có phải là con người không?” Ném xong, nàng bay người tung chân, nhắm giữa ngực Lý Hạo mà đá.

Bình trà đầy nước nóng, bay thẳng tới Lý Hạo, kèm theo những giọt nước nóng trong bình văng ra tung tóe. Lý Hạo lộn mào sang trái, kêu la oai oái: “Không phải chứ? Còn chơi trò tạt nước sôi nữa. May mà thời này chưa có axit, nếu không nàng cũng đem tạt luôn trẫm không chừng. Quá bi ai, quá nhẫn tâm mà, trẫm đau lòng quá.”

Dứt lời, hắn đã thấy bàn chân Thiên Kiều ngay trước mặt, tiếp tục lạng người qua trái lần nữa, khi né người hắn còn không quên vuốt tay dọc từ bàn chân Thiên Kiều lên tới bắp chân, rồi vỗ đét lên mông nàng một cái. Cảm nhận đường cong tuyệt hảo qua bàn tay, tuy vải quần đã che đầy phần nào cơ thể, nhưng Lý Hạo vẫn khoai khoái gào lên trong lòng quá đã.

“Huê Tông, người, người... ta phải giết người...” Bị Lý Hạo vỗ lên bộ phận nhạy cảm trên cơ thể, Thiên Kiều đỏ rần hết mặt, nhưng nàng có cảm giác nói không nên lời, từ chỗ ấy đột nhiên truyền lên những đợt kích thích khó hiểu, nó gây cho nàng cảm xúc nhột nhạt, ham muốn dị thường. Nàng cố dằn cảm xúc kì lạ kia, vùng phấn quyền đánh tới.

Nhanh như thoát, Lý Hạo xoay một vòng, đối mặt với Thiên Kiều, hắn chụp lấy nắm đấm của nàng, vừa cào cào ngón tay lên mu bàn tay nàng, vừa nhếch mép nói: “Thục phi, nàng thật đẹp! Nhất là bàn tay nàng này, mềm mại, nõn nà, trắng bóng, trăm năm mãi mà không muốn buông ra, nàng cho trăm năm suốt đời nhé.”

Lý Hạo trờ tới hai bước, hắn thêm thường hít lấy hít để hương thơm ngào ngạt tỏa ra từ người đẹp. Một mái tóc đen huyền óng ả, buông xõa ra được bó lại ở phần giữa bằng sợi dây bằng xanh lá cây mon móm. Hắn ghé sát mặt lại ngắm nhìn gương mặt phớt hồng như ráng chiều, chiếc cổ trắng tinh như ngọc như ngà. Những màu sắc đầy phối kết hợp với nhau tạo cho Lý Hạo sức cuốn hút vô cùng, đem đến cho hắn một cách nhìn hoàn toàn mới lạ về Thiên Kiều.

Cảm thấy cơ thể nóng ran của Thiên Kiều, hắn cũng bị ảnh hưởng theo, bên dưới như khởi nghĩa, phát cờ muốn xé toạc mà chui ra. Lý Hạo có trực giác rằng sức hấp dẫn như tòa hỏa diệm sơn của Nguyễn Thục phi đang thiêu đốt tâm can đang hùng hực khí thế của hắn. Hắn hít hà, khe khẽ gọi: “Thiên Kiều...”

Hít mạnh một hơi dài dưỡng khí, Lý Hạo vươn mình tới chớp ngang eo người ngọc. Thiên Kiều cảm thấy bên dưới nàng bị vật gì đó cứng rắn tì lên người nàng, liếc mắt nhìn xuống, gương mặt nàng đã đỏ lại càng đỏ hơn, pha thêm vài phần quyến rũ, động lòng người. Nàng gắng gượng né tránh cổ vùng người thoát khỏi Lý Hạo, dùng hết sức hô lớn: “Dâm tặc, buông ta ra...”

Bằng một động tác cực kỳ nhanh nhẹn, Lý Hạo uốn tay như rắn đón mồi vỗ chặt lấy bả vai của Thiên Kiều, ghì sát cơ thể nõn nà của nàng úp xuống mặt bàn. Dán mắt vào vùng đất phì nhiêu màu mỡ đang cong cong vươn lên uốn éo, theo từng động tác gãy dựa của Thiên Kiều, Lý Hạo quệt dòng nước bọt đang chảy ra bên khóe miệng, rồi hùng hổ vỗ lên vị trí đó.

Bốp!

“Dám đánh trâm à? Để xem nàng còn dám đánh trâm không?”

Bốp!

“Cả chồng mình mà cũng dám đánh, phải dạy dỗ nhiều hơn phải đạo. Vợ hư phải được răn đe.”

Bốp!

“Đây gọi là dạy con từ thuở còn thơ, dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về.”

Vỗ chạn chát lên đồn bộ Thiên Kiều vài cái, hắn lại xoa lên đó mấy cái. Làm công việc dạy bảo tuyệt vời này, ai mà không muốn làm cơ chứ, nhất là Lý Hạo. Hắn hào hứng làm việc không ngại tay, không mệt mỏi, không oán thán, sướng khoái nghĩ thâm trong bụng: “Con bà nó, đã tay quá. Không ngờ người nhỏ mà mông to thế, kiểu này chắc phải đến đây thường xuyên mới được.”

Chỉ tội cho Nguyễn Thục phi đang cong người oằn mình hứng chịu cơn thịnh nộ của Hoàng đế đang trút xuống, từ đầu đến chân đỏ rần như con tôm luộc. Ấy thế mà, hình như biểu hiện của nàng không giống đau đớn lắm thì phải. Có ai biết tại sao không?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Mùa Xuân Đầu Tiên Của Thiên Kiều

Thiên Kiều bị Lý Hạo đánh vào vùng nhạy cảm trên cơ thể, nàng gục hẳn mặt xuống bàn không dám ngẩng đầu lên nữa. Nàng càng xấu hổ hơn nữa khi nhận ra dường như ở nơi ấy, vùng thượng nguồn bắt đầu từ từ khơi dòng suối chảy. Nàng không hiểu tại sao mình lại như vậy? Nàng chưa từng bị đánh bao giờ, cha nàng rất cưng chiều nàng, từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ nàng luôn được nâng niu vỗ về, có ai dám làm trái ý nàng cơ chứ? Vậy mà giờ đây nàng đang bị đánh, lại bị đánh lên vị trí mẫn cảm nhất. Nàng không thấy đau, chỉ thấy xúc cảm tê dại mỗi khi bàn tay ma quỷ kia vỗ lên, cổ họng nàng như vô thức bật ra những tiếng rên khe khẽ.

Từ trên cao, Lý Hạo nhận ra vành tai nàng đỏ ửng như trái gấc chín mọng, cộng thêm những thanh âm run rẩy ư ư diên đảo thần hồn phát ra lúc có lúc không, mặc dù rất nhỏ nhưng sao có thể thoát khỏi thính lực của Lý Hạo. Hắn lật ngửa Thiên Kiều lại, nhìn chăm chú vào khuôn mặt kiều diễm của

nàng, nàng nhắm tịt mắt, không dám mở ra nhìn hắn, thể hiện sự cam chịu, pha lẫn đón chờ. truyện được lấy từ website tung hoành

Hắn không chần chừ nữa, cúi xuống hôn lên lên đôi mi thanh tú, lại hôn xuống dưới như muốn nuốt chửng luôn cánh mũi dọc dừa. Hắn cưỡng đại mút lấy hai vành môi đỏ mọng như đoá hoa đào vừa chớm nở. Con tim hắn đập thình thịch tựa hồ nhảy khỏi lồng ngực, hơi thở hắn trở nên nhanh hơn, đưa lưỡi lùa vào tách cặp môi của nàng ra hút lấy hương thơm người đẹp một cách tham lam man dại.

Bất thành linh, Lý Hạo chụp lấy vật áo trước ngực Thiên Kiều, roạt một tiếng, hắn xé thật mạnh, làm lộ ra gò bồng đảo trắng phau, điểm bên trên là hạt nho màu đỏ hồng hào đang lung lay rung động theo từng nhịp thở của nàng. Như một gã nòi con diên, Lý Hạo ghì chặt thân hình Thiên Kiều, một tay chụp lên ngọn đồi đang vươn cao ngạo nghễ, tận tình nhào nặn.

Thiên Kiều ư một tiếng trong cổ họng rồi im bật ngay sau đó bởi Lý Hạo dán chặt lấy miệng nàng. Môi kề môi, miệng áp miệng, cả hai đắm chìm trong hạnh phúc vô bờ bến. Nàng run người vài lượt, nàng then thùng khê khép hai chân, nơi u cốc trước đây đã biến thành vùng suối mát rồi. Có lẽ vì nàng vượt qua trở ngại tâm lý ban đầu, nàng đón nhận hòa cùng nhịp thở với Lý Hạo, nàng thò cánh tay mềm mại như chiếc đuôi hồ ly vòng qua cổ Lý Hạo, nhẹ nhàng kéo đầu Lý Hạo xuống ngọn đồi đang ưỡn cao. Cặp lông mi nàng chớp chớp, ẩn hiện ánh mắt liếc liếc nhìn Lý Hạo một cách khiêu khích, kích thích đến tột cùng.

Dưới đôi môi tà ác của Lý Hạo, Thiên Kiều dần dần không chống đỡ được nữa, cả người nàng vô lực bị chiếc lưỡi điêu luyện của Đoạn Vân đánh bại.

Một tay Lý Hạo bợ lên phần eo Thiên Kiều, không ngừng vuốt ve, xoa nắn, hắn rên qua cổ họng: “Thực phi, ta muốn nàng” Bàn tay còn lại của Lý Hạo, lần mò vuốt ve mái tóc nàng, trượt dần xuống qua vành tai, qua chiếc cổ, rồi trực tiếp leo lên đỉnh núi của Thiên Kiều. Vốn dĩ nàng đã là một thiếu nữ xinh đẹp, qua sự kích thích liên miên bất tuyệt của Lý Hạo, thời khắc này mị lực của nàng càng thêm hấp dẫn, làm cho Lý Hạo dâng trào cảm xúc điên cuồng khó tả. Đầu của hắn áp vào phần đồi bên kia của Thiên Kiều không ngừng cọ xát, miệng không ngừng hôn hít. Bàn tay đang xoa nắn phần eo kia, hắn di chuyển xuống, với chiến ý mãnh liệt tấn công vào kiêu đồn phi nhiều, màu mỡ, với chủ ý áp sát nhằm chơi trò chiến trận đánh giáp mặt, đánh phủ đầu.

Dù sao đi nữa Thiên Kiều vẫn còn là gái tơ, là trinh nữ, nàng đâu có bạo gan như Lý Hạo. Khi một tay của Lý Hạo mạnh mẽ kéo quần, nàng vội chụp lại, năn nỉ đứt quãng: “Đừng! Đây... ở ngoài phòng... hoảng thượng... vào giường đi...” Thiên Kiều lo sợ nếu hai nô tỳ của nàng mà đột nhiên chạy vào, thấy tiểu thư vô tư, hồn nhiên của họ ngày nào, dám làm chuyện kinh thiên động địa như vậy ở giữa phòng, không đóng cửa, và còn ngay trên bàn nữa, thì nàng chỉ có nước độn thổ xuống đất. Nghĩ tới đây, nàng xấu hổ quá, nhấc đầu lên, cắn một phát vào vai Lý Hạo.

“Ái da, nàng thuộc họ cậu à? Cẩn thế nhứt chí anh hùng đây... Á á... lại tóe máu rồi... Hừ, lên giường thì lên giường... Hà, tiếc quá, định thử tư thế mới với thiếu nữ cô đại xem thế nào, gác lại lần sau vậy...” Lý Hạo hậm hắc hậm hực, xốc Thiên Kiều lên vai vác như vác bao gạo đi như bay vào trong phòng, thế nhưng hắn vẫn không hề dừng những động tác trắng trợn lại, mà cứ vừa đi vừa bóp vài cái lên hai vùng son cước của nàng.

Hí hửng đặt nàng lên giường thật nhẹ nhàng, thật triu mến, đoạn hắn nhào lên người nàng như con dã thú. Rồi từ từ, rồi khe khẽ thoát y phục hộ Thiên Kiều. Khi hoạt động đôi tay, hắn vẫn không quên hoạt động đôi môi, hớp lấy cặp môi mọng nước đang bặm lấy nhau.

Lúc này Thiên Kiều đã chủ động hơn rất nhiều, nàng không như lần trước nữa. Chiếc lưỡi vừa mềm vừa thơm của nàng nghịch ngợm, chọc ghẹo Lý Hạo, chốc chốc quần lấy lưỡi hắn, chốc chốc lại né tránh, trốn chạy, khiến cho Lý Hạo phải giục cho con rắn nhỏ chạy theo nhào nhào mà vẫn không cách nào rượt kịp.

Dưới sự nghịch ngợm của Nguyễn Thực phi tình quái, Lý Hạo bị lừa dục lẫn át lý trí, người anh em của hắn đã trở nên căng cứng tựa núi lửa chực chờ phun trào nham thạch. Cảm giác âm ức gây ra sự ham muốn cuồng dại, điên loạn hơn nữa. Phần thân dưới Lý Hạo đã áp sát vào chỉ còn cách một lớp quần mà thôi. Dưới sự chà xát cận kề như thế, người anh em của Lý Hạo càng khó có thể kìm nén được nữa rồi.

Cuối cùng Lý Hạo đã không thể chi trì dưới loại áp bách, đè chặt này, ngọn lửa tình ái hoàn toàn kiểm soát ý chí trong tâm trí hắn. Hắn xé toạc quần áo của hắn ra, giựt phăng tất cả xiêm y của Thiên Kiều. Bức tường chặn lại sự tiến công của quân đoàn Lý Hạo bị sụp đổ, người anh em của hắn dựng thẳng uy vũ cạ lên phần đồi mượt mà của Thiên Kiều, như muốn an ủi quãng thời gian thiếu thốn khổ sở trước kia.

Ngược hẳn với ý muốn của hắn, muốn làm giảm bớt xúc cảm phun trào, chốn ôn nhu tươi mới mà người anh em đang tiếp xúc kia, lại như đổ dầu vào lửa kích động quân đoàn bạo động khởi nghĩa đứng lên. Mặc dù hắn là kẻ lão luyện chốn phòng the, tuy thế dòng nham thạch sôi sùng sục kia thực sự đã muốn phun trào. Cố gắng hết sức lực không chế đoàn ai binh đang muốn lao ra khỏi vùng đất cấm, trường thương ấy dừng mảnh dăm chọc truy tìm cửa hang mỹ lệ, vùng đất thiên thần có thể đưa con người ta lên chốn bồng lai tiên cảnh. Và rồi mon men theo dòng suối đang chảy ngược, binh đoàn kia đã tìm được miền đất hứa. Trường thương trong ngành, vũ dũng nhưng vung về tới đáng thương kia rồi cuộc cũng tìm ra điểm yếu trí mạng, không chút do dự, không chút chần chờ, cây thương hoa lên một vòng, nhất quyết đâm tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Con Heo Con Của Trầm

Kiểm trắng dăm vào, kiểm đỏ rút ra. Nước Đại Việt lại có thêm một thiếu nữ trở thành đàn bà. Hai giọt nước mắt lăn ra theo khóe mắt, Thiên Kiều bặm chặt môi, nàng bấu nắm đầu ngón tay xuống đôi vai trần của Lý Hạo, ẩn mạnh xuống. Lý Hạo rên lên: “ Ái thiếp à, nàng đau còn muốn trầm đau theo

sao?”

“Cho hoàng... thượng biết tay... ai bảo làm thần... thiếp đau tới... vậy... đừng... nhẹ thôi...” Thiên Kiều thở dốc, nàng ương ngạnh nói từng tiếng đứt quãng.

Quân đoàn hùng mạnh do Lý Hạo chỉ huy đã đột kích bất ngờ dẫn đến thành quả thắng lợi ngoài mong đợi, công thành vững chắc như bức tường đồng của Thiên Kiều đã bị công phá hoàn toàn. Từng đợt tiến công mãnh liệt của quân đoàn ấy, đã làm cho động đảo thiếu nữ đau đớn khôn cùng, khiến cả tòa thành rung lên từng hồi, con hào nước ẩm ướt ở xung quanh tòa thành giờ đây càng trở nên lầy lội hơn bao giờ hết.

Cánh đồng lúa khô cằn bao năm qua được tưới tắm cơn mưa phùn mùa hạ, bỗng chốc hóa thành cánh đồng bát ngát, xanh mướt bạt ngàn. Rồi từ đâu, một cơn lũ tuôn ra ào ạt, quân đoàn hiếu chiến bị nước lũ dội cho không đường né tránh, bối rối chật vật không lời tả xiết.

Thiên Kiều không đẹp bằng Trần Thị Dung, không quý phái bằng Đàm Ngọc Trúc, nhưng nàng có một vũ khí chết người, động đảo của Thiên Kiều rất tuyệt vời, có thể nói nơi ấy chính là vũ khí sát thương cực mạnh đối với mọi đàn ông trên cõi đời. Trường thương của Lý Hạo đã từng trải qua trăm trận, nhưng phải công nhận rằng trận này là khó chơi nhất. Quá chặt, quá khít, quá ẩm ướt, lại còn suối phun nữa, binh đoàn bách chiến hùng sư đã muốn đầu hàng tập thể rồi. Không, không thể thua một cách vô vị như thế được, tự tôn đàn ông mách bảo hấn rằng hấn phải chiến đấu tới cùng, hấn phải thắng.

Con sóng lớn ầm ầm đổ lên đầu đám binh lính nổi loạn do dũng tướng Lý Hạo chỉ huy. Rất khôn khéo, rất tài tình, Lý Hạo đã cho thủy kinh nghiệm là trên hết. Hấn chia quân ra ba đường, một binh đoàn tập kích ở phía trên vào thung lũng màu đỏ có con rắn nhỏ đang nhấp nhô trườn lên trườn xuống, ở giữa cho hai binh đoàn bao phủ chiếm lĩnh toàn bộ hai vùng cao nguyên trung du, và binh đoàn tinh nhuệ nhất phải gánh chịu khổ ải nhất thì dùng hết sức công đổ thành trì ương ngạnh do nữ vương Thiên Kiều đích thân tọa trấn.

Bị tập kích trên ba mặt trận khác nhau, với kinh nghiệm chiến đấu non kém, nữ vương Thiên Kiều đã rơi vào bị động, nàng bối rối chống đỡ sự trùng kích mãnh liệt nhất từ trước đến nay. Dòng thác lũ dần dần yếu bớt, công thành nửa khép nửa mở dần dần nói rộng ra. Không bỏ lỡ thời cơ, những binh lính lão luyện dưới sự chỉ huy của viên tướng sành sỏi thâm mưu viên lự, đã toàn lực xung kích.

Dưới sự công kích điên cuồng không ngừng nghỉ, không ngơi tay ấy, nữ vương Thiên Kiều chấp nhận chào thua, giờ cờ trắng đầu hàng, co giật một lúc, đoạn buông lỏng tay chân, nằm xụi lơ đứ đừ. Phá toang công thành, quân đoàn hùng mạnh tràn ra mọi góc ngách, con phố, ngõ nhỏ, của tòa thành trì xinh đẹp, động lòng người, tổ chức hoan ca tung bừng, đón mừng chiến thắng. Và Lý Hạo đã chính thức cảm ngọn cờ vinh quang, chính thức tuyên bố sở hữu toàn bộ vương quốc kỳ diệu, đầy tính truyền kỳ này.

Sự đòi hỏi thứ trở trêu, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Lý Hạo cho rằng đây là lần đầu tiên Thiên Kiều hiểu thế nào là mùa xuân, nàng sẽ yếu đuối, khép nép mà ôm hân thù cho đến sáng. Nhưng hấn có ngờ đâu hấn đã quá coi thường nàng, chỉ một lúc nghỉ ngơi hồi sức, nàng đã khiến hấn trải qua từ bất ngờ này tới bất ngờ khác.

Thiên Kiều trở mình, bò dậy, leo lên người Lý Hạo, cười nanh ác: “Hà hà, bây giờ thần thiếp sẽ chủ động, thần thiếp sẽ làm cho hoàng thượng biết thế nào là lễ độ.” Nói xong, nàng bắt đầu tiến hành công cuộc trả thù, phản công giành lại độc lập cho vương quốc của nàng đang chịu cảnh tang tóc, khổ đau dưới sự cai trị vô đạo của tên hôn quân đang thờ hồng học bên dưới...

Ngoài bầu trời đêm mịt mờ âm u, từng hàng cây lao xao, rủ rủ với nhau những lời tâm sự ngọt ngào, chan chứa tình yêu thương. Trong cung nguyên phi vang lên những tiếng tình tự của đôi trai gái đang đắm chìm trong hạnh phúc.

“Con heo con dễ thương của trẫm, nằm nghiêng qua nào, để trẫm xoa lưng cho nào.”

“Hoàng thượng xấu quá, chỗ đấy có phải lưng đâu, nhầm rồi, bên trên cơ, ừ ừ.”

“Hề hề, xin lỗi, xin lỗi, tại cái tay nó không nghe lời ấy mà, trẫm bảo trên mà nó cứ đòi dưới có chết không cơ chứ. Trẫm đánh cho nó chừa này.”

“Ái, đau, sao lại đánh vào chỗ ấy của thần thiếp, ngượng chết được.”

“Lại nhầm, lại nhầm, trẫm sẽ không thế nữa. Được rồi, ngoan nào, trẫm xoa lưng cho nàng ngủ nhé, ngủ ngoan nào con heo con đáng yêu của trẫm.”

“Ồ... con heo con là con gì thế hoàng thượng?”

“À à, con heo là con lợn ấy mà.”

“Sao hoàng thượng lại gọi con heo là con lợn vậy?”

“Thì... là... là... trẫm thích gọi thế. Một quá, sau này trẫm sẽ ra chiếu chỉ bắt toàn dân gọi con lợn là con heo hết. Ai không gọi heo, trẫm xăm chữ heo trên trán cho nhớ, hô hô.”

“A, hoàng thượng, đừng làm thế, làm thế ác lắm, người dân có tội tình gì đâu.”

“Được, được, trẫm không ác với dân, chỉ ác với ái phi yêu dấu của trẫm thôi.”

“Á á... Đừng, hoàng thượng, thần thiếp mệt lắm rồi, buông thần thiếp ra đi. Coi như thần thiếp cầu xin hoàng thượng đó.”

“Cầu xin vô hiệu, ý trẫm đã quyết. Lúc này nàng hung hăng lắm mà, còn hạ gục cả trẫm nữa. Trẫm phải báo thù, nào lại đây nào, con heo con của trẫm,

he he.”

Lấp ló ngoài cửa cung Thục phi, hai cung nữ thân cận của Thiên Kiều đang đồng tai lên nghe ngóng động tĩnh từ trong phòng truyền ra. Chốc chốc hai nàng lại cười khúc khích, đưa tay thọt lét, chọc ghẹo nhau. Tiếng cười trong trẻo, tươi vui của hai nàng hòa quyện vào màn đêm tĩnh mịch, bay lên chín tầng trời.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Không...

Âm

“Cái gì thế? Thăng nào đánh bom nhà ông?” Lý Hạo nhảy dựng dậy, hết toáng lên, sau đó hấn mở bừng mắt.

“Đây là đâu? Không thể nào!” Lý Hạo phóng xuống sàn, chân hấn mát lạnh, hấn sững sờ trông lại căn phòng mà hấn đã ngủ bao năm qua.

“Đây... đây là thời hiện đại. Minh... chẳng lẽ mình đã trở về thời hiện đại...” Hấn bước tới gần tường sờ sờ lên vách tường, hấn cảm nhận được sự thô ráp rõ mồn một ở lòng bàn tay, rất sống động, rất chân thực.

Lý Hạo chạy ra đến bên cạnh cửa sổ có viên xanh lam nhạt, kéo roạt tấm màn cửa sang phải, ngó ra bên ngoài. Cảnh tượng bên ngoài quá hỗn loạn, khói lửa mịt mù khắp nơi, hấn nghe đâu đó tiếng rú rít của máy móc, tiếng ào ào của động cơ khuynh đảo trên bầu trời. Cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng, điềm báo nguy hiểm đã từng giúp hấn rất nhiều lần.

Âm

Tung người, phá toang cửa kính, Lý Hạo nhảy qua cửa sổ. Lăn thêm vài vòng nữa, Lý Hạo chạy thoát khỏi vùng nguy hiểm. Hai chân vừa đứng lên, hấn quay ngoắt đầu lại, trợn mắt nhìn cảnh hoang tàn sau lưng. Cả tòa biệt thự đã sụp đổ hoàn toàn, những bức tường vỡ vụn, thanh sắt cong queo nghiêng ngả, khói bụi cuộn lên thành một màu trắng xóa.

Chạy như điên vào tòa nhà đổ nát, Lý Hạo gào lớn: “Không...” Hấn nhảy lên bậc thềm đầy cát pha lẫn những mảnh vụn vương vãi tung tóe, mắt như rách toạc ra, xoay người nhìn tứ phía.

Trông thấy mảnh vải màu hồng đậm quen thuộc của chiếc áo ngủ mà Mai thường hay mặc, nàng là một trong những người vợ của hấn. Cuồng cuồng chạy lại chỗ tường đổ nát ấy, dòng máu tươi chảy ra thấm đẫm mảnh vải, rú lên như con dế thú bị thương: “Không... Mai... Không...”

Chống hai tay lên bức tường nặng trĩu, hấn cố sức đẩy lên, nhưng không được, bức tường quá nặng. Hấn cảm thấy bất lực hơn bao giờ hết, khụy chân xuống sàn đất, gục đầu lên cánh tay trầy xước rỉ rả máu tươi, lầm bầm: “Mai, Mai ơi... Không, chắc chắn không phải là em, là người khác... người khác... Đúng rồi, còn những người khác ở đâu?”

Hấn đứng dậy, vừa chạy quanh vừa gọi vang tên của những người vợ, những đứa con của hấn: “Mai... Tuyết... Lan... Nam ơi... Hùng ơi...” Bất chợt hấn nghe tiếng rên ư ừ yếu ớt ở cuối tòa biệt thự, chạy mãi đến mới thấy cây đàn ghita gãy đôi nằm lăn lóc, còn Hùng, cậu con trai đam mê văn nghệ bị tấm ván đè mất nửa thân dưới, với gương mặt của một cậu nhóc thiếu niên, đang hấp hối một cách yếu ớt: “Cha... cha ơi... cứu con...”

“Hùng, nằm yên đó con, cha lại ngay đây.” Lý Hạo tới bên cạnh người con trai, hấn vận hết sức bình sinh nâng tấm ván nặng trĩu lên, đẩy ngược ra phía sau. Hấn quỳ xuống bằng một chân, bàn tay hấn run run nhấc đầu đứa con trai út, đứa con trai mà hấn cưng chiều, yêu thương nhất lên gối lên chân hấn, bi thương hỏi: “Không sao, không sao rồi, cha đến rồi đây, con cố gắng lên.”

“Cha... cha... con đau... đau lắm...” Hùng thờ hắt ra từng hơi khó nhọc, gắng gượng mở cặp mắt to tròn với cặp lông mi dài như lông mi con gái, hấn nhủu mày rên rí: “Cha ơi, có lẽ... con... con sẽ chết.”

“Cầm mồm, con trai của Lý Hạo, không ai được chết... con trai của Lý Hạo... sẽ không ai phải chết.... Cha sẽ cứu sống con... kiên cường lên... con trai...” Lý Hạo gằn giọng, tiếng của hấn trở nên khàn khàn, hấn không phát hiện ra nước mắt của hấn đã nhỏ xuống áo của Hùng. Bởi vì hấn không dám nhìn xuống nửa dưới cơ thể Hùng, cả nửa thân dưới đã bị dập nát be bét, bầy nhầy.

“Cha... con... con tự hào là con trai của cha...” Hùng mỉm cười mấp máy môi, hai hàng lông mi cong dài khép lại, đầu hấn ngả sang một bên, trên đôi môi vẫn đọng lại nụ cười yếu ớt.

“Hùng... con của cha... Hùng... A a a...” Lý Hạo để mặc những giọt nước rơi, hấn vùi đầu ngực đứa con thân yêu. Những hình ảnh hấn nuôi nấng, chăm chút nó từ nhỏ đến lớn lại hiện ra chậm chậm, mạch lạc. Hấn bế nó xoay vòng khi nó mới sinh ra. Hấn vật lộn với nó khi nó bị ốm đau, khóc lên oe oe. Hấn vỗ tay tán thưởng khi nó chập chững biết đi. Hấn gật gù khen ngợi khi nó gảy những khúc nhạc với cây đàn ghita lúc nó mới lớn...

"Hùng, bé cưng, con là con của ai?"

"Con của cha Lý Hạo."

"Con ai nữa?"

"Con của mẹ Tuyết Lan."

"Cha ơi con gây đàn có hay không?"

"Hay lắm, ha ha ha, con của cha gây đàn là hay nhất quả đất."

Khuôn mặt đăm lệ của Lý Hạo dần dần biến hóa dữ tợn, hung ác, hằn găm gờ: “Bọn nào? Là bọn nào? Khoan đã, còn ở công ty, còn Long, Hoài, My ở công ty. Minh phải chạy lên công ty ngay xem tụi nó thế nào?”

Hú ú ú. Âm

Hắn giật mình nhìn về hướng tiếng nổ, đến bây giờ hắn mới để ý đến bầu trời. Trên cao, những vật thể đen sì đang bay lượn ngược xuôi, một lúc lại nghe như tiếng gió hú, một lúc lại nghe thấy tiếng nổ lớn vang rền.

“Chiến tranh? Nước nào xâm lược Việt Nam? Khốn nạn. Không, không thế nào. Không có dấu hiệu báo trước sẽ xảy ra chiến tranh. Sao có thể như...” Lý Hạo đang gào rú như thẳng điên thì một chùm ánh sáng màu đen vùn vụt tia lửa điện lao vùn vụt về phía hắn. Không kịp né tránh, một tay nâng đầu đứa con trai, một tay hắn vô thức giơ lên chắn trước mặt.

“Không...”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Lầu Xanh

“Không...”

“Hoàng thượng, hoàng thượng, tỉnh dậy, dậy mau.”

“Không, không.”

“Hoàng thượng, dậy.” Thục phi Nguyễn Thị Thiên Kiều lay mãi không tỉnh, tức tối nắm cả hai cánh tay Lý Hạo giật ngược dậy.

“Không... Ứ ứ, chuyện gì thế?” Lý Hạo bị kéo bất ngờ, đưa tay dụi mắt, nhận ra Nguyễn Thục phi đang hầm hè, trợn mắt liếc nhìn hắn. Ngó lại tay chân người ngòm của mình, hắn vẫn không thấy sứt mẻ chỗ nào, có điều mồ hôi vã ra như tắm. Nhìn không gian, đồ vật xung quanh một lúc, hắn mới chắc chắn là mình vẫn đang sống tại thời đại triều Lý.

“Ái phi đó hả, dậy sớm thế? Trời chưa sáng mà.” Hắn nhếch mép mỉm cười hỏi Thiên Kiều, điệu cười của hắn pha chút đau thương.

Vốn là cô bé vô tư vô lự, nên Thiên Kiều không nhận ra sự khác thường của Lý Hạo, nàng bĩu môi: “Hoàng thượng còn dám nói... Tại hoàng thượng cứ kêu gào không, không, inh ỏi hết cả lên. Ai mà ngủ cho được cơ chứ.”

“Hà hà, xin lỗi, xin lỗi, thôi ngủ, ngủ đi nào ái phi, lại đây trăm ôm nàng ngủ nào.” Lý Hạo kéo tay Thiên Kiều dựa hắn vào lòng hắn, nghiêng người nằm xuống.

Lát sau, Thiên Kiều đã ngủ ngon lành, còn hắn vẫn mở mắt nhìn trần nhà, đặt tay ngang trán, nhàu mày suy nghĩ: “Thì ra chỉ là ác mộng. Ác mộng này ... nhưng tại sao nó chân thật đến vậy? Tương lai... tương lai đang xảy ra chuyện gì...”

* * * * *

Lầu xanh là một địa phương nổi tiếng mà ai ai cũng biết, ai ai cũng hiểu, nhất là những vị đại gia, công tử no cơm ấm cất, đậm dật suốt ngày. Và từ trước đến nay khi nhắc đến kỹ nữ người ta lại nghĩ ngay tới chốn lầu xanh son son phấn phấn, tới những cô gái bán thân nuôi miệng, tới cảnh hoan lạc giường chiếu... Nhưng có mấy người biết được chữ lầu xanh ở thời xưa là tượng trưng cho sự cao sang, quý phái. Cái tên lầu xanh bắt nguồn từ thời kỳ Chiến Quốc.. Vào thời ấy lầu xanh là nơi các nhà quyền quý, những thiếu nữ khuê các ở. Câu "Đại lộ khi thanh lâu" nghĩa là đường lớn dựng lầu xanh.

Ở nước Tề, vua Võ Đế bắt dân phu và bộ Công xây dựng những lầu cao thật đẹp. Cửa sổ đều sơn xanh. Nhà vua ở cùng với các mỹ nữ cung tần thường thường ở nơi đây. Rồi lầu đài của các hàng công khanh, đại thần cũng sơn cửa bằng màu xanh, nên dân chúng thường gọi chỗ ở của vua chúa, quan lại ở là "lầu xanh".

Quan lại, nhà giàu quyền quý nào mà có con gái đẹp, con gái xinh thì trông mong con nhà mình được tiến cung, làm vợ vua hòng nâng cao danh vị, nên thường sơn nhà màu xanh cho con gái ở. Rồi chuyện đó lại trở thành trào lưu, khiến những bậc vương tôn, công tử thấy nhà ai có cửa sổ hoặc lầu đài sơn xanh thì cho rằng nhà đó có mỹ nữ.

Lúc ấy, phường buôn sơn phấn, hay còn gọi là nhà chứa đem gái đẹp mở nhà rước khách tìm của lạ, nhằm quyến rũ khách làng chơi hay các thiếu gia, công tử con quan nên cũng tô phết nhà thành màu xanh để đón khách. Dần dần hoàn toàn biến thành nơi chôn để khách làng chơi, những kẻ yêu thích của lạ tìm nơi giải sầu, ý nghĩa bắt đầu "lầu xanh" biến đổi.

Vì thế, đến triều đại Lương, Lưu Diễm có hai câu thơ nói về chữ lầu xanh để chỉ chỗ ở của gái bán hoa:

Xương nữ bất thăng sầu,

Kết thúc hạ thanh lầu.

Nghĩa là:

Gái hát chẳng xiết buồn,

Thu vén xuống lầu xanh.

Từ ấy trở về sau chữ lầu xanh được dùng để chỉ nơi ong bướm, nơi chứa gái bán hoa.

“Ôi là trời, chào Tô công tử, hai hôm rồi không thấy Tô công tử đến, tưởng Tô công tử quên mất cái lầu Mộng Xuân nhỏ bé này rồi chứ?” Mụ tú bà ưỡn ẹo ôm chầm lấy cánh tay Tô Trung Hậu cười nói.

“Bỏn công tử vừa đi công cán mới về, ông già của ta cứ bắt ta phải đi giao cái mớ hàng hóa chết tiệt kia, mệt rã cả người đây.” Tô Trung Hậu phát lên cái mông to bè của mụ tú bà một cái, uể oải đáp.

Tô Trung Hậu là con của Tô Trung Sang, cháu gọi Tô Trung Từ là bác. Gã đích thị là một gã tứ đồ tường, chuyên đi phá phách khắp nơi, ham mê tửu sắc, có thể xem chốn lầu xanh là nhà thứ hai của gã cũng được.

Mụ tú bà ông à ông ẹo gỡ bàn tay Tô Trung Hậu đang nắn bóp cái mông đầy đặn của mụ ra, cười cười: “Sao có thể như thế chứ? Công việc gian nan cực khổ như thế mà Tô đại nhân lại nở lòng nào đem giao cho công tử làm. Thôi thôi, không nhắc đến chuyện ấy nữa. Chẳng hay Tô công tử muốn gọi cô nào hầu rượu công tử đêm nay?”

Nhếch mép cười khoái trá, Tô Trung Hậu bảo: “Tất nhiên là cô nàng mới được tuyển về chứ ai nữa. Hời vớ vẩn, đã hai ngày bỏn công tử không luyện công phu giường chiếu rồi, hê hê. Mau đem cô em đó ra đây cho bỏn công tử nhìn mặt cái xem nào. Nghe đâu cô em tên là Thuần hay gì ấy nhỉ?”

Chập hay bàn tay vào nhau xoa xoa, mụ tú bà có vẻ chột dạ, khề chau mày nói: “Thuần có lẽ đêm nay không được rồi, hay để ngày mai công tử tới được không? Đêm nay cô ấy có chút khó chịu trong người.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Tú Bà Khổng Kim Nhã

Lầu Mộng Xuân là lầu xanh nổi tiếng bậc nhất chốn kinh thành. Nơi đây được ưa chuộng bởi những thiết kế xa hoa lộng lẫy từ cách trang trí bên ngoài, đến nội thất bên trong, đều bắt mắt, thu hút khách làng chơi. Ngoài ra lầu Mộng Xuân còn là nơi mà giới quý tộc kinh thành thường xuyên lui tới, vì những kỹ nữ tài sắc vẹn toàn ở đây được sinh ra lớp lớp, hoa này tàn lại đến đời hoa khác tiếp tục nở rộ khoe sắc, khoe hương.

Kỹ nữ, ban đầu chỉ những người phụ nữ được đào tạo và có những kỹ năng như ca hát, làm thơ, đánh đàn, ... phục vụ cho những người giàu có, hiển đạt, từ quan lại cho tới văn nhân. Những người phụ nữ này tuy địa vị không cao, nhưng công việc chính của họ giống như những nữ nghệ sĩ thời nay, xuất hiện chủ yếu để phục vụ nhu cầu giải trí cho cho một bộ phận người giàu chứ không phải là bán dâm.

Ở Trung Quốc, Nhật Bản và cả Hàn Quốc thời cổ đại, đây được coi là nghề hợp pháp. Tuy nhiên, về sau, một bộ phận những kỹ nữ hết thời, hoặc những người phụ nữ không có thu nhập, không có kỹ năng gì, chỉ phục vụ chuyện thân xác để kiếm sống.

Chính vì thế, lâu dần, người ta coi những người kỹ nữ là những người phụ nữ bán dâm. Do vậy, ở Trung Quốc, người ta phân biệt “kỹ nữ” và “xương

kỹ”. Xương kỹ chính là những người phụ nữ không chuyên hành nghề bán dâm để có thu nhập còn kỹ nữ thì không.

Tô Trung Hậu hờ hững liếc nhìn người qua kẻ lại tấp nập trong lầu Mộng Xuân, cười cười: “Lầu Mộng Xuân dạo này có vẻ đắt khách quá nhỉ? Bà chủ ăn nên làm ra rồi, càng ngày càng thoải mái, càng ngày sung sướng ra phết, đếm tiền có mỏi tay không? Để bốn công tử đếm tiền giúp cho.”

Mụ tú bà đánh nhẹ lên cánh tay Tô Trung Hậu, ông ọ: “Công tử cứ đùa, mấy hôm nay lầu Mộng Xuân ế ẩm lắm chứ nào có chuyện đắt khách chi đâu, hay là thiếu vía của công tử nên mới thế, chị cứ ngóng trông công tử từng thời từng khắc đấy. Công tử xem xem, em Thu Hương vẫn ngày nhớ đêm mong công tử, hay là công tử lên phòng trước, em nó sẽ qua ngay hầu hạ, như vậy có được không ạ?”

“Có thật là nhớ bốn công tử hay không? Mới vắng có vài ba ngày đã muốn lờm mặt bốn công tử rồi, mà còn nói là nhớ nhưng cái gì? Bốn công tử lên phòng trước, mang Thúy Uyên lên cho bốn công tử thưởng thức, nhanh lên đó.” Tô Trung Hậu dậm bước đi lên cầu thang.

“Tô công tử ơi là Tô công tử, chị nói lời thực đấy. Hôm nay Thúy Uyên bị sốt cao, không thể gặp mặt Tô công tử được. Để hôm khác được không ạ, thôi ngày mai, nhất định ngày mai chị sẽ đích thân dắt tay em nó đến hầu hạ công tử thật chu đáo.” Mụ tú bà cười tươi như hoa, nín nhẹ tay áo Tô Trung Hậu, bộ ngực vĩ đại của mụ đề mạnh lên cánh tay hắn, chà chà lên xuống.

Hất tay mụ tú bà xê ra một khoảng, Tô Trung Hậu hần học: “Ai chị em với bà? Khổng Kim Nhã, đừng tưởng bà có Đàm Chí Bảo chống lưng thì cho rằng mình giỏi lắm, ngon lành lắm. Tôi nói cho bà biết, ngay bây giờ tôi cho người đốt hết cái lầu Mộng Xuân này thì Đàm Chí Bảo cũng không dám ho với một tiếng với tôi. Không tin bà thử xem!”

Khổng Kim Nhã dờ khóc dờ cười, mụ nào có muốn làm rách lòng tay chơi coi trời bằng vung này. Với lại hẳn chính là một trong năm loại khách hàng tiềm năng của chốn ong bướm, thì tất nhiên mụ phải tìm mọi cách níu kéo hẳn còn không hết ấy chứ.

Nhắc đến năm loại khách hàng tiềm năng thì cũng có chút khô hời. Vị đứng đầu bảng trong năm vị lại chính là Hoàng đế, có lẽ trong chốn hậu cung giàu sang, ai cũng là mỹ nữ, ai cũng quần áo là lượt, phấn phấn son son nên các vị hoàng đế đa tình cả thèm chóng chán, mới chạy ra ngoài “tìm của lạ”.

Loại khách thứ hai được ưa chuộng chính là những nhân sĩ danh tiếng. Kỹ nữ thích tài tử, từ lâu đã trở thành những giai thoại được lưu truyền khắp chốn. Một loại khách làng chơi được ưa không kém chính là những quan lại hiển đạt. Những vị khách loại này trong tay có quyền, đương nhiên cũng có tiền. Vì thế, họ vừa có thể che chở lại vừa có thể chu cấp cho cuộc sống của các kỹ nữ.

Loại khách thứ tư được ưa chuộng là loại anh hùng hào kiệt. Người ta nói, thời thế tạo anh hùng, loạn thế thì xuất hiện anh hùng, điều ấy chẳng sai. Loại khách thuộc dạng ưu tiên cuối cùng chính là những người dân lương thiện. Loại khách này có lẽ chính là một dạng bến đỗ của những cô gái bán hoa, nên các cô mới ưu tiên cho họ như thế.

Khổng Kim Nhã ai oán nói: “Tô công tử, Tô đại gia, tôi nào dám đắc tội với cậu. Chỉ là ở đây có chuyện khó xử, thực ra là... tôi không dám... là...”

“Nói đi, chuyện gì? Có chuyện gì mà phải sợ, cứ nói ra đi, trời sập xuống có bốn công tử đỡ giùm người.” Tô Trung Hậu gác một tay lên thành cầu thang, một tay vung vẩy túi tiền kêu loảng xoảng.

Đôi mắt hám tiền của tú bà sáng rực như đèn pha nhìn chăm chăm vào túi tiền đang tung lên tung xuống theo nhịp thấy của Tô Trung Hậu, sau đó mụ ngược nhìn lên tầng lầu trên cao, cười khò nói: “Thực ra trong chuyện này, chị cũng có chỗ khó xử, mong đại công tử bỏ qua cho. Thật tình mà nói là... Thúy Uyên đang gây đàn cho một đại nhân vật, mà người này thì chị đắc tội không nổi...”

“Nhiều lời, bốn công tử đầu đội trời, chân đạp đất, còn có chuyện gì mà chưa dám làm, còn có ai mà khiến bốn công tử phải sợ ở cái kinh thành Thăng Long này, mau nói.” Tô Trung Hậu cười khẩy, ném túi tiền về phía mụ tú bà.

“Cái này... người mà nàng Thúy Uyên đang phục vụ chính là Trần An Khang, Trần công tử.” Khổng Kim Nhã chụp lấy túi tiền, vừa mở ra xem, vừa nhanh nhẩu tiết lộ bí mật giản đơn mà này giờ mụ cứ lấp la lấp lửng.

“Hừ, cái thằng ăn trắng mặc trơn, trói gà không chặt đó hả? Cũng dám giành gái với ông, để ông đi cho nó biết như thế nào là lễ độ mới được. Thằng đó đang ở đâu?” Tô Trung Hậu sầm mặt xuống, lên tiếng truy vấn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Trần An Đông

Khổng Kim Nhã mở túi tiền ra, hai con mắt lóa sáng khi thấy bên trong toàn những thỏi vàng nén. Mụ chắc lưỡi một cái, đoạn vuốt mồ hôi hột đang túa ra, lộ vẻ sợ sệt: “Là... là... họ đang ở tầng lầu thứ ba... ở phòng cuối cùng của đây.”

Lật ngược cánh tay về phía sau, Tô Trung Hậu ngoác lên phía trước, hô lớn: “Tốt, bốn đứa bay lên hết cùng với bốn công tử.”

“Vâng, cậu chủ.” Bốn gã hộ vệ lưng hùm vai gấu, cao to lực lưỡng đồng thanh dạ ran, theo sát Tô Trung Hậu. Nhóm người Tô Trung Hậu hùng hổ bước

lên bậc cầu thang đi lên tầng trên, Khổng Kim Nhã cầm hai ống quần lên cao, chạy với theo, níu cánh tay áo Tô Trung Hậu lại, lo lắng nói: “Tô đại công tử, Tô đại gia à, mong công tử hạ thủ lưu tình, giờ cao đánh khẽ, chừa cho cái tiểu nhân một con đường sống với ạ.”

Tô Trung Hậu giằng tay ra, hất hàm về phía gã hộ vệ đứng gần nhất, gã đó túm lấy vai Khổng Kim Nhã dúi người mụ lặn cù mèo xuống cầu thang. Mấy ả kỹ nữ xung quanh hốt hoảng kêu la í ới chạy tới đỡ mụ dậy, còn đám người Tô Trung Hậu thì cười hô hô, khệnh khạng bước lên lầu. Tú bà Khổng Kim Nhã loạng choạng đứng dậy dưới sự nâng đỡ của hai ả kỹ nữ, ánh mắt mụ lóe sáng nhìn theo Tô Trung Hậu, nở nụ cười nửa miệng.

Vừa lên tới tầng thứ ba, Tô Trung Hậu nhanh chóng đi tới phòng cuối dãy. Hắn nghe thấy tiếng đàn hòa lẫn tiếng cười vui vẻ hỗn tạp của cả nam và nữ phát ra, đá bật tung cửa phòng mà bước vào, Tô Trung Hậu cười ha hả: “Tuồng ai thì ra là An Đông, dạo này chú em có vẻ phong lưu khoái hoạt quá nhỉ, hai tay ôm hai nàng, lại còn được người đẹp đánh đàn cho nghe nữa. Khâm phục, khâm phục.”

Trần An Đông là con trai của Trần An Quốc, cũng là tay chơi khét tiếng chốn kinh thành, hắn vẫn thường túm năm tụm ba đám cậu ấm con quan ăn chơi đàn đúm hết ngày này qua ngày khác. Tuy nhiên Trần An Đông vẫn hơn tên công tử bột trời gả không chặt Tô Trung Hậu ở điểm biết tập luyện võ công rèn luyện cơ thể hàng ngày cho nên gương mặt Trần An Đông có chút sạm đen, khỏe khoắn, chứ không trắng bệch, yếu ớt như Tô Trung Hậu.

Trong phòng lúc này cũng khá đông người, Trần An Đông đang ôm hai tay hai kỹ nữ đồng thời trò chuyện vui vẻ với hai gã bạn thân của hắn, phía sau hắn là hai hộ vệ của gia tộc. Còn kỹ nữ mới nổi lên, Thúy Uyên, đang ngồi đánh đàn trên chiếc ghế ngồi được kê cao ở phía đối diện. Trần An Đông thấy tiếng động thì ngoảnh mặt nhìn lại, mới nhận ra gã mặt trắng hỏ Tô đang huênh hoang hô to gọi nhỏ, hắn cười hỏi: “À, anh Trung Hậu đây à? Thất lễ quá, cũng hơn nửa tháng rồi em chưa gặp mặt anh đây, sao mà em thấy anh vẫn không tiến bộ hơn được chút nào thế?”

“Ha ha, lâu ngày không gặp, coi bộ chú em càng lúc càng lớn lối đó. Gặp người có phận bề trên như anh mà chú thấy cũng không thèm đứng lên chào hỏi cho đàng hoàng. Xem ra thói quen dạy dỗ con cháu của Trần tộc đã bay biến đi đâu mất hết.” Tô Trung Hậu nhếch mép nói.

“Nào phải chứ, anh nói oan thằng em này quá, cả nửa tháng nay em bị bắt đi tập luyện mấy thứ công phu mèo cào. Mà cái thằng hậu đậu như em lại tập chả đâu ra đâu, nên bị té ngã sây chân, giờ em muốn đứng mà chả được, mong anh Hậu thông cảm.” Trần An Đông gác một chân lên bàn, ngoái nửa đầu lại cười đáp.

“Hừ, An Đông, anh không rảnh nói chuyện vớ vẩn với chú em nữa. Anh muốn mượn cô em Thúy Uyên kia sang phòng anh bồi tiếp anh vài ly rượu, chú thấy thế nào hả?” Tô Trung Hậu hừ lạnh.

“Ngại quá, thật ra em cũng rất thích Thúy Uyên, mà hình như cô ấy cũng có tình cảm với em rồi thì phải. Ha ha, anh thử xem hai cô nàng mà em đang ôm này có được không? Em tặng luôn cho anh đây.” Trần An Đông đổi tư thế chân, vươn hai tay lên, lúc lắc đầu cười nói.

“Đừng có giỡn mặt với anh, chú nghĩ anh là người như thế nào mà lại dám nói lời ấy hả? Anh cứ mang nó đi đây, để chú dám làm gì anh?” Tô Trung Hậu dậm bước, đi tới chỗ Thúy Uyên đang ngồi.

Nàng kỹ nữ hoảng sợ khi thấy Tô Trung Hậu mặt mũi hầm hầm vừa định chộp lấy tay nàng kéo đi thì Trần An Đông phóng vút tới, chắn trước mặt nàng, nhũn mày chất vấn: “Trung Hậu, anh không cần phải làm thế chứ. Dù sao đi nữa thì hôm nay tôi cũng là người tới trước. Anh làm gì mà như bọn cường đạo, trộm cướp thế hả? Thôi, coi như nể mặt mũi của cậu Trung Từ, anh mau đi đi, kéo làm sứt mẻ tình cảm hai nhà.”

“Khốn kiếp, thằng ngu như mày mà cũng muốn lên mặt dạy đời tao à?” Tô Trung Hậu quát lớn, sắc người lên, vươn tay định kéo Thúy Uyên đi.

Trần An Đông vặn cổ tay một cách thần tốc, nắm lấy cánh tay Tô Trung Hậu siết chặt lại, bẻ oặt ra, khiến Tô Trung Hậu phải trở mình vặn sống lưng theo. Trần An Đông khịt mũi khinh bỉ, thả cánh tay đang bẻ bị gập của Tô Trung Hậu ra, đập vào mông Tô Trung Hậu một cái. Tô Trung Hậu ngã chúi nhủi, lao đầu vào tường, cũng may mà một tên hộ vệ đã sớm bay người đón đỡ cho hắn, nếu không thì đầu hắn phải lãnh thêm một quả trứng ngỗng ngay giữa trán.

Tức tối vì bị đánh ngã trước mặt mọi người, Tô Trung Hậu gầm lên: “Bốn thằng mày còn đứng đấy mà nhìn à? Nhảy vào đập gãy chân thằng khốn đó cho tao.”

“Vâng, cậu chủ.” Bốn tên hộ vệ to cao của Tô Trung Hậu đồng thanh ứng tiếng. Bốn tên chia ra hai hướng khác nhau, hai tên đón đánh hai hộ vệ của Trần An Đông, hai tên còn lại nháy mắt xông lên hồng triệt hạ Trần An Đông để báo thù cho cậu chủ.

Hai tên đánh Trần An Đông chia ra hai ngã, rồi cùng nhau đâm về phía hắn theo thế gọng kìm nhằm khóa chặt đường tránh ra hai bên của Trần An Đông. Thế đánh này rất kín kẽ, bởi vì ngay sau lưng Trần An Đông có Thúy Uyên đang lập cập run rẩy đứng chắn mất đường lui, còn né sang phải hay sang trái đều không được, bởi vì đã bị hai tên hộ vệ họ Tô chặn mất.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Ấu Đả

Cả hai gã hộ vệ cho Tô Trung Hậu đều là những cao thủ nhị lưu trong giang hồ được cha của hắn mời đến để bảo vệ cho cậu con quý tử của mình. Tô

Trung Sang biết thắng con tứ đồ tường này không có cái gì hay, chỉ có đi gây chuyện là giỏi, lão luôn lo lắng nó sẽ chọc phải đối thủ nguy hiểm nào đó mà hại đến thân, nên lão mới phải những cao thủ đi theo bảo vệ cho Tô Trung Hậu.

Hai gã bây giờ đồng loạt lao vút tới như hai mũi tên, hai bàn tay sắt thép tấn công Trần An Đông trong cái thế cực kỳ hung hiểm. Khí thế của bọn họ như dốc biển, sóng trào chực trùn lên hết thầy chương ngại vật mà bọn họ đi qua.

Hai tên bạn đang ngồi uống rượu với Trần An Đông nhanh nhẹn chạy ra một góc phòng đứng, giương mắt ếch lên quan sát, xem ra hai tên này đã quá quen với những màn ẩu đả của thằng bạn. Còn đám kỹ nữ hét toáng lên, lũ lượt kéo nhau chạy hết ra khỏi phòng thì đúng mặt toán người mù tú bà đang đứng ở gần đó, về mặt của ai cũng bồn chồn lo lắng, nhấp nha nhấp nhồm ngó vào.

Trần An Đông cất mình lướt tới gã một gã, chống trả bằng một đòn mạnh bạo nhất. Cú đâm thoi son của hắn vừa đẩy lui gã đó, bất chợt hắn nghe thấy sức mạnh đè nén trên cơ thể của mình nặng nề hẳn lên, làm cho năm đám của hắn đang đâm tới phải thu tay lại. Hắn nghiêng xéo người tung cú đá phạt ngang lưng gã còn lại.

Khinh địch ngay khi mới bắt đầu chính là sai lầm tai hại nhất, có lẽ hai gã hộ vệ kia sẽ không thất bại sớm như thế, nhưng không có thuốc chữa hối hận. Hai mắt của gã hộ vệ hoa lên, đom đóm nhảy múa trước mặt, trong mũi dâng lên mùi tanh tanh mặn mặn, phần eo của gã đau đớn như bị dằn sàng, gã lao đảo ngã khụy xuống, không còn sức lực tái chiến.

Gã hộ vệ bị cú đâm của Trần An Đông đẩy lui nắm chặt bàn tay đang run rẩy kêu rắc rắc, gã nghiêng rặng bay người đá song phi vào giữa mặt Trần An Đông. Lúc này, Trần An Đông vừa đánh bại một người nên chưa kịp thủ thế, bị đòn tấn công bất ngờ, đành cúi thấp đầu tránh.

Thấy Trần An Đông thoát khỏi cú song phi của mình, gã hộ vệ xoay vòng trên không trung đạp thẳng hai chân vào giữa lưng Trần An Đông. Không kịp né, Trần An Đông bị đánh bắn vào lên chiếc đàn đang kê ở phía cuối phòng, hắn gầm lớn một tiếng, lồm cồm bò dậy chửi ầm ỉ: “Hai thằng chó chết đánh lên tao, được, tao chơi với tụi mày.”

Gã hộ vệ không nói lời nào lao tới Trần An Đông, cả hai cùng quán lấy nhau tung ra những đòn đánh quyết liệt. Bởi vì Trần An Đông có tập luyện võ công từ nhỏ, mà hắn lại chỉ ham mê chơi bời, không siêng rèn luyện, nên hắn không thể chiến thắng gã hộ vệ kia được, mà so ra càng đánh thì hắn lại càng xuống sức hơn. Có lẽ thời gian đối chiến kéo dài thêm nữa thì kẻ thua cuộc chính là Trần An Đông.

Bên kia thì tình hình ngược lại, hai tên hộ vệ Trần tộc áp đảo hoàn toàn hai gã hộ vệ của Tô Trung Hậu. Bốn gã chia ra đấu một chọi một, những thế đánh của hai gã hộ vệ Trần tộc là các võ công gia truyền trong pho võ công Hải Triều quyền pháp, đó cũng là biến thể của pho Hải Triều kiếm pháp. Mỗi cú đâm, cú tung chân như sóng vỗ bờ, liên miên bất tuyệt khiến cho hai gã hộ vệ của Tô Trung Hậu chật vật thoái lui.

“Ngã” Một gã hộ vệ Trần tộc hét lên, đâm một cú đầy biến ảo, năm đám như rồng thiêng ra biển, uốn lượn quanh co, thọc vào sườn trái đối thủ. Gã kia bị đánh bay người lăn lông lốc mấy vòng, gượng người mấy lần vẫn không đứng dậy nổi.

Gã hộ vệ Trần tộc còn lại thấy đồng bạn đã chiến thắng, cũng xông tới xuất tuyệt kỹ, chỉ thấy hắn bước dài một bước, bộ pháp tiến về phía trước rất kỳ ảo. Gã kia bối rối trước bộ pháp ấy, không thể nhận ra đường tiến công của địch thủ, bèn hoảng hốt lùi lại. Tuy nhiên hắn đã không còn kịp nữa, hắn thấy trước mắt tối sầm, một bóng người hiện lên ngay trước mặt và một cú đâm móc hàm thoi thẳng lên trên. Gã bay người lên không như con điều đứt dây uốn thành hình vòng cung rồi ngã sầm xuống nền sàn gỗ.

Thấy cậu chủ đang bị yếu thế trước những đòn tấn công hiểm độc của tên hộ vệ cuối cùng còn sót lại, hai gã hộ vệ Trần tộc gật đầu với nhau, đoạn lao vào nhập cuộc chiến. Trận chiến này thì không nói cũng biết kết quả, người ta nói hai đánh một không chột cũng què, trong khi ở đây lại có tới ba đánh một, tất nhiên là gã hộ vệ của Tô Trung Hậu bị đánh cho bất thành nhân dạng chứ còn gì nữa.

Gã bị hai tên hộ vệ Trần tộc cứ nhè hai tay, hai chân mà toàn lực đánh khiến cho tứ chi của hắn trở nên bại hoại, vô lực, đau đớn khôn cùng và Trần An Đông kết thúc cuộc chiến bằng một cú đá giữa ngực đối thủ, làm cho hắn bị bắn vọt ra ngoài cửa. Gã hộ vệ đáng thương chỉ còn biết xuôi tay phó mặc cho thân hình quay lông lốc giữa không trung, gã cảm thấy máu huyết cơ hồ ngừng lại, bên tai gió rít ào ào, và mùi thơm của nền gỗ pha lẫn mùi phấn son xộc vào mũi hắn khi mặt hắn tiếp xúc với mặt sàn.

“Hà hà, Trung Hậu ơi là Trung Hậu, anh đã yếu đuối éo là rồi mà ngay cả mấy thằng hộ vệ cũng éo là như thế nghĩa là sao hả? Lần sau ra đường nhớ mang thêm mấy tên nào giỏi võ về hơn mấy tên này một chút nhá, đánh chẳng đả tay gì cả. Ấy ấy, làm gì mà mặt mũi xanh như tàu lá chuối thế kia? Em đã làm gì anh đâu hả ông anh đáng kính của em” Trần An Đông đập đập lên quần áo trên người hắn, cười mỉa mai, đến gần chỗ Tô Trung Hậu đang đứng.

“Mày, mày, mày muốn làm gì hả? Mày đừng có quá đáng, nếu không tao về nhà kéo thêm người tới đây xử lý mày. Mày có ngon đứng đây đợi tao... tao... tao về nhà kêu thêm người tới.” Sắc mặt Tô Trung Hậu xanh mét, cổ tở về hung tợn, mà cách nói năng cả lăm của hắn đã bán đứng hắn.

“Ha ha ha, việc gì phải sợ sệt thế chứ. Em có làm gì anh đâu. Thôi nào, ngồi xuống uống với em vài ly rượu đi chứ hả? Coi như là thằng em này bồi tội ông anh, vì lúc nãy lỡ quá tay đẩy ông anh một cái, có được không hả?” Trần An Đông cười cười, vỗ vỗ lên vai Tô Trung Hậu mấy cái, toan kéo tay Tô Trung Hậu lại chỗ bàn rượu.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Con Mưa Bất Chợt

Tô Trung Hậu hất tay Trần An Đông đang nắm lấy cánh tay của hắn ra, xám mặt nói: “Hừ, đừng có làm bộ làm tịch trước mặt tao. Coi như hôm nay mày giỏi, mày nhớ lấy chuyện này đó thằng ranh.”

Cười vang ha ha, Trần An Đông vỗ hai bàn tay vào nhau kêu bôm bốp, lớn tiếng giễu cợt: “Hay đó, trí nhớ của thằng em này luôn tốt mà. Trước giờ mấy cái chuyện vui cỡ này, em không quên nổi đâu, ông anh chớ có lo, ha ha.”

“Được, sẽ có ngày tao bắt mày trả đủ cả vốn lẫn lời cho sĩ nhục của ngày hôm nay mà tao phải chịu.” Tô Trung Hậu chỉ tay vào mặt Trần An Đông dọa dẫm.

“Này, anh Hậu đừng có chỉ chỉ trỏ trỏ vào mặt người khác như thế, bất lịch sự lắm. Lớn vậy rồi mà còn cần dạy dỗ những chuyện này sao? Về nhà đóng cửa học hành lại phép tắc giao tiếp đi.” Trần An Đông gạt phắt cánh tay Tô Trung Hậu chỉ về phía mình, buông lời trêu chọc.

Biết tình thế của mình lúc này rất bất lợi, Tô Trung Hậu không dám phát tác, đành tức giận quay ngang mắng chửi thủ hạ: “Tụi bay còn nằm vát va vát vương ở đây nữa à? Đứng nhanh lên rồi rút hết về phủ, làm tao mất hết mặt mũi rồi, tao sẽ bảo cha tao tổng cổ hết lũ bất tài vô dụng tụi bay khỏi phủ, khôn kiếp.”

“Còn lũ chúng mày nữa, nhìn, nhìn, nhìn cái gì hả? Rút hết cho khuất mắt tao.” Tô Trung Hậu hậm hực đi ra ngoài cửa thì thấy cả một đám đông đang xúm lại xem chuyện vui, hắn tức điên người quát lớn, khi đi ngang vài tên xui xẻo, hắn còn không quên cho vài cái bạt tai, khuyến mãi thêm mấy cái đá vào những kẻ mà hắn cho là ngứa mắt. Hai gã hộ vệ còn đi lại được, vát và diu hai gã hộ vệ kia, thất thểu theo đuôi tên thiếu gia đi mất.

“À, chị Nhã đấy hả? Thực ngại... làm cho căn phòng lộn xộn hết rồi. Chỗ này bao nhiêu tiền cứ tính hết cho em đi, không phải lo chuyện tiền nong với em đâu. Còn bây giờ đổi cho em phòng khác mới được. Hà hà, đang nghe em Thúy Uyên đánh đàn hay mà thằng cha đó xông vào làm mất hết nhã hứng. Đi thôi, phòng nào đây bà chị?” Trần An Đông khoát tay hào sảng nói với Không Kim Nhã vừa mới đi vào phòng.

Nghe Trần An Đông nói như thế, mặt mày Không Kim Nhã rạng rỡ hẳn lên, tươi cười tiếp lời: “Đâu cần phải làm vậy, cậu An Đông là khách quý của lầu Mộng Xuân mà, sao mà chị có thể tính toán với cậu những chuyện nhỏ bé, còn con như thế này cơ chứ! Mời cậu An Đông qua đây, xin mời cậu.”

Khom lưng đi trước dẫn đường cho Trần An Đông cùng hai người bạn của hắn sang căn phòng khác trên lầu ba, Không Kim Nhã phân phó Thúy Uyên và hai kỹ nữ lúc này tiếp tục hầu hạ bọn họ. Cả ba gã công tử lại tiếp tục vui vẻ bù khú với nhau, quên bẵng ngay chuyện vừa xảy ra, có lẽ đối với bọn họ chuyện đó chỉ như một hồi nháo kịch.

* * * * *

Lộp bộp. Lộp bộp.

“Chết tiệt, ngay lúc chúng ta ra về thì trời lại mưa. Hôm nay đúng là đen đủi, bước ra khỏi cửa bước chân trái hay gì mà xui xẻo thế không biết? Hay là do cậu lấy cái xui xẻo cho tớ vậy hả Đăng?” Trần An Đông sửa lại cây ô trên tay cho dễ cầm rồi đưa lên che mưa, rảo bước đi giữa hai thằng bạn, còn sáu gã hộ vệ của ba vị công tử lầm lũi đi theo phía sau. Bốn gã hộ vệ kia là hộ vệ của hai người bạn Trần An Đông, bọn họ không có mặt lúc ầu ả bỏ vì

“Hừm, từ sáng đến chiều nay, tớ toàn gặp vận đen đấy nhé, nguyên buổi trưa chơi lắc bầu cua toàn trúng không đấy. Đừng có đổ oan cho tớ, cũng có khi là tại thằng Bình không chừng? Phải hôm nay là ngày xui của cậu không hả Bình?” Kẻ tên Đăng với tay qua thân người Trần An Đông vỗ bịch một cái lên lưng kẻ đang cúi đầu đi phía bên kia.

“Đau, đã bảo là đừng có vỗ vào lưng nữa mà, tớ đang bị mỏi lưng. Cả buổi chiều bị ông già bắt xem sổ sách rồi lại bắt tính toán toán, mệt chết đi được.” Bình ngoác tay ra sau lưng vừa vỗ vỗ vừa xuyt xoa.

“Được cho tính toán sổ sách là được làm ông chủ tương lai rồi mà còn bày đặt than vãn nữa à? Ờ Đăng, tớ cược với cậu là cái cửa hiệu muối của nhà thằng Bình mà vào tay thằng Bình sẽ không tồn tại quá hai năm, thế nào hả, chơi không?” An Đông tủm tỉm cười lên tiếng.

“Này này, đừng có mà xem thường bạn bè quá thể như vậy chứ. Tớ tự tin tớ sẽ phát dương quang đại, biến cái cửa hiệu muối Thanh Bình của nhà tớ nổi tiếng khắp đất nước.” Bình ngửa mặt lên trời dương dương tự đắc nói.

Những giọt mưa vẫn rơi rơi tí tách trên con đường lớn, cả ba gã thiếu gia để mặc cho nước mưa tạt vào mặt theo từng cơn gió thổi tới, vui vẻ trò chuyện râm ran với nhau. Con đường này vốn dĩ là con đường lớn nên thường ngày ồn ào náo nhiệt nhưng vì cơn mưa bất chợt đã khiến dân chúng tản hết đi mà lánh mưa. Giờ đây chỉ còn nghe tiếng mưa rơi hòa lẫn tiếng cười đùa giòn giã, tiếng chửi bới bằng quơ của vài người đi đường.

Đám người Trần An Đông đi tới một quãng đường vắng, ở đó gần với chỗ rẽ về nhà của ba người. Đúng lúc ấy, trong bóng đêm đen ở một con hẻm nhỏ, ẩn hiện ba người bịt mặt mặc áo xám nép người vào tường như đang đón chờ con mồi gì đó.

Một tên mặc áo xám, trên vai có buộc sợi vải màu nâu đất chậm chậm tuốt kiếm khỏi vỏ, trầm giọng nói: “Chuẩn bị... xông ra.”

Keng. Keng. Keng.

Một loạt tiếng kiếm ngân khi rút khỏi vỏ phát ra. Ba bóng người như ba con quạ xám từ trên trời giáng xuống tung người về phía trước, chập chòn như u linh, giữa không trung ánh kiếm lóe lên chói lóa cả màn đêm đen kịt, ập tới như cơn thác lũ. Liên tục hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng âm thanh

thảm thiết ấy lại bị cơn mưa bất chợt ập đến không thể vọng ra xa được.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Âm Sát

Trong chớp mắt ba tên bị mặt mặc áo xám phóng ra từ con hẻm nhỏ, ngay lập tức chém bị thương hai gã hộ vệ đang đi phía sau cùng. Một tên hộ vệ Trần tộc phản ứng nhanh nhất hô lớn: “Cẩn thận, coi chừng phía sau, bảo vệ cậu chủ.”

Tiếp theo hắn rút kiếm múa lên bảo vệ quanh người Trần An Đông. Có một kẻ bị mặt từ hai bên trái phải nhảy xổ tới, xông thẳng đến chỗ Trần An Đông đang đứng, tiếng áo gió phấp phật mà tốc độ di chuyển lại biến ảo khôn lường, chứng tỏ hắn là bậc cao thủ thượng thừa, thân hoài tuyệt kỹ. Hai kẻ bị mặt còn lại chia ra hai ngả đâm kiếm tấn công vào hai tên thiếu gia kia, thế đánh ồ ạt như chẻ tre, bạt núi, hai cao thủ cỡ ấy thì đám hộ vệ của hai tên thiếu gia không có khả năng ứng phó, trong khi đó lại có hai gã hộ vệ đã bị thương ở lưng. Nhất thời tiếng kiếm va vào nhau loảng xoảng vang lên liên miên không dứt, những kẻ đi đường hay là những kẻ trú mưa nhìn thấy cảnh này hoảng sợ la hét, cầm đầu cầm cổ mà chạy bạt mạng.

Cuộc chiến bây giờ chia ra ba mặt trận, hai kẻ bị mặt chiến đấu với hai gã hộ vệ của hai tên công tử, còn một tên bị mặt có quần khăn xám trên vai thì so kiếm với một gã hộ vệ của Trần An Đông. Khi cuộc chiến đang diễn ra này lữa thì một gã hộ vệ chợt phát giác ra mình đã sơ hở khi chỉ chú tâm vào đối phương mà mình đang chiến đấu. Không bao quát mặt trận xung quanh chính là sai lầm chết người và hắn đã trả giá cho sai lầm đó vì một tên bị mặt đã đảo người như chim cắt giương vuốt chụp lấy mục tiêu.

Kẻ bị mặt dồn toàn lực vào chiêu thức, bóng kiếm bủa vây bốn hướng, tỏa ra làn khí lạnh kết hợp với cơn mưa khiến cho gã hộ vệ cảm thấy lạnh thấu xương, vây kín thân trên đối thủ. Những gã hộ vệ tùy thân cho những công tử con nhà danh giá này luôn có bản lĩnh cao cường nên mới được giao sứ mạng bảo vệ họ. Nhưng bị đánh lén bất ngờ, nên bọn họ đã rơi vào thế hạ phong, lại gặp những sát thủ xuất chiêu tàn độc ngay ở những chiêu kiếm đầu tiên thì khó bề mà chống đỡ nổi.

Thanh kiếm sắt được rèn vào thời Lý tuy không sắc bén như những thanh kiếm được cải tiến sau này, nhưng được cái nặng nề và cứng rắn hơn rất nhiều. Người sử dụng kiếm sắt thời cổ phải là những người rèn luyện thường xuyên và có sức khỏe hơn người mới có thể dễ dàng chiến đấu. Do đó chiêu kiếm của gã bị mặt mãnh liệt như ngọn núi cao đang đổ ập xuống.

Gã hộ vệ hốt hoảng căn răng vung kiếm lên cao chống đỡ, hắn mong chờ đồng bọn sẽ kịp thời cứu hắn, tuy nhiên một tiếng rú đỉnh tai nhức óc lại vang lên, hắn bị đá bay ra khỏi chiến trường. Cánh tay cầm kiếm của hắn bị chặt đứt lìa, vung bụng bị mổ tung lòi hết cả ruột gan ra ngoài.

Hai gã hộ vệ đang chiến đấu với tên bị mặt ấy chừng hừng khi thấy đòn đánh xuất kỳ bất ý của địch thủ, khiến bọn họ không kịp trở tay. Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì một gã hộ vệ đã toi đời. Sự xấu hổ trở lên trong lòng bọn họ, cả hai quyết chí tiến lên báo thù.

Gã bị mặt không hề dừng lại, lập tức đạp chân trái xuống đất nhảy chéo người về phía một trong hai gã hộ vệ đang nhào người lao tới, thân mình gã bị mặt bốc lên cao như cơn lốc xoáy, chụp lưỡi kiếm xuống một gã hộ vệ xấu số. Gã hộ vệ bị tấn công không màng sống chết xuất tuyệt kỹ gia truyền quyết ăn thua đủ với tên bị mặt, cơn giận dữ đã lấn át toàn bộ lý trí của hắn, khiến hắn phải lãnh hậu quả nặng nề.

Tiếng kiếm va chạm nhau lại vang lên leng keng chất chứa, mũi kiếm trong tay kẻ bị mặt khẽ chênh lên gạt mũi kiếm gã hộ vệ xuống, đâm thẳng tới như mũi tên xé gió, không còn gì ngăn cản mũi kiếm đâm thủng đỉnh đầu của gã hộ vệ. Chẳng cần biết hai gã hộ vệ thờ hai cậu chủ bạn thân chí cốt kia khi xuống suối vàng có gặp nhau và lại kết nghĩa thâm giao nữa hay không, kẻ bị mặt tiếp tục lao vào triệt hạ gã hộ vệ còn lại.

Hai gã công tử này giờ đứng ngoài quan sát trận chiến, thân mình run rẩy bầy tá hỏa tam tinh muốn nhấc chân bỏ chạy cũng không nổi. Bởi vì trước giờ chúng chỉ có mấy trò chơi bởi gái gú chứ có thấy cảnh máu tanh đến thế bao giờ, quá lắm thì chỉ đánh đập bọn tép riu mà chúng cho là không vừa mắt. Và lại cơn mưa ào ạt đổ xuống như trút nước đã thấm thấu cái rét buốt vào thân thể yếu đuối của hai tên công tử ấy, làm cho đôi chân của chúng trở nên tê dại.

Thế trận thay đổi, giờ đây chỉ lại cuộc đấu một chọi một, hai kẻ bị mặt không bỏ lỡ thời cơ xông lên đánh cho hai gã hộ vệ liên tục lùi bước. Vì thấy rõ hậu quả của hai gã hộ vệ vừa rồi, nên hai gã hộ vệ này đã cẩn trọng hơn rất nhiều, có thể nói là cố gắng bảo toàn mạng sống, níu kéo được thời gian sống sót thêm phút nào hay phút nấy. Trong lòng họ đều đã nhận ra họ đang phải đối mặt với những tên sát thủ chuyên nghiệp có võ công thượng thừa.

Trận chiến chỉ diễn ra trong một khoảng thời gian ngắn, và hai tiếng hét thất thanh lại tiếp tục vang lên. Sự việc diễn tiến quá nhanh, ba người Trần An Đông còn đang chăm chú vào cuộc chiến của kẻ bị mặt có vẻ là đầu lĩnh với gã hộ vệ Trần tộc, khi nghe thấy tiếng hét ngoảnh đầu nhìn lại chỉ còn kịp nhìn thấy hai gã hộ vệ kia đã bị đâm thủng tim mà chết.

“Anh Quốc Cường, nhanh, qua cứu hai người bạn của tôi.” Trần An Đông gấp gáp nói.

“Văn Mạnh, bảo vệ cậu chủ.” Người hộ vệ tên Quốc Cường hét lớn đoạn phóng vút người lao về phía hai gã công tử đang thất kinh hồn vía đứng như trời trồng.

Trần An Đông nhìn thấy hai người bạn thân không biết sống chết vẫn đứng dậm chân như hai pho tượng, liền gào lớn mắng chửi: “Hai thằng ngu, chạy

mau.”

Nghe thấy tiếng cảnh báo của Trần An Đông thì hai tên công tử mới run run người, xoay lưng lập cập như hai con gà cúm bỏ chạy về hướng hộ vệ Quốc Cường. Hai kẻ bật mặt hừ lạnh một tiếng, đồng loạt thọc tay vào trong áo, móc ra vật gì đó, ánh sáng lóe lên, sau đó ánh sáng ấy lao vun vút về phía hai gã công tử.

“Mau nằm xuống.” Quốc Cường giơ một tay về hướng hai gã công tử đang trốn chạy hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Kịch Chiến

Ngay khi hai kẻ bật mặt có hành động kỳ quái là Quốc Cường đã nhận ra, cố gắng tăng nhanh tốc độ để kịp thời cứu người. Nhưng tốc độ xuất chiêu của chúng quá nhanh, nên Quốc Cường chỉ còn cách hét lớn, hy vọng hai gã công tử có thể an toàn thoát thân.

Á... Á...

Hai tên công tử rú lên bi thảm, ngã lăn ra đất, thân mình co quắp, rên rỉ như lợn bị thọc tiết, âm thanh kêu cứu inh ỏi khắp cả quảng đường.

Hai tên giờ kiếm cao quá đầu phóng tới phía hai gã công tử. Quốc Cường thấy vậy, nhún người hai cái đã chặn trước mặt hai gã công tử, hoành kiếm ngang ngực, rồi bật ngang lưỡi kiếm, đánh dạt hai tên sát thủ lùi lại mấy bước.

Bất ngờ trước uy lực của Quốc Cường, hai tên sát thủ thoáng ngỡ ngàng, đoạn gật đầu với nhau, tách ra hai hướng, chuyển sang chiến thuật du đấu, đâm trái chém phải ở cả hai phía.

Khi bị giáp công, cả hai mặt đều có địch, Quốc Cường thi triển khinh công lợi hại trong bộ pháp Hải Triều gia truyền của dòng tộc họ Trần. Hắn nhấp nhô lên xuống, di chuyển linh hoạt giữa vòng vây, đón đỡ đánh trả cực kỳ hiệu quả.

Trần An Đông vội vã chạy lại chỗ hai người bạn, hắn nâng người bọn họ dậy thì thấy hai con dao nhỏ đâm ngập lưng, may mà không đúng vị trí tim, nếu không hai gã hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Con nhà giàu dầm gai mừng toi đã kêu la thảm thiết rồi, mà ở đây hai vị công tử bột này lại bị đâm như thế, đủ hiểu tiếng rên siết của họ có thể thấu đến tận trời xanh. Ở phía xa xa, đã xuất hiện lác đác vài kẻ hiếu kỳ chỉ chỉ trỏ trỏ về phía trận chiến đang diễn ra này nọ.

Nóng lòng hoàn thành nhiệm vụ được giao, tên sát thủ đầu lĩnh đang chiến đấu với Văn Mạnh liền xuất hết những chiêu sát thủ. Hắn sẵn tới trước mặt Văn Mạnh, rung kiếm liên hồi tạo thành ba điểm ảnh đâm vào ba vị trí nằm ở hai mắt và yết hầu.

Văn Mạnh lách vòng cổ tay, thanh kiếm xoáy vòng theo chiều lách của hắn, như dòng nước xoáy cuốn vào thanh kiếm của tên sát thủ. Chắc hẳn tên sát thủ sẽ không thể nào thoát khỏi kỳ chiêu này, Văn Mạnh nhếch mép mỉm cười gia tăng lực đạo ở cánh tay, hông không chế thanh kiếm, và tung hậu chiêu kết thúc cuộc chiến.

Tên sát thủ cười lạnh một tiếng, vờ giảm lực ở cánh tay để thanh kiếm cuốn tự do theo chiều xoáy của thanh kiếm trên tay Văn Mạnh. Bất ngờ hắn dùng hết sức bình sinh xọc thẳng thanh kiếm về phía trước, rồi buông lỏng thanh kiếm ra.

Văn Mạnh không kịp không chế thanh kiếm do sức mạnh của tên sát thủ vượt trội hẳn, nên bị mũi kiếm cứa vào mu bàn tay. Văn Mạnh nhảy sang phải né tránh thanh kiếm đang đâm tới theo quán tính quạt mấy vòng mới rơi xuống đất.

Hự.

Vừa thoát khỏi thanh kiếm, Văn Mạnh đã rên lên đau đớn, ôm bụng té ngã. Tên sát thủ nhân cơ hội Văn Mạnh vất vả tránh đòn, hắn bật người tung chân đá trúng bụng Văn Mạnh. Nhanh như cắt, hắn lộn ngược người lại, thọc tay vào túi áo móc ra con dao găm, tiến về hướng Trần An Đông. Văn Mạnh thấy thế, nhịn đau đuổi theo phía sau tên sát thủ, đồng thời gào lớn cảnh báo Trần An Đông.

Bởi dồn hết tâm trí vào việc cầm máu cho hai người bạn, Trần An Đông không để ý tới diễn biến của trận đấu. Cho đến khi hắn nghe thấy tiếng hét của Văn Mạnh mới ngẩng đầu nhìn lên thì tên sát thủ đã đứng sờ sò phía trước mặt hắn.

Tên sát thủ lạnh lùng cầm con dao xuống dưới, Trần An Đông đang lom khom ngồi xổm, không kịp trở tay giờ bàn tay lên đỡ, con dao cắm xuyên qua lòng bàn tay, máu phun ra tung tóe. Tên sát thủ bồi thêm cú quét chân đá móc lên cao, Trần An Đông lãnh trọn cú đá ngay cảm bay ra sau mấy thước.

Rượt theo đà rơi của Trần An Đông, tên sát thủ giơ con dao găm lên một lần nữa quyết chí đâm chết Trần An Đông. Nhìn mũi dao đỏ lù đang nhô tong tong từng giọt máu hòa lẫn với những giọt nước mưa như từ thần đòi mạng đâm thẳng vào đỉnh đầu của mình, Trần An Đông hoảng sợ vô cùng, hắn ngỡ rằng cuộc đời hắn có lẽ đến đây là hết.

Vừa lúc tên sát thủ đâm con dao xuống, một bóng đen ào vào chắn trước người Trần An Đông, chỉ nghe bóng đen rên lên đau đớn, cắn răng hô lớn: “Cậu chủ, chạy nhanh đi.” Dứt lời, Văn Mạnh quay ngoắt người lại, bạt kiếm tấn công tên sát thủ đầu lĩnh. Lần này Văn Mạnh đã thụ trọng thương, nhưng hắn luôn sẵn sàng vào đối thủ và tung ra những kiếm chiêu đổi mạng, cho nên gã sát thủ không thể đánh bại Văn Mạnh trong thời gian ngắn được.

Phía bên kia, Quốc Cường đang chiến đấu với hai tên sát thủ đến hồi kịch liệt. Nhận ra Trần An Đông đang gặp nguy hiểm, Quốc Cường gầm lớn, giở hết những chiêu thức mạnh nhất để đối phó kẻ địch. Quốc Cường chuyển người chống đỡ nhất kiếm của gã bên trái, trong nháy mắt đã thọc mũi kiếm vào sườn đối thủ. Tên sát thủ sợ hãi lùi lại, nhưng vẫn bị mũi kiếm rạch ngang giữa ngực.

Thừa thế xông lên, Quốc Cường vận lực nhảy lên giữa khoảng không, cầm kiếm bằng cả hai tay, dồn hết sức mạnh chém xuống đầu tên còn lại. Tiếng sắt chạm vào nhau đánh choang một tiếng, tên sát thủ không trụ nổi, ngã quỵ xuống nền đất.

Quốc Cường không chút chần chờ, chân vừa chạm đất, chuyển kiếm sang tay phải quét từ dưới quét lên, hất văng thanh kiếm của tên sát thủ đang quỵ gối, sau đó phất ngang chém bay đầu gã.

Hạ xong một tên sát thủ, Quốc Cường lật cổ tay chỉ thẳng thanh kiếm ra trước mặt như mũi tên rời dây cung lao vun vút về tên sát thủ đang đánh lén sau lưng hắn. Đây là chiêu thức Truy Ngư Quá Hải, ảo diệu vô cùng, để học được chiêu kiếm này Quốc Cường đã phải khổ luyện suốt bao nhiêu năm ròng rã. Thanh kiếm cầm trên tay xé gió bay đi nhờ lực cổ tay nắm giữ, toàn bộ sức mạnh đều dồn vào cổ tay, chứ không nằm ở cánh tay. Đây chính là một trong những tuyệt kỹ của gia tộc họ Trần mà rất ít người của gia tộc có thể luyện thành công.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Đúng Lúc

Múa tít thanh kiếm quanh người tạo thành rất nhiều bóng kiếm, tựa như một chiếc lồng kiếm bảo vệ xung quanh thân thể của mình, gã sát thủ đạp bước liên tục thối lui, thế nhưng ánh mắt hoảng sợ của gã đã chứng tỏ thời khắc tử thần đòi mạng hắn có lẽ đến rất gần.

Thanh kiếm trên tay Quốc Cường uốn lượn như đầu ngọn sóng đập dồn giữa biển khơi, chọc vào mọi kẽ hở, xuyên qua mọi góc ngách trước những chiêu kiếm phòng thủ kín kẽ của gã sát thủ, mũi kiếm ấy luôn đâm thẳng vào vị trí trái tim của hắn.

Không hề có dấu hiệu báo trước, không có tiếng leng keng của kim loại va chạm vào nhau, chỉ có tiếng rú thảm thiết vang lên, gã sát thủ ôm thanh kiếm đang đâm chọc thủng ngực gã bằng cả hai tay, hai dòng máu đỏ trào ra ở hai bên khóe miệng, gã chết trong tức tức.

Quốc Cường rút xoạt thanh kiếm ra, gã sát thủ ập ngã người ra sau, hai bàn tay bị hai lưỡi kiếm cắt ra đứt lìa bay loạn giữa không trung. Quay ngoắt người lại, Quốc Cường gạt kiếm chéo từ dưới lên trên, những giọt máu bám trên thanh kiếm bắn ra như những bông hoa đỏ thắm lấp lánh giữa làn mưa. Quốc Cường lao về phía Trần An Đông nhanh thoăn thoắt, hắn thi triển bộ pháp Hải Triều tới cực hạn, giờ đây trong tâm trí hắn chỉ có một ý niệm duy nhất, cứu chủ.

Cuộc chiến giữa tên sát thủ đầu lĩnh và Văn Mạnh ngày càng khốc liệt, cả hai như hai con dã thú quên sạch đau đớn lao vào nhau cắn xé bằng những phương thức tàn nhẫn nhất. Tên sát thủ đầu lĩnh thoáng ngó qua trận chiến của Quốc Cường và hai tên thuộc hạ thì hắn đã đoán ra kết quả, vì thế hắn toàn lực công kích Văn Mạnh, không màng tới những cú ra đòn liều lĩnh của Văn Mạnh nữa, cả hai bây giờ đã rơi vào tình thế lưỡng bại câu thương, đấu sức chịu đựng của nhau.

Do những vết thương lúc trước ảnh hưởng cộng thêm những vết thương hiện tại càng lúc càng nhiều thêm một cách nhanh chóng, Văn Mạnh không thể trụ được lâu hơn nữa, hắn lãnh thêm một nhát chém lên cổ tay đồng thời đâm được một kiếm vào đùi đối phương. Nhưng đó cũng là chiêu kiếm cuối cùng của hắn, tên sát thủ dần người tới tung cú đâm thôi son vào giữa bụng Văn Mạnh.

Hứng trọn cú đâm cực mạnh ấy, Văn Mạnh bị hất tung người ra cả thước, bất tỉnh nhân sự. Tên sát thủ lạnh lùng chuyển thân, đuổi theo Trần An Đông, bàn tay hoa lên đã thấy hắn nắm chuôi con dao găm, cánh tay hắn vung lên, ánh sáng le lói chớp chớp trong màn mưa lờ mờ.

Bởi vì Trần An Đông bị tên sát thủ đá trúng cảm lúc này, làm cho hắn bị xây xẩm hết cả mặt mày, đến giờ hắn vẫn còn thấy sao bay đầy trời. Khi Văn Mạnh tử chiến với tên sát thủ thì Trần An Đông ngồi bệt một chỗ, loay hoay xé vạt áo mà băng bó bàn tay bị con dao găm đâm thủng lại. Thoáng thấy Văn Mạnh bị hạ gục, Trần An Đông lao đảo đứng dậy toan bỏ chạy. Đi được vài bước, hắn cảm thấy bắp chân nhói đau, hắn cảm thấy hệt hắt, chân không thể nhấc lên để chạy nữa, hắn khụy đầu gối xuống. Hắn muốn sống hơn bao giờ hết, hắn cố cào tay xuống nền đất bỏ lết thân người.

Tiếng bước chạy, Trần An Đông nghe thấy tiếng bước chạy dưới mưa càng lúc càng gần, hắn chống mạnh cả hai tay, một chân còn lảo lộn cố đạp mạnh hơn, nhào người tiến về phía trước. Chợt hắn nghe thấy tiếng kiếm ngân xé gió lướt qua những giọt nước mưa, ngay trên đỉnh đầu, hắn nhắm mắt tuyệt vọng.

Keng.

Keng.

Keng

Âm thanh kim loại chém vào nhau liên tục vang lên, Trần An Đông ngửa đầu lên nhìn, thì ra Quốc Cường đã kịp thời quay lại cứu chủ trong đường tơ kẽ tóc. Ngay lúc tên sát thủ bỏ kiếm xuống đỉnh đầu Trần An Đông, cũng là lúc Quốc Cường giờ kiếm ra đỡ lấy, gạt thanh kiếm lên.

Quốc Cường lật ngang thanh kiếm, hấn rung rung cổ tay khiến thanh kiếm cong lên cong xuống theo quỹ tích vô cùng quỷ dị, thanh kiếm uốn lượn như từng con sóng nước vỗ tới liên hồi. Tên sát thủ bất ngờ trước kiếm chiêu lạ kỳ ấy, chỉ kịp đỡ được ba kiếm, đến kiếm thứ tư thì mũi kiếm đã rạch trên má trái hấn một vết dài đến tận mang tai.

Như con sói bị thương, thú tính sôi trào, tên sát thủ lấn xả vào Quốc Cường tung ra những đòn kiếm cực kỳ sắc bén. Quốc Cường vận dụng bộ pháp Hải Triều tới mức cực hạn, hấn tránh rơi vào sự áp sát của tên sát thủ, di chuyển liên tục, hấn chờ, chờ cứu binh và chờ cơ hội ra đòn quyết định.

Tên sát thủ cũng là tay chiến chinh lão luyện, thấy Quốc Cường không ứng chiến, hấn đã đoán ra phần nào ý đồ của Quốc Cường. Những tên sát thủ tầm cỡ như hấn đều sống trên đầu đao lưỡi kiếm, vào sinh ra tử biết bao nhiêu lần, vì thế khả năng quan sát xung quanh rất tốt. Quốc Cường đã giết chết hai tên thủ hạ của hấn nhanh chóng như vậy, chứng tỏ võ công của Quốc Cường phải thuộc hạng thượng thừa, vậy mà lại không dám tiếp chiêu với hấn, chỉ trốn tránh vòng quanh, tất phải có âm mưu trong đó.

Nghĩ đến đây tên sát thủ quyết định chuyển đổi đấu pháp. Ý vào lực đá mạnh mẽ ở chân, tên sát thủ kết hợp kiếm pháp và cước pháp tấn công Quốc Cường liên tiếp. Trước những thế đánh rất rạt của tên sát thủ, Quốc Cường không dám mạo hiểm đối đòn, chỉ tận dụng bộ pháp ảo diệu mà xoay người tránh thoát, đôi lúc lại thọc sâu vài kiếm.

Cả hai quần thảo nhau một lúc lâu, tên sát thủ vận dụng hết khả năng của mình vẫn không làm gì được Quốc Cường, hấn toát mồ hôi hột, hơi thở hỗn loạn, bước chân dường như loạng choạng, những nhát kiếm đã không còn sắc bén. Hấn từng sốt nhận ra kẻ địch vẫn an nhàn lướt quanh người hấn như bóng ma. Có lẽ Quốc Cường đã tìm ra cách đối phó với đấu pháp của tên sát thủ, bước chân của Quốc Cường đạp trên nền đất bùn nhão dần lún sâu hơn, thân ảnh biến đổi vị trí liên tục, lúc ở phía trước, lúc ở phía sau lưng tên sát thủ.

Cơ hội cuối cùng đã tới, Quốc Cường ập vào như con sóng biển bất ngờ tràn lên bãi cát, xoay vòng thân người tránh nhát kiếm đâm vào bả vai phải, đập lên cẳng chân của gã sát thủ đang tung cú đá hiểm hóc, Quốc Cường lên gối thẳng vào ngực gã sát thủ đánh huyếch một phát. Bóng người màu xám văng ngược về phía sau một khoảng xa, cơ người giật giật mấy cái rồi nằm ngay đơ.

Lọc cọc. Lọc cọc.

Rầm rập. Rầm rập.

Đội lính tuần tra kinh thành ngẫu nhiên xuất hiện vô cùng đúng lúc, đúng thời điểm. Người cười trên lưng ngựa có dung mạo vẫn còn trẻ, cảm nhơn, khuôn mặt tuấn tú, kiếm dất ngang hông, đầu ngẩng cao, dẫn đầu đội quân phi ngựa như bay về phía này, hô lớn: “Cuồng đồ to gan, dám làm loạn kinh thành, bắt lại hết cho bốn quan.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Mất Dấu

Đội lính ào đến như bầy ong vỡ tổ bủa vây tứ phía, gã thanh niên mặc quan phục xuống ngựa, vội vàng chạy tới chỗ Trần An Đông, nhử mày quan sát, đoạn dò hỏi: “Có phải là công tử An Đông đây không?”

“Là tôi đây, anh là...” Trần An Đông ôm bụng, khó khăn đứng dậy, nghi hoặc hỏi.

“Tôi là Nguyễn Hồng Bằng, lần trước chúng ta đã gặp nhau trong buổi dạ yến tại phủ Đàm thái úy ấy mà, nhanh quên thế, thực đúng là quý nhân chóng quên người.” Nguyễn Hồng Bằng cười cười nói.

“A, là anh Hồng Bằng, làm sao mà thằng em này có thể quên được người vui tính như anh được. Tối hôm ấy nói chuyện cùng anh quá là tâm đầu ý hợp, em cứ mong được gặp lại anh mãi. Không ngờ lại gặp anh trong tình cảnh này, xấu hổ quá.” Trần An Đông ôm bàn tay rướm máu nhấn nhó, cố nở nụ cười.

“Cậu nhắc thì tôi mới nhớ, hừ, là bọn nào dám tấn công các cậu như thế này. Bọn ác tặc ngày càng lộng hành, không còn xem vương pháp ra gì nữa.” Nguyễn Hồng Bằng sa sầm nét mặt, tức giận lên tiếng.

Trần An Đông lắc đầu, hỏi đáp: “Em không biết là bọn nào, chúng đều che mặt cả. Anh xem, có ba tên bị mặt đều đã bị hộ vệ của em giết...”

“Á... á...”

Nguyễn Hồng Bằng nghe tiếng thét, ngược mắt tới hướng ấy, quát hỏi: “Chuyện gì xảy ra.” Hấn chỉ kịp trông thấy một bóng người vụt chạy thoát khỏi

đám lính đang chia mũ giáo tán loạn, quát tháo inh ỏi, chia ra một nhóm đuổi theo bóng đen.

“Cậu chủ cẩn thận ở đây, để tôi đuổi theo bắt hần.” Quốc Cường chấp tay nói với Trần An Đông, sau đó quay sang phía Nguyễn Hồng Bằng tiếp lời: “Nhờ đại nhân bảo vệ cậu chủ, tiểu nhân đi bắt tội phạm.”

Dứt tiếng, Quốc Cường phóng vút theo phương hướng mà bóng đen kia tẩu thoát. Trần An Đông ngao ngán thở dài: “Là ai đã phái những kẻ giết người có võ công ghê gớm độ này đi giết mình? Kẻ bị anh Cường đánh gục lúc này tưởng đã chết rồi, ai ngờ hần lại giả chết để thoát thân.”

“Võ công của người hộ vệ kia rất cao minh, có lẽ sẽ bắt được hần. Chết tiệt, anh lại để cho tội phạm chạy thoát trước mũi mình, kiểu này thế nào về nhà cũng bị bác mắng cho té tát.” Nguyễn Hồng Bằng vẫn tươi tỉnh như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

“Anh nói đến bác Hồng Phong chứ gì? Trông bác ấy, em cũng cảm thấy sợ, mặt lúc nào cũng nghiêm nghiêm nghị nghị, thật khó gần, khác xa với anh. Chết, quên mất, anh cho người qua kiểm tra thương tích của hai người bạn của em xem thế nào.” Trần An Đông khập khiễng bước lại chỗ hai thằng bạn chí cốt đã ngã xiu vì quá sợ hãi.

“Hai cậu này, nhanh lên, cồng hai vị công tử này đi vào trong dãy nhà bên đường trú mưa đã. Còn cậu kia, nhanh đi kiểm tra thầy lang tức tốc tới đây.” Nguyễn Hồng Bằng phân phó thuộc hạ xong thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập chạy tới, nhủ may quan sát mới biết có thêm một đội tuần tra kinh thành đến nơi.

Người đứng đầu đội lính ấy, không ai khác chính là Hòa đầu Trần Trí Giang. Chi huy đội quân ào đến con mưa rào, rồi đứng lại chỉnh tề, sắp thành hình vuông. Trần Trí Giang leo xuống ngựa, thấy tay chân Trần An Đông đầy máu, lạnh lùng hỏi: “Biết ai ra tay không?”

“Anh Trí Giang, em... em không biết, em đang đi với hai người bạn đến đoạn đường này thì bị tập kích bất ngờ. Em chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra nữa.” Trần An Đông đối diện với ánh mắt uy nghiêm của Trần Trí Giang có chút sợ hãi, hồi hộp trả lời.

“Bình tĩnh nhớ lại mọi chuyện, kể cho anh nghe. Đi, đi vào quán rượu đang đóng cửa đằng kia trú mưa. Vào đấy băng bó vết thương luôn thế.” Trần Trí Giang quét nhanh ánh mắt xem xét toàn bộ hiện trường, phất tay bảo.

Đám người Trần Trí Giang, Nguyễn Hồng Bằng và Trần An Đông đi vào một quán rượu nằm ở ven đường. Có quan quân triều đình đến tận nơi yêu cầu mở cửa, tất nhiên chủ quán phải xun xoe, nịnh nọt hết sức mình, đem rượu ngon nóng hổi ra chiêu đãi. Trần An Đông vừa được băng bó vết thương vừa thuật lại chi tiết mọi chuyện cho hai vị Hòa đầu nghe. Thời gian trôi qua khoảng một phần tư nén nhang, Trần Trí Giang rơi vào trầm tư một lúc lâu, chợt ngừng đầu lên hỏi: “Trước khi bị mấy tên sát thủ kia ám sát, em đã đi đâu và làm gì nói hết cho anh biết.”

“Là... là... anh biết đấy, đàn ông mà, phong hoa tuyết nguyệt là chuyện thường...” Trần An Đông đưa bàn tay còn lành lặn gãi gãi đầu.

“Bớt nói lời thừa, nói đi.” Trần Trí Giang gằn giọng.

“Được rồi, để em nói, chuyện là thế này...” Trần An Đông đắn đo một lát, tiếp theo ngượng ngập kể lại chuyện xô xát ở lầu Mộng Xuân. Dù sao đây là chuyện giành gái lầu xanh, chẳng hay ho gì mấy, và lại tộc quy của gia tộc họ Trần nghiêm khắc, nếu chuyện này mà đến tai những vị cao tăng thì xui xẻo rồi.

“Ô Trung Hậu... không thỏa đáng...” Trần Trí Giang cúi đầu nhỏ giọng lầm bầm.

Lúc ấy, nghe tiếng xôn xao ở ngoài, Nguyễn Hồng Bằng nghĩa mắt bảo thuộc hạ ra ngoài xem chuyện gì. lát sau gã thuộc hạ đi vào cùng với hộ vệ Quốc Cường ướt sũng người và cánh tay phải đầm máu, dường như bị vật nhọn đâm thủng.

“Anh Quốc Cường, có sao không?” Trần An Đông lo lắng cất tiếng.

“Bầm cậu chủ, tôi không sao.” Ánh mắt Quốc Cường lóe lên tia ám áp, lắc đầu đáp.

“Tên sát thủ đâu?” Trần Trí Giang đứng dậy, đi lại lật cánh tay của Quốc Cường lên nhìn nhìn, đoạn xé toạc vạt áo, thấy lỗ đâm sâu tận sát xương cánh tay, ngoắc tay gọi người tới băng bó cho Quốc Cường.

“Bầm cậu, thuộc hạ vô năng, đã để mất đầu hần.” Quốc Cường thất vọng nói.

“Mất đầu ở chỗ nào?” Trần Trí Giang ngồi lên ghế, cầm ly rượu đặt trên bàn, dốc cạn.

Quốc Cường thờ hộc ra một hơi, nói: “Bầm cậu, ở khu vực của phủ Tô Trung Sang Tô đại nhân...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74: Trần An Quốc

Trần Hoàng Nghi sinh được ba người con trai là Trần An Quốc, Trần An Bang và Trần Thủ Độ. Trong ba người con ấy, mỗi người mỗi tính, mỗi người mỗi vẻ khác nhau. Từ bé cả ba người đã bộc lộ sở thích riêng biệt của mình.

Trần An Quốc thì tháo vát, khôn ngoan. Trần An Bang thì trầm tĩnh, cẩn thận. Nổi bật hơn cả là Trần Thủ Độ với sự thông minh hơn người, học một hiểu mười. Càng về sau sự khác biệt của ba người lại càng thể hiện rõ nét. Trong đó, Trần An Quốc với vai trò là anh cả trong gia đình, cộng thêm khả năng ăn nói hoạt bát đã dần thân vào ngành nghề kinh doanh của gia tộc. Chủ yếu là buôn muối và buôn bán các loại thủy hải sản trong gia tộc.

Bởi nắm mạch kinh tế của gia tộc, nên Trần An Quốc thường hay tổ chức yến tiệc, giao lưu với thương nhân ở khắp nơi trong cả nước, quan hệ ngoại giao với nhiều hạng người ở giới kinh doanh. Dần dà tính cách của Trần An Quốc đã bị vấy bẩn nhiều, trở thành một con buôn chính hiệu. Trong đầu hẳn luôn chỉ toan tính làm cách nào thu vén được lợi ích thật nhiều, nó trở thành châm ngôn, trở thành lý tưởng sống của hắn.

Mưa đêm vẫn rơi không dứt. Trong phủ đệ của Trần An Quốc, ở phòng khách, ánh nến chập chờn in hai bóng người hắt lên tường. Hai cái bóng đang nghiêng nghiêng trên mặt tường là cái bóng của Trần An Quốc và Bùi Thị Hồng, vợ cả của hắn. Trần An Quốc đang lật giở sổ sách chi tiêu hàng tháng ra tính toán, còn Bùi Thị Hồng đi đi lại lại giữa phòng, sốt sắng lên tiếng, phá tan bầu không khí tĩnh mịch trong phòng: “Ông xem thằng bé đi đâu mà giờ này chưa về? Tôi lo quá. Tôi cứ cảm thấy ruột gan bồn chồn thế nào ấy.”

Trần An Quốc vẫn vui đầu vào quyển sổ chăm chú đọc, xẵng giọng: “Bà cứ vớ vẩn, cái thằng bắt học vô thuật đó ngày nào chẳng đi chơi tới khuya lác khuya lợ mới chịu mò về nhà. Yên tâm đi, chốc nữa nó là mò về rồi. Đừng có làm phiền tôi... tôi đang mải tính toán thu nhập cuối năm. Năm nay nhà ta phải lời to rồi, hà hà.”

Bùi Thị Hồng không phải là người đàn bà đẹp, nhưng nàng có nét mặn mà, đầm thắm riêng biệt. Gia tộc họ Bùi ở vùng ven biển phía nam nước Đại Việt cũng được xếp vào gia tộc lớn mạnh. Và gia tộc này quản lý hệ thống giao thông đường thủy dọc các sông từ phương nam lên tận kinh thành, mọi thuyền đồ, bến nước ở các con sông hầu hết đều là tài sản của gia tộc họ Bùi. Cuộc hôn nhân của Trần An Quốc và Bùi Thị Hồng là một cuộc hôn nhân chính trị điển hình. Với lại Trần An Quốc cũng rất vui về chấp thuận cuộc hôn nhân ấy, trong mắt hắn đàn bà đẹp hay xấu không hề quan trọng, chỉ cần có lợi ích là hắn sẵn sàng xả thân vì gia tộc!?

“Ông thì lúc nào cũng tiền với tiền, vợ con ông có chết hết ông cũng không thèm quan tâm luôn hay gì? Còn không cho người đi tìm thằng bé về đi. Ruột gan tôi cứ sôi hết cả lên đây này. Ông không đi thì để tôi đi.” Bùi Thị Hồng nghe Trần An Quốc nói thế, tức anh ách, giậm chân mắng lại vài câu, đoạn đi ra cửa.

Chợt có tiếng huyên náo ngoài cổng phủ truyền tới, Thị Hồng tắt tuổi đội cả mưa chạy ra cổng. Nghe tiếng người ngựa ồn ào, Thị Hồng chạy vội tới, thì thấy Trần An Đông đang ngồi trên cang được khiêng bởi hai tên lính. Trái tim Thị Hồng như thất lại, nàng đau xót gào lớn: “Ôi giờ ơi là giờ, con ơi là con. Sao lại ra nông nỗi này hả con? Ôi con tôi, ai làm con tôi ra nông nỗi này thế hả giờ!?”

Thị Hồng khóc nức nở, ôm chầm lấy cậu con trai quý tử của mình, ngó tới ngó lui khắp lượt. Trần An Đông toan bước xuống cang, xấu hổ bảo: “Mẹ... mẹ làm cái gì đấy, con đã chết đâu mà mẹ khóc lóc cái gì chứ?”

“Đừng có xuống, xuống làm cái gì? Chân cẳng thế này mà còn đòi đi lại nữa. Cứ ngồi yên ở đấy.” Thị Hồng giữ rịt lấy tay con trai, kể đến ra lệnh cho hai tên lính đang khiêng cang: “Hai người nhanh lên, còn đứng ngơ ngác ở đấy hả? Mau đưa cậu vào, cậu mà bị cảm lạnh thì chết với bà, có nghe rõ chưa?”

“Vâng, thưa lệnh bà.” Hai tên lính rột rít nâng cang lên, nhanh chóng đi vào trong nhà. Hai gã đúng là bị chửi oan mà, là do Bùi Thị Hồng ôm riết lấy cậu con, đau xót khóc thương hết cả nửa ngày, giờ lại quay ngang nhấc móc hai gã, có ức không cơ chứ? Phải chịu thôi, phận làm hạ đẳng tiểu nhân nhỏ bé thì sao mà so sánh được với những mệnh phụ phu nhân, quyền thế cao với nhường này.

“Có chuyện gì mà ngoài này đông người thế? Không biết lúc ta đang tính toán sổ sách thì không được làm ồn à?” Trần An Quốc khệ nệ đi ra cửa, hai bên má phệ xuống kết hợp với cái bụng nhô cao của hắn nhún lên nhún xuống, trông hắn như một bức tượng phật đi lạc biết chuyển động.

“Gi vậy? An Đông! Mày bị sao vậy hả?” Trần An Quốc trông thấy thằng con trai độc nhất băng bó đầy mình, trợn tròn mắt, gầm lên.

“Ông quát tháo cái gì? Con nó thành ra thế này, mà ông còn dám đứng đó hô to gọi nhỏ? Ông mà còn lớn tiếng lần nữa thì ông chết với tôi, mau biến vào nhà cho tôi.” Bùi Thị Hồng hai tay chống nạnh, rít lớn.

Trần An Quốc ngậm ngay miệng lại, nép nép người, đi lùi lùi theo cây cột trước cửa nhà lần nhanh vào trong phòng khách như con chạch chui xuống bùn. Thực ra Trần An Quốc là một kẻ sợ vợ, vì nền kinh tế trong nhà phát lên như điều gặp gió phần lớn là nhờ hậu thuẫn của gia đình bên vợ. Trần An Quốc luôn tự nhủ mình là người biết điều nên không thèm chấp với những hạng đàn bà không biết tôn ti trật tự, mình là đàn ông thanh lịch tao nhã cơ mà, ai lại đi đôi co với đàn bà bao giờ, thôi thì một điều nhịn chín điều lành, sợ vợ mình chứ có sợ vợ ai đâu mà chết cơ chứ.

Hai tên lính khiêng cang được chứng kiến tình cảnh trở trêu của quan trên, nhả răng nín cười, ho khục khặc liên hồi, gắng gượng đưa Trần An Đông vào trong nhà. Trần Trí Giang chỉ đạo đám lính hộ vệ canh gác vòng ngoài, cho một toán lính khác đi tuần tra xung quanh, sau đó bước vào phòng khách.

Trần An Quốc lúc bấy giờ đứng ở giữa phòng, hắng giọng với hai tên lính: “Đưa cậu vào phòng đi, kêu đám nô tỳ lo lắng chu đáo cho cậu. Đi kêu thầy lang gọi nhất kinh thành tới đây, có gì sai sót ta cắt chân các người, làm nhanh lên.” Nói xong, hắn quay sang cười nịnh với Bùi Thị Hồng: “Bà thấy còn cần làm gì nữa không, tôi bảo chúng nó làm luôn một thể.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75: Nghi Hoặc

Bùi Thị Hồng nguyền dài, ngung nguỷ đi vào trong phòng. Trần An Quốc ngó theo bà vợ đã mất dạng mới dám ngồi lên ghế, thở phào một hơi dài, hần cật tiếng: “Trí Giang, lại đây ngồi đi cháu. Khô cực cháu rồi, chẳng hay thằng nghịch tử nhà chú đã bị gì mà lại thành người không ra người, ma không ra ma thế kia?”

Trần Trí Giang đứng cách Trần An Quốc một khoảng hơi nghiêng sang một phía, chấp tay đáp: “Thưa chú, cháu đứng cũng được ạ. Thành thật mà nói, cháu không được chứng kiến mọi chuyện, cháu chỉ nghe lời kể của em An Đông.”

Trần An Quốc chậm rãi bảo: “Cháu biết những gì, cứ nói ra hết đi.”

Trần Trí Giang từ tốn thuật lại những gì hần biết, Trần An Quốc chăm chú lắng nghe. Sau khi nghe xong toàn bộ câu chuyện, khóe mắt Trần An Quốc giật giật, lạnh lùng hỏi: “Quốc Cường đâu rồi?”

“Hần đang đứng đợi ở ngoài, để cháu đi gọi vào.” Trần Trí Giang xoay người đi nhanh ra cửa, lát sau hần dẫn theo Quốc Cường với cánh tay phải đã băng bó.

Đổi mắt vào cánh tay bị thương của Quốc Cường, Trần An Quốc âm trầm nói: “Quốc Cường, uống công gia tộc đã tài bồi ngươi bao nhiêu năm qua, có mỗi việc bảo vệ con trai ta cũng không hoàn thành. Tội này phải xử người thế nào đây?”

Quốc Cường quỳ sụp xuống, cúi đầu trả lời: “Bẩm ông, con vô dụng, con xin nhận phạt.”

“Phạt ngươi? Phạt ngươi rồi thì thế nào? Con trai ta đã bị thương rồi, phạt ngươi có ích lợi gì? Cũng may là con ta còn mạng để về. Nếu không... thôi được rồi, tại sao ngươi lại bị thương, vô công như ngươi, trong gia tộc không có nhiều lắm?” Hai hàm răng Trần An Quốc sin sít lại với nhau, hần nói không hề mở miệng.

“Thưa ông, lúc con truy đuổi theo tên sát thủ, đột nhiên bị bắn lén, là một mũi tên từ trong bóng tối đột nhiên xuất hiện. Con chỉ kịp nghiêng người sang mũi tên đã đâm xuyên qua cánh tay con rồi.” Quốc Cường nói.

“Vậy là chúng còn đồng bọn? Có phải nơi ngươi bị bắn lén là ở khu vực phủ đệ của Tô Trung Sang?” Trần An Quốc ngắt lời.

“Dạ, đúng vậy. Khi con đuổi tới gần bờ tường chắn phía sau tòa nhà, lúc đó trời tối đen như mực, nước mưa rơi chắn hết tầm mắt. Con chỉ kịp trông thấy tên sát thủ chạy lại sát tường, rồi ngay lúc đó con bị bắn, và con mất dấu tên sát thủ. Con chạy lại chỗ bờ tường, tìm quanh mấy lần vẫn không thấy vết tích nào cả.” Quốc Cường tiếp lời.

“Vậy là rõ hết cả rồi nhé. Ông còn ngồi đây mà bình chân như vại được à? Ông mau đứng lên cho tôi.” Bùi Thị Hồng nẩy gờ ở cái góc nào chạy xộc ra, túm lấy áo Trần An Quốc dựng ngược lên.

“Cái bà này, làm gì đấy hả? Chuyện đâu còn có đó, phải từ từ suy xét cặn kẽ đã.” Trần An Quốc bối rối, cố gỡ tay bà vợ ra.

“Cái gì? Cái gì? Từ từ cái gì? Đợi ông từ từ xong, chắc thằng con ông xuống nắm mồ luôn ông mới hả dạ đúng không? Bị người ta đánh cho như thế rồi mà ông còn ngồi đây mà từ từ nữa. Mặt mũi của ông để đâu? Thẻ diện của tôi để đâu? Tôn nghiêm của gia tộc họ Trần của ông để đâu? Chuyện đã hai năm rồi, rành rành ra như thế rồi mà ông còn ở đây mà suy với chả xét? Ông đi ngay, lập tức đi ngay cho tôi.” Bùi Thị Hồng nói liên hồi kỳ trận, hai tay nắm chặt vai áo Trần An Quốc mà lay, không cho Trần An Quốc có cơ hội thở dốc.

“Đi, nhưng mà đi đâu mới được chứ?” Trần An Quốc thờ hỏn hển nói.

“Đầu óc ông toàn bã đậu à? Mọi ngày ông giao hoạt, ranh ma lắm cơ mà. Bây giờ con ông gặp chuyện lại đàn người hết cả ra. Vậy được, tôi đi với ông. Chúng ta sang phủ anh Thừa, nhờ vả anh ấy giúp chúng ta giải quyết chuyện này. Lần trước lũ người gia tộc họ Tô đã treu lên đầu lên cổ gia tộc họ Trần rồi, còn lần này là chúng quyết đập chúng ta xuống vũng bùn đấy. Thế mà ông lại như con rùa rút cổ, ngồi nhà suy suy nghĩ nghĩ, xem ra chỉ có anh Thừa mới dám đứng ra giành lại mặt mũi cho gia tộc. Nhanh, theo tôi, qua ngay chỗ anh Thừa.” Hai mắt Bùi Thị Hồng long lên sòng sọc, hận không thể mọc thêm đôi cánh để lập tức bay sang phủ Trần Thừa.

Trần Trí Giang ngó người, đứng hơi chần lỏi đi ra cửa, có chút rụt rè nói: “Thưa thím, chuyện này còn nhiều khúc mắc.... Chúng ta phải cẩn thận kéo trúng kể...”

“Hừ, đàn ông với lại chẳng đàn ang, cứ chần chờ vậy thì làm được cái tích sự gì? Đã gọi tôi là thím rồi thì phải nghe tôi, biết chưa? Con cháu trong nhà mà dám lên mặt dạy bảo người trên thế à? Mau tránh ra.” Bùi Thị Hồng oang oang quát, lỏi xềnh xệch Trần An Quốc ra cửa, đi thẳng ra cổng, lớn tiếng gọi người chuẩn bị xe ngựa để đưa sang phủ Trần Thừa.

Vội vã đuổi theo hai người Trần An Quốc và Bùi Thị Hồng, Trần Trí Giang bắt lực trông cả hai lên xe ngựa bỏ đi. Siết chặt nắm chuôi kiếm bên hông, Trần Trí Giang mệnh lệnh cho đội lính thu quân, kêu một tên lính lại gần dặn dò vài tiếng, rồi chỉ huy đội lính đuổi theo hai người kia.

* * * * *

“Ôi, em ơi... chị khổ quá em ơi. Bọn khốn nạn đó, bọn chúng suýt giết chết con chị rồi em ơi. Sao cuộc đời chị lại khổ thế này, em giúp chị với em ơi...” Vừa đến phủ Trần Thừa là Bùi Thị Hồng đã tới ngay phòng vợ hai của Trần Thừa, đó là Bùi Thị Mận, em họ bên dòng tộc của Bùi Thị Hồng. Lôi phất đứa em họ đang mơ màng ngủ dậy, Bùi Thị Hồng òa khóc nức nở, tổ khổ không ngừng.

“Chị, chuyện gì xảy ra? Bình tĩnh nói cho em nghe với nào, em chẳng hiểu gì cả. Sao lại có chém giết gì ở đây. Chị ngồi xuống ghế đã, em lấy cốc nước cho chị uống. Giữa đêm hôm mưa to gió lớn thế này rồi mà, có chuyện động trời gì xảy ra hả chị?” Bùi Thị Mận kéo Bùi Thị Hồng ngồi xuống ghế, rót đầy ly nước đặt xuống trước mặt Bùi Thị Hồng, gấp gáp hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Khích Tướng

Lấy khăn tay ra vẩy mạnh một phát, Bùi Thị Hồng đưa khăn lên nửa mặt, sụt sịt khóc: “Mận ơi là mận ơi, em không biết đâu. Thăng con giai của chị... hu hu... thăng con của chị... nó... nó...”

“Nó làm sao hả chị?” Bùi Thị Mận lo lắng hỏi dồn. Từ trước đến nay, nàng chưa bao giờ thấy bà chị họ mạnh mẽ, kiên cường của mình lại khóc lóc thương tâm tới mức này.

“Nó bị người ta đánh. Nó bị bọn khốn nạn nhà họ Tô đánh cho thương tích đầy mình hết cả, chúng nó đánh cho thăng bé không đi đứng nổi luôn rồi em ơi, giờ thăng bé đang nằm dờ sống dờ chết ở nhà kia kìa. Ôi là giờ ời, sao tôi khổ thế này hả giờ ời...” Bùi Thị Hồng càng khóc càng lớn tiếng.

“Hả, lại là bọn chúng, lũ bất nhân bất nghĩa đó muốn treo lên đầu lên cổ nhà chúng ta chắc. Lần trước đánh con nô tỳ của em, lần này đánh con trai của chị, không biết lần sau bọn chúng sẽ làm gì nữa đây?” Bùi Thị Mận tức tối nói.

“Còn làm gì nữa? Chúng cho rằng cái kinh thành này là nhà của chúng hết rồi. Chúng muốn làm gì thì làm, muốn đánh ai thì đánh chứ còn làm gì nữa?” Bùi Thị Hồng đập tay xuống bàn đánh chát, hậm hực bảo.

“Thế bây giờ chị tính thế nào, em giúp gì được cho chị không?” Bùi Thị Mận hỏi tiếp.

“Em phải giúp chị, đi nói với chồng của em, ngay bây giờ chúng ta phải cùng nhau đi qua phủ nhà họ Tô kia, truy lùng mấy thằng trời đánh thánh vật đã hãm hại con của chị. Chị sẽ làm cho cái lũ chết đâm chết chém kia đẹp mặt.” Bùi Thị Hồng vung bàn tay cầm khăn đang lau những giọt nước mắt xuống, đứng phắt ngay dậy, kéo róc đứa em họ đi lên đại sảnh của phủ Trần Thừa.

Lúc chị em nhà họ Bùi đến nơi thì hai người Trần An Quốc và Trần Thừa đang ngồi đối diện trò chuyện cùng nhau, còn Trần Trí Giang đứng lặng yên ở một bên. Trần Thừa lớn tiếng mắng to: “Tiên sư cha chúng nó, ta đã đoán trước sẽ có ngày này xảy ra mà. Chúng nó càng được nước càng lấn tới. Không thể nhẫn nhịn được nữa. Phải có hành động đáp trả lại bọn chúng mới được. Cứ để tình trạng này tái diễn, chúng nhân lại cho rằng gia tộc họ Trần rất một phường đón hèn.”

“Từ khi tôi vào làm dâu nhà họ Trần tới giờ mới nghe ông nói một câu hay tới vậy đây.” Bùi Thị Mận thút tha đi vào phòng khách, tiếp lời

“Anh Thừa, anh phải làm chủ cho chúng em chuyện này. Không thể bỏ qua như thế, anh phải khiến cho chúng trả cái giá đắt nhất.” Bùi Thị Hồng đế thêm.

Trần Trí Giang nghe hai thím kia nói thế, liền hướng về phía Trần Thừa cất lời can gián: “Thừa chú, theo như cháu thấy, còn nhiều uẩn khúc cần kiểm chứng lại. Không nên hấp tấp mà làm hỏng đại sự.”

“Này này này, Trí Giang, sao cháu cứ bần lù là thế nào? Đợi cháu kiểm chứng xong thì đến tết năm sau mới có kết quả à... Hu hu hu, sao tôi khổ thế này, con tôi bị hành hạ thế thảm, mà mọi người lại coi như chẳng có chuyện gì xảy ra. Ôi cuộc đời tôi mới khốn khổ khốn nạn làm sao!” Bùi Thị Hồng cảm tức nhìn Trí Giang, đoạn tiến tới chỗ ông chồng bù lu bù loa văng nhà.

Bùi Thị Mận lại gần Trần Thừa hai tay đặt lên vai hắn, xoa bóp nũng nịu: “Còn nhớ chuyện lần trước chúng ta đã bỏ qua không đếm xỉa tới, nhưng mà người ngoài người ta đếm xỉa tới. Mỗi khi tôi ra đường là nghe thiên hạ xỏ xiên gia tộc ta thế này, gia tộc ta thế nọ. Nếu giờ mà cũng bỏ qua, thì tôi cũng chẳng dám bước chân ra ngoài đường nữa.”

Nghe xong những lời khích bác của vợ hai và cô vợ của người em họ, chí anh hùng của Trần Thừa bốc cao ngàn ngút, vỗ bàn đứng dậy: “Thôi, không lằng nhằng nữa. An Quốc, theo anh. Anh sẽ đòi lại công đạo cho chú.”

Trần Thừa nhanh chóng triệu tập hộ vệ trong phủ, phân phó cho hai thuộc hạ thân tín đi dẫn đội thân binh của hắn tụ họp giữa khoảnh sân dùng để luyện võ hàng ngày. Trần An Quốc đứng bên cạnh Trần Thừa hỏi nhỏ: “Thừa anh cả, sao anh không nổi trống để tập hợp binh lính

luôn cho nhanh?”

“Ừm, đúng lắm. Chú nhắc anh mới nhớ ra. Bay đâu, nổi trống...” Trần Thừa gật gù khen phải, quát thuộc hạ gõ trống chiêu binh.

Tên lính vừa gõ trống nhịp trống đầu tiên đánh từng một phát thì Trần Thừa như chợt nhớ ra điều gì đó, vội chạy lại gào lớn: “Ngưng lại, ngưng lại, nổi trống cái quái gì. Nhanh chóng tập hợp toàn bộ thân binh của ta.”

Trần An Quốc ngẩn người, đi tới dò hỏi: “Ồ, sao lại ngừng vậy anh Thừa?”

“Chú chỉ biết đưa ra những chủ ý vớ vẩn. Đúng là thành sự thì ít, bại sự có thừa. Thằng em của ta mà biết chuyện này, thì chú nghĩ nó sẽ làm gì hả? Thôi, ngâm miệng lại đứng một bên đi. Xem anh giúp cho chú hả giận như thế nào!” Trần Thừa ngược đầu nhìn trời, tỏ vẻ thâm trầm nhếch mép nói.

“Trí Giang, cháu cũng phải đi theo chú, không được rời nửa bước, rõ chưa? Chú cần đội lính của cháu đi theo giúp sức.” Trần Thừa tiếp tục quay sang Trần Trí Giang hô lớn.

“Vâng, thưa chú.” Trần Trí Giang thoáng nhủ mảy, cúi đầu ứng tiếng.

Một lúc sau, Trần Thừa lạnh lùng đứng trên đài cao giữa sân luyện võ, trong ánh mắt hần ngập tràn ngọn lửa cuồng nhiệt. Chiến, là thứ mà hần khát vọng, chỉ trong chém giết và chiến đấu mới khiến hần thấy được ý nghĩa của nhân sinh. Bao lâu nay hần phải nhẫn nhục, chịu đựng sự chèn ép của người em trai, hần hận. Cho nên hần muốn làm điều gì đó để khẳng định mình, để chứng minh những lão già trong gia tộc đã sai khi không lựa chọn hần vào chức vị tộc trưởng.

Thân binh của Trần Thừa đã tập hợp chỉnh tề, hai trăm năm mươi võ sĩ với đủ loại binh khí khác nhau đang sắp hàng uy nghiêm dưới sân luyện võ.

“Tất cả nghe đây! Gia tộc họ Tô đã xúc phạm tới tôn nghiêm của chúng ta. Mới cách đây một giờ thôi, đã xảy ra chuyện táng tận lương tâm, khiến người người phẫn nộ. Bọn chúng đã cho người ám sát con trai trưởng của Thượng thư An Quốc là Trần An Đông. Rất may, An Đông đã thoát khỏi cái chết, thế nhưng thương tích rất nặng, An Đông đã rơi vào tình trạng nguy kịch. Và lũ sát thủ đó lại đang lẩn trốn ngoài kia, dưới sự che chở của bọn người gia tộc họ Tô, trong phủ đệ của Tô Trung Sang. Chúng ta phải làm gì hả? Làm gì để rửa mối nhục này? Chúng ta phải đi, phải đi vì anh em trong tộc, phải đi vì tự hào của gia tộc. Đánh tới phủ bọn chúng, đòi lại công đạo.” Trần Thừa đồng thanh tuyên bố, đến câu cuối cùng hần vận hết sức hô lên.

“Đánh tới phủ bọn chúng, đòi lại công đạo” Những võ sĩ khí huyết cương phùng, máu nóng dâng trào, đồng thanh lặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Đêm Không Yên Tĩnh

Trần Thừa phát tay ra dấu im lặng, đứng thẳng người uy nghiêm, ánh mắt sắc như dao cạo của hần quét khắp một lượt những võ sĩ trung thành nhất với hần. Bên dưới sân luyện võ là những bóng đen âm trầm đang lắng lắng chờ mệnh lệnh, Trần Thừa cất giọng: “Lũ người gia tộc họ Tô đã không còn nhớ công lao chúng ta nâng đỡ gia tộc bọn chúng như thế nào? Bọn chúng đã quên mất sự trợ giúp của gia tộc chúng ta trong thời gian bọn chúng gian khổ nhất ra sao? Đêm nay, chúng ta sẽ dương danh gia tộc, trừng trị bọn vô ơn.”

Những võ sĩ với bộ đồng phục quân dụng, đứng nghiêm thẳng tắp, đồng lòng nhất trí hô theo: “Dương danh gia tộc, trừng trị bọn vô ơn”

Đôi mắt tóe lửa của Trần Thừa rực cháy, ngược nhìn trời đêm đang nhỏ những giọt mưa xuống trần, hần hít căng tràn luồng khí lạnh vào đầy phế quản, hần đã cảm thấy mùi máu tươi đang lan tỏa khắp không gian. Phóng lên yên ngựa, Trần Thừa ra lệnh: “Tất cả theo ta, phủ Tô Trung Sang, thẳng tiến.”

“Tuân lệnh!” Tiếng hô rung trời như xé rách không gian.

Hàng trăm bóng đen từ cổng phủ Trần Thừa ủa ra giữa đường, tỏa ra bốn phương tám hướng mà chạy, tiếng bước chân chấn động cả phố phường Thăng Long. Ánh mắt bọn họ dõi theo bóng người Trần Thừa đang cưỡi ngựa phía trước. Bất kỳ chuyện kinh thiên động địa gì mà tướng quân của họ yêu cầu, thì những võ sĩ tận trung kia đều sẽ tuân mệnh mà làm theo, dù cho có dẫn họ đi chết, họ cũng sẽ chết vì niềm tin bất diệt của mình.

Mưa bắt đầu nặng hạt hơn. Trời bắt đầu lạnh hơn. Đêm nay, có lẽ nào là đêm đẫm máu?

Đội thân binh của Trần Thừa kết hợp với đội lính tuần tra kinh thành của Trần Trí Giang tạo thành đội ngũ 350 người điên cuồng chạy theo tướng lĩnh của họ. Dân chúng kinh thành tò mò nhìn qua cửa sổ thấy cảnh ấy thì run cầm cập mà đóng chặt cửa lại không dám ngó ra lần nữa.

Trong đêm không yên tĩnh lần này, Trần Thừa quyết dùng nắm đấm sắt để gây chấn động toàn bộ quan lại ở kinh thành, khiến cho tất cả phải khiếp sợ uy danh của gia tộc họ Trần, để cho cả Thăng Long phải hiểu rõ gia tộc nào mới là chủ nhân chân chính nhất.

Phủ Tô Trung Sang đã ở trước mắt, Trần Thừa nhếch mép cười, giơ bàn tay trái lên cao, hô: “Dừng, quân đội của Trần Trí Giang bao vây mặt sau, không được để con cá nào lọt lưới.”

Trần Trí Giang cười ngựa chạy song song với Trần Thừa, ghì cương ngựa, nói: “Rõ.”

“Các ngươi theo ta, tiến ra cổng sau” Trần Trí Giang hướng về đám lính của hắn, hét lớn.

Đám lính cầm giáo dài, chạy theo mặt trái của phủ Tô Trung Sang, dàn hàng ngang khắp cổng sau, cầm giáo chĩa về phía trước. Giương mắt Trần Trí Giang ngồi trên yên ngựa nhìn đám lính một vòng, đoạn ngược nhìn về hướng phủ của vị lãnh đạo tối cao gia tộc họ Trần, rồi hướng mặt về cổng sau của phủ Tô Trung Sang, khe khẽ cúi mặt, ngao ngán thờ dài.

Ở trước cổng lớn của phủ Tô Trung Sang, Trần Thừa tiếp tục truyền đạt mệnh lệnh: “Còn các ngươi, một trăm người bao vây mặt trái của phủ, một trăm người bao vây mặt phải của phủ, năm mươi người còn lại bao vây mặt trước, thấy ai chạy ra, giết.”

Đám võ sĩ với những bộ mặt âm u như tử thần đôi mạng tỏa ra ba phía. Một trăm người đứng bên trái chạy vòng mặt trái, một trăm người đứng bên phải chinh tề chạy qua mặt phải, từng chiếc bóng đen như ma trời chấp chôn bao vây toàn bộ tòa phủ đệ.

Hai tên gác cổng phủ đang nằm ngủ ở căn phòng nhỏ ngay trước cổng, nghe tiếng náo động giật mình tỉnh giấc, đi ra xem thử, thấy một đám mây chục người và hai tên đang cười ngựa đang lao nhào trước cổng phủ. Với thói quen xác xược hàng ngày, một tên gác cổng vênh mặt hỏi: “Ê, cái đám người kia, làm gì trước cổng phủ đó, mau rút nhanh, kéo đức ông thức giấc là các ngươi no đòn đó.”

Trần An Quốc đang cười ngựa kế bên Trần Thừa nghe khẩu khí ngông cuồng của tên gác cổng, tức giận quát: “Ngươi là cái thá gì mà ở đó hô hào, mau gọi Tô Trung Sang ra đây.”

“Hừ, cái đám không biết sống chết, còn chưa rút nhanh thì xem chừng cái mạng nhỏ của các ngươi cũng chẳng còn. Đừng làm phiền ta ngủ nữa. Biến đi.” Tên gác cổng tiếp tục mắng to.

Trần Thừa đưa ngón tay trở lên cao ngang đầu, hô: “Giết nó.”

Một gã võ sĩ chạy vụt lên phía trước, tay nắm chuôi kiếm, ào vào tên gác cổng, tay cầm kiếm kéo lên cao, ánh kiếm lóe sáng, một cái đầu bay lên trời, rơi bịch xuống chân tên gác cổng còn lại.

Không nói một lời, gã võ sĩ lẳng lặng lui về vị trí vừa đứng. Trần Thừa khẽ mở miệng, cười gằn. Trần An Quốc hừ lạnh, không nói tiếng nào. Tròng diện kinh hồn ấy đập vào tên gác cổng kia, hắn hoảng sợ, cái chân vô thức đưa lên đá cái đầu lâu đang trợn mắt nhìn hắn ra xa, lập cập chạy vào trong phủ.

Tên quản gia của phủ Tô Trung Sang nghe tiếng bước chân chạy khắp quanh phủ ở ngoài, hần nhất thời cảm giác có chuyện chẳng lành. Vừa đến nơi, đụng mặt tên gác cổng đang hốt hải đi tới. Nghe hắn kể lại chuyện vừa xảy ra, tên quản gia liền phân phó: “Nhanh, đi gọi tất cả dũng sĩ trong phủ dậy, tất cả phải dậy hết. Ta đi ngay bẩm báo đức ông.”

Tên gác cổng lão đảo đi về hướng dãy nhà của những dũng sĩ trong phủ. Đây là những dũng sĩ có võ công được Tô Trung Sang mời về làm khách, chủ yếu để thực hiện công việc bảo vệ cho phủ hoặc mỗi khi có người trong phủ ra ngoài thì đi theo. Những tên đã tháp tùng Tô Trung Hậu đến lầu Mộng Xuân cũng là một trong số đó.

Còn tên quản gia thì đi theo hướng ngược lại, chạy ra cổng phủ ghé mắt nhìn ra ngoài. Hắn đã từng thấy mặt Trần Thừa nên nhận ra ngay. Rụt cổ lại, hắn nghi hoặc tự hỏi một lúc, vội vã chạy về hướng phòng ngủ của Tô Trung Sang.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Tô Trung Sang

“Thưa đức ông, thưa đức ông.”

Tô Trung Sang đang nằm ôm cô vợ lẽ của hắn ngủ ngon lành, thì bị tiếng gọi dồn dập của tên quản gia trong phủ đánh thức, hần lớn tiếng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Thưa đức ông, dậy nhanh đức ông ơi, người của gia tộc họ Trần bao vây phủ của chúng ta rồi. Nhanh lên đức ông ơi.” Tên quản gia gấp gấp nói, thờ không ra hơi.

Trợn tròn đôi mắt, Tô Trung Sang hoảng loạn bật dậy, chạy ra cửa, túm cổ tên quản gia lên mà hỏi: “Chuyện gì? Lũ điên đầy muốn làm gì? Tạo phản à?”

“Con không biết, bọn chúng đã chém bay đầu một tên gác cổng rồi. Giờ đang hò hét đòi gặp ông.” Tên quản gia hồi đáp.

Tô Trung Sang vợ lấy áo khoác ngoài choàng lên người, cùng tên quản gia đi ra cổng. Lúc này cảnh tượng ngoài phủ đang ở tình trạng bạt kiếm giương cung, hơn trăm dũng sĩ trong phủ Tô Trung Sang đã kéo róc hết ra trước cổng, vũ khí tuốt trần, hầm hè đối địch với khí thế âm u của đội thân binh thuộc gia tộc họ Trần.

Trông thấy cái xác không đầu của tên gác cổng vẫn đang nằm vắt vẻo trước cổng phủ, Tô Trung Sang gờm gờm quát hỏi: “Trần Thái Bảo Trần Thừa Trần đại nhân, ngài làm vậy là có ý gì?”

Ngất ngưỡng trên yên ngựa, Trần Thừa rống lên: “Thưa Tô Thị Lang Tô Trung Sang, bọn quan đang truy bắt sát thủ! Chúng ta đuổi theo sát thủ đến phủ thì biến mất, chính mắt thuộc hạ của ta đã nhìn thấy hắn trốn ở trong phủ. Đề nghị Tô Thị Lang phối hợp cho. Người đâu, xông vào phủ, truy lùng sát thủ.”

Đám võ sĩ sau lưng ngựa rục rịch chuyển bước, Tô Trung Sang vung tay ngăn lại: “Guờm đã, Trần đại nhân. Ngài đừng quá ý thế hiếp người. Ngài cho rằng chức tước của ngài to hơn tôi là muốn làm gì thì cũng làm được hay chẳng? Làm sao mà ngài chắc chắn được tên sát thủ gì đó đang trốn trong phủ của tôi cơ chứ?”

Lúc này, Trần An Quốc vẫn im lặng nãy giờ, bỗng chen lời: “Tô Thị Lang, ngài không cần kiểm soát chửi quanh. Kẻ hộ vệ trong phủ của ta đã tận mắt chứng kiến tên sát thủ trốn vào phủ của ngài. Và chúng ta còn phát hiện xung quanh bờ tường đó những dấu hiệu được dọn sẵn để tiện đường tẩu thoát. Còn cả những vết máu loang lổ nữa, tuy đã nhạt dần bởi nước mưa, nhưng một số vết máu vẫn còn đọng lại và hướng đi của nó chính là ở trong phủ của ngài.”

“À, thì ra là Trần Thượng Thư Trần An Quốc cũng tự mình cưỡi ngựa đến tề phủ. Tới giờ hạ quan mới nhận ra, thực quá thất kính, quá thất kính rồi.” Tô Trung Sang hướng về phía Trần An Quốc chấp tay chào.

“Không cần phải tỏ ra khiêm nhường như vậy. Nghĩ đến chuyện hôm nay mà ngài đã làm, khiến bọn quan không dám nhận hai chữ thất kính đó.” Trần An Quốc khinh bỉ nói.

“Ngài nói về chuyện gì? Có thể nói rõ hơn để hạ quan hiểu rõ hơn được hay chẳng?” Tô Trung Sang ngăn người, hỏi.

Trần An Quốc há miệng cười lớn: “Ha ha ha, Tô Trung Sang ơi là Tô Trung Sang, khả năng diễn tuồng của ngài quả là khiến cho bọn quan bội phục. Thế thì để bọn quan nhắc lại một lượt cho ngài nhớ vậy. Chẳng lẽ con trai của ta, Trần An Đông bị ngài cho con đi khiêu khích như thế nào mà ngài đã quên hay sao? Chẳng lẽ ngay cả việc cho sát thủ đi ám sát con trai của ta, khiến nó suýt chết, phải mang thương tích đầy mình mà ngài cũng không nhớ hay sao? Từ những dấu hiệu mà các võ sĩ trong gia tộc vừa báo cáo lại ở xung quanh thì chúng ta dám khẳng định, đám sát thủ ấy có mối quan hệ mật thiết nào đó đối với cái phủ này. Ngài còn có gì để biện luận nữa không?”

Tô Trung Sang ngửa đầu cười ngặt nghẽo: “Cái chuyện quái quỷ gì thế này? Ngài đang theo dõi chuyện cổ tích đấy à? Thưa Tô Thượng Thư, dù gì đi nữa ngài cũng là quan trên, hãy nói chuyện cho chuẩn mực một chút. Chuyện này không phải chuyện đùa để đem ra bày trò được. Hãy suy nghĩ cho kỹ trước khi nói.”

“Thôi đi, bớt nói lời thừa. Xông thẳng vào phủ, bắt được sát thủ, thì tới lúc đó cho người trăm cái miệng, người cũng đành cúi đầu nhận tội mà thôi.” Trần Thừa không kiên nhẫn được nữa, quát tháo.

“Trần Thừa, người dám làm điều xằng bậy như giữa chốn không người thế này à? Đây là kinh thành, là Thăng Long, là nơi dưới chân thiên tử, không phải là cái xứ Hải Ấp của các người mà các người muốn tác oai tác quái, làm gì thì làm.” Tô Trung Sang giận dữ, giơ hai ngón tay đưa lên đưa xuống mà thét.

“Tô Thị Lang, ta gọi người như vậy là đã nể mặt người lắm rồi? Đừng nghĩ rằng có anh người che chở là người dám đứng trước mặt ta lớn lối.” Trần Thừa bĩu môi hét.

“Trần Thừa, người thực quá quái, ta đã nhún nhường mà người cứ cố tình làm tới? Ta hỏi người, tại sao lại giết người của phủ ta? Ngày mai ta sẽ lên điện châu, dâng sớ tố cáo người lạm sát người dân vô tội, lạm quyền xét nhà quan lớn triều đình, để rồi xem người có còn xác xược như bây giờ nữa không?” Tô Trung Sang ngoảnh nhìn cái đầu lâu ở góc tường, chỉ thẳng về phía cái đầu lâu, lớn tiếng chất vấn.

“Chỉ bằng vào người? Buồn cười, người có dâng ngân cái tấu chương cũng chẳng làm được gì ta cả? Không tin người cứ thử xem? Ha ha ha. Còn thằng gác cổng kia à? Đơn giản là vì nó đáng chết? Còn muốn quy tội ư? Được, tội lỗi của nó vô cùng trầm trọng. Tội... Nhục mạ quan lớn triều đình, chết! Ta nói thế người có hài lòng không? Ha ha ha.” Trần Thừa ngoác miệng cười lớn.

“Ngông cuồng, Trần Thừa, người khinh người quá đáng. Người cho rằng gia tộc họ Trần của người còn có thể đập lên đầu của gia tộc họ Tô. Lúc này đây, gia tộc họ Tô đã không còn là con cháu của các người như trước kia nữa rồi. Người cứ chống mắt lên mà chờ đón con thịnh nộ của gia tộc họ Tô. Dù cho hôm nay ta có chết, ta cũng không bao giờ để danh tiếng của gia tộc bị nhơ nhuốc. Ta nói cho người biết, trong phủ của ta chẳng có tên sát thủ nào hết. Cấm ai được bước vào cổng phủ. Tất cả mọi người nghe lệnh, ai xông vào, giết chết không tha.” Mí mắt Tô Trung Sang giật giật liên hồi, xoay người lại vung tay ra lệnh.

“Tuân lệnh đức ông.” Những tiếng vang tuân lệnh nhốn nháo hô theo, tiếng kiếm đao va vào nhau loèng xoèng không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Cúi Đầu

Trần Thừa cười sảng sặc: “Ha ha ha, Tô Trung Sang, ngươi cả gan cùng mình, thực muốn chống lại bản quan sao? Còn không nhanh tránh đường, thì cái mạng nhỏ của ngươi có còn hay không, khó mà đoán trước lắm.”

Trần An Quốc tiếp lời: “Tô Thị Lang à, hãy nghe tôi nói một lời. Dù sao chúng ta cũng là mệnh quan triều đình. Không cần phải làm khó nhau nữa. Hãy tránh sang một bên, kéo tai bay vạ gió.”

Tô Trung Sang giật lấy cây kiếm mà tên dũng sĩ đứng gần đó đang cầm, vung ra phía trước, hét to: “Mạng ta ở đây. Ai muốn cứ đến lấy. Hôm nay, Tô Trung Sang ta chẳng may có chết thì cũng không làm nhục tổ tiên dòng họ Tô. Ngày mai, các ngươi nhất định phải trả giá đắt cho những hành vi ngu xuẩn mà các ngươi đã gây ra. Ta thề đấy.”

“Ngu ngốc. Ngươi tưởng ta sợ Tô Trung Từ chắc? Hắn cũng chỉ là đồ ăn bám, nịnh bợ cha ta mà thôi. Nếu không có cha ta nâng đỡ, thì làm sao mà gia tộc các ngươi có được như ngày hôm nay, hả cái lũ ăn cháo đái bát kia? Bay đâu, xông vào, ai cản đường, giết.” Trần Thừa giật mạnh dây cương, ngựa tung hai vó lên cao hí vang, đồng thời hắn vung gươm truyền lệnh tiến lên.

Hiệu lệnh của Trần Thừa vừa phát ra thì năm mươi võ sĩ của gia tộc Trần lên như dòng thác lũ bị con đập nước chặn giữ lâu ngày. Sự tiến công của họ nhanh như sấm sét, hàng chục bóng đen mờ ảo xông lên như những con sóng biển, luồng sát khí tỏa ra từ họ chọt bộc phát ập vào những dũng sĩ của gia tộc họ Tô. Qua mấy nhịp hô hấp đã áp sát vào những võ sĩ của gia tộc họ Tô mà chém giết.

Mới lượt tiến công đầu tiên, đã có hơn chục dũng sĩ Tô phủ chịu trọng thương bị loại khỏi vòng chiến. Trong con mắt của đám tráng sĩ giang hồ ở hợp kìa, đám người này tựa như những con quỷ vô hồn sinh ra là để chém giết. Lực lượng gấp đôi so với đối phương vậy mà lại dễ cho khí thế của đối phương áp đảo, bị những đòn đánh phối hợp linh hoạt nhịp nhàng làm cho thất điên bát đảo, vô phương kháng cự.

Đám dũng sĩ Tô phủ bắt đầu co cụm lại một đám gồng mình chống đỡ những đợt tấn công dồn dập của địch thủ. Một võ sĩ thân binh của Trần Thừa có thể dễ dàng chiến đấu với hai dũng sĩ Tô phủ, thậm chí có thể đánh ngang tay với ba người không biết phối hợp tác chiến. Khi ba võ sĩ thân binh của Trần Thừa tạo thành một tổ chính là con ác mộng đối với họ. Ba kẻ này như ba quỷ thần với thanh kiếm trong tay, kết hợp nhuần nhuyễn di chuyển linh hoạt khiến cho đám dũng sĩ Tô phủ không tìm ra đường đối phó.

Tên quản gia thấy tình thế bất lợi, năn nỉ Tô Trung Sang: “Đức ông, vào phủ thôi. Con đã cho người đi sang phủ của đại nhân Trung Từ cầu cứu rồi. Chúng ta vào trong cầm cự may ra còn có thể sống sót.”

“Hừ, Trung Sang ta, một đời oanh liệt, há có thể làm chuyện nhục nhã mặt mũi của tổ tông. Trung Ta đang đứng ở đây, để ta xem kẻ nào dám giết ta.” Tô Trung Sang gần giọng, ánh mắt căm thù nhìn chằm chặp Trần Thừa.

“Ha ha ha, giỏi cho một Tô Trung Sang dũng cảm. Anh hùng trọng anh hùng. Bay đâu, giết hết những kẻ cản đường, bắt sống Tô Trung Sang.” Trần Thừa cười vang khoái trá.

Võ sĩ Trần tộc xuất thủ càng lúc càng tàn độc hơn, những tráng sĩ giang hồ ngã xuống càng lúc càng nhiều. Những kẻ này không phải là người trong gia tộc họ Tô, phần lớn là người lang bạt tứ xứ, vì miếng cơm manh áo mới đầu nhập vào phủ Tô Trung Sang mà sống qua ngày. Khi chứng kiến những kẻ điên cuồng kia ra tay bắt kẻ tính mạng, chiêu nào cũng như đang đấu kiếm với kẻ địch giết người thân chúng, luồng cuồng tay chân, chống đỡ được một lát, thì có một số tên đã vút vũ khí, co giò chạy thẳng, không hề ngoái đầu lại. Và số lượng đào binh ngày một nhiều hơn, quả là không có ý nghĩa mà, bán mạng vì một người không thân không thích, chỉ đồ ngu mới làm, rồi cuộc toàn bộ đám giang hồ hỗn tạp đã chạy sạch sành sanh không còn một mống.

Nhưng số trời đã định, Diêm Vương đã bắt chúng chết vào mệnh ba thì chúng không thể chết vào mệnh bốn. Dù chạy qua bên trái, hay bên phải của tòa phủ đệ thì cả đám giang hồ đều tái mặt khi chứng kiến cái đám âm binh kia còn đông hơn nữa đang giương vũ khí đón chờ bọn chúng. Từ phía sau những võ sĩ Trần tộc xuất hiện làn mưa tên bắn lên trời theo đường cong sắc lẹm, rồi vọt xuống đầu chúng như những cái lưỡi hái của tử thần gặt hái toàn bộ sinh mạng của những kẻ đào vong phản chủ.

Lúc đó, một gã gia đình chạy ra thì thào vào tai tên quản gia, hắn thất hồn lạc phách nói với Tô Trung Sang: “Thưa Đức ông, bọn chúng đã bao vây toàn bộ phủ rồi, không thể đi cầu cứu được nữa. Có cả quân lính triều đình cũng vây kín mặt sau của phủ, hết đường trốn chạy rồi.”

“Gia tộc họ Trần quyết giết chúng ta đây mà. Có lẽ bọn chúng muốn tạo phản rồi. Lũ điên, giờ đâu phải dịp đáng cơ xưng đế. Chẳng lẽ chúng không hiểu? Mặc kệ nó, chết thì chết.” Tô Trung Sang tức giận đáp.

Tô Trung Sang nhìn vào cổng phủ, trầm tư suy nghĩ: “Ta chết đã đành, nhưng còn vợ con ta, không thể để họ chết oan ức thế được.” Đoạn quay ngoắt sang phía Trần Thừa lớn giọng hỏi: “Trần Thừa, ta tự nhủ chưa từng làm chuyện gì đáng phải chịu cảnh nhà tan cửa nát như thế này? Chẳng lẽ các ngươi thực sự muốn tạo phản?”

“Tạo phản? Không, không, không, Tô Trung Sang, sao ngươi lại nảy ra cái ý tưởng tuyệt vời đó chứ? Ha ha, lý do gì thì Trần An Quốc đã trình bày hết rồi. Ngươi không cần lắm lời nữa. Để ta vào bắt tên sát thủ kia ra, là mọi chuyện sẽ rõ như ban ngày.” Trần Thừa cười khẩy.

“Nếu các ngươi đã nhất quyết muốn đặt điều vu khống ta thì ta sẽ chống mắt lên xem các ngươi có thể làm được những gì? Tất cả tránh sang một bên, để cho chúng khám xét.” Tô Trung Sang vút kiếm xuống đất, cúi gằm mặt ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 80: Cứu Viện?!

Tô Trung Sang nhìn mười mấy tráng sĩ trung thành nhất đang đứng xung quanh mình, xếp thành hình bán nguyệt giữ chặt vũ khí trong tay, quát: “Các người không nghe rõ sao? Buông vũ khí xuống, tránh sang một bên để cho chúng vào.”

Những dũng sĩ không cam lòng vứt vũ khí xuống đất, từ từ dạt sang hai phía, chừa lại đường đi vào cổng phủ. Tên quản gia thờ dài, nhìn vào màn mưa xa thẳm, chợt mừng rỡ nói: “Hình như là quân cứu viện tới rồi, thưa Đức ông, nhìn kỹ xem có phải không?”

“Có người tới? Chẳng lẽ anh cả đã biết chuyện xảy ra ở đây...” Tô Trung Sang lắp bắp.

Chăm chú nhìn kỹ đoàn người đang cười ngựa phi như bay, khi thấy rõ người dẫn đầu, Tô Trung Sang nhếch mép tự giễu: “Cá sấu tấp đầu, cá mập tấp đuôi.”

“Là... là... Trần Tự Khánh...” Tên quản gia lắp bắp.

Đoàn người đó chính là thành viên chủ chốt của gia tộc họ Trần, trong đó có đến bốn vị trưởng lão và người đi đầu tiên chính là tộc trưởng của gia tộc, Trần Tự Khánh. Một vị trưởng lão râu dài tầm tuổi lục tuần, gò má nhô cao, khuôn mặt góc cạnh, cưỡi ngựa ở phía bên phải Trần Tự Khánh cất tiếng: “Trần Thừa, mau dừng tay thôi. Kêu người của người rút hết về đi.”

“Ai đã báo tin cho các người? Rõ ràng tôi đã phong tỏa toàn bộ tin tức!” Trần Thừa sầm mặt nói.

“Trần Thừa, không nhiều lời nữa. Ra lệnh rút quân.” Vị trưởng lão đó quát lớn.

“Dạ, thưa chú Đình Vị.” Trần Thừa khiên cưỡng chấp tay đáp, rồi phát tay truyền lệnh: “Tất cả lui, về phủ.”

Trần Tự Khánh xuống ngựa, vẫn bộ dáng nho sinh, một tay đặt sau lưng, đến trước mặt Tô Trung Sang, mỉm cười: “Thất lễ quá, đại nhân Trung Sang, lại để sự tình này xảy ra. Xin nhận một lễ của tôi để tỏ lòng hối lỗi.”

Thấy Trần Tự Khánh cúi đầu xin lỗi mình, Tô Trung Sang ngó người, nói: “Cái này... chuyện này... là ra làm sao...”

“Là anh của tôi có chút chuyện hiểu lầm. Anh tôi vốn dĩ có bản tính là người bộc trực, nóng nảy, lại nghe lời gièm pha của kẻ khác nên mới để xảy ra có sự vậy. Quả thực tôi cũng không ngờ đến, mong đại nhân Trung Sang bỏ qua cho.” Trần Tự Khánh tươi cười đáp.

“À... ờ... hừm... muốn bỏ qua thì bỏ qua dễ dàng như vậy được sao? Toàn bộ người trong phủ của ta đã chết gần trăm mạng rồi, là gần trăm mạng người đó. Các người lấy gì để đền bù?” Tô Trung Sang giờ giọng làm khó.

“Con chuột nhất Trung Sang, có tin ta đập vỡ mặt người không? Còn ở đó mặc cả à?” Trần Thừa giận sôi máu, chen lời.

“Câm miệng, Trần Thừa, hôm nay anh đã gây ra họa lớn, mà vẫn còn kiêu ngạo, không biết phép tắc. Người đâu, kéo Trần Thừa và Trần An Quốc xuống. Lôi đến trước mặt đại nhân Trung Sang. Đánh, mỗi người đánh một trăm hèo cho ta.” Trần Tự Khánh liếc về phía Trần Thừa và Trần An Quốc, ra lệnh.

Sáu người trong đội ngũ chấp pháp của gia tộc nhanh chóng không chế Trần Thừa và Trần An Quốc, đè dí hai người xuống đất. Lấy hai cây gậy to bản, liên tục đánh vào mông của hai vị đại nhân quyền uy ngập trời.

“Ái ui, tộc trưởng, tộc trưởng, cầu xin người, tha cho tôi đi. Tôi biết tội rồi, ái ui...” Trần An Quốc khóc lóc cầu xin thảm thiết. Thường ngày ăn sung mặc sướng đã quen, làm sao hắn có thể chịu nổi đòn roi kiểu ấy. Mặc cho hắn than vãn trong vô vọng, Trần Tự Khánh không hề biểu lộ chút cảm xúc xót xa, ngẩng đầu nhìn trời đêm.

Trần Thừa cắn răng chịu đựng, không bật ra một tiếng rên, không buông lời oán thán, hai bàn tay nắm chặt, chỉ có đôi mắt là chuyển thành màu đen kịt, đen như cái giếng sâu không thấy đáy.

Khi gã chấp pháp đếm đến tiếng thứ một trăm, Trần An Quốc đã ngất xỉu, Trần Thừa mềm oặt như cọng bún thiêu, các đốt ngón tay run lên từng đợt. Trần Tự Khánh cười cười hỏi: “Đại nhân Trung Sang, trừng phạt như thế đã vừa lòng đại nhân chưa? Còn về những người đã chết, tôi sẽ bồi thường tiền bạc xứng đáng, ngay sáng sớm mai, sẽ cho người chở bạc qua phủ, vấn đề an táng tôi cũng sẽ cho người lo lắng chu đáo. Đại nhân cảm thấy thế nào?”

Nuốt một ngụm nước bọt, Tô Trung Sang chứng kiến cảnh chấp hành gia pháp của người họ Trần đã khiến hắn run rẩy, phần dưới của hai người bọn Trần Thừa đã be bét máu. Lại nhìn bộ mặt luôn đeo nụ cười kia của Trần Tự Khánh, bất giác Tô Trung Sang cảm giác lạnh sống lưng, hắn lên tiếng: “Được... được... đại nhân Tự Khánh đã nói thế thì hạ quan cũng nghe theo... Người đâu, tiễn khách.”

Tô Trung Sang đi vội vào phủ, tên quản gia ở lại phân phó thu dọn những xác chết vào trong để hôm sau tiến hành khâm liệm. Trần Tự Khánh thờ hất ra

một hơi dài trầm mặc nói: “Công họ về phủ, gọi thầy lang trị liệu cho họ.”

Vị trưởng lão râu dài hỏi: “Tự Khánh à, cháu cũng biết tính Tô Trung Từ rồi đấy. Ngày mai, chắc chắn hẳn sẽ làm loạn chuyện này lên. Chúng ta sẽ đối phó như thế nào?”

“Thưa chú Đình Vị, cháu đã nghĩ đến vấn đề này. Có lẽ phải cần tới sự hậu thuẫn của Lý Huệ Tông. Dù sao hẳn vẫn ngồi trên ngai vàng, thêm cả sự quyết liệt của chúng ta thì Tô Trung Từ có muốn làm mưa làm gió thế nào cũng không thể làm cản được.” Trần Tự Khánh đáp.

“Chuyện hôm nay, có khi nào sẽ tạo thành mối rạn nứt trong quan hệ anh em giữa cháu và Trần Thừa hay không?” Trần Đình Vị hỏi tiếp.

“Đành vậy, không còn cách nào khác, chỉ có làm thế mới có thể xoa dịu cơn lửa giận của gia tộc họ Tô. Thời khắc này không phải là thời khắc để chính thức giao chiến với bọn người kiêu ngạo đó. Hừ, kiêu binh tất bại, đạo lý này, có lẽ đến chết Tô Trung Từ cũng không hiểu. Nhân, chúng ta phải nhân. Biển quá rộng, chúng ta phải từ từ đặt lưới. Một khi mẻ lưới đã chằng hết các góc, chính là lúc chúng ta kéo lưới.” Trần Tự Khánh trả lời với giọng không nhanh không chậm, đoạn nhảy lên lưng ngựa, lên đường về phủ, đêm nay hẳn lại không ngủ để chuẩn bị đối sách vào sáng mai.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Quá Xoàng

Đúng như trưởng lão Trần Đình Vị dự đoán, trong buổi chiều sáng hôm sau, mặt của Tô Trung Từ, vị đại thần khuynh triều, đỏ như trái gấc chín. Đứng giữa triều đường vung tay múa chân chỉ trích hành động vô pháp vô thiên của Trần Thừa và Trần An Quốc. Thái úy phụ chính Tô Trung Từ cất lực yêu cầu Lý Hạo phải nghiêm trị, để giữ vững kỷ cương phép nước. Đám người thuộc phe cánh gia tộc họ Tô cũng nhao nhao khải tấu, mong mỗi Lý Hạo phải đem những kẻ phạm tội tày trời kia bắt giam vào thiên lao.

Trần Tự Khánh thần nhiên đối đáp, kể lể về hình phạt mà hai người Trần Thừa và Trần An Quốc đã phải chịu đựng, ngoài ra những võ sĩ tham gia cũng phải chịu những trận đòn vô cùng khốc liệt, hiện nay đều bị nhốt nhà tù của gia tộc. Trong khi đầu khầu, biểu tình của Trần Tự Khánh lúc bị thương, lúc phần hận đan xen, cảm xúc dâng trào. Bị thương vì những oan hồn đã khuất của tráng sĩ ở phủ Tô Trung Sang, phần hận vì hành động nông nổi, khờ dại của Trần Thừa.

Đám quan lại chủ chốt họ Trần thay phiên nhau dâng sớ can gián, vạch ra những sai sót, nghi vấn trong vụ án lần này. Chỉ rõ điểm mấu chốt của vụ này chính là nhằm gây mối chia rẽ giữa các đại quan đương triều. Những thành viên của gia tộc họ Trần cho rằng đây là một âm mưu hòng phá hoại sự đoàn kết bấy lâu nay mà vị hoàng đế anh minh Lý Huệ Tông đã cất công gây dựng, đổ hết tội trạng lên đầu những phiên quân nổi loạn như bọn Đoàn Thượng, Nguyễn Nộn...

Về phần vị vua đang ngồi trên ngai vàng thì vẫn bộ dạng ngu ngơ, lơ đãng như con cá thồn bon. Bên này nói ừ đúng, bên kia nói ừ phải, tóm gọn lại là phải tất, bên nào nói cũng có tình có lý cả. Tuy nhiên, đến khi phán quyết, dường như ăn khớp với Trần Tự Khánh từ trước, chỉ phạt Trần Thừa và Trần An Quốc hai năm bổng lộc.

Buổi chiều sáng kết thúc trong sự bức bối của vị quyền thần Tô Trung Từ, nhưng biết làm sao được. Tên nhãi con kia là kẻ đang ngồi trên ngai vàng, quyền quyết định rốt cuộc vẫn thuộc về nó. Và lại thế lực của họ Trần đâu phải chuyện đùa, dù hiện nay họ Tô nhờ vào vây cánh của phe Đỗ Kính Tu nên áp đảo về số lượng, nhưng vẫn phải kiêng kỵ phần nào thực lực hùng mạnh của gia tộc họ Trần.

* * * * *

Bên bờ hồ Lạc Thanh trong Hoàng Thành, dưới tán cây liễu đang rủ bóng đổ dài trên mặt hồ, Lý Hạo lặng yên ngồi câu cá. Lý Văn Quý đứng ở phía sau cầm giỏ cá làm bằng nan tre, có vài con cá to nhỏ đủ loại bật tanh tách vào thành giỏ. Cẩn thận quan sát vị vua trẻ tuổi, Lý Văn Quý luôn tự hỏi tại sao một vị vua trẻ hơn mình cả con giáp lại có được cái khí chất ấy. Điều bộ, kiểu cách, tư thế câu cá hoàn toàn không phù hợp với một cậu bé mười bảy tuổi, chỉ những người từng trải việc đời rất nhiều mới có thể làm được như vậy.

Càng suy đoán hẳn lại càng không hiểu thấu vị vua kỳ lạ đa tính cách này. Biểu hiện trên diện châu, cách nói chuyện với những quan viên đối địch, cách đối xử với những người thân cận, đều trái ngược nhau. Lý Văn Quý có nghĩ đến toang đầu cũng không biết đâu mới là bản chất thật sự của người đang khoan thai câu cá đó.

“Bẩm hoàng thượng, thần có điều muốn hỏi.” Lý Văn Quý cất tiếng, phá tan bầu không khí tĩnh mịch cổ hữu ở bờ hồ Lạc Thanh.

“Khanh nói đi.” Lý Hạo giữ vững cần câu, đôi mắt dán vào mặt hồ phẳng lặng, ánh chiều tà phản xạ lên những màu sắc tuyệt đẹp, diệu kỳ.

“Kế hoạch này vẫn chưa đạt được đúng yêu cầu đề ra. Tại sao thần không thấy hoàng thượng tức giận như lần trước?” Lý Văn Quý ăn ngay nói thật, điều gì không rõ không hiểu, đều luôn muốn tìm hiểu cho cặn kẽ.

Tuy nhiên hẳn là người thông minh, nên biết đâu là giới hạn, cái gì hỏi được thì mới hỏi, cái gì không hỏi thì im lặng chính là vàng. Trải qua những thất bại, vấp ngã trong cuộc đời, và học hỏi được nhiều điều từ vị thư ký đồng liêu Ngô Công Tài, vì thế Lý Văn Quý đã đúc rút ra những kinh nghiệm bổ ích,

chuyển biến tích cực hơn, không còn quá cứng nhắc như trước nữa. Hấn còn khắc ghi một câu đã từng được thầy dạy dỗ: “Chơi với vua như chơi với hổ.” Trong khi hấn lại đang hầu cận một vị hoàng đế có tâm tư sâu không thấy đây.

“Ừm, khanh vẫn còn nhớ chuyện lần trước trẫm bóp nát cái lý à? Đúng thật, lúc ấy trẫm vẫn còn coi thường Trần Tự Khánh. Sau lần đó trẫm mới chân chính hiểu rõ về đối thủ đáng gờm này. Tức giận? Vì sao phải tức giận chứ? Chỉ là một đợt tranh chấp vớ vẩn, nếu như gia tộc họ Trần mà nao loạn lên, trẫm là người đầu tiên khinh bỉ khả năng của Trần Tự Khánh, hấn nên dắt đàn bà trẻ nít về biển Đông mà quăng chài bắt cá sống qua ngày đi cho rồi.” Lý Hạo hồ hững đáp.

“Bẩm hoàng thượng, vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?” Lý Văn Quý hỏi tiếp, đứng nghiêng sang một bên ngó xuống mặt nước, hấn thấy hình như dây câu hơi động đây.

“Chỉ một kế hoạch ám sát còn con, quả là không đủ cho Trần Tự Khánh nhét kẻ rằng. Tiếc thay, lực lượng chúng ta không đủ để đùa những trò đùa lớn hơn. Bất quá, không việc gì phải ngại bọn chúng nữa, Đỗ Kính Tu đã gửi mật thư, báo lại những kết quả đáng mừng. Trò đùa lớn hơn sắp diễn ra không chỉ ở kinh thành nữa rồi. Nhưng đó không phải là phận sự của chúng ta, trò chơi của chúng ta là ở đây, chốn kinh thành hoa lệ này. Ha ha ha, tiếp theo ta sẽ cho khanh thấy cái gì mới gọi là liên hoàn kế, kẻ trong kẻ.” Lý Hạo giật dây câu, con cá bị mắc câu uốn người, nước hồ vung vẩy khắp nơi.

“Bẩm hoàng thượng, thần còn chuyện muốn báo lại. Trần Trung Văn đã lành bệnh, rất mong mỗi được yết kiến hoàng thượng.” Lý Văn Quý gỡ con cá ra khỏi móc câu, luồn tay đặt vào giỏ, hấn đếm được tám con cá. Tưởng vị hoàng đế này câu cá giỏi thế nào, nhìn tư thế câu cứ như là cao thủ sát cá, thế mà ngồi cả buổi vẫn chỉ câu được tám con cá, quá xoàng.

“Lại thêm một tin tức tốt lành, trò chơi lại thêm phần hấp dẫn rồi đây. Thời gian trôi qua nhanh thật. Mới đó mà đã sắp đến tết rồi, không biết tết năm nay có vui không nhỉ? Ài, thần dân Đại Việt à, có lẽ năm tới sẽ không vui về gì. Nhưng trời về sau trẫm sẽ cho mọi người được ăn những cái tết hạnh phúc nhất.” Lý Hạo tiếp tục buông câu, nước trên mặt hồ rung lên nhẹ nhẹ, chỗ dây câu tỏa ra những vòng tròn nước rộng dần, vòng tròn nọ nối tiếp vòng tròn kia, lan dần ra rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Đánh Lén

Gió đông lạnh buốt, mọi người sai chân nhanh hơn để chóng về nhà. Cứ mỗi kỳ chuyển giao năm cũ sang năm mới là thời tiết ở Thăng Long lại trở lạnh. Dường như dân chúng kinh thành đều háo hức đón chờ cái lạnh ấy, cảm xúc đón tết là cảm xúc rất diệu kỳ. Cái lạnh ấy còn dội vào lòng khách thập phương đang thơ thẩn ngắm phố nơi đây. Những cung bậc cảm xúc ngập tràn tâm hồn họ, họa nên bởi những đặc trưng riêng của nghề, của người và của cảnh ở phố phường Thăng Long.

Những sạp bán hàng được bày biện rực rỡ khắp nơi, dọc theo các con đường, la liệt những hàng trái cây, bánh kẹo, vải vóc, dụng cụ sử dụng trong nhà... Dù loại màu sắc, hương vị hòa quyện vào nhau tạo thành một hình ảnh sống động, tươi vui. Những đứa trẻ được mẹ dắt tay đi qua các hàng bánh đều chỉ chỉ trỏ trỏ, níu tay mẹ nằng nặc đòi mua. Dân tứ xứ ở những vùng quê, ở vùng miền núi hoặc ở tận miền biển xa xôi cũng đua nhau xuôi thuyền lên kinh thành mua đồ sắm tết.

Không phải nơi nào ở Thăng Long cũng nhộn nhịp, tấp nập như thế. Vòng quanh kinh thành khách vắng lại vẫn có thể tìm đến những đoạn đường yên tĩnh đến lạ thường. Vẫn có những hàng quán treo biển khắp chốn, nào là quán trà, nhà trọ, tiệm cơm và cả quán rượu nữa. Có lẽ mới quá trưa nên không có nhiều người hứng thú lắm với việc giải khuây, và còn bởi sự bình yên của những hàng cây ven đường đã khiến cho đoạn đường này tĩnh lặng hơn.

Từ thời xa xưa, người dân đã chú trọng đến việc trồng cây hai bên đường. Những hàng cây thẳng tắp, xanh mướt, xum xuê lá. Những cây bàng với những chiếc lá chuyển màu vàng, màu đỏ rù rì xuống chạm vào mái nhà, tựa hồ người mẹ hiền đang ấp ủ con thơ. Người dạo phố ở đoạn đường này đều từ từ chậm rãi, cứ nhả nhả mà đi, mà ngắm cảnh.

Khu phố đang yên bình là thế, bỗng tiếng ồn ào của một nhóm người với trang phục gia đình của nhà quyền quý, phá tan cái nét đẹp đặc trưng, riêng biệt ấy. Nhóm người này gồm có bốn người, trang phục đang mặc của họ đều là trang phục gia đình của gia tộc họ Trần. Những ai là người phương xa đi nhiều hiểu rộng một chút, liền dạt ra xa không dám liếc mắt nhìn. Họ biết kinh thành tuy đẹp, tuy vui nhưng cũng là đầm rồng hang hổ, bởi vì đây là nơi ngự trị của rất nhiều quan lớn đương triều, và mồm và miệng sẽ có ngày chết như chơi.

Gã mặt choắt đi phía ngoài cùng đá vào viên đất trên đường, oang oang nói: “Đạo này toàn gặp chuyện xui xẻo, khơi khơi bị bắt ra ngoài kinh thành kiếm củi.”

Vỗ nhẹ lên vai gã mặt choắt, tên mặt dài trượt như mặt ngựa cười khinh bỉ: “Mày còn than thờ cái nỗi gì? Không phải tại mày đầu têu đi chộc phá con bé nô tỳ của bà năm, nên mới khiến cho cả bọn phải chịu cảnh này à. Hắt xì, chết tiệt, cảm lạnh rồi. Ài, khôn khổ quá, trời lạnh như vậy còn bị bắt đi lao động khổ sai.”

“Hại luôn cả tao bị dính lây, tao có làm cái gì đâu. Đi theo tụi mày lại dính vạ lây, cái con bé có mắt như mù. Rõ ràng tao chỉ đứng ngoài cười xem tụi mày chộc ghẹo nó mà nó cũng mách với bà năm.” Tên nhỏ con đi phía trong cùng xì mặt nói.

“Thôi thôi, bỏ đi, chuyện đã xảy ra rồi, ráng mà chịu. Lần sau biết điều, đừng có tái phạm nữa, tránh xa con bé đó ra. Đụng trúng quá ót hiểm rồi, còn tranh cãi gì nữa. Đi nhanh về nhanh, kéo đến tối vẫn không kiếm đủ củi đấy.” Gã cầm vương cao lớn nhất trong đám, khoác tay lên vai hai gã kế bên, mở miệng thúc giục.

Cả bốn tên vừa đi vừa cãi nhau ỏm tỏi đến quên cả trời đất. Người dân đi đường tránh càng xa càng tốt, họ thấy tên nào tên nấy mặt mày hầm hè, bặm trợn thế kia mà đụng vào thì chỉ có nước ồm đồm với bọn chúng. Đường vốn dĩ đã vắng, lại càng vắng hơn. Bốn tên đi qua một con hẻm nhỏ, chuyện xui xẻo hơn lại đến với chúng.

“Tao nói cho tụi mày biết, lần sau mà... gì thế? Tội om vậy trời... á... ui... thằng chó nào đánh tao... á ...á”

Mấy tên gia đình họ Trần đang đi, chợt trời tối đen, chúng có cảm giác ngạt thở. Phải rồi, bị trùm bao lên đầu cơ mà, không tối, không ngạt mới lạ. Tiếp theo là trận mưa đá đá trút xuống đầu, xuống thân mình của bốn tên gia đình khốn khổ. Sau một hồi lâu chịu con hành hạ về thể xác, bốn gã mới ngóc đầu dậy được, thoát khỏi cái bao, thì nhau chửi bới om sòm.

“Ủi da, đau quá mày ơi, là bọn súc vật nào đánh tụi mình vậy hả? Con bà nó, tụi nó thích nhảy nhót thì đi vào lầu xanh mà nhảy nhót. Nhảy trên người tao làm gì thế không biết, tao dám cạy lũ súc vật đó tới con động cõn rồi.” Gã mặt choắt rên rỉ.

“Có khi nào con bé kia thuê người trả thù không? Tao nghi là cái con mỗ nhon đó làm chuyện này.” Gã mặt ngựa vút cái bao vào tường, phun xuống một bãi nước bọt có màu đỏ pha lẫn trong đó, vuốt tay sờ sờ lên cái môi bị đập.

“Không phải nó đâu, tụi mày nhìn này, khi cái thằng trùm bao vào tao, tao nhanh tay xé rách được vạt áo của nó. Tụi mày xem... đây là màu áo của bọn nào?” Gã cầm vương xoa lên bộ mặt sưng vù, hình như gã được chăm sóc khuôn mặt nhiều nhất.

“Đúng là màu này, chắc tại tao lùn quá, nên tụi nó trùm bao chậm hơn, tao loáng thoáng thấy cái màu áo này, tao thấy nguyên một đám súc sinh núp trong con hẻm, chưa kịp kêu thì đã bị trùm bao rồi.” Gã nhỏ con chỉ vào cái miếng vải bảo.

“Chúng mày thấy cái màu áo này quen quen không?” Gã mặt ngựa hỏi.

“Nhìn kìa tụi bay, có cái khúc gỗ ở đằng kia.” Gã mặt choắt tiến tới chỗ khúc gỗ, nhặt lên quan sát.

“Đưa tao xem nào. Mày có biết chữ quái đầu mà nhìn với ngó. Cái này gọi là thẻ bài.” Gã nhỏ con giằng lấy, lật lên nhìn, nghiêng răng nói: “Đúng như tao đoán mà, màu áo này, thẻ bài này, chỉ có chúng nó mới thù hận với gia tộc mình.”

Gã cầm vương hỏi: “Thẻ bài viết chữ gì vậy?”

“Tô Phủ” Gã nhỏ con khinh bỉ nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Bạo Lực, Trộm Cắp, Cướp Bóc

“Lại là bọn chúng à? Chúng ta có động chạm gì đến chúng nó đâu mà bọn nó lại giờ trò hạ lưu này.” Gã cầm vương xoa xoa cằm, ra vẻ cao thâm phát biểu ý kiến.

Gã mặt ngựa ôm cái mặt méo xệch nhăn nhó: “Quan điểm của tao xưa nay là dĩ hòa vi quý. Tao là tao không quan tâm tụi nó phô trương thanh thế, hay là kiêu ngạo, hay là cường bức dân nữ nhà lành gì gì đó. Nhưng mà tao... tao... tao có đào mà tổ nhà chúng nó đâu mà chúng nó đang tâm đập vào cái gương mặt đẹp hơn mặt ngọc, quý hơn mặt vàng của tao cơ chứ.”

“Mẹ kiếp. Chúng ta về kêu người đi trả thù thôi.” Gã nhỏ con xem ra lại là tên hùng hổ nhất đám.

Gã mặt choắt khịt mũi: “Hừ. Kêu người? Trả thù? Kêu ai? Trả thù ai? Không có sự nhìn xa trông rộng gì cả. Phải học hỏi ta đây. Mấy cái này thì chúng mình được gì? Thiên cặn. Và lại tộc trưởng đã đặt ra nghiêm lệnh, không được gây sự với gia tộc họ Tô rồi, người muốn chết à? Cái gương của hai vị đại nhân kia còn không làm cho người sáng mắt ra à?”

Gã nhỏ con ậm ừ: “Ờ ờ, đây là tao tức quá thôi. Vậy bây giờ phải làm sao?”

“Bỏ qua đi. Đi kiếm củi rồi về nhanh. Cố mà nhịn nhục đi.” Gã mặt choắt trả lời.

Bốn tên gia đình lại tiếp tục ra khỏi kinh thành, đi hoàn thành cái hình phạt của mình. Bốn gã cũng không ngờ được ở một số nơi khác cũng có những người đang chịu cảnh y hệt như vậy, mà không chỉ có mỗi người của gia tộc họ Trần bị đánh lén, cả người của gia tộc họ Tô cũng bị đánh. Mỗi thù của tầng lớp dưới cùng của hai gia tộc dần dần trở nên mãnh liệt.

* * * * *

Đêm canh một, dưới vầng trăng lưỡi liềm, ánh trăng le lói lơ mờ hắt xuống mặt đường gập ghềnh đá sỏi. Hai bóng người thậm thụt đang ngồi ở góc một tòa nhà giàu có, trên lưng của hai bóng đen gồ lên hai cái bao lớn.

Một bóng đen thì thào: “Nặng được gì không?”

Bóng đen kia đáp: “Hoàn thành nhiệm vụ.”

“Tốt, về thôi.”

“Chết tiệt, không ngờ tao khổ luyện công phu bao năm nay, lại bị bắt đi làm ba cái chuyện trộm gà bắt chó này.”

“Suyt, nhỏ tiếng chút. Bọn gia đình tuần tra nghe thấy thì vất giò lên chạy không kịp bây giờ.”

“Yên tâm, tao đánh ngất hết rồi. Máy con tép nhỏ ấy sao có thể đấu lại những người đã trải qua khổ luyện như chúng ta chứ. Tao vẫn không hiểu đại nhân bắt chúng ta làm mấy trò mèo này làm gì.”

“Bớt nói nhảm, chúng ta chỉ có mỗi một nhiệm vụ, đó là phục tùng mệnh lệnh. Quan tâm làm gì những chuyện rắc rối của mấy vị đại nhân vật bên trên. Coi chừng cái đầu của mày đó. Đi thôi.”

Bóng đen dứt lời, đoạn lấy một sợi dây có gắn móc câu ở đầu, xoay mấy vòng, quăng lên đầu bức tường cao, trèo nhanh thoăn thoắt ra bên ngoài. Bóng đen còn lại hừ lạnh một tiếng, thực hiện động tác giống y như vậy. Cả hai bóng đen ngó nghiêng xung quanh, thảo luận mấy câu nữa rồi cầm đầu chuồn thẳng.

Đêm hôm ấy, ở một số nhà khác cũng bị đạo chích ghé thăm. Vụ trộm xảy ra có những điểm giống nhau là bị mất hơn nửa vàng bạc bảo bối trong nhà, gia đình tuần tra thì bị đánh ngất, may thay không có ai chết. Những vụ trộm đồng loạt ấy đã làm náo động khu phố dân cư quanh khu vực, bản tính người Việt vốn dĩ tò mò, lại rất thích thêm thắt tình tiết cho câu chuyện, sự việc đã rồi lại càng đồn nhau cho nó rối thêm. Tin đồn tới người thứ mấy chục thì những tay đạo chích đã khoáng sạch gia sản của những gia chủ xấu số, đến cả cái bộ đi tiểu tiện cũng bị lấy mất, băng trộm này thực là kinh tởm.

* * * * *

Sau lần bị trùm bao mà đánh, một số gia đình họ Tô tụ tập lại với nhau tiến hành phương thức gây ông đập lưng ông, truy tìm những gia đình họ Trần đi một mình và hò nhau vào đập, nhưng đập công khai, không cần trùm bao đánh lên gì hết, những gia đình này cho rằng mình là anh hùng hảo hán dám làm dám chịu, chứ không như mấy con rùa rút đầu họ Trần, toàn chơi bản đánh lên.

Bởi lần đánh công khai này mà những gia đình họ Trần quá uất hận, quyết định lên họp bàn kế sách phản công mà không báo lên trên. Bất quá cái gương tây lếp của Trần Thừa và Trần An Quốc vẫn còn rành rành trước mắt đã khiến họ có chút sợ sệt, vì thế họ lại sử dụng trò trùm bao mà đánh, chứ không dám công khai đánh giữa đường giữa chợ.

Có lẽ bây giờ những mâu thuẫn của tầng lớp chót trong hai gia tộc hùng mạnh này tuy có vẻ hổ báo lắm, thực ra luôn diễn ra trong âm thầm, không ảnh hưởng gì đến toàn cục. Còn về sau, khi cao trào được đẩy lên đến đỉnh điểm, thì ngòi nổ mà bộc phát thì hậu quả khó có thể lường được.

Kinh thành Thăng Long đang trong không khí hân hoan đón tết là thế, vậy mà lại bị những cuộc thanh toán, trả thù lẫn nhau gây xáo trộn cuộc sống của người dân. Nhất là vị phủ doãn kinh thành, người chịu trách nhiệm quản lý hành chính, trật tự trị an của kinh thành, liên tục than khổ không thôi. Đạo này hần đâu đâu khi vấn đề trị an đạo này lại kém đến không thể kiểm soát nổi. Bạo lực xảy ra khắp nơi, lại còn nạn trộm cắp, cướp bóc hoành hành. Hôm nọ thì có mấy chục nhà dân thông báo bị mất trộm, ngày kia thì có hàng chục thương nhân lên kinh thành buôn bán vào tận phủ gõ trống kêu oan, yêu cầu truy bắt cướp.

Kinh thành gần đây rối tung rối mù hết cả lên, người dân ra đường phải tùm năm tùm ba đi thành từng nhóm lớn, nhất là người họ Trần và họ Tô, ai mà lỡ đại đi một mình thì coi chừng cái mạng con con của mình đó. Về đêm, những nhà giàu có, khá khẩm một tý liền đóng chặt cửa nẻo trong nhà, đồ đạc gia sản đem chôn, đem cất, đem giấu, nói chung là tìm đủ mọi biện pháp để không bị trộm đồ. Khôi hài hơn cả là có một tên phú ông, cứ chiều chiều lại đi vài vòng quanh xóm, mặc đồ cũ kỹ, có chỗ còn vá chằng vá đụp, để chứng tỏ rằng tao nghèo lắm, đừng có ăn trộm ở nhà tao.

Vị phủ doãn kinh thành chả hiểu tại sao mà năm nay bọn đầu trộm đuôi cướp lại trở nên điên cuồng đến thế. Chẳng lẽ sắp đến tết, bọn giặc dã trong cả nước thiếu thốn quá nên hò hét kéo nhau về kinh thành để kiếm tiền ăn tết. Vấn đề quản lý kém cỏi của hần, lại còn bị chỉ trích giữa điện châu, may mắn là hần thuộc phe họ Tô, được vây cánh đứng ra bênh vực nên miễn cưỡng giữ được cái mũ cánh chuồn trên đầu, chứ không thì con đường quan lộ của hần chắc phải chấm dứt tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Đàm Đạo

Bên dưới mái đình trong vườn hoa ở phủ Trần Trung Văn, Lý Hạo cùng với Trần Trung Văn lặng lẽ ngồi nghe tiếng tiêu du dương, lúc vút cao, lúc trầm lắng. Trần Huyền Trân mặc y phục trắng, mái tóc xõa dài buông thả sang một bên vai, càng tôn thêm vẻ đẹp quyến rũ mê hồn. Nàng vẫn đội chiếc nón có miếng vải đen mỏng che hơn nửa khuôn mặt, đôi môi đỏ hồng của nàng đang khẽ vào chiếc tiêu đỏ hồng thổi lên những khúc nhạc tuyệt vời của chốn nhân gian.

Khi tiếng nhạc trầm bổng ấy ngừng hẳn, Lý Hạo vẫn còn đắm chìm trong xúc cảm, giờ đây tâm hồn của hắn như phiêu dạt về thời thơ ấu, những tháng ngày hạnh phúc nhất cuộc đời hắn khi ở bên người sư phụ mà hắn luôn luôn tôn thờ. Trần Huyền Trân quay sang nhìn Lý Hạo, mỉm cười: “Hình như Hoàng Thượng rất thích khúc nhạc này.”

Nghe tiếng nói ngọt ngào của mỹ nhân cất lên, Lý Hạo mới tỉnh lại từ trong mộng tưởng: “Đây là lần đầu trong đời mình, trẫm được nghe khúc nhạc tuyệt vời như vậy, có lẽ chỉ chốn thần tiên mới tồn tại khúc nhạc này, quả là tiên khúc giữa nhân gian. Phải chăng khanh đã tốn nhiều tâm huyết vào khúc nhạc vừa rồi?”

“Hoàng thượng quá khen. Dân nữ chỉ vô tình sáng tác khúc nhạc này trong một lần ngắm cảnh thiên nhiên khi đứng trên đỉnh núi. Lúc ấy dân nữ chỉ biết rằng, tâm hồn dường như đã tương liên với thiên nhiên, hòa mình vào những âm thanh, những hình ảnh của từng hàng cây ngọn cỏ, cơn gió thoảng qua, những áng mây đang bay lững lờ trước mặt. Nhưng về sau, dân nữ cố tìm lại cảm giác kỳ diệu ấy mà không thể nào.” Trần Huyền Trân dịu dàng đáp.

“Trẫm hiểu, cảnh giới mà khanh đã thể nghiệm, thực khó để tìm lại lần nữa, không ai có thể tắm hai lần trên một dòng sông.” Lý Hạo nở nụ cười mà hắn cho rằng quyến rũ nhất.

“Không ai có thể tắm hai lần trên một dòng sông.” Trần Huyền Trân ngạc nhiên, tự nhảm.

Lý Hạo đắc ý khi đã khơi gợi được tâm lý hiếu kỳ của nàng. Hắn biết đối với nàng không thể dùng cách thô tục, thông thường để cướp nàng vào tay. Kiểu mẫu như Trần Huyền Trân là kiểu mẫu siêu trần thoát tục, không có hứng thú với những chuyện đã hiểu rõ tận tường. Hắn phải chứng tỏ được bản lĩnh và tài năng của mình, rồi từ đó mới dần dần chiếm lĩnh trái tim nàng.

Trần Trung Văn ngồi ở phía đối diện với Lý Hạo, từ tốn lên tiếng, vẻ mặt của hắn giờ đây đã không còn xanh xao, thay vào đó là khuôn mặt trắng hồng đầy sức sống: “Bẩm hoàng thượng, xin hoàng thượng cho tiểu dân biết lúc nào tiểu dân lên đường là thích hợp nhất?”

“Không cần gấp, khanh cứ nghỉ ngơi dưỡng sức, qua đợt tết nguyên đán rồi hãy khởi hành cũng chưa muộn.” Lý Hạo đang trong tình trạng phiêu diêu tự kỷ, bị câu hỏi của Trần Trung Văn kéo về với thực tại, thoáng chau mày liền trả lời.

“Thưa hoàng thượng, dân nữ mạo muội hỏi hoàng thượng một câu. Đạo trị quốc của hoàng thượng là gì?” Trần Huyền Trân dịu dàng nói.

“Tối rồi, mỹ nhân muốn kiểm nghiệm tài năng trị nước của mình có xứng đáng để nàng dốc sức trợ giúp hay không đây mà!” Lý Hạo trầm nghĩ, đoạn ung dung đáp: “Điều này trẫm đã trăn trở, băn khoăn rất nhiều, cho đến hiện tại, trẫm mới thấu hiểu để trị quốc cần phải có sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa pháp trị và đức trị.”

“Kết hợp giữa pháp trị và đức trị? Hoàng thượng có thể giải thích rõ hơn được không ạ?” Trần Huyền Trân mạnh dạn hỏi tiếp.

Trần Trung Văn trầm tĩnh nhấp một ngụm trà, mắt nhìn hờn giả son ở phía sau lưng Lý Hạo.

Lý Hạo phẩy cây quạt vải màu vàng có thêu rồng phượng uốn quanh đánh xoay một cái, tự quạt cho mình, trầm ngâm nói: “Pháp trị là gì? Pháp trị nghĩa là dùng pháp luật để trị vì dân chúng. Đức trị là gì? Đức trị nghĩa là dùng đạo đức để trị vì dân chúng. Từ ngàn xưa cổ nhân, thánh hiền đã tranh cãi rất nhiều về hai tư tưởng trị vì này, họ đều đưa ra những luận điểm, chứng cứ lịch sử để bảo vệ tư tưởng của mình. Trẫm đã từng đọc đi đọc lại rất nhiều lần những cổ thư liên quan đến vấn đề ấy. Trẫm luôn tự vấn lương tâm, trăn trở để tìm ra phương thức trị vì đất nước một cách hữu hiệu nhất. Có thể thấy rõ pháp luật và đạo đức là hai lĩnh vực khác nhau thuộc hai hình thái ý thức xã hội khác nhau, nhưng hai vấn đề này lại có mối quan hệ mật thiết với nhau. Pháp luật là một biện pháp để khẳng định một chuẩn mực đạo đức, ngược lại đạo đức là những nguyên tắc, chuẩn mực, định hướng giá trị được mọi người thừa nhận, có tác dụng chi phối, điều chỉnh hành vi con người trong quan hệ với người khác, nhưng nhiều khi rất cần sự hỗ trợ của pháp luật. Bởi vì nếu không kết hợp với tính nghiêm minh của pháp luật thì giáo dục đạo đức trở thành vô nghĩa.”

Dừng lại một lúc, quan sát biểu hiện trên nét mặt của hai anh em họ Trần, Lý Hạo mỉm cười tiếp lời: “Trẫm đánh giá đạo đức là gốc, pháp luật là chuẩn. Trong cái nhất thể đức trị và pháp trị, xét về cội nguồn thì thiện, đức có trước và là gốc của lệ, luật. Mà xét về công dụng đối với đời sống xã hội thì đạo đức gây men sống, còn pháp luật là chuẩn, xác định mức độ phạm vi, phương pháp tác động của men sống ấy chỉ đạo hành động con người và bảo đảm cho hành động ấy có hiệu quả đối với xã hội. Pháp luật là tất yếu cần cho công cuộc xây dựng và phát triển đất nước, làm hình thành mọi quan hệ xã hội hợp với chuẩn đã định. Không có pháp luật thì xã hội khó mà tồn tại được. Cho nên nếu như trẫm có thể nắm vững cương lĩnh trong lòng bàn tay này, việc đầu tiên trẫm làm là tự thân lo việc soạn thảo lại luật lệ triều đình, kỷ cương phép nước.”

Lý Hạo đã ngưng lời, nhưng Trần Trung Văn vẫn còn cúi đầu suy nghĩ rất lâu, Trần Huyền Trân ngạc nhiên rất nhiều. Từ khi Lý Hạo bắt đầu nêu ra luận điểm kết hợp giữa đức trị và pháp trị, nàng đã rất tò mò về luận điểm hoàn toàn mới mẻ ấy, nàng vừa chăm chú lắng nghe từng lời Lý Hạo vừa chìm vào phân tích những lời ấy, từng câu từng chữ đều ẩn chứa những triết lý sâu xa mà lại gần gũi với đời sống hàng ngày, cho đến khi Lý Hạo đã dứt lời lúc nào mà nàng cũng không hay. Nàng ngẫm đánh giá vị vua trẻ tuổi kia quả là có những tư tưởng tân tiến, lạ kỳ

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 85: Trung Văn Hiến Kế Sách

“Ha ha, có gì mà hai người phải suy nghĩ nhiều thế? Được rồi, vấn đề này còn phải bàn bạc, suy ngẫm lại nhiều lần. Trung Văn, trầm biết khanh là người bác học đa tài, khanh nói cho trầm nghe thử về tình hình kinh tế của nước ta.” Lý Hạo chăm chú nhìn Trần Trung Văn dò hỏi.

“Bẩm hoàng thượng, hoàng thượng đã có lời hỏi, thảo dân mạn phép đánh giá tình hình kinh tế nước ta vậy. Nền kinh tế Đại Việt chủ yếu dựa vào nông nghiệp, cho nên triều đình luôn chú trọng đến chuyện bảo vệ và phát triển nông nghiệp. Việc áp dụng chính sách ngụ binh ư nông là rất phù hợp với tình hình thực tế thời điểm này. Hơn nữa, triều đình cần chú trọng nhiều hơn ở những mặt thủ công nghiệp, thương nghiệp và giáo dục, khoa cử. Về mặt thương nghiệp, nước ta có cảng Vân Đồn có vị trí chiến lược cực kỳ quan trọng, nằm trên trục hàng hải từ Đại Tổng xuống các nước Chiêm Thành, Trào Oa, Lộ Lạc, Xiêm La và Tam Phạt Tề. Về phần khoa cử, khi hoàng thượng đã bình định được giang sơn cần tổ chức ngay khoa thi, chủ yếu đòi hỏi người ứng thí các khoa thi phải thông hiểu kiến thức cả ba đạo Nho, Phật và Lão mới có thể đỗ đạt, từ đó tìm người hiền tài vì hoàng thượng mà ra sức giúp dân, giúp nước.” Trần Trung Văn đáp lời với giọng không nhanh không chậm.

Lý Hạo chấp hai tay, gấp chiếc quạt vải lại mà rằng: “Hay, một lời của khanh đã giúp trầm hiểu đại khái được tình hình chung của nước ta. Huyền Trân, còn khanh? Khanh có kiến giải nào khác hay không?”

Trần Huyền Trân cười nhẹ một tiếng trả lời: “Bẩm hoàng thượng, dân nữ là phận nữ nhi, nào dám bàn những chuyện lớn lao như tế thể kinh bang của đấng nam nhi.”

Lý Hạo cười ngất nói: “Cần gì phải so sánh đàn ông với đàn bà. Trầm biết có rất nhiều người tuy phận nữ nhi nhưng mưu trí, tầm nhìn cũng chẳng thua kém những bậc mây râu là mấy. Như Đại Đường thời xưa, chẳng phải có một Võ Tắc Thiên đã từng xây dựng đất nước Đại Đường trở nên cường thịnh đấy sao? Không cần nói đâu xa, ở Đại Việt ta cũng có Thái hậu Ý Lan với tài năng trị nước yên dân được sử gia khen ngợi và tán dương rất nhiều, Thái hậu Ý Lan đã góp công rất lớn giúp triều Lý được ổn định và hưng thịnh không suy.”

“Bẩm hoàng thượng, dân nữ ít học nên chỉ có thể nói những lời sau, nếu có điều gì khiến ngài phật ý, mong hoàng thượng bỏ quá cho.” Trần Huyền Trân hơi nghiêng đầu khẽ nói.

“Việc gì mà khanh phải rào trước đón sau như vậy? Thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng. Nhưng lời thật sẽ khiến cho người ta tìm ra đường sáng để tiến những bước tiến dài hơn lên phía trước.” Lý Hạo sáng khoái đáp.

Trần Huyền Trân ngẫm nghĩ một hồi mới cất tiếng: “Bẩm hoàng thượng, hoàng thượng đã biết thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng, là điều đáng quý. Dân nữ không đủ đức tài để hiến kế giúp ngài trị quốc bình thiên hạ. Dân nữ chỉ biết quyền hành là một thứ đáng sợ và nguy hiểm. Khi quyền lực đã tập trung vào hết một người, nó sẽ khiến người biến đổi, làm cho người đó chỉ còn biết thỏa mãn lòng hư vinh của bản thân. Dân nữ mong rằng, khi hoàng thượng đã bước lên ngôi cửu ngũ chí tôn, hãy luôn giữ mình, tu thân dưỡng tính để mãi là một đấng hiền quân, minh chủ, giúp cho người dân được ăn no mặc ấm. Khi ấy, con dân sẽ vĩnh viễn thần phục hoàng thượng, lòng dân sẽ vĩnh viễn hướng về ngài.”

Lý Hạo ngẩn người, hẳn không thể ngờ được Trần Huyền Trân lại nói ra những lời ấy. Cúi đầu suy nghĩ, sau khi đã thông suốt, tận đáy lòng hẳn dâng lên nỗi niềm cảm phục người thiếu nữ thiện lương kia. Lý Hạo chấp tay, khẽ cúi đầu, nói: “Trầm cảm ơn khanh, những điều khanh nói, trầm sẽ khắc cốt ghi tâm. Kiếp này, trầm sẽ không bao giờ quên. Trầm biết... khanh vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng vào trầm. Trầm còn quá trẻ để hứa hẹn được điều gì. Từ khi trầm phải rời hoàng cung chạy loạn, đến những tháng ngày sống tha hương khắp nơi, trầm mới hiểu rõ chân chính ý nghĩa của cuộc sống. Phải rèn luyện, phải chịu cực, chịu khổ nhiều mới thấu hiểu nhân tình thế thái, mới rõ được cái đạo làm người.”

Nói tới đây, Lý Hạo chợt ngậm nga:

Gạo đem vào giã bao đau đớn.

Gạo giã xong rồi trắng tựa bông.

Sống ở trên đời người cũng vậy.

Gian nan rèn luyện mới thành công.

“Bài thơ đầy ý nghĩa. Chỉ dựa vào việc giã gạo rất đổi bình thường của người nông dân mà những câu thơ đã nêu lên bài học làm người thực sâu sắc. Bẩm hoàng thượng, thảo dân đã đọc rất nhiều những bài thơ của thánh hiền, nhưng chưa từng đọc qua bài này. Chẳng hay bài thơ này là của bậc hiền nhân nào đấy ạ?” Trần Trung Văn nhắm mắt thưởng thức bài thơ, đoạn dò hỏi.

“Bài thơ này trầm đọc được trong cổ thư của Hoàng tộc, nhưng lại là bài thơ khuyết danh, không rõ tên người sáng tác. Trầm rất thích bài thơ ấy, nên luôn ghi nhớ trong lòng. Trung Văn này, về kinh tế nước ta, khanh đã nắm rõ như thế. Vậy khanh có chủ ý cải cách nào giúp cho kinh tế phát triển hơn nữa không?” Lý Hạo nói.

Trần Trung Văn tự tin nói: “Bẩm hoàng thượng, như lúc trước thảo dân đã nói qua, nền kinh tế nước ta chủ yếu là dựa vào nông nghiệp. Chính vì thế, việc quan trọng nhất là tu bổ đê điều, đào hào, đào mương để tránh nạn ngập lụt, cần phải đặt thêm chức quan chuyên để trông coi việc đê điều trong cả nước. Về việc đắp đê, đào mương, thần nghĩ nên đề quân và dân cùng làm, để thể hiện mối đoàn kết quân dân, thể hiện sự quan tâm của triều đình đối với dân chúng. Bên cạnh đó, nên chiêu tập những người nghèo khó, lưu lạc đi khai khẩn đất hoang để mở mang thêm ruộng nương.”

Trần Trung Văn nâng chén trà lên ngang miệng, một tay che lại, hóp một ngụm trà, nói tiếp: “Nhu cầu trao đổi hàng hóa trong nước ngày càng tăng, nước ta vẫn đúc tiền bằng hợp kim đồng, trong khi đó tiền do triều đình đúc ra không đáp ứng đủ nhu cầu lưu thông hàng hóa nên nhiều đồng tiền nhà Tống và thậm chí thời Đường vẫn được lưu hành trong nước. Thảo dân đề xuất để tiện việc tiêu dùng, cho đúc thêm vàng, bạc, đồng thành phần, lượng và có hiệu của Hoàng Thượng. Và lại hiện nay, tuy triều đình có mở những khoa thi để tìm người đức độ, nhưng các khoa thi chỉ được mở ra khi nào triều đình cần người tài giỏi ra giúp nước chứ chưa mở định kỳ. Thảo dân trộm nghĩ, có nên chăng cho mở khoa thi theo định kỳ cứ cách năm năm thì triều đình lại tổ chức thi một lần. Và khi tổ chức thi, sẽ vinh danh những chức vị cho người tài giỏi đứng đầu trong kỳ thi đó.”

Chú thích: Bài Thơ “Giã Gạo” của Chủ tịch Hồ Chí Minh.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Dân Ta Phải Biết Sử Ta

“Hay lắm. Tầm nhìn của khanh đã chứng tỏ trầm trọng dụng khanh không hề sai lầm. Huyền Trân, còn khanh? Cái nhìn của khanh về những kẻ sách của Trung Văn như thế nào?” Lý Hạo hỏi Trần Huyền Trân.

“Những cái cách mà anh Văn đã nói đều hợp lý vào thời điểm này. Tuy nhiên dân nữ xin nêu thêm hai vấn đề nữa mà dân nữ băn khoăn đã lâu. Thứ nhất là tiền tệ, như anh Văn đã nói tiền do triều đình đúc ra không đáp ứng đủ nhu cầu lưu thông hàng hóa, chủ yếu là vì nước ta không có đủ các mỏ vàng, bạc, đồng để đúc ra hàng loạt, dân nữ nghĩ nước ta cần phải tìm ra nguồn nguyên liệu nào đó để tìm hơn để sử dụng thay cho đồng tiền. Thứ hai là giáo dục, học chế nên mở rộng hơn các thời trước, không cấm con em nhà thường dân đi học và cho cả nữ cũng có quyền được học. Dân nữ mạnh dạn nói thêm, tài liệu học tập như giờ chỉ gồm những bộ tứ thư, ngũ kinh thì chưa đủ, cần phải dạy cho người dân học các nghề thủ công để cho người người đều có thể gắng công xây dựng đất nước.” Trần Huyền Trân nói liên lạc như tiếng chim hót trên bầu trời.

Trần Trung Văn là người tôn thờ đạo Khổng, đạo Mạnh, khi nghe em gái bàn về chuyện tiền tệ còn gật gù khen phải, nhưng khi em nói đến vấn đề giáo dục thì Trần Trung Văn phản bác ngay: “Huyền Trân, sao em có thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy trước mặt hoàng thượng?”

Huyền Trân không đáp lời anh mà nhìn chăm chăm Lý Hạo. Giờ tay về phía Trần Trung Văn, Lý Hạo xua tay nói: “Trung Văn, đừng nói thế. Huyền Trân nói chí lý lắm. Huyền Trân, khanh quả xứng với hai chữ anh thư. Có anh em các khanh phò trợ, trăm thực có phúc phận sánh ngang bằng trời.”

“Nhưng mà... Bẩm hoàng thượng...” Trần Trung Văn ngập ngừng nói.

“Ha ha, trăm hiểu khanh muốn nói gì. Có lẽ bây giờ khanh chưa thể chấp nhận được việc nam nữ bình quyền, cho đàn bà đi học là sai trái. Nhưng sau này khanh sẽ hiểu, khi toàn dân cùng học cùng làm mới đem lại lợi ích to lớn như thế nào cho dân tộc, cho tổ quốc.” Lý Hạo cười cười ngắt lời Trần Trung Văn. Trần Huyền Trân thực đúng như cha của nàng nhận xét, khả năng nhìn xa trông rộng còn hơn hẳn người anh của mình, cái nhìn của nàng có thể nói là vượt hẳn rất nhiều thời đại.

Lý Hạo vỗ bàn đánh bốp, dường như nhớ ra điều gì, trầm giọng nói tiếp: “Bản tới chuyện học hành, trăm mới nhớ tới nên thay đổi cả cách học bây giờ, đặc biệt là học sử. Hai khanh đã biết, từ thời Bắc thuộc tới nay, chúng ta chỉ biết học Bắc sử, lịch sử của người Hán. Còn sử Việt lại bị bằng đi mà không đem ra dạy cho con cháu của dân mình. Cho nên dân Việt cũng chỉ thảo luận với nhau về Hoàng Đế, Xi Vu, Tần Thủy Hoàng mà hiếm khi nói đến Hùng Vương, An Dương Vương. Lúc rảnh rỗi bàn chuyện thế sự, thì ai ai cũng chỉ biết đến những trận chiến xâm lăng của Tần Thủy Hoàng, những trận chiến ác liệt của Lưu Bang và Hạng Vũ, trận Xích Bích đầy tính truyền kỳ của Tào Tháo với hai nhà Thục, Ngô, mà có mấy ai hiểu được khi xưa An Dương Vương đã đại chiến với Triệu Đà như thế nào, Ngô Quyền đã đại phá giặc Bắc trên sông Bạch Đằng ra sao? Trẻ con chỉ được học về trận chiến giữa các đời vua Trung Nguyên từ xưa, mà không biết được trước đây tướng quân Cao Lỗ đã chế ra nỏ thần mà đánh tan giặc Tần do Đồ Thư chỉ huy, danh tướng Lý Thường Kiệt cổ vũ nhuệ khí quân ta với bài thơ hùng tráng Nam Quốc Sơn Hà để mà đánh đuổi quân xâm lược nhà Tống trên sông Như Nguyệt. Dân chúng chỉ biết cái nhục bị người Hán đô hộ, mà quên mất cái hận thành Cổ Loa bị Triệu Đà phá cho tan nát. Dân chúng chỉ biết đến cái đau bị giặc Bắc thống trị, mà không nhớ đến những trận chiến hào hùng của Mai Thúc Loan, Đinh Bộ Lĩnh, Bà Trưng, Bà Triệu. Cay độc hơn nữa là ngay cả truyền thuyết dân gian Lạc Long Quân và Âu Cơ của người Việt ta, cũng bị bọn chúng chỉnh sửa lại là hai người đều do tổ tiên người phương Bắc bọn chúng sinh ra. Để rồi dần dần, người Việt về sau đều cho rằng dân Việt có nguồn gốc từ người Hán. Không, trăm không thể để chuyện đó cứ mãi xảy ra được, dân ta phải biết sử ta. Sau này, trăm chắc chắn sẽ cho toàn dân được học hành, học về lịch sử dân Việt, khiến cho người Việt mãi mãi tự hào là con rồng cháu tiên, là hậu duệ nòi giống Lạc Hồng.”

Nghe những lời oán than của Lý Hạo, Trần Huyền Trân dịu dàng nói: “Hoàng thượng nhắc đến tính trọng yếu của sử làm cho dân nữ vỡ lẽ ra được nhiều điều hơn. Chỉ mong sau này hoàng thượng vẫn giữ được tinh thần như hiện tại, xứng đáng là bậc minh quân lo cho dân cho nước.”

“Hôm nay trò chuyện với hai khanh, trăm có thể nói ra những lời từ ruột gan đã là thống khoái lắm rồi, còn cần gì hơn thế. Chuyện tương lai hãy để tương lai trả lời. Chúng ta có vượt qua được những khó khăn, chông gai hiện tại hay không mới là điều đáng để bàn tới.” Lý Hạo nói.

“Tương lai?” Hai anh em họ Trần nghi hoặc lắm lắm.

“Chỉ là một thuật ngữ để chỉ những chuyện xảy ra về sau mà thôi. Trần Trung Văn, khanh hãy cho trăm biết bước đi kế tiếp của khanh là như thế nào.” Lý Hạo biết lỡ lời, cười trừ lái sang chuyện khác.

Lý Hạo cùng với hai anh em họ Trần bàn chuyện hơn nửa giờ nữa mới thôi. Khi nghe kế hoạch của Trần Trung Văn về chuyến đi sắp tới, lâu lâu Lý Hạo lại đưa ra những kiến giải góp ý, thường là những kiến giải của hắn đều nhằm vào những chi tiết nhỏ nhặt và bổ sung thêm một số âm mưu giúp cho cuộc hành trình của anh em Trần Trung Văn được hoàn hảo hơn.

Tới lúc mọi chuyện đã bàn xong, Lý Hạo chần chờ ra vẻ muốn được nói chuyện phiếm với Trần Huyền Trân. Trung Văn là kẻ tinh tế, nên hắn rất thức thời lui vào nhà bảo là cần soạn sách vở đi ngày mai đi dạy, rồi yêu cầu em gái phải ở lại hầu chuyện vua.

Mặc dù Lý Hạo rất sung sướng, nhưng hắn khôn ngoan không biểu hiện ra ngoài, giữ nguyên cái vẻ đạo mạo, chính nhân quân tử giả vờ của hắn. Sau đó bắt đầu xuất ra những tuyệt kỹ tán gái hồng chiếm được trái tim người đẹp. Nào là dò hỏi quan tâm, kể chuyện trên trời dưới đất, bàn chuyện chim chóc hoa cỏ tứ phương, có lúc lại xỏ ra một tràng thơ của vĩ nhân nào đó.

Xui thay cho hắn, đến tối mịt hắn vẫn phải chung hừng ra về. Hắn tận tâm tận lực khua môi múa mép hồng làm cho nàng cời nón ra, nhưng rốt cuộc mặt người đẹp vẫn chưa được nhìn, tới cả bàn tay cũng chẳng được nắm. Có mỗi cái tiến triển là khi nữ nhân đang đứng ngắm hoa, hắn mặt dày lại đứng kề bên mà ngửi được mùi hương quyến rũ tỏa ra trên mái tóc nàng. Lúc ấy hắn thừa cơ chìa tay qua tính nắm lấy bàn tay nõn nà của nàng, thì hắn chỉ nắm được một nhành hoa đỏ thắm, kèm theo tiếng cười như chuông bạc của nàng từ xa vọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Thăm Nhà Cha Mẹ Vợ

Chiều đông tuy lạnh nhưng có hai thiếu nữ tinh nghịch, xinh xắn ríu rít bên tai, đã xua đi phần nào cái lạnh giá cuối đông. Hai nàng cung nữ Xuân Lan, Thu Nguyệt đi hai bên Lý Hạo, cứ như hai con chim sẻ chỉ trở những cảnh vật, nhà cửa trên đường phố mà họ đi qua. Phải rồi, bởi vì họ đang vô cùng hạnh phúc cơ mà. Họ rất bất ngờ khi giữa buổi chiều, hoàng thượng đã về cung sớm, dẫn họ xuất cung.

Hai nàng chưa từng nghĩ tới bản thân có thể rời hoàng cung, lại còn được chính hoàng đế tự mình đưa đi. Hơn thế nữa, nơi họ tới chính là tòa nhà của cha mẹ hai nàng. Lý Hạo là người rất có trách nhiệm với phụ nữ, đặc biệt là với những người phụ nữ mà hắn yêu thương. Khi hắn trở về thời cổ đại, hai người thiếu nữ đầu tiên mà hắn thân mật là hai chị em song sinh Bùi Xuân Lan và Bùi Thu Nguyệt. Một tay hắn đã biến hai nàng thành phụ nữ nên hắn cực kỳ nhớ tới công ơn người đã đem hai nàng đến với cuộc sống tươi đẹp này.

Chứ sao? Không có cha mẹ hai nàng, thì làm gì mà hắn có được hai thiếu nữ song sinh tuyệt vời nhường ấy để mà ôm mà ấp cơ chứ. Cho nên sau khi hắn trở về quá khứ, đã yêu cầu Lê Việt Công cho người đưa cha mẹ hai nàng từ dưới quê lên kinh thành, tìm một tòa nhà gần hoàng cung để hai người tá túc, thêm nữa lại cấp cho người hầu kẻ hạ phụng dưỡng hai ông bà.

Nhân buổi chiều hôm nay không có việc gì làm, Lý Hạo quyết định đưa hai nàng đi thăm hỏi sức khỏe cha mẹ. Lý Hạo từng đề nghị phong cho hai nàng lên làm Phu Nhân, nhưng hai nàng nhất quyết không chịu, khóc lóc cầu xin hắn giữ nguyên hai nàng làm cung nữ, bảo rằng chỉ có như thế mới luôn có cơ hội hầu hạ hoàng thượng.

Mặc dù không đưa hai nàng lên làm vợ chính thức, nhưng trong mắt Lý Hạo đã xem họ như vợ của mình. Vì thế khi gặp cha mẹ Xuân Lan và Thu Nguyệt, hắn chuẩn bị đủ thứ quà cáp để hiếu kính, luôn tỏ vẻ ân cần với hai người, khiến cho cha mẹ hai nàng lâm vào tình trạng bối rối, khó xử. Dưới sự yêu cầu lẫn khuyên nhủ của vị hoàng đế Đại Việt, mãi lúc lâu sau cha mẹ vợ mới có thể xử sự bình thường lại đôi chút. Dần dần, một nhà năm người đã trò chuyện với nhau rất vui vẻ cả buổi chiều, Lý Hạo còn nán lại ăn bữa cơm đạm bạc trong bầu không khí gia đình hạnh phúc.

Cơm nước xong xuôi, đoàn người Lý Hạo được cha mẹ vợ ra tận cửa tiễn đưa, cúi đầu quỳ lạy. Có thời nào như thời này không, con rể tới nhà, mà cha mẹ vợ phải quỳ lạy như thế sao, thế có chết không cơ chứ? Cực chẳng đã, Lý Hạo phải nhanh nhẩu ba chân bốn cẳng dẫn cả đám tùy tùng cuốn gói càng nhanh càng tốt.

Trên đường về, ngắm nhìn gương mặt rạng ngời xuân sắc của hai thiếu nữ, khiến Lý Hạo cũng vui lây. Làm cho những người đàn bà của mình hạnh phúc chính là công việc mà hắn ưa thích. Thu Nguyệt chỉ tay về hướng lề đường trước mặt ngạc nhiên nói: “Hoàng thượng nhìn xem, ở bên kia đường có một người đang treo biển bán thân kia. Tội nghiệp người đó quá.”

Thời xưa, những người gặp gia cảnh khó khăn, không thể tìm được việc làm nuôi sống bản thân, hoặc nhà gặp tai biến cần một số tiền gấp để trang trải, họ thường phải chấp nhận bán thân để lo chi trả đủ số tiền. Có người chấp nhận bán thân một thời gian, có người phải bán thân cả đời, vĩnh viễn sống kiếp gia nô cho những nhà quyền quý.

“Hà, xã hội loạn lạc, thời buổi loạn lạc. Đâu đâu cũng có những cảnh này xảy ra. Nghèo thì hèn, yếu thì nhục, vua bạc nhược khiến dân lầm than, hôn quân hại dân hại nước.” Lý Hạo thở dài.

Xuân Lan thấy thế, vội nói: “Hoàng thượng, chuyện này đâu phải tại người. Người đâu cần phải buồn lo như vậy.”

Lý Hạo vươn tay vuốt nhẹ lên má Xuân Lan, kéo tay luồn qua mái tóc dài sau gáy, vuốt ngược lên, vén hết mái tóc óng ả của nàng sang phía vai bên kia, đùa cợt: “Có lẽ nàng đứng, trầm không phải thần, không thể lo cho tất cả dân chúng được. Bỏ đi, có tiểu hồ ly nàng là trầm vui lắm rồi. Lúc nãy hai nàng đã hứa sẽ thưởng cho trăm cái gì vậy hả, nhanh nhanh về để trăm còn nhận phần thưởng.”

Trêu ghẹo con gái giữa thanh thiên bạch nhật, giữa đường giữa xá vào thời này, ngoại trừ cường hào ác bá, chắc có lẽ chỉ có Hoàng đế Lý Hạo mới dám làm chuyện ấy nhưng với phong thái đầy tính nghệ thuật tới vậy. Một vài nho sinh đi đường thấy hành động bất nhã của hắn đã nhủ thầm, tuy nhiên thấy đi sau lưng hắn có vài tên lưng hùm vai gấu theo sau nên cảm đầu đi thẳng. Mấy cụ già ngồi bán hàng quán thì nguyền rủa, quạt mạnh tay như đuổi ruồi, ngán ngẩm tỏ vẻ khinh thường, ai oán cho cái đạo đức của đám trai gái ngày nay càng ngày càng xuống cấp, càng lúc càng suy đồi.

Đám người Lý Hạo đi ngang qua vị trí người đang treo biển bán thân, cảm giác kỳ lạ đột ngột dấy lên trong lòng hắn. Lý Hạo nhìn kỹ tấm biển mà người đó đang đeo, thì ra không phải là bán thân mà bán món đồ đang đặt trước mặt người đó, món đồ kia là một cái nỏ cực kỳ tinh xảo, kết cấu lại phức tạp. Lý Hạo ngẫm lục lại trí nhớ, từ trước đến giờ hắn chưa từng nhìn thấy cái nỏ nào kỳ lạ như thế.

Thấy Lý Hạo dừng lại chăm chú nhìn người đang quỳ gối ở bên kia vệ đường, đoàn người cũng ngừng bước, tò mò quan sát. Lý Hạo đang trầm tư nhủ thầm quan sát cái nỏ thì có tiếng nói vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn.

“Ê, cái nỏ này xem ra được đó, ta đang tìm món đồ chơi thích hợp để chiều mai đi săn thú. Đồ chơi này rất hợp ý ta. Phan Toàn, lại lấy nó cho ta.”

Một gã thanh niên béo ú, mặt mày tay chân nung núc những thịt là thịt, đôi mắt ti hí như hai mắt lươn, miệng rộng tới tận mang tai, chỉ tay về chiếc nỏ. Mười gã đi theo sau hắn mặc áo gia đình, có vẻ là tùy tùng trong nhà. Dường như bạo lực ở kinh thành gia tăng, khiến cho những phú gia công tử ra đường đều nom nớp lo sợ, phải mang theo nhiều người để bảo hộ tính mạng.

Người quỳ gối bên vệ đường ngược đầu nhìn lên, lộ ra khuôn mặt chữ điền, mặt góc cạnh, má hõm sâu vì đói, hàng lông mày đen sậm và dày, trong đôi mắt đầy cương nghị thoáng qua nét lo âu, hắn nói: “Thưa công tử, xin công tử rủ lòng thương, cho kẻ hèn 500 đồng, cái nỏ này sẽ thuộc về công tử.”

Tên béo phì cười: “500 đồng? Mày ăn cướp à? Cái nỏ vụn này mà đòi bằng đó tiền? Khinh tao không biết nhìn hàng à?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Có Kẻ Đánh Người

Người quỳ gối nhìn thẳng vào mắt tên béo, quan sát kỹ khuôn mặt người đó trạc hai lăm, hai sáu tuổi, gã nhấn mạnh từng lời: “Thưa công tử, đây là bảo vật gia truyền của nhà tôi. Do mẹ già ốm nặng, cần phải có tiền gấp để mua thuốc thang, kẻ hèn này mới cần răng đem bán với giá rẻ mạt như thế. Mong công tử rộng lòng thương tình.”

Tên béo khinh khinh: “Người còn dám to mồm bán với giá rẻ mạt? Ta xem cái nỏ kia bán 10 đồng không biết có ai mua chưa? Nhìn điệu bộ của người quỳ ở đây có vẻ lâu lắm rồi, bán đắt quá mà, ai dám mua chứ hả? Thôi, coi như bọn công tử làm việc nghĩa tích đức cho con cho cháu, mua của người 50 đồng. Thế nào?”

“Công tử, mẹ của tôi ốm rất nặng, 50 đồng không đủ tiền để chữa khỏi cho mẹ. Kẻ hèn xin công tử trả thêm cho.” Người bán nỏ cúi gằm sát đất, tuy vậy giọng nói vẫn rất cương quyết.

“Nhiều lời vô ích, làm tốn thời gian của ta, 50 đồng của người đây. Phan Toàn, lấy cái nỏ đi.” Tên béo kiêu ngạo nạt với gã đình đứng cạnh bên hắn, thò tay vào túi, móc tiền ra, ném lên đầu người bán nỏ, những đồng tiền rơi xuống đầu hắn, rơi lên nền đất loèng xoèng.

Gã gia đình tên Phan Toàn đi lại gần, cúi xuống lượm cái nỏ, lui về đưa cái nỏ cho cậu chủ của hắn. Khi hắn vừa quay lưng lại, một bàn tay chụp lên vai của hắn.

“Đưa lại cho tôi.” Bàn tay người bán nỏ nắm vai gã gia đình, giọng nói hàm chứa nội lực hùng hậu. Khi người bán nỏ đứng lên mới thấy người này dong dỏng cao, lưng to bè, bàn tay cứng cáp bóp lên vai khiến cho gã gia đình nhăn mặt vì đau đớn.

Bên kia đường, Lý Hạo liếc nhìn Lý Thông, nhếch mép khẽ cười. Lý Thông gật nhẹ đầu định bước tới. Lý Hạo lắc đầu, xua tay ngăn cản, tiếp tục đứng nhìn.

“Tôi nhắc lại, trả gia bảo cho tôi.” Người bán nỏ gằn giọng.

“Cậu... cậu chủ...” Gã gia đình khò sở lấp bắp, mồ hôi túa đầy mặt, bàn tay cầm nỏ nửa nhắc lên nửa để xuống.

“Thằng ăn mày kia, có buông người của ta ra không thì bảo.” Tên béo hầm hầm nói. Một thằng cù bơ cù bất mà cũng dám giỡn mặt với hắn, quả thật không biết trời cao đất dày. Hắn là ai chứ? Nếu mà hắn nói ra thân phận của mình, chắc phải dọa chết thằng dân đen này mất.

“Thưa công tử, mong công tử đại nhân đại lượng, trả đủ số tiền, kẻ hèn sẽ dập đầu lạy tạ công tử.” Người bán nỏ cứng cỏi đáp.

“Láo toét, đòi mặc cả với ta? Giờ thì một đồng cũng đừng mong có. Phan Toàn, đưa cái nỏ đây.” Tên béo bật cười hềnh hếch, vươn tay chụp lấy cái nỏ mà gã gia đình kia ném tới.

Người bán nỏ vịn vai gã gia đình đánh rắc, đẩy gã dúm sang một bên, nhíu mày nói: “Công tử, kẻ hèn không muốn làm to chuyện. Chỉ có 500 đồng thôi, kẻ hèn thiết nghĩ công tử thừa sức trả đủ.”

Sắc mặt tên béo chuyển lạnh, gằn giọng: “Dám đánh người của ta. Mặt mũi của Phan Định này dễ vượt vậy sao? Hôm nay ta bỏ qua cho ngươi thì làm gì còn chỗ đứng ở kinh thành nữa? Chúng bây, tẩn cho nó một trận nên thân.”

Gã gia đình đứng gần người bán nỏ nhất, nhảy tới nhằm mặt mà đấm. Người bán nỏ nghiêng người sang một bên né cú đấm, gã đó bực bội đánh tiếp, người bán nỏ nhẹ nhàng lui về sau. Một tên khác nhảy vào giúp đồng bọn, nhưng người bán nỏ vẫn thoải mái tránh đòn. Người bán nỏ nhìn tên béo nói: “Công tử, tôi đã nhường nhịn người. Tôi không muốn gây chuyện thị phi, nếu công tử không trả tiền thì trả chiếc nỏ lại cho tôi. Đã trễ rồi, tôi phải về chăm sóc mẹ của tôi.”

“Con mẹ nhà mày, lái nhái rất cả tai. Cho con mẹ già của mày chết đuối luôn đi. Cái thằng nhãi con mày có đứng yên cho người của tao đánh không hả?” Tên béo thấy người của mình không làm gì được kẻ xấu lão kia, hấn điên tiết buông tiếng nhục mạ.

Người bán nỏ sa sầm mặt, ánh mắt chuyển thành sắc lạnh, quắc mắt nhìn tên béo. Hấn nắm chặt nắm đấm, thoi một quyền vào cằm gã gia đình bên trái, xoay người nện một đá vào lưng gã gia đình bên phải. Chỉ hai đòn, hai gã gia đình đã gục tại đường trường.

Tên béo bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của người bán nỏ chột cứng họng, không dám chửi nữa. Hấn lùi lại ra đứng sau lưng đám gia đình, quơ tay quát tháo: “Bọn mày đứng trơ ra đây làm gì, đánh nó cho tao. Con mẹ nó chứ, nó dám trừng mắt với tao kia.”

Đám gia đình ủa lên vây xung quanh người bán nỏ, đồng loạt ra đòn đánh vào người bán nỏ. Chỉ thấy nét mặt người bán nỏ không chút biểu cảm, ánh mắt găm vào tên béo như nhìn kẻ sắp chết. Mỗi một lần người bán nỏ xuất quyền là một gã gia đình trúng đòn. Mấy kẻ này chỉ học vài ba đường quyền võ vờ, dựa hơi cậu chủ tác oai tác quái đã quen, chỉ biết hiệp đáp kẻ yếu, giờ gặp đụng phải cao thủ làm sao mà đỡ nổi.

Tiếng kêu la oai oái liên tục vang lên ở góc phố, đến khi không còn gã nào có thể gượng dậy nổi nữa, người bán nỏ chậm chậm tiến về phía tên béo, nói: “Trả nỏ. Mọi chuyện chấm dứt tại đây.”

“Cứu. Cứu với. Đánh người. Có kẻ đánh người. Cứu tôi với.” Tròng chiến đấu kết thúc chóng vánh trước sự ngỡ ngàng của tên béo. Không thèm nghe tên bán nỏ nói gì, tên béo thấy hấn hùng hổ tiến về phía mình, cứ tưởng hấn sẽ ra tay đánh mình, hốt hoảng xoay người chạy, vừa chạy vừa gào thét cứu mạng.

Tên béo chạy được vài bước thì thấy ở trước mặt có toán lính đang đi tới. Hấn nhận ra người đi đầu, ngoác miệng hô lớn: “Trưởng giáp Huỳnh Vện, mau cứu ta. Ở đây có kẻ đánh người.”

Người dẫn đầu ngẩn cổ nhìn cái cục thịt đang lăn về phía mình, cố đoán xem là ai, nhìn rõ rồi mới cười vang bảo: “Trưởng ai, hóa ra là công tử Phan Định. Kẻ nào có mắt không trông dám đánh công tử?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Ngày May Mắn Của Ta

Thời Lý, một toán lính gồm mười lăm người được gọi là một Giáp. Chỉ huy của Giáp thì gọi là Trưởng Giáp. Gần đây kinh thành Thăng Long thường xuyên xảy ra các vụ ẩu đả, trộm cướp nên lính tuần tra hoạt động ráo riết hơn, hầu như mỗi một khu phố đều có một Giáp đi tuần.

Tên béo Phan Định chỉ tay về phía sau, thờ dõc: “Huỳnh Vện, là thằng ăn mày kia, nó rất lão lếu, nó không những chửi bới, nhục mạ ta, lại còn ra tay đánh ngã hết đám gia nhân của ta. May mà có người đến kịp, nếu không thì bọn công tử cũng bị nó đánh rồi.”

Gã Trưởng Giáp tên Huỳnh Vện khệnh khạng đi về phía người bán nỏ quát: “A, thằng này lão thực. Đại công tử Phan Định mà mày cũng dám đánh sao? Đứng là chán sống mà.”

“Hà hà, thằng ăn mày, lần này thì mày chết chắc.” Phan Định cười khẩy.

“Tên kia, tại sao mày lại ra tay đánh người?” Gã Trưởng Giáp chống nạnh, hắt hàm hỏi người bán nỏ.

Người bán nỏ nhíu mày nói: “Thưa quan trên, vị công tử kia lấy của nỏ của tôi mà không trả tiền. Tôi đòi lại thì công tử sai người hầu vây đánh tôi. Tôi chỉ bắt đắc dĩ tự vệ, mới ra tay đánh trả mà thôi.”

“Điều dân to gan, nói chuyện với bọn quan sao không quỳ? Bay đâu bắt nó quỳ xuống.” Gã Trưởng Giáp mắng.

Hai tên lính tới bên người bán nỏ, mỗi tên túm lấy một tay bẻ ngược ra sau, đè dí đầu người bán nỏ xuống đất. Người bán nghiêng hàm, cố gượng thẳng lưng, ngẩng mạnh đầu nhìn chằm chặp Phan Định, gương mặt người bán nỏ lộ vẻ cam chịu, ẩn hiện nét kiên cường, bất khuất.

“Đã đánh người của công tử Định lại còn giả mồm cãi cổ. Những người nhà của công tử Phan Định đang chịu thương tích đầy mình, nằm lăn ra hết ở đây. Nhân chứng rành rành, ngươi còn có gì để nói?” Gã Trưởng Giáp xốc lại thanh kiếm bên hông, gần giọng hỏi.

“Thưa quan trên, lời tôi nói đều là sự thực. Cái nỏ mà công tử đang cầm là của tôi, tôi chỉ muốn lấy lại. Nhưng công tử buông lời mạt sát tôi, sai người đánh tôi. Tôi vì tự vệ, bắt buộc phải trả đòn.” Người bán nỏ quỳ gối, lưng thẳng tắp, ngẩng cao hỏi đáp.

“Miệng lưỡi được lắm, vẫn còn ngoan cố không nhận tội. Thưa công tử Định, theo ý của công tử, nên xử trí tên điều dân này như thế nào? Tiểu nhân giao nó cho công tử, tùy công tử phát lạc.” Gã trưởng giáp quay sang tên béo, xun xoe.

“Tốt. Để bọn công tử cho nó biết dám làm bọn công tử mất mặt sẽ phải chịu hậu quả gì.” Phan Định đi tới tát vào mặt người bán nỏ. Hai tên lính ghi lấy tay người bán nỏ. Người bán nỏ nghiêng răng, gân xanh nổi lên hai bên vầng trán.

Phan Định đập vào ngực người bán nỏ, chửi: “Dám trợn mắt với ta à? Giờ thì trợn tiếp xem.”

Hai tên lính buông tay, người bán nỏ nằm vật ngửa ra đất. Tên béo nhào lên chân đập túi bụi, miệng mắng liên hồi: “Lúc này hung hăng lắm mà... oai phong lắm mà... cho mày chết... cho mày chết...”

Thu Nguyệt là thiếu nữ dễ xúc động, nàng chứng kiến sự việc từ đầu tới cuối, thấy cảnh người bán nỏ bị đánh đập như thế, nàng không kìm nổi chạy qua bên đường, hét thất thanh: “Mấy người không được đánh nữa. Người đó không có tội. Không được đánh.”

Xuân Lan đuổi theo, cầm tay em gái kéo lại. Lý Hạo chậm rãi đi theo, Lý Thông và bốn gã Túc Vệ quân bước phía sau Lý Hạo. Thu Nguyệt giằng ra, đến chỗ đám lính phân bua: “Người này bị oan, không được đánh nữa.”

Gã Trưởng Giáp hách dịch bảo: “Con bé này, ở đâu ra chen ngang việc của bọn quan. Mày dám chống lại mệnh quan triều đình ư?”

“Các ông không phân rõ trắng đen, đã vội bắt người, còn tiếp tay cho kẻ ác làm điều xằng bậy. Các ông không cảm thấy hổ thẹn với lương tâm hay sao?” Thu Nguyệt nghe vậy, tức tối nói.

Phan Định đang hăng máu đá người bán nỏ, nghe tiếng cãi nhau ồn ào, nhìn lên thấy có một thiếu nữ xinh đẹp lời qua tiếng lại với tên Trưởng Giáp. Hắn ngừng đánh, cười hèn hếch: “Phải chăng tiểu thư có quen với thằng khốn này?”

“Tôi không quen, nhưng tôi thấy hết mọi chuyện, chính ông ăn cướp đồ của người ta và vu oan giả họa cho người ta nữa.” Thu Nguyệt chống hai tay lên hông, mày liễu dựng ngược, trề môi nói.

Phan Định chậm chậm đi lại gần Thu Nguyệt, giơ tay vuốt má nàng, nói: “Khà khà, tiểu thư chớ có ngậm máu phun người. Bọn công tử rõ ràng là người bị hại mà tiểu thư muốn đổi trắng thay đen ư?”

Thu Nguyệt lạng người tránh sang một bên, gườm gườm nhìn tên béo. Xuân Lan đi tới, lớn tiếng nói: “Vị công tử kia, mong tự trọng một chút. Giữa ban ngày ban mặt, đi trêu chọc đàn bà, con gái nào phải phong thái của bậc chính nhân quân tử.”

“Ồ, thêm một người đẹp nữa. Hà? Giống vậy à? Giống nhau như đúc. Hai nàng là hai chị em sinh đôi đúng không? Lại còn xinh đẹp như thế nữa. Ha ha ha, Phan Định ta hôm nay lời rồi, quả là một ngày may mắn của ta.” Phan Định ngo sang người mới đến, nhìn qua người đối diện, cất tiếng cười khoái chí.

Huỳnh Vện ghé bên tai Phan Định nói nhỏ: “Nếu công tử muốn, tiểu nhân kiếm có khếp hai chị em nhà này vào tội đồng lõa với tên kia, rồi bắt đến phủ hầu công tử.”

“Tốt, tốt lắm. Ngươi quả có con mắt tinh đời, nhìn xa trông rộng. Bọn công tử sẽ không bạc đãi ngươi.” Hai mắt Phan Định sáng như hai cái đèn pha, lão liên nhìn hai chị em Xuân Lan, Thu Nguyệt, cười khùng khục.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Thu Nguyệt Xuất Tràng

Huỳnh Vện chuyển sang bộ mặt nghiêm túc nhìn chị em Xuân Lan, Thu Nguyệt mà rằng: “Hai cô kia, có phải hai cô quen biết với kẻ đang nằm ở đó hay không?”

Xuân Lan thành thực trả lời: “Chúng tôi chẳng quen biết chi cả.”

“Hừm, còn dám lừa gạt bọn quan. Theo kinh nghiệm bao nhiêu năm làm quan của ta. Bọn quan đồ rằng hai ả chính là đồng lõa của hắn, ở một bên hồng tìm cơ hội tiếp tay cho hắn tác oai tác quái. Mau bắt hai ả về phủ, từ từ xét hỏi.” Gã Trưởng Giáp xoa xoa cái cằm bóng nhẵn của hắn, vung tay hô lớn.

“Ồ hay, cái ông này, buồn cười nhỉ. Tôi làm gì mà ông bảo tôi tiếp tay cho kẻ ác. Mà cái ngữ ông mà là quan cái gì? Một điều bốn quan, hai điều bốn quan. Chỉ là một gã đội trưởng một đám lính nhỏ nhoi cũng dám vênh mặt xưng quan hả? Cái thứ ông chỉ là rác rưởi trong quân lính, là cận bã của triều đình, là phế thải xã hội, là nỗi xấu hổ của vợ con ông, là nhục nhã của cha mẹ ông, làm ô danh bà con dòng họ nhà ông. Ông tức lắm chứ gì? Ông tức thì làm gì được tôi? Muốn đánh tôi hả, ông dám không? Tôi thách ông đấy. Ông nghệt mặt ra cái gì? Hà, hà, hà... cái mặt mọt của ông còn dày hơn cả tường thành Thăng Long nữa... ..” Thu Nguyệt bị vu vạ trắng trợn, tức cảnh hồng, chữ liên miên bất tuyệt, liên khúc không dừng, pháo liên thanh mà đem so với miệng lưỡi nàng thì chỉ được xếp vào hạng tép riu.

Huỳnh Vện lăn lộn bao năm, vất vả lắm mới leo lên được chức Trường Giáp một đội lính tuần tra kinh thành. Trong một lần tình cờ làm quen được Phan Định, hân mừng hóm, cố bám lấy cái chân cho thật vững chắc. Hân ngày đêm khổ sở tìm cách làm thế nào để lấy lòng được tên béo ú ngò nghếch kia, nhằm thăng quan tiến chức, nhanh chóng phát tài. Ai ngờ, cơ hội từ trên trời rơi xuống, run rui cho hân gặp được Phan Định vào chiều này. Quan sát nét mặt dâm dật của tên béo, hân chắc mẩm khi dâng lên hai con bé xinh đẹp kia, thì đại sự tất thành.

Người bình thường mà đụng phải quân lính triều đình đều sợ hãi nửa phần, trố trêu thay hai con bé kia không xem hân vào đâu, dám công nhiên mắng chửi hân trước mặt bản dân thiên hạ. Huỳnh Vện hay tự xưng bốn quan với kẻ dưới, mọi người đều sợ oai hân nên ai cũng dạ dạ vâng vâng. Nay gặp phải Thu Nguyệt, bị nàng vạch trần bộ mặt trường giả học làm sang của mình, Huỳnh Vện tím mặt, quát: “Con nhỏ hỗn hào, to gan nhục mạ bốn quan. Bay đâu, tát vỡ mồm nó cho ta.”

Tên lính đứng gần Thu Nguyệt, giơ tay lên cao định tát nàng, hân chưa kịp làm gì đã bị một bóng đen ập tới đánh văng ra xa. Huỳnh Vện bất ngờ trước tình huống xảy ra đột ngột, thấy có hai người lực lưỡng, đầu chít khăn xanh, đứng chắn trước hai cô gái. Ở phía sau, có hai người bộ dạng phú quý và ba người đầu chít khăn xanh thong thả tiến lại.

Đôi mắt Huỳnh Vện đảo một vòng, quan sát đoàn người mới đến. Hân tinh mắt nhận ra vị công tử mặc trang phục màu nâu nhạt bằng tơ tằm quý hiếm là người đứng đầu, hân tươi cười hỏi: “Chào công tử, xin công tử cho biết cao danh quý tính. Ở đây có một số kẻ làm cản, khuấy phá trật tự kinh thành, tôi phải nhanh chóng dẹp yên. Có gì mạo phạm, mong công tử thứ lỗi.”

Kinh thành là chốn đầm rồng hang hổ, nơi tụ tập quan lại triều đình. Nói không ngoa chút, khi đi đường bất ngờ va phải một người, người đó rất có thể mệnh quan đương triều, hoặc có thể con của một vị đại quan nào đó. Không biết khéo léo đối nhân xử thế, rất có thể phải chết mà không biết tại sao mình chết. Huỳnh Vện thấy gã hộ vệ chít khăn xanh trên đầu, chỉ một chiêu đã đánh gục lính của hân. Quần áo của vị công tử đó, không phải người bình thường nào muốn mua cũng mua được. Hân toát mồ hôi, chuyển sang ân cần, rào đón hỏi han thân phận cho rõ ràng.

Lý Hạo đi lên, đứng trước hai chị em Xuân Lan, Thu Nguyệt, ngoắc tay cho gã Túc Vệ quân lui ra, xòe quạt mà phe phẩy, ngạc nhiên hỏi lại: “Người hỏi ta?”

Huỳnh Vện là kẻ mềm nắn rắn buông, gặp biểu hiện không coi mình vào đâu, có chút sợ hãi đáp: “Ồ... dạ... là tôi thất lễ, kính mong công tử cho biết cao danh quý tính ạ.”

“Ha ha, vậy còn nghe được, người còn xài được đấy. Có tương lai, xem ra biết đặt người vào đúng chỗ, người còn có thể làm được một số chuyện lật vật cho ta.” Lý Hạo trả lời một cách hàm hồ.

“Thằng mặt trắng ngu ngốc, tưởng có bản mặt đẹp trai là ngon hả? Nói hươu nói vượn cái gì đấy? Muốn giành gái với bốn công tử thì nói huych toẹt ra cho nhanh. Còn bày đặt làm trò... Ấc...” Phan Định nhìn gã Trường Giáp xoay chuyển thái độ với tên công tử tới sau, khinh thường bảo.

Lý Thông chồm tới, một tay bóp cổ tên béo, nhấc bổng lên cao. Tên béo trợn trắng mắt, hai chân quăng qua quăng lại. Huỳnh Vện giò lươn lẹo, nên hân ngậm hiếu đôi chút về những điều Lý Hạo vừa nói, nhưng quyền thế của Phan Định cũng không phải nhỏ, hân dẫn đo chốc lát, cúi người nói: “Thưa công tử, mong công tử tha công tử Phan Định xuống ạ. Tiểu nhân vô cùng cảm kích.”

“Thả thằng đàn ấy ra đi.” Lý Hạo lên tiếng.

Lý Thông chột buông tay, tên béo mất đà ngã quỵ xuống đất, hân quỳ gối, hai tay xoa cổ, méo máo xuyết xoa. Lý Hạo cười nhạt, hỏi gã Trường Giáp: “Bây giờ người muốn giải quyết thế nào?”

“Chuyện này...” Huỳnh Vện ngần ngừ.

“Huỳnh Vện, tên khốn ăn cây táo, rào cây sung. Bắt bọn chúng lại, giam chúng vào ngục tối cho ta. Ta sẽ róc gân lột xương chúng. Người mà không làm, ta sẽ kêu cha ta, cách chức, đuổi cổ người làm dân đen. Người suy nghĩ cho kỹ đi.” Phan Định quỳ gối, tay chống đất, tay chỉ vào đám người Lý Hạo, lớn tiếng nói.

Bấy giờ, người bán nỏ đã đứng dậy từ lúc nào, chấp tay với Lý Hạo, hơi nghiêng người bảo: “Đa tạ ơn cứu trợ của mọi người. Mọi người mau đi đi. Tôi ở lại chặn hậu. Tôi không thể vì mình mà gây liên lụy cho mọi người được. Ôn này, tôi ghi nhớ, về sau gặp lại, tôi sẽ hết lòng báo đáp.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Nhanh Thế

Thu Nguyệt vung nắm đấm nhỏ nhắn dứ dứ về phía Phan Định, nói với người bán nô: “Anh không phải sợ. Có chúng tôi ở đây. Tên kia không dám làm gì anh nữa đâu.” Dứt lời, nàng quay sang Lý Hạo, nhướn miệng cười tinh nghịch.

Lý Hạo quơ tay một vòng, cánh quạt gấp lại rất nhẹ nhàng, gõ nhẹ lên đầu Thu Nguyệt đánh cốc: “Nàng chỉ giỏi tìm phiền phức cho ta. Không có ta ở đây, chắc là nàng sẽ phá cho mọi chuyện rối tung rối mù hết cả lên mới vừa lòng hả?”

“Nô tỳ có làm gì sai đâu. Thấy việc bất bình, rút đao tương trợ, chính là cái đạo nghĩa của bậc trượng phu. Tuy nô tỳ không phải là trượng phu gì gì đó, nhưng nô tỳ cũng hiểu đạo làm người là như thế nào mà.” Thu Nguyệt nhăn nhó xoa đầu, đầu môi liến thoắng đáp.

“Ha ha, ta chịu thua nàng rồi đó. Quả thực không nói lại tiểu hồ ly nàng.” Lý Hạo cười ha hả nói.

Phan Định xem cảnh đám người Lý Hạo không coi hấn ra gì, hằm hằm lửa giận, nén đau đứng dậy: “Chúng mày được lắm. Cứ đứng đó mà cười đi. Rồi chúng mày sẽ phải khóc hận. Huỳnh Vện, người không nghe ta nói gì hả? Bắt chúng lại. Đem bọn chúng nhốt hết vào ngục.”

Người bán nô khấn khoản nói với Lý Hạo: “Công tử, dẫn người nhà chạy đi. Đừng để quan quân triều đình bắt được. Tội lỗi này là do tôi gây ra, để tôi ở lại chặn bọn họ.”

Lý Hạo nhìn người bán nô, mỉm cười: “Người không cần lo lắng. Ta có thể giải quyết êm đẹp mọi chuyện. Không ai phải bị bắt cả.”

Chấp hai tay sau lưng, Lý Hạo chuyển sang bộ dạng bề nhễ uy nghi, âm trầm hỏi Huỳnh Vện: “Người muốn bắt ta ư?”

“Tôi... tôi... cũng có điều khó xử... chẳng hay môn hộ của công tử như thế nào? Có thể nói ra để cho kẻ hèn được tỏ tường hay chăng?” Huỳnh Vện gắng hỏi tiếng. Hắn đang rơi vào thế kẹt, với con mắt lão luyện của hắn, có thể nhận ra Lý Hạo không phải người thường, nhưng so vai vế với Phan Định ra sao thì hắn chưa rõ, hắn đang kéo dài thời gian để cân nhắc lợi hại thiệt hơn.

“Có phải người sợ gia thế của ta nhỏ yếu hơn tên kia không? Cứ lòng vòng mãi, mà tên kia có gia thế là gì, khiến người sợ hãi như vậy?” Lý Hạo lạnh nhạt hỏi.

“Chẳng giấu gì công tử, đây là công tử Phan Định, con trai của Phủ Doãn kinh thành, đại nhân Phan An.” Như được cời tâm lòng, Huỳnh Vện hấp tấp trả lời.

“Sao hả? Lúc này các người mới biết thì quá muộn rồi. Còn không mau cúi đầu chịu trói? Toàn bộ lính gác ở kinh thành đều chịu sự chỉ huy của cha ta, các người giờ có muốn chạy cũng chạy chẳng nổi. Bắt lấy bọn chúng cho bốn công tử.” Phan Định xoa xoa cằm cổ, lúc lắc cái đầu béo múp của hắn, vênh vao nói.

“Ồ, con trai Phủ Doãn kinh thành cơ đấy! Chẳng trách!” Lý Hạo gật gù ồ một tiếng, đoạn quay sang Lý Thông, chỉ tay về phía Huỳnh Vện, bảo: “Sử dụng được.”

Lý Thông gật đầu, đến trước mặt gã Trương Giáp, giờ lệnh bài lên, Huỳnh Vện nhìn vào, hai chân run run suýt quỵ, lắp bắp: “T... T... Túc.. Túc...”

Lý Thông nắm vai Huỳnh Vện nhằm giữ hắn không ngã, thì thầm mấy câu. Huỳnh Vện gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, vâng dạ liên hồi. Hắn không buồn chào hỏi vị công tử con quan Phủ Doãn, chỉ liếc nhìn bằng ánh mắt thương hại, gọi quân chạy mất dạng không còn một mống.

Phan Định ngơ ngác, há hốc miệng, gọi với theo: “Ê, ê, các người chạy đi đâu vậy hả? Lũ tội phạm ở đây cơ mà. Các người nhanh quay lại, quay lại, bắt bọn chúng cho ta.”

“Ha ha, gã béo kia, người thôi hô to gọi nhỏ nữa đi. Họ chạy hết rồi.” Thu Nguyệt trông bộ dạng chật vật của Phan Định, cười khanh khách.

Lý Hạo lên tiếng hỏi: “Thu Nguyệt à, nàng có được hưởng cái khoái cảm đánh một kẻ mà nàng căm ghét bao giờ chưa?”

Thu Nguyệt hích mũi đáp: “Nô tỳ chưa bao giờ trải qua. Ý của cậu chủ là gì?”

“Thì kẻ trước mặt nàng đó. Chẳng phải nàng rất ghét hắn sao? Cứ đánh hắn thoải mái đi.” Lý Hạo giờ quạt chỉ Phan Định.

Phan Định bỏ vĩa, xoay người chạy. Một gã Túc Vệ quân bước mấy bước đã đuổi kịp Phan Định, nhẹ nhàng chế trụ hắn, bẻ ngoặt tay ra sau, ấn đầu hắn quỳ xuống trước đám người Lý Hạo.

Xuân Lan dịu dàng cất tiếng: “Cậu chủ, người đừng dạy hư Thu Nguyệt nữa. Con gái con lữa, ai lại làm chuyện đó.”

“Hừm, chị đừng có coi thường em. Em là bậc quắc thước anh thư, con cháu bà Trưng bà Triệu, chuyện nhỏ vậy há có thể làm khó em sao?” Nói xong, Thu Nguyệt đến trước mặt Phan Định tát một phát rõ kêu, liến hý hừng quay trở về đứng bên cạnh Lý Hạo.

“Nàng đánh xong rồi ư? Nhanh thế.” Lý Hạo chưng hửng, cảnh người đẹp hôn quái vật thì hắn được xem trong phim hoạt hình rồi, còn cảnh tượng mỹ nữ hành hạ heo mập thì hắn chưa được chứng kiến nên hắn mới có động Thu Nguyệt như thế.

“Thưa cậu chủ, nô tỳ đã hoàn thành nhiệm vụ cao cả thiêng liêng mà cậu chủ giao phó.” Thu Nguyệt trang nghiêm đáp.

“Vừa rồi, hần đá hần đập người kia rất tàn nhẫn cơ mà. Sao nàng chỉ tát có một cái thôi?” Lý Hạo hỏi.

Thu Nguyệt bặm môi nghĩ ngợi, trả lời: “Thiếp cho rằng hình phạt đối với hần như thế là đủ.”

Lý Hạo ngậm họng, không tiếp tục hỏi cô bé Thu Nguyệt nữa, ngược nhìn người bán nô bảo: “Còn người, người muốn xử trí hần ra sao? Ta cho người toàn quyền quyết định số phận của hần.”

Người bán nô hồi đáp không cần suy nghĩ: “Thưa công tử, nếu tôi được quyền quyết định. Tôi mong công tử sẽ thả hần đi.”

“Người nên nhớ hần mới vừa hành hạ người đó.” Lý Hạo nói.

“Tôi cũng đánh người nhà của vị công tử kia, công tử đánh tôi, coi như hai bên đã sông phẳng với nhau. Tôi không muốn gây thù chuốc oán thêm nữa. Cái gì có thể bỏ qua được thì nên bỏ qua thôi.” Người bán nô trả lời.

Lý Hạo quét mắt nhìn đám gia đình vẫn còn nằm la liệt trên mặt đường. Lý Hạo biết Phan Định xúc phạm đến mẹ của người bán nô, nên chộc giận hần lúc ấy ra tay nặng nề tới vậy. Lý Hạo nhìn chăm chăm người bán nô hỏi tiếp: “Người không sợ khi người thả hần đi. Hần không những không nhớ ơn người, mà còn ghi hận trong lòng. Dựa dẫm vào quyền thế người cha Phủ Doãn kinh thành của mình, nghĩ kế trả thù người sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Cao Ngạo

“Tôi đã lường trước chuyện ấy, bất quá việc mình đã quyết, sẽ không bao giờ hối hận. Có lẽ tôi phải rời khỏi kinh thành, đi xứ khác sinh sống. Chỉ tiếc là...” Người bán nô lắc đầu, cười đáp, nụ cười đượm nét thê lương. Hần cúi người lượm cái nỏ nằm trên mặt đất, lấy sợi vải bên hông, quấn chặt cái nỏ vào lưng.

Thu Nguyệt nhanh nhẩu cướp lời: “Lúc này anh đánh bọn kia là đúng lắm, oai phong vô cùng. Bọn chúng ức hiếp anh, chẳng lẽ anh lại bó tay chịu trói! Mà anh tên gì? Tôi có thể cảm nhận được lòng anh tràn ngập nỗi lo âu. Anh có nỗi khổ gì thì cứ nói ra, chúng tôi sẽ cố gắng giúp đỡ anh.”

Người bán nô gượng cười đáp: “Tôi họ Cao, tên Ngạo. Tôi chán nản vì mẹ của tôi vẫn chưa lành bệnh, mà ở kinh thành mới có thầy thuốc chữa trị hết căn bệnh của mẹ tôi. Ai ngờ rơi vào hoàn cảnh này, tôi đành phải cuốn gói rời khỏi kinh thành thôi. Mọi người có biết ở châu lộ nào gần đây, có thầy thuốc danh tiếng hay không, chỉ chỗ giùm tôi với.”

Thu Nguyệt và Xuân Lan thấy người bán nô buồn rầu, hai chị em đang có tâm trạng vui vẻ nên túm vào líu ríu chuyện trò.

Bên kia, Lý Hạo phát tay cho gã Túc Vệ quân thả Phan Định ra: “Cút, coi như hôm nay người may mắn.”

Phan Định bước thấp bước cao chạy quảng quảng tới cuối con phố, ngoái đầu lại rống lớn: “Tụi mày chờ đó, tao sẽ trả lại gấp bội mối nhục ngày hôm nay.” Hần chửi đồng một câu, như sợ bị đuổi theo bắt lại, vất giò lên cổ mà chạy thực mạng.

Lý Thông khề hỏi: “Bẩm hoàng thượng, chẳng lẽ tha cho hần dễ dàng vậy sao?”

“Hừm, đối với thằng ngu đó, trăm có hàng trăm cách để trừ khử nó. Trẫm đã có kế sách vẹn toàn, lợi cả đôi đường. Chức vị Phủ Doãn kinh thành? Thực đúng lúc lắm. Phan An ơi là Phan An, trẫm định tha cho người một mạng, nghĩ kế thu phục người. Tiếc thay! Có trách thì trách người dạy con quá tệ.” Lý Hạo nhỏ giọng nói.

Lý Hạo thì thầm phân phó hai gã Túc Vệ quân. Hai gã cúi đầu nhận mệnh, nhanh nhẹn chia ra hai hướng, một gã đi về Đỗ phủ, một gã đi về Nguyễn phủ. Ngay buổi tối hôm ấy, người của Đỗ phủ liền viếng thăm phủ Thái Úy Phụ Chính. Trong Nguyễn phủ, có những toán người bí mật tàn ra khắp kinh thành, có toán người còn rời khỏi kinh thành.

“Ta ơn cứu mạng của các vị. Tôi sẽ không quên ơn cứu trợ lần này của các vị. Đã trễ rồi, tôi phải về nhà thôi. Xin tạm biệt các vị tại đây.” Cao Ngạo nghe Phan Định dọa dẫm, sợ hần tìm người quay lại trả thù, nghiêng người, thành khẩn nói.

“Cao Ngạo, người đừng khách sáo nữa. Ha ha, người không cần phải sợ tên công tử bột kia. Hần chỉ là một kẻ tầm thường. Đi, vừa đi vừa trò chuyện. Nhà của người ở đâu?” Lý Hạo cất tiếng cười sáng khoái.

“Tôi không hiểu bằng cách nào mà các vị dọa cho bọn quan binh kia bỏ đi, nhưng các vị cũng nghe gã quan binh kia nói rồi đó. Cha của hần là Phủ Doãn kinh thành, người nắm quyền sinh sát của những người dân kinh thành. Kể như tôi đây không thể chống lại họ được.” Cao Ngạo thở dài.

Quan sát gương mặt thản nhiên của Lý Hạo, Cao Ngạo tiếp lời: “Nhà của tôi cũng gần đây. Đi hết con phố, rẽ trái, đi thêm vài dãy nhà nữa là tới rồi.

Nếu các vị không chê, tôi xin mời các vị đến nhà. Có khách tới nhà, chắc mẹ tôi sẽ vui lắm. Nhà tôi neo người, vì vậy mẹ tôi luôn mong có khách viếng thăm cho vui cửa vui nhà.”

“Thế là không cùng đường rồi, chúng tôi thì rẽ phải. Mặt trời sắp lặn, chúng tôi cũng phải về nhà, để lần sau chúng tôi sẽ đến thăm vậy.” Lý Hạo ngược nhìn mặt trời đang tiến sát dần đến đỉnh núi Long Đỗ. Lý Hạo dẫn đầu đoàn người rảo bước đi về cuối con phố.

Núi Long Đỗ hay còn gọi là núi Nùng. Điện Thiên An chính là nằm trên đỉnh núi Long Đỗ. Núi Long Đỗ là nơi tiếp nhận khí thiêng sông núi của đất kinh thành Thăng Long, là vị thần bảo hộ cho nhân dân Thăng Long được an cư lạc nghiệp.

Theo các nhà phong thủy thì một ngôi dương cơ, bằng mười ngôi âm phần. Điện Thiên An đặt trên núi Long Đỗ, chính là chọn được ngôi dương cơ tốt, cho nên mới trở thành kinh thành của mấy triều đại Lý, Trần, Lê, Hồ, Mạc... Từ khi thành lập nước Việt Nam dân chủ cộng hòa, lại được chọn làm Thủ đô và bây giờ trở thành thành phố hòa bình, đáng được xếp vào loại một trong những cổ đô lâu đời nhất...

Thời xưa, vua Lý Thái Tổ ban chiếu dời đô từ Hoa Lư ra Thăng Long đã làm nức lòng dân chúng, khiến cho người người khắp nơi đổ về sinh sống. Đến đời vua Lý Thái Tông, có Thượng tướng Thái sư Trần Quang Khải làm bài thơ đến ngày nay vẫn còn ở biển gối thờ tại đền Bạch Mã:

Tích văn hách trạc Đại vương linh,

Kim nhật phương tri quỷ mị kinh.

Hoà bắc tam khu thiêu bất tận,

Phong lôi nhất trận phiến nan khuynh.

Chỉ huy vọng lượng tam thiên chúng,

Hồ hấp tiểu trừ bách vạn binh.

Nguyện trượng dư uy thanh Bắc khấu,

Đôn linh vũ trụ lạc thăng bình.

Nhà thơ Trần Lê Văn dịch:

Đại vương xưa mức tiếng oai linh

Nay mới hay rằng ma quỷ kinh

Lửa tụ ba khu không cháy miếu

Gió lay một trận chẳng nghiêng mình

Khiến sai bọn quỷ ba nghìn đứa

Đánh dẹp loài ma trăm vạn binh

Nhờ cậy dư uy trừ giặc Bắc

Giúp ngay đất nước được thanh bình.

Nhớ lại bài thơ hào hùng ấy, Lý Hạo thầm nghĩ: “Đất thiêng, núi thiêng là thế! Vùng đất địa linh, nhân kiệt là thế! Sao đến ngày nay, mà Hà Nội không dựng lại một tòa điện trên đỉnh núi Long Đỗ, theo đúng mẫu của điện Thiên An đời Lý nhỉ! Làm được tòa điện ấy, chắc rằng người dân thủ đô Hà Nội và người dân cả nước sẽ hân hoan lắm. Và nếu như được âm phù, dương trợ, thì vượng khí những năm sau này hẳn dồi dào hơn nữa.”

Tiếng hỏi yêu kiều của Thu Nguyệt cất lên, ngắt dòng suy nghĩ mông lung của Lý Hạo: “Anh tên Cao Ngao, mà sao chẳng thấy Cao Ngao gì hết? Đặt tên thật ngộ quá. Người không giống tên chi cả.”

“Cái tên này là do cha của tôi đặt. Mẹ tôi kể rằng ông đã phải sắp ngửa cả mấy ngày trời, lật xem hết cả chục quyển sách tử vi, mới tìm được cái tên ấy. Ông bảo rằng con của ông phải là người cao ngạo vượt hẳn ông ấy, tìm lại vinh quang khi xưa của gia tộc họ Cao. Tiếc rằng cha tôi đã qua đời năm năm rồi.” Cao Ngao thành thực nói.

“Cái nỏ của anh kỳ lạ quá, anh cho tôi mượn xem được không?” Thu Nguyệt chỉ tay vào cái nỏ trên lưng Cao Ngao, tò mò nói.

Cao Ngao tháo cái nỏ đưa cho Thu Nguyệt, bảo: “Đây là gia bảo của nhà tôi. Bất đắc dĩ lắm tôi mới phải giấu mẹ đem đi bán, mẹ tôi mà biết thì tôi không biết phải ăn nói thế nào, chứ trong nhà tôi không còn vật gì để bán nữa cả.”

Thu Nguyệt thích thú cầm cái nỏ xoay ngang, xoay dọc mà xem. Lý Hạo trầm ngâm quan sát cái nỏ, thân nỏ làm bằng gỗ đen bóng, lấy nỏ có nhiều lỗ bắn, hẳn đếm qua loa khoảng hơn ba mươi lỗ bắn. Thực không ngờ, đây chính là một phiên bản của nỏ liên châu trong truyền thuyết.

Chương 93: Biến Cố

Lý Hạo nhìn chiếc nô thêm một lát, hỏi Cao Ngạo: “Chiếc nô này là cha của các hạ chế tạo ra hay có từ bao giờ?”

“Cha tôi bảo chiếc nô có từ lâu lắm rồi... có tự khi nào thì tôi cũng không rõ lắm.” Cao Ngạo đi hơi chậm, ngập ngừng nói.

Lý Hạo khẽ nhướn mày, hỏi thẳng: “Chẳng hay dòng họ Cao của các hạ là như thế nào với vị tiền nhân Cao Cảnh Hầu Cao Lỗ?”

Cao Ngạo cúi gầm mặt, mặt hơi xạm đen, gượng đáp: “Họ Cao nhà tôi chỉ là trùng họ với bậc anh hùng thiên cổ Cao Lỗ, nào dám với cao mà nhận quàng đồng tộc đồng tông với ngài.”

“Ha ha ha, là vậy! Tại hạ nhất thời tò mò. Các hạ không cần để ý.” Lý Hạo xòe quạt, cười lớn, khoan thai bước đi, không hỏi tiếp nữa.

Trên đường, chỉ có hai chị em Xuân Lan, Thu Nguyệt là tiếp tục hỏi han đủ điều. Thu Nguyệt như con sáo cứ nói mãi không ngừng, Xuân Lan lâu lâu mới chen vào vài câu. Đến chỗ rẽ, Lý Hạo cất tiếng: “Chúng ta đi cùng đường tới đây thôi. Nếu có dịp, sẽ gặp lại.”

“Tạ ơn các hạ. Không mời được các vị tới nhà, quả là đáng tiếc. Ân huệ này, chưa biết bao giờ mới có dịp trả.” Cao Ngạo chấp tay, vái dài.

“Đừng nói lời ân huệ. Quân tử làm việc nghĩa đâu phải vì để người trả ơn. Nếu như các hạ đã có lòng như thế. Thôi thì tại hạ sẽ để vệ sĩ của mình về nhà cùng với các hạ vậy.” Lý Hạo trở Lý Thông mà rằng.

“Đã thế sao mọi người không cùng đi luôn cho đông vui? Chắc chắn tôi sẽ tận lực tiếp đãi các vị.” Cao Ngạo niềm nở.

Lý Thông cười ha hả: “Người anh em, tôi tên Lý Thông, chê tôi thô kệch hay gì mà không chịu tiếp đón tôi?”

“Nào có, nào có. Tôi chỉ mong tất cả mọi người cùng đi. Đâu dám chê bai ai, bộ dạng của tôi có hơn gì ai cơ chứ.” Cao Ngạo phân trần.

“Được rồi. Không cần đẩy đưa nữa. Tại hạ còn có việc ở nhà, không thể ghé chơi. Mong các hạ thông cảm. Vệ sĩ của tại hạ sẽ giúp các hạ giải quyết một số chuyện. Cứ thế nhé. Chúng tôi đi đây.” Lý Hạo nói xong, dẫn đám tùy tùng rẽ phải, tiến về phía Hoàng Cung.

Còn lại Lý Thông và Cao Ngạo vừa đi về nhà Cao Ngạo vừa trò chuyện, hai người có vẻ rất hợp nhau, nói cười râm ran không ngớt.

* * * * *

Lý Hạo về tới Long An cung, ngấm chột dạ khi thấy hai cha con lão thái giám Lê Việt Tiến và Lê Việt Công đang bồn chồn đứng chờ trước cửa. Cả ngày hôm nay, Lê Việt Tiến báo với Lý Hạo cần Lê Việt Công giúp đỡ giải quyết chút chuyện, vì thế trong buổi xuất cung vì hành lần này vắng mặt Lê Việt Công. Lão thái giám đi qua đi lại trước cửa với bộ dạng lo âu, thấy bóng người Lý Hạo đã chạy hồng hộc lao tới, thở gấp: “Nguy rồi, hoàng thượng ời, nguy rồi!”

“Chuyện gì mà nguy rồi?” Lý Hạo khép hờ hai mắt, trầm giọng hỏi.

“Bẩm Hoàng thượng... là Hoàng Thái hậu... Thái hậu muốn...” Lão thái giám Lê Việt Tiến tựa như lên cơn hen suyễn, nói tiếng được tiếng mất. Lê Việt Công đứng bên cạnh, cúi người, một tay xoa ngực, một tay vỗ lưng giúp lão. Hai cung nữ Xuân Lan, Thu Nguyệt biết điều, vội lui về phòng của mình.

“Từ từ, vào phòng rồi nói.” Lý Hạo đi trước, vào phòng, ngồi lên ghế.

Hai cha con Lê Việt Tiến khom lưng theo sau, lão thái giám thở hắt ra, lấy hơi nói: “Bẩm Hoàng thượng, tối nay, đột nhiên Thái hậu cho người dọn bữa dạ yến cung đình ở cung Thái hậu, rồi cho vời một người đến dự.”

“Là ai?” Lý Hạo ngắt lời.

“Bẩm Hoàng thượng, là nguyên phi Trần Thị Dung ạ.” Lê Việt Tiến hồi đáp.

Lý Hạo thờ phào: “Vậy là tốt chứ sao! Thái hậu đã muốn làm lành với Nguyên phi thì còn gì bằng? Hà, hậu cung yên ổn là phúc phận của trẫm.”

“Bẩm Hoàng thượng, chuyện không chỉ đơn giản có vậy. Lão nô mới nhận được một tin tức xấu.” Lê Việt Tiến tiếp lời.

“Tin tức xấu?” Lý Hạo nghe Lê Việt Tiến nói, cảm nhận được tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Bẩm Hoàng thượng, không phụ lòng Hoàng thượng, lão nô đã khổng chế phần lớn số cung nữ, thái giám trong Hoàng cung. Hầu như, cung nào cũng có tai mắt của lão nô. Buổi chiều nay, lão nô nhận được hung tin. Thái hậu dự định giết Nguyên phi trong buổi dạ yến. Thái hậu sẽ bỏ chất độc cực mạnh vào thức ăn và rượu của Nguyên phi, nhằm giết chết Nguyên phi.” Lê Việt Tiến run rẩy trả lời.

Rầm!

Lý Hạo động nắm tay xuống bàn. Chiếc bàn rung rung chực vỡ nát, may mà chiếc bàn trong cung được làm bằng loại gỗ quý hiếm, cực kỳ bền chắc, nếu không đã tan tành trước cú đập vừa rồi. Đôi mắt Lý Hạo long sông sọc, khàn giọng bảo: “Không thể nào! Trẫm đã làm theo ý của bà ấy. Thường xuyên tới cung Hoàng hậu. Bà ấy không có lý do gì để giết Nguyên phi.”

Trong cơn nóng giận, Lý Hạo vô thức thay đổi cách xưng hô với Đàm Thái hậu.

Hai cha con Lê Việt Tiến quỳ sụp xuống đất, tâu: “Hoàng thượng, xin Hoàng thượng bớt giận. Xin Hoàng thượng chú ý long thể.”

“Là kẻ nào truyền tin? Có xác thực không?” Lý Hạo âm u hỏi.

Lê Việt Công chợt cất tiếng: “Là tin tức mà nô tài nghe ngóng được. Nô tài đã nghe phong thanh từ mấy hôm trước, cho nên cả ngày hôm nay nô tài mới theo cha đi kiểm chứng sự tình. Còn tin tức là từ một cung nữ thân cận Thái hậu trong lúc vô tình biết được. Cung nữ ấy là bạn từ tấm bé của nô tài.”

Ánh mắt Lý Hạo quét trên gương mặt Lê Việt Công mấy lần mới dời ra ngoài cửa. Hắn nhìn những tia sáng mặt trời chỉ còn le lói mờ mờ, gầm khế trong họng: “Đã tâm! Đã tâm quá lớn!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Dạ Tiệc

Lê Việt Tiến len lén nhìn Lý Hạo, nói: “Bẩm Hoàng thượng, bây giờ phải làm thế nào ạ?”

“Bao giờ mới bắt đầu bữa dạ yến?” Lý Hạo không đáp mà hỏi lại.

“Bẩm Hoàng thượng, là đầu giờ Tuất ạ.” Lê Việt Tiến trả lời.

Lý Hạo đứng phắt dậy, bảo: “Cũng sắp đến rồi, trẫm đi tắm sơ một lượt, rồi đi luôn kẻo không kịp.” Dứt lời, hắn phất áo rời khỏi phòng.

Dạ tiệc trong cung đình hết sức đa dạng và phong phú về đồ ăn thức uống, là tập hợp các món ăn quý tộc cùng với các món ăn dân dã. Phong cách yến tiệc của mỗi triều đại, hoặc mỗi vị vua cũng rất riêng, rất đậm cá tính. Dạ tiệc cung đình là một bộ phận quan trọng, thường trực trong ẩm thực cung đình, mang một dấu ấn đặc sắc của văn hóa Hoàng cung Đại Việt.

Những món ngự thiện để thiết đãi trong buổi dạ yến như nem công, thấu thỏ, liên tử bình ba tiêu, chánh hoài, ý dĩ, phò ma cô lông, liên trà.... Đặc biệt phải kể đến nhóm món ăn cao cấp, quý hiếm như yến sào, hải sâm, bào ngư, hào xì, lộc cân, cừ khổng, tê bì, hùng chương. Ngoài ra còn nhiều loại món ăn thủy sản, cầm thú, com nếp lam, xôi đỏ, chè... Hay các món tráng miệng như hoa quả, bánh tiến đôi, bánh uyển cao, mứt bát bửu, tứ linh...

Lúc Lý Hạo tới cung Thái hậu, thì tiếng nhạc du dương êm ái đã cất lên hòa vào không khí vui tươi của buổi dạ tiệc. Nhạc Việt thời Lý chịu ảnh hưởng ít nhiều từ nhạc Chiêm Thành qua những tù binh người Chiêm bị bắt trong các cuộc nam chinh của nhà Lý. Từ năm 1060, Lý Thánh Tông đã cho dịch các khúc nhạc Chiêm Thành và cho nhạc công ca hát. Sau đó, ảnh hưởng của nhạc Trung Quốc tăng dần, các điệu nhạc du nhập từ phương bắc có “Nam thiên nhạc”, “Ngọc lâu xuân”, “Mộng du tiên”, các bài hát có “Trang Chu nằm mộng hóa con bướm”, “Bạch Lạc Thiên mẹ biệt ly con”...

Lý Hạo đi thẳng vào trong, bàn tiệc vừa mới dọn ra, hắn thấy Đàm Thái hậu ngồi ở phía sau bàn, còn Trần Thị Dung ngồi ở phía bên phải bàn. Lý Hạo đến trước bàn tiệc, cung kính cúi chào Đàm Thái hậu: “Kính chúc mẫu hậu thọ tỷ nam son.”

Đàm thái hậu ngạc nhiên vô cùng trước sự xuất hiện bất ngờ của Lý Hạo, lên tiếng hỏi: “Vi chuyện gì hoàng nhi lại có nhã hứng tới đây? Không phải đêm nay hoàng nhi sẽ đến cung Hoàng hậu đó sao?”

“Thưa mẫu hậu, cả buổi chiều nay hoàng nhi chưa vấn an người. Trên đường đi tới cung Hoàng hậu, hoàng nhi mạo muội ghé thăm người luôn thể. Vào tới nơi, thấy chỉ có mẫu hậu và Nguyên phi đang dự tiệc, chẳng hay có chuyện vui gì không ạ?” Lý Hạo tươi cười đáp.

“Đừng vậy, là chuyện vui! Trước kia, mẫu hậu và Nguyên phi có đôi chút hiểu lầm. Mẫu hậu khai yến nhằm xóa bỏ những khúc mắc giữa hai người. Nay giờ tâm sự với Nguyên phi, mẫu hậu cảm thấy Nguyên phi là người rất dễ thương, đáng mến. À, nếu hoàng nhi đã đến, thì ngồi xuống cùng ngự yến.”

Lý Hạo ứng tiếng, ngồi phía bên trái bàn ăn. Hắn đưa mắt quan sát các nhạc kỹ đang hợp xướng một nhạc khúc Chiêm Thành. Những người nhạc kỹ có nam, có nữ ngồi trên chiếc chiếu hoa ở hai bên bàn tiệc. Nhạc cụ mà họ sử dụng gồm có trống com, tiêu, náo, sáo trúc, đàn hồ, đàn cầm, đàn tranh, đàn tỳ bà, đàn bảy dây, đàn hai dây, đàn bầu...

Âm thanh được các loại nhạc cụ kết hợp với nhau lúc nhanh lúc chậm, quanh quẩn khắp không gian, dội vào mặt nước trên con hồ nhỏ bên cạnh vang trở lại hợp với tiếng nhạc vừa phát ra quyện thành một âm điệu kéo dài, bi thảm khôn cùng. Khi thì bay bổng lên cao tâu ra bầu trời đêm bất tận. Khi thì nặng nề như tiếng nỉ non, than khóc.

Tiếng nhạc đang du dương lại chuyển sang điệu khác. Lần này tiếng nhạc nồng nàn, man mác, thấm đượm tình yêu thương. Khúc nhạc như đang tâm sự, đang thuật lại chuyện tình yêu đôi lứa. Lúc thì nào nề tựa tiếng lòng của thiếu nữ phòng đờn gối chiếc đang nhớ nhung người thương mến, lúc thì quặn thắt như tiếng khóc than của đôi trai gái yêu nhau bị chia cắt mỗi tình còn dang dở.

Trần Thị Dung chuyển đôi mày ngài, liếc mắt đưa tình với Lý Hạo, vén tay áo, che miệng cười, nũng nịu: “Thần thiếp thấy Hoàng thượng như có tâm sự nào đó vậy. Hình như người đang bồn chồn, bất an. Có phải người đang mong ngóng đi gặp Hoàng hậu lắm phải không?”

“Trẫm đang lo lắng chuyện quốc gia đại sự mà thôi. Đạo này khắp nơi xảy ra nhiều vấn nạn quá. Ngay cả chốn kinh kỳ cũng phải chịu cảnh hoành hành của nạn trộm cắp, cướp giật.” Lý Hạo bóp trán thở dài. Đầu hắn hơi nghiêng một bên, hắn bắt gặp ánh mắt Đàm Thái hậu xẹt qua tia lạnh lẽo khi nghe lời đùa cợt của Trần Thị Dung. Lý Hạo biết lời nói của Trần Nguyên phi đã khiến cho Đàm Thái hậu càng muốn giết nàng hơn. Hắn nhìn toàn bộ xung quanh, vất óc nghĩ cách giúp Trần Thị Dung vượt qua cửa ải tử thần.

Cơ hội của Đàm Thái hậu đến, khi bà tìm mua được một loại chất độc cực mạnh của một vị thầy cúng trên vùng núi cao hẻo lánh. Đây là chất độc không màu, không mùi, không vị, ngân châm không đổi sắc khi cắm vào bình nước có pha chất độc. Người uống phải chất độc chết đi, giống như là bị lên cơn đau tim mà chết. Đàm Thái hậu sẽ loan báo ra ngoài rằng Trần Nguyên phi mắc bạo bệnh bỏ mình. Dù cho người họ Trần có điều tra, xét nghiệm cả năm cũng không tìm ra nguyên nhân của cái chết.

Trần Thị Dung qua đời là chuyện đã rồi, vua có thể làm gì được Đàm Thái hậu đây? Xưa nay, vua luôn nhu nhược, nghe lời của mẫu hậu, vì thế Đàm Thái hậu không tin vua sẽ làm ra hành động gì quá đáng đối với bà. Đàm Thái hậu tự tin mình đủ khả năng khuyên nhủ, dỗ dành vua chốngQueen đi con hồ ly tinh dễ tiện ấy.

Đàm Thái hậu có dã tâm quá lớn, bà hòng thao túng toàn bộ chốn hậu cung. Quyết tâm của Đàm Thái hậu là muốn vua toàn tâm toàn ý với một mình Hoàng hậu, người của gia tộc họ Đàm. Nếu giết Trần Thị Dung, sẽ loại bỏ được địch thủ mạnh nhất tranh giành quyền sủng ái của Hoàng đế, khi đó Lý Hạo sẽ dồn toàn bộ tâm tư, tình cảm cho Đàm Ngọc Trúc. Hoàng hậu mà hạ sinh Hoàng tử thì kế hoạch của Đàm Thái hậu thành công mỹ mãn, và gia tộc họ Đàm tiếp tục trường tồn, con cháu họ Đàm không còn lo lắng bị các gia tộc đối địch trả thù. Nếu có thể, Đàm Thái hậu còn muốn thao túng cả triều đình.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Phong Ba Chốn Hậu Cung

Đàm Thái hậu nở nụ cười sáng lạn: “Hoàng thượng quả là đáng hiền vương! Người lo lắng cho dân cho nước như thế, thì Đại Việt chắc chắn sẽ có những tháng ngày ấm no, sung túc.”

“Mẫu hậu quá khen hoàng nhi, khiến hoàng nhi cảm thấy hổ thẹn vô ngần.” Lý Hạo tỏ vẻ xấu hổ đáp.

“Tối nay không bàn chuyện triều chính nữa. Mọi người ngự thiện đi thôi, kéo món ăn nguội hết sẽ không ngon.” Đàm Thái hậu dang tay, bảo.

“Hay lắm, trên bàn tiệc toàn những món ngon. Hoàng nhi nhìn mà hoa hết cả mắt.” Lý Hạo cười nói.

Trần Thị Dung trêu: “Hoàng thượng cứ làm như mới lần đầu nhìn thấy những món ăn này vậy. Chẳng lẽ đội ngũ Nội trù cung đình chưa từng làm cho Hoàng thượng ăn những món này hay sao?”

Lý Hạo dốc lời tâm sự chất chứa trong lòng: “Ăn thì có ăn rồi, nhưng trẫm chưa bao giờ được ăn cùng mẫu hậu và Nguyên phi. Đòi trẫm, mẫu hậu là người phụ nữ mà trẫm tôn kính nhất. Còn Nguyên phi, nàng là người phụ nữ mà trẫm yêu thương. Nguồn hạnh phúc mà trẫm tìm được trên thế gian này chính là nàng. Nay được thấy hai người hòa hợp với nhau, trẫm vui mừng lắm. Đây chính là bữa ngự thiện ngon nhất trong cuộc đời trẫm, vì được ngồi chung bàn với hai mỹ nhân tuyệt đẹp nhất Đại Việt.”

Nhươn người lên, Lý Hạo gấp một món ăn cho Đàm Thái hậu nói: “Hoàng nhi kính mời mẫu hậu dùng món thẩu thỏ, rất ngon đấy.”

Hắn lại với tay qua cái đĩa hải sâm đặt sát Trần Nguyên phi, gấp cho nàng, xong rồi gấp thêm hải sâm bỏ vào bát của hắn, nói tiếp: “Trẫm mời Nguyên phi dùng món hải sâm, món hải sâm sẽ giúp vẻ đẹp của nàng càng thêm quyến rũ.”

Vừa gấp thức ăn, Lý Hạo vừa quan sát thái độ của Đàm Thái hậu. Hắn thấy bà vẫn hờ hững như không có chuyện gì xảy ra, ngầm đoán: “Như vậy là chất độc không bỏ trong món ăn, vậy chất độc được bỏ vào đâu?”

“Ăn đi, mọi người ăn đi chứ. Cứ nhìn trẫm làm gì?” Lý Hạo gấp thức ăn bỏ vào miệng vừa nhai vừa hỏi.

“Hoàng thượng, biểu hiện của người trong tối nay kỳ lạ quá.” Trần Thị Dung che miệng cười khúc khích.

“Lời nói của hoàng nhi càng lúc càng lợi hại, mẫu hậu đã già rồi, đâu thể nào sánh bằng Nguyên phi của hoàng nhi cơ chứ. Hầy, hoàng nhi à, thực là thiếu lễ nghi, ai lại vừa nhai vừa nói thế kia. Bao nhiêu công sức dạy dỗ của mẫu hậu đã đổ sông đổ biển cả hết rồi hay chăng?” Đàm Thái hậu cười cười, buông lời trách.

Lý Hạo cười trừ: “À, hoàng nhi biết lỗi, hoàng nhi sẽ ngày đêm tâm niệm những lời dạy bảo của mẫu hậu mà.”

Ba người trò chuyện với nhau vui vẻ một hồi Đàm Thái hậu truyền lệnh: “Cung nữ đâu? Rót rượu cho ta.”

Từ trong cung, ba cung nữ xuất hiện với ba khay đựng bình rượu và ly. Ba người chia ra đặt ba khay lên bàn, rót rượu cho Đàm Thái hậu, Lý Hạo và Trần Thị Dung.

Lý Hạo nhíu mày quan sát ba ly rượu, rượu của hắn và Đàm Thái hậu có màu trắng trong, còn rượu của Trần Thị Dung lại có màu đỏ thắm. Hắn lo lắng quan sát xung quanh để tìm cách giải quyết tình huống ngàn cân treo sợi tóc. Nhìn thấy con chó cảnh lông xù màu trắng của Đàm Thái hậu đang quanh quẩn dưới chân bà, đây là con chó cưng của Đàm Thái hậu nuôi do nước Trao Oa triều cống, hắn nghĩ ra một kế, liền hỏi: “Thưa mẫu hậu, tại sao lại là ba bình rượu khác nhau, chứ không phải một bình theo tửu lễ. Với lại, màu của rượu cũng khác nhau nữa.”

Đàm Thái hậu mỉm cười: “Hoàng nhi không biết sao? Đây là mẫu hậu vì Trần Nguyên phi của hoàng nhi đó. Mẫu hậu đã cất công tìm hiểu sở thích của Nguyên phi, mới biết được Nguyên phi không ham uống rượu, mà lại rất thích uống nước nho ép.”

Lý Hạo gõ gõ trán: “Hoàng nhi đáng trí thực, sở thích của ái phi mà quên mất.”

Trần Thị Dung thấy Lý Hạo thất thố như vậy, liền chữa thẹn cho vua: “Cảm ơn Thái hậu, cảm ơn người quan tâm đến nhi thần. Có lẽ Hoàng thượng giờ đây có lòng, chú tâm nhiều vào việc triều chính, cho nên không nhớ tới sở thích của nhi thần mà thôi. Vua có như thế, mới là điều đáng quý, đáng phục ạ.”

“Ha ha, trẫm có lỗi, là trẫm sai rồi. Để trẫm cụng ly với nàng, bày tỏ lòng hối hận. Mời nàng!” Lý Hạo bước đến bên cạnh Trần Thị Dung, mời Trần Thị Dung đưa ly cụng với hắn.

“Hoàng thượng quả là... Đêm nay hoàng thượng cứ khác khác thế nào ấy.” Trần Thị Dung nhoẻn miệng cười, đứng dậy, nâng ly lên cao cụng vào ly của Lý Hạo.

Lý Hạo vờ đẩy mạnh tay, bàn tay theo đà giật ly rượu trên tay Trần Nguyên phi, vút lại cạnh bên con chó trắng đang vờ vẩn ngồi. Con chó thấy có mùi thơm ngọt bốc lên, há miệng liếm sạch vũng nước nho dưới đất.

Đàm Thái hậu giờ tay, hoảng hốt la lớn: “Chó cưng, đừng...”

Con chó trắng nào để ý tới lời Đàm Thái hậu, làm một hơi cạn sạch vũng nước nho, còn chúi mũi vào chiếc ly rượu mà liếm. Chỉ qua vài nhịp thở, con chó bỗng lăn kềnh ra đất, kêu ăng ẳng mấy tiếng, chống bốn vó lên trời, mắt trợn ngược, gãy thêm mấy lượt thì chết hẳn.

Đàm Thái hậu đập mạnh tay xuống bàn, giận dữ rít: “Thế là hỏng hết cả rồi!”

Lý Hạo chỉ tay vào con chó, lắp bắp: “Mẫu hậu, mẫu hậu, người, người... chuyện này là sao?”

Trần Thị Dung cúi đầu, gương mặt lạnh lùng, nghiêng răng: “Thái hậu muốn giết nhi thần sao?”

“Tất cả là tại ngươi, con hồ ly tinh, tại sao ngươi lại sống dai như vậy hả? Tại sao ngươi không chết quách đi cho rảnh nợ?” Đàm Thái hậu chỉ Trần Thị Dung mà mắng.

“Người đàn bà độc ác kia. Tôi đã làm gì nên tội mà bà day nghiêng tôi bằng những lời độc ác ấy. Tôi biết mà, tôi biết mà, tôi biết bà sẽ không bỏ qua cho tôi đơn giản như vậy mà.” Trần Thị Dung trừng mắt, quát lại.

“Con ranh tráo trở, đừng có bày đặt giờ giọng đáng thương trước mặt ta. Không có tội hả, ngươi hãy nhìn mà xem, ngươi đã làm cho hoàng nhi của ta trở thành thế nào. Ngươi quyến rũ nó, ngươi lừa gạt nó, chỉ để vun vén lợi ích cho cái gia tộc khốn nạn của ngươi.” Đàm Thái hậu lồng lộn chửi bới.

“Bà là kẻ ngậm máu phun người. Chính bà mới là kẻ lợi dụng Hoàng thượng để mang hết lợi lộc cho cái gia tộc giãy chết họ Đàm của bà. Bà cứ chờ đó, chóng mặt lên mà xem ngày tàn của gia tộc Đàm. Nó sắp tới rồi đó, bà già.” Trần Thị Dung uất hận mắng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Lý Hạo Nổi Giận

“Cầm miệng hết cho trẫm.” Lý Hạo gầm lớn. Hắn nắm dưới đáy bàn ăn, lật tung lên, toàn bộ những của ngon vật lạ, đồ ăn thức uống bày biện trên bàn đều văng ra tung tóe.

“Hai người có im hết đi không hả? Cãi nhau cái gì? Chửi nhau cái gì? Làm trò như vậy còn chưa đủ sao? Nín hết cho trẫm.” Lý Hạo trừng mắt nhìn Đàm Thái hậu và Trần Thị Dung, đanh giọng.

“Hoàng thượng, người, người quá thần thiếp!” Trần Thị Dung rung rung nước mắt.

“Hoàng nhi, hoàng nhi dám lớn tiếng với mẫu hậu ư?” Tay Đàm Thái hậu run run chỉ Lý Hạo.

“Sao hả? Ngạc nhiên hả? Tôi nhìn hai người đủ lắm rồi. Hai người có còn coi đây là hoàng cung không? Hay xem đây là cái chợ cho hai người xía xói nhau như những kẻ vô học?” Lý Hạo sầm mặt hỏi.

Đàm Thái hậu chống một tay lên vai ghế, thờ dốc từng hồi: “Hoàng nhi... hoàng nhi... có còn coi ta là mẫu hậu của hoàng nhi không? Nếu hoàng nhi còn dám nói những lời vô lễ, thì... thì... từ nay về sau đừng gặp mặt mẫu hậu nữa.”

“Mẫu hậu, người đừng nói những lời nặng nề như thế. Người quá xúc động rồi.” Lý Hạo gằn giọng.

“Hoàng thượng, hoàng thượng có còn để thần thiếp trong mắt nữa hay không? Rõ ràng thần thiếp suýt bị bà ấy hạ độc giết chết, mà hoàng thượng còn quát nạt thần thiếp là thế nào?” Trần Thị Dung khóc tím tím.

“Nàng im ngay đi. Dù cho mẫu hậu có trăm lần sai, ngàn lần sai thì đây cũng là mẫu hậu của trẫm. Người đã sinh ra trẫm, nuôi nấng trẫm. Nàng không được lăng mạ mẫu hậu của trẫm.” Lý Hạo vung tay quát.

Lý Hạo chỉ tay xéo lên trời, lớn giọng: “Ngoài kia là thiên hạ của trẫm, đất nước của trẫm, không ai được phép chống lại ý chí của trẫm.”

Chỉ tay xuống đất, Lý Hạo nói tiếp: “Còn đây là hoàng cung của trẫm, nhà của trẫm, nơi trẫm nghỉ ngơi, vui vầy với gia đình, với người thân của mình, không ai được phép làm trò ma quỷ trước mặt trẫm, kể cả nàng, nguyên phi, kể cả người, thái hậu. Cả hai người nghe đây, từ giờ trở đi, ai mà còn có ý định hãm hại, vu khống, mắng chửi người khác. Trẫm sẽ nhốt hết vào lãnh cung, trọn đời không được thấy ánh mặt trời. Quân vô hí ngôn, trẫm nói là làm, đừng nghi ngờ lời của trẫm.”

Đàm Thái hậu và Trần Thị Dung đồng thời á khẩu, trợn mắt ậm ừ trong cổ họng, lời muốn nói ra lại nuốt trở vào.

“Nguyên phi, nàng về đi. Ở đây không còn chuyện của nàng nữa.” Lý Hạo phát tay, nói.

“Nhưng mà, hoàng thượng...” Trên khuôn mặt Trần Nguyên phi, nước mắt đã chảy dài.

“Không cần nói thêm điều gì nữa. Trẫm tự có cách giải quyết. Nàng về cung đi.” Lý Hạo nhấn mạnh từng chữ.

“Không, thần thiếp không về, thần thiếp muốn xem hoàng thượng giải quyết chuyện này như thế nào.” Trần Thị Dung đột nhiên trở nên ương ngạnh.

“Đi về. Quân lính đâu, đưa Nguyên phi về cung. Không có lệnh của trẫm không được cho ra khỏi cung nửa bước.” Lý Hạo quát lớn, truyền lệnh.

Một đội lính Ngự Tiền mang giáo sáng ngời chạy ngay vào, dẫn Trần Nguyên phi rời đi. Trần Thị Dung òa khóc nức nở, nàng đã đi xa mà tiếng khóc của nàng còn vang vọng mãi.

“Còn mẫu hậu. Người vào phòng đi.” Lý Hạo nói với Đàm Thái hậu.

Đàm Thái hậu ngẩng cao đầu, lạnh giọng đáp: “Đây là cung Thái hậu, mẫu hậu muốn đi đâu, chẳng nhẽ hoàng nhi có thể quản được sao?”

“Mẫu hậu, mời vào phòng.” Lý Hạo lạnh lùng lặp lại câu nói.

“Ngịch tử, ngươi dám nói chuyện với người đã mang nặng đẻ đau ngươi như thế sao. Uống công ta đã dạy dỗ ngươi nên người, giờ ngươi trả công cho mẫu hậu bằng thái độ này hả?” Đàm Thái hậu rít qua kẽ răng.

“Bay đâu, đưa Thái hậu vào phòng.” Lý Hạo lớn tiếng phân phó.

“Ngươi... ngươi dám...” Đàm Thái hậu gợn run người, không thốt được thành lời.

Một đội lính Ngự Tiền đến cạnh Thái hậu, chần chừ nhìn Lý Hạo. Lý Hạo quát tiếp: “Đưa Thái hậu vào phòng, các ngươi không nghe rõ lời trẫm nói sao? Hay muốn kháng chỉ?”

Đội lính Ngự Tiền chấp hành mệnh lệnh, dẫn Thái hậu vào phòng, đóng sầm cửa lại, đứng nghiêm cẩn bên ngoài canh gác. Lý Hạo ngồi phịch xuống cái ghế lúc này, nhìn quang cảnh hoang tàn, bát đĩa vỡ nát, con chó trắng nằm chèo queo ở một góc, lắc đầu ngao ngán. Hắn yêu cầu đám cung nữ dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ, nghiêm lệnh không cho ai được nói ra ngoài những chuyện đã xảy ra, nếu trái lời tru di cửu tộc.

Hắn ngồi dựa lưng vào ghế, ngửa đầu nhìn trời đêm, điểm lại toàn bộ sự kiện diễn ra trong đêm ngày hôm nay, tiếp tục tính đường xử lý thỏa đáng mọi chuyện.

Lý Hạo không thể không bộc phát, hắn đã đóng kịch quá lâu rồi. Hắn không thể tiếp tục nhẫn nhịn được, Đàm Thái hậu muốn giết Trần Thị Dung đã chạm vào nọc của hắn. Hắn không bao giờ muốn chứng kiến lại cảnh người đàn bà của mình chết trước mặt mình một lần nữa. Hắn phải thể hiện quyền uy của mình, quyền uy của một vị vua một đất nước, quyền uy của một chủ nhân một gia đình, hắn phải thể hiện cái uy phong của ông trùm một phương ở kiếp trước đã khiến cho bao kẻ chỉ nghe tên mà sợ mất mật, chỉ thấy bóng đã phải cúp đuôi chạy dài.

Đây là hoàng cung của hắn, nơi mà hắn phải giữ gìn, phải tốn bao tâm huyết những ngày qua để bảo vệ nó. Hắn không thể để, chỉ vì sự ganh tỵ nhỏ nhoi trong chốn hậu cung này tàn phá, hắn không muốn làm mọi chuyện để chiến thắng mà chỉ có thể giữ lại một nơi hoang tàn, xơ xác, lạnh lẽo tình người. Hắn sống ở đời, trân quý nhất là chữ tình, tình cảm với những người trong gia đình hắn, tình cảm với những người chiến hữu cận kề bên hắn. Hắn chấp nhận làm tất cả để che chở những người thân ấy được vĩnh viễn ở bên cạnh hắn, suốt cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Ôn Chuyện

Lý Hạo đợi cho đám cung nữ dọn dẹp mọi thứ xong, hắn cho toàn bộ người hầu kẻ hạ lui hết, chậm rãi đi vào phòng Thái hậu, đóng cửa lại.

Đàm Thái hậu đang giận dữ ngồi trên ghế, vật dụng trong phòng bừa bộn, lung tung hết cả. Thấy Lý Hạo đi vào phòng, Đàm Thái hậu cười ngất: “Hoàng thượng, người còn vào phòng của người mẹ thất bại này làm gì? Hoàng thượng hôm nay oai phong lắm, đến giờ ta mới nhận ra. Thực uống công ta đã nuôi nấng hoàng thượng lớn khôn. Dù lông đủ cánh rồi, có thể tự bay lên chín tầng trời cơ mà.”

Bụp.

Lý Hạo khụy hai chân, quỳ xuống đất, dập đầu nói: “Hoàng nhi bất hiếu. Mong mẫu hậu tha tội.”

“Ha ha ha, tha tội cho hoàng thượng ư? Ta nào dám có lá gan đó. Ngài là đáng cửu ngũ chí tôn, vua của muôn dân trăm họ, đâu cần phải xem người mẹ này ra gì?” Đàm Thái hậu bật cười khanh khách.

Bốp.

Lý Hạo tự vả vào mặt mình đánh bốp. Đàm Thái hậu ngưng cười, tròn tròn mắt nhìn. Lý Hạo tiếp tục giơ tay bên kia và mạnh vào má bên kia, tiếng “bốp” chất chứa lại vang lên trong căn phòng tĩnh mịch.

“Hoàng thượng ngừng tay, người làm gì vậy hả?” Đàm Thái hậu xao động trong lòng, ngăn lại.

“Thưa mẫu hậu, hoàng nhi biết tội bất kính của hoàng nhi rất lớn... Hoàng nhi tự trừng phạt bản thân... Chừng nào mẫu hậu chưa tha tội cho hoàng nhi thì hoàng nhi còn tự tát...” Lý Hạo vừa trả lời một cách đau thương vừa liên tục vả vào mặt mình, hai bên má của hắn đã đỏ ửng lên, hắn dẫu bàn tay trên khuôn mặt trắng trẻo của hắn.

“Hoàng thượng không cần phải làm vậy, ngừng lại đi.” Đàm Thái hậu nhắm mắt, nghiêng đầu sang một bên, không nhìn cảnh trước mặt.

Tiếng bôm bốp vang lên không dứt, càng lúc càng mạnh, nước mắt đã chảy ra hai bên khóe mắt của Lý Hạo, hắn nức nhen: “Thưa mẫu hậu, hoàng nhi biết mẫu hậu còn giận hoàng nhi nhiều lắm... Hoàng nhi chỉ biết dùng cách này để giúp người hết giận... Hoàng nhi biết người thương hoàng rất nhiều, người sẽ không nỡ ra tay đánh hoàng nhi... Hoàng nhi sẽ tự đánh mình... dù cho có làm như thế này đến sáng, hoàng nhi cũng nguyện làm...”

“Thôi, thôi, không cần đánh nữa. Mẫu hậu tha lỗi cho hoàng nhi rồi. Hoàng nhi đừng hành hạ bản thân nữa.” Đàm Thái hậu bắt đầu vươn tay về phía Lý Hạo, nức nhen ngào, nước mắt doanh tròng.

Lý Hạo quỳ gối, lết tới ghế Đàm Thái hậu, sà vào, ôm lấy chân bà, khóc rống: “Mẫu hậu, cảm ơn mẫu hậu, cảm ơn người đã tha tội cho hoàng nhi.”

Đàm Thái hậu khẽ đặt tay lên đầu Lý Hạo, khóc bảo: “Hoàng nhi sau này đừng làm vậy. Hoàng nhi làm vậy, mẫu hậu đau lòng lắm, hoàng nhi có biết không? Giờ đây, hoàng nhi chính là niềm vui sống duy nhất của mẫu hậu, tiền đề đã qua đời, chỉ còn lại hai người chúng ta dựa vào nhau mà sống thôi.”

Lý Hạo thủ thủ: “Hoàng nhi biết mẫu hậu sẽ không nỡ giận hoàng nhi mà. Hoàng nhi còn nhớ hồi còn bé, hoàng nhi chạy ngoài ngự hoa viên, vấp phải hòn đá mà ngã, bị trặc chân, trầy xước đầu gối, người sốt sắng, lo lắng cho hoàng nhi rất nhiều. Lúc ấy, người đã yêu cầu toàn bộ ngự y trong cung đến chữa cho hoàng nhi, còn người thì khóc lóc ôm hoàng nhi suốt. Từ đó về sau người còn bắt đám thái giám phải nhặt hết đá trong ngự hoa viên đi, không muốn để hoàng nhi vấp ngã nữa.”

“Chuyện đã lâu vậy rồi mà hoàng nhi vẫn còn nhớ ư? Hoàng nhi không nhắc lại thì mẫu hậu cũng quên mất rồi đấy. Hồi xưa, hoàng nhi thực là đứa trẻ tinh nghịch, làm mẫu hậu cứ phải chạy theo trông chừng đến khổ.” Đàm Thái hậu lấy chiếc khăn tay, lau nước mắt.

Lý Hạo thấy Đàm Thái hậu đã xiêu lòng, tí tê tiếp: “Hoàng nhi còn nhớ những khi hoàng nhi bệnh nặng, người ngày đêm ở bên hoàng nhi, săn sóc hoàng

nhì. Có những đêm hoàng nhĩ sốt cao, người thức suốt đêm để chườm khăn lạnh, lau người cho hoàng nhĩ. Người vừa lau vừa khóc, vừa nói những lời yêu thương mong hoàng nhĩ qua cơn sốt. Nhớ tới khi xưa, hoàng nhĩ mới chạnh lòng, người đã hy sinh vì hoàng nhĩ quá nhiều.”

“Vi đứa con mình mang nặng đẻ đau, người mẹ nào cũng có thể làm tất cả. Thấy hoàng nhĩ được khỏe mạnh là mẫu hậu hạnh phúc lắm rồi.” Đàm Thái hậu mơ màng hồi tưởng những kỷ ức đã phai nhòa theo năm tháng.

Lý Hạo tiếp tục kể về những câu chuyện đã xảy ra giữa hai mẹ con từ bé đến lớn, hần kể hết câu chuyện này đến câu chuyện khác. Đàm Thái hậu chìm vào những câu chuyện của Lý Hạo, hòa mình theo từng lời kể ngọt ngào, những câu nói êm tai của hần, dần dần cơn giận dữ của bà đối với Lý Hạo trở nên tiêu tan không dấu vết.

Cảm nhận được tâm tình Đàm Thái hậu đã hòa hoãn hơn nhiều, Lý Hạo chuyển sang vấn đề về Trần Nguyên phi. Hai người lại tiếp tục tranh cãi với nhau, nhưng lần này Đàm Thái hậu không còn day nghiêng Trần Nguyên phi. Lý Hạo tận lực giãi bày tình cảm của hần đối với Trần Thị Dung, hần bảo sống thiếu nàng thì hần không thể sống được, còn nhân mạng nếu nàng chết hần sẽ treo cổ tự vẫn chết theo. Hần cũng cố niềm tin của Đàm Thái hậu bằng cách khẳng định giữ vững giang sơn, không để triều chính rơi vào tay gia tộc họ Trần. Hần hứa rằng hoàng tộc họ Lý còn thì gia tộc họ Đàm còn, hần sẽ không bao giờ để gia tộc họ Đàm rơi vào cảnh diệt vong, mà sẽ giúp gia tộc họ Đàm lớn mạnh trở lại thời kỳ đỉnh phong.

Dù biết dã tâm của Đàm Thái hậu không thể thay đổi một cách đơn giản như vậy, nhưng hần quyết tâm dùng tình mẫu tử để mài mòn dã tâm của bà. Tâm lý phụ nữ dễ xúc động, đặc biệt là từ những người thân thiết. Hần tin tưởng bằng vào khả năng của mình, hần sẽ biến Đàm Thái hậu trở lại là một mẫu hậu đúng nghĩa, an phận làm Thái hậu, không màng chính sự, luôn ở bên cạnh vua, ủng hộ vua.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: An Ủi

Trên bầu trời, vài vì sao lấp lánh chọt tắt chọt lóe như có thốt lên điều gì đó, tiếng bước chân Lý Hạo phá vỡ không gian tĩnh mịch của đêm khuya. Hai cung nữ thiếp thân của Trần Thị Dung thấy Lý Hạo đến, vội hành lễ: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.”

Lý Hạo phát tay, nói luôn: “Miễn lễ, Nguyên phi thế nào?”

Một cung nữ thưa: “Bẩm Hoàng thượng, từ lúc Nguyên phi trở về tới giờ vẫn một mực ngồi ở ngoài ngự hoa viên bên cạnh cung. Chúng nô tỳ khuyên bảo mãi Nguyên phi vẫn không nghe, còn đuổi hết chúng nô tỳ đi.”

“Trẫm biết rồi, các khanh lui đi.” Lý Hạo dứt lời, tiến nhanh về phía ngự hoa viên.

Vào trong ngự hoa viên, hần đã nghe tiếng khóc rầm rức não lòng. Lý Hạo lại gần nơi phát ra tiếng khóc, hần thấy Trần Thị Dung đang ngồi bên bờ hồ nước. Nàng cúi đầu, hai tay ôm hai gối, đôi vai thon thả tuyệt mỹ chốc chốc lại rung theo tiếng nấc nghẹn của nàng.

Những hàng liễu rủ cành xuống mặt hồ, khuấy lên những gợn sóng lăn tăn nhẹ nhẹ. Con gió đêm mang theo làn sương lạnh lẽo khẽ vờn quanh mái tóc xõa dài của nàng buông thả trên tấm lưng ong. Lý Hạo ngồi xuống cạnh nàng, đám cỏ xanh mướt, mềm mại dưới chân tạo cảm giác khoan khoái lạ kỳ, hần dịu dàng nói: “Nguyên phi, vào trong phòng với trẫm thôi. Ngoài trời lạnh lắm, ở lâu sẽ bị cảm mất.”

Trần Thị Dung gục đầu trên hai đầu gối, hai tay khoanh tròn, nghẹn ngào: “Hoàng thượng đi đi, ngài đi gấp Hoàng hậu yêu dấu của ngài đi. Ngài đâu còn tình cảm gì với kẻ bạc phận này nữa mà ngài còn tới đây làm gì.”

“Tình yêu của trẫm giành cho nàng mãi mãi không thay đổi. Dù sông có cạn, dù núi có mòn, thì lòng trẫm vẫn mãi hướng về nàng, trái tim trẫm vẫn giành cho nàng. Nếu nàng còn giận trẫm vì chuyện xảy ra ở cung Thái hậu, nàng cứ trút hết tức giận lên người trẫm. Trẫm nguyện vì nàng mà hy sinh hết cả.” Nói xong, Lý Hạo nắm lấy một tay Trần Thị Dung, tát một bên má, nắm lấy tay kia tát vào má bên kia, đôi mắt hần nhìn đắm đuối vào mắt Trần Nguyên phi.

Trần Nguyên phi hoảng hốt: “Hoàng thượng làm gì vậy? Người không nên làm vậy?”

Lý Hạo cười gượng gạo: “Nàng hãy đánh trẫm đi. Đánh trẫm mạnh vào.”

Trần Thị Dung vờn hai bàn tay mát lạnh, sờ hai bên má Lý Hạo, xuýt xoa: “Hai má của người đỏ lựng rồi, người có đau lắm không? Có phải thần thiếp mạnh tay lắm không?”

“Không. Không đau chút nào. Vì nàng, trẫm sẵn sàng làm tất cả. Nếu nàng muốn trẫm chết, trẫm cũng cam tâm chịu...” Lý Hạo dứt khoát nói.

Trần Thị Dung che miệng Lý Hạo, mỉm cười, những giọt nước mắt thấm đượm vị cay đắng pha lẫn ngọt ngào, đọng bên vành môi đỏ hồng mọng mọng. Nàng lắc đầu: “Hoàng thượng... không cần phải vậy. Thần thiếp sai rồi. Thần thiếp quá ích kỷ, thần thiếp chỉ nghĩ đến bản thân mình mà không nghĩ cho Hoàng thượng.”

“Không phải, trăm mới chính là người có lỗi. Trăm không quan tâm nhiều tới nàng, mới dễ xảy ra cố sự ngày hôm nay. Nàng yên tâm, chuyện như thế sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Mẫu hậu đã hứa với trăm rồi, mẫu hậu sẽ không làm khó dễ nàng nữa.” Lý Hạo đảm bảo.

“Người đàn... thần thiếp không tin Thái hậu có thể bỏ qua cho thần thiếp đơn giản vậy được. Hoàng thượng, có phải người đã hứa hẹn điều gì, hoặc chịu thiệt thòi điều gì với Thái hậu không?” Trần Thị Dung định buột miệng chửi Đạm Thái hậu, lời vừa nói, thấy Lý Hạo nhú mày, kịp thời ngăn lại. Nàng cắn môi, ầm ức, nhìn nhìn Lý Hạo hỏi.

“Nguyên phi thân mến, nàng chỉ nghĩ đến đôi chác và lợi ích thôi sao? Mẫu hậu là mẹ của trăm, cái gì của trăm cũng là của mẫu hậu, có gì mà trăm phải chịu thiệt thòi. Cũng như nàng, nàng là ái thiếp của trăm, tất cả mọi thứ của trăm cũng đều là của nàng.” Lý Hạo ôm chặt Trần Thị Dung vào lòng.

“Hoàng thượng chỉ có cái miệng ngọt lịm là giỏi thôi. Dù gì đi nữa, thần thiếp không tin Thái hậu sẽ tha cho thần thiếp.” Trần Thị Dung tựa đầu vào vai Lý Hạo, khẽ đáp.

“Không đôi co với nàng nữa, chỉ cần nàng tin tưởng trăm không gạt nàng là được. Trăm yêu nàng, nàng yêu trăm, nàng hãy tin rằng trăm sẽ luôn giữ nàng ở bên trăm. Nàng là của trăm, trăm sẽ không bao giờ rời xa nàng dù chỉ là nửa bước.” Lý Hạo dụi đầu vào mái tóc nồng nàn mùi hương thơm ngát, thì thào.

“Thần thiếp không tin đâu, lỡ như theo năm tháng trôi qua, thần thiếp già đi, thần thiếp sẽ xấu, da sẽ nhăn nheo, đầu bạc trắng, chắc Hoàng thượng sẽ quên mất thần thiếp, bỏ rơi thần thiếp trong cấm cung ư ả, lúc ấy những lời mật ngọt mà hoàng thượng nói hôm nay khác gì theo gió bay đi mất?” Trần Thị Dung khép hờ đôi mi, cạ cạ má nàng lên vai Lý Hạo, cười nôi.

“Từ trước tới giờ, qua bao gặp gỡ chông gai, những sóng gió mà hai ta đã trải qua, không đủ để chứng minh cho tấm lòng son sắt của trăm đối với nàng ư? Nếu như nàng già đi, trăm cũng già đi, tóc nàng bạc trắng, tóc trăm cũng bạc trắng, hai ta đều sẽ giống nhau, thì có lý do gì mà trăm phải ruồng bỏ nàng, lãng quên nàng? Nguyên phi ời, hãy tin vào con tim của nàng, cũng như tin vào trái tim của trăm giành cho nàng là suốt đời không phai nhạt.” Lý Hạo nói qua hơi thở.

Trần Thị Dung thò thè: “Mật ngọt chết ruồi, thần thiếp còn nhớ câu đấy là hoàng thượng từng nói với thần thiếp mấy hôm trước. Giờ thần thiếp nghĩ lại, thấy đúng với hoàng thượng lắm lắm. Lúc nào người cũng nói những lời dễ nghe. Hoàng thượng biết không? Mỗi đêm thần thiếp ngủ một mình, thần thiếp nhiều khi nghĩ mông lung, thần thiếp sợ hoàng thượng sẽ không như bây giờ, thần thiếp sợ người đổi thay, thần thiếp sợ mai kia người sẽ không còn bước chân vào cung Nguyên phi nữa...”

Lý Hạo luôn một tay vào mái tóc mượt mà, luôn một tay ngang lưng kéo tuột sợi dây lưng áo, dán chặt môi hân vào đôi môi Trần Nguyên phi. Đầu lưỡi ngọt lịm, hân hôn một nụ hôn kéo dài thật lâu, hân nhìn vào ánh mắt dờ dẩn của Trần Thị Dung, nói: “Trăm yêu nàng...”

Hương hoa thơm mát trong ngự hoa viên tỏa ra ngào ngạt. Tiếng dế rả rích, tiếng gió vi vu, tiếng lá cây xào xạc, tiếng hoan ca của đôi trai gái hòa quyện với nhau tạo thành bản hòa tấu dịu dàng, êm ái, say đắm lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Xuống Chó

Sáng sớm hôm sau, phong ba lại nổi lên trên điện Thiên An. Buổi chiều bắt đầu, Tư đồ Trần Đình Vị liền đứng ra chỉ trích năng lực quản lý yếu kém của phủ doãn kinh thành Phan An. Trần Tư đồ hặc tội Phan An lơ là trọng trách dẫn đến trật tự kinh thành càng ngày càng hỗn loạn. Nghiêm trọng nhất là trong tối qua đã xảy ra hơn mười vụ trộm cắp, cướp bóc lớn nhất từ xưa tới nay. Có những nhà phú hộ giàu có, thường xuyên có những đóng góp to lớn cho triều đình bị đạo chích khoắng sạch tiền tài, châu báu. Đáng nói hơn nữa, những vùng phụ cận kinh thành cũng xảy ra nạn cướp bóc, có vùng dân cư còn bị mả tặc đốt phá thảm thương, tiếng ai oán dậy trời.

Trần Đình Vị nhấn mạnh, Thăng Long chưa bao giờ rơi vào tình cảnh tồi tệ như thế này. Phủ doãn kinh thành Phan An đã không còn khả năng đảm đương chức vụ của mình, cần phải thăng tay giáng chức, thay thế người đủ đức đủ tài hơn.

Ngạc nhiên thay, phe cánh Tô Trung Từ không hề phản đối mà hoàn toàn ủng hộ lời kiến nghị của Trần Đình Vị. Số phận của Phan An đã được định đoạt, hân đã bị Thái úy phụ chính Tô Trung Từ vứt bỏ không thương tiếc. Phủ doãn kinh thành Phan An bị giáng chức, đưa vào làm chức quan trông coi sổ sách bên Hàn Lâm viện.

Phân gay cán nhất trong buổi chiều chính là phần tranh giành đưa người của phe mình vào vị trí chức quan phủ doãn kinh thành. Hai phe phải đưa ra ai cũng đều bị phe kia phản bác, moi móc đủ thói hư tật xấu, lỗi lầm vi phạm trước đây của người được đề đạt. Các vị quan đáng kính cãi nhau inh ỏi không ngừng, tiếng tranh biện của họ văng hết cả tòa điện, có vị quan quá khích còn nhảy xổ vào đối phương vì bị đối phương tuôn lời chế giễu.

Buổi điện chiều tiếp diễn trong bầu không khí căng thẳng tới cùng, hai phe đồng loạt cử người xuất đầu tranh miệng lưỡi, trở tòi hùng biện, không ai nhường ai nửa bước, mà giả sử đang trên võ đài dăm chắc hai bên đã xông thẳng vào nhau thử tài võ nghệ.

Đến kết cuộc phần thắng đã thuộc về phe Tô Trung Từ, nhưng người nắm giữ chức vụ lại là người của gia tộc họ Đỗ, Đỗ Quảng. Thủ vị ở chỗ, người đề

bạt Đỗ Quảng chính là Tô Trung Từ. Người trong gia tộc họ Đỗ đều cảm thấy ngạc nhiên, tuy vậy không ai dám lên tiếng vặn hỏi. Quyền uy của tộc trưởng Tô Trung Từ không thể khinh nhờn, cái giá phải trả rất lớn.

Tô Trung Từ cười ngao ngễ, bởi chỉ có hắn mới biết, hắn đã moi được lợi ích từ gia tộc họ Đỗ không hề nhỏ ở cái vị trí phủ doãn côn con. Gia tộc họ Đỗ đã phụng hiến cho hắn mười mỹ nữ đến từ các vùng miền trên cả nước, đặc biệt trong đó có mỹ nữ xứ Phù Tang đã làm cho hắn điên đảo thần hồn từ tối qua, đến giờ vẫn còn cảm giác bay bổng lâng lâng. Họ Đỗ còn rút ruột chi thêm mười lăm cửa hàng buôn vải vóc, muối, sắt, vũ khí... ở kinh thành và các lộ Hoàng Giang, lộ Trường Yên, lộ Diễn Châu, châu Lộng Thạch, châu Định Biên, châu Vị Long. Những châu lộ đó là những nơi mà lái thương của gia tộc họ Tô chưa với tay tới, nay có người họ Đỗ kinh doanh nhiều năm trong nghề nhường lại cho, Tô Trung Từ mừng như bắt được vàng, ngay lập tức đồng ý vụ đổi chắc mười phần có lợi này.

* * * * *

Một tuần trôi qua, kinh thành Thăng Long xảy ra nhiều sự kiện, những chuyện đó chỉ có người thuộc cao tầng mới biết rõ, tầng lớp bình dân thì vẫn thế, vẫn sinh hoạt như thường nhật, vẫn buôn chải kiếm sống qua ngày. Những vụ trộm cắp, cướp giật, đánh người vẫn xảy ra, nhưng chỉ còn lẻ tẻ, lác đác vài vụ, không còn vụ trộm cướp lớn nào xuất hiện nữa.

Công đầu thuộc về phủ doãn kinh thành Đỗ Quảng, người mới thay chức cho vị quan trước đây là Phan An. Vừa nhậm chức, ông đã huy động lính tráng truy tìm tội phạm, sau vài ngày theo dõi hành vi, thói quen bọn trộm cướp, ông đã phá được các vụ án, ra tay bắt gọn lũ trộm cướp, đem trả lại tài sản cho những người bị hại. Xem ra, vị quan mới được dân chúng đón nhận hơn vị quan tiền nhiệm rất nhiều. Người dân kháo nhau vị quan ấy cực kỳ thanh liêm, chính trực. Ông đã xử vài vụ kiện đều đúng người đúng tội, ông không nhận quà hối lộ, không thiên vị cho kẻ nào.

Chỉ có mấy ngày, tiếng tăm của Đỗ Quảng đã lan truyền như mặt trời giữa Ngọ, được bá tính tung hô, được triều đình khen thưởng giữa buổi chiều. Hoàng đế còn không quên ngợi ca công tích của Tô thái úy đã giúp nước tìm ra hiền tài dẹp yên loạn tặc, luôn miệng mong muốn Tô Thái úy xuất lực hơn để phò tá vua trị quốc.

Về phần tên béo Phan Định, sau hôm chịu cảnh nhục nhã bị một thằng dân đen dọa khiếp, lại bị một đám du côn ở đầu lò ra đánh ngã, để cho một con bé chết tiết tát vào mặt, hắn như nổi cơn điên, phá tung đồ đạc trong nhà, lôi mấy ả thiếp ra quần hùng hục như trâu suốt đêm. Vì lao động cật lực, làm việc quá sức mà hắn lăn ra ngáy khò khò cả ngày hôm sau. Đến chập choạng tối, hắn mới tỉnh dậy, quyết chí trả thù, lập tức kéo gần bảy mươi gia đình trong nhà lẫn mò tới tận ổ của thằng ăn mày kia thì mới phát hiện trong nhà không còn ai cả.

Phan Định hỏi khắp hàng xóm xung quanh của gã bán nỏ đó, có người cho hay buổi sáng sớm hai mẹ con Cao Ngao mang theo vật dụng tùy thân, rồi đi cùng với một người đàn ông to cao, đi đâu không rõ. Phan Định giận điên người, đánh luôn người vừa trả lời hắn một trận, hắn buộc tội người đó bao che không khai ra nơi mà Cao Ngao tới. Chưa hả giận, hắn ra lệnh đập nát toàn bộ vật dụng trong nhà Cao Ngao, đập tới không còn đồ đạc nào nguyên vẹn. Phan Định đập phá chán chê, tiếp tục sai người đốt rụi mái nhà tranh.

Phá hoại thỏa chí, hắn vỗ bụng đi lầu xanh tìm vui, giải sầu. Tối lâu Chiều Tím, gặp mặt đám bạn bè công tử con quan hàng ngày, chợt thấy ánh mắt là lạ, khinh thường của đám cậu bằng hữu. Hắn hỏi chuyện thì lúc đó mới biết cha già của hắn đã xuống chó, bị giáng chức làm một vị quan hữu danh vô thực, đời này con đường quan lộ của cha hắn coi như chấm hết.

Phan Định không tin, nổi cơn tam bành, quát tháo, sỉ nhục đám công tử kia. Thế là chọc giận cả đám công tử, chúng lao vào đánh hội đồng Phan Định không chút kiêng nể. Một gã công tử hăng máu, đập bay tên béo từ tầng một lầu xanh rơi trên cầu thang lẫn cù mèo xuống dưới. Đầu Phan Định đập mạnh vào bậc thang, hắn không chết, nhưng bị thương nặng. Thời gian sau, có người gặp hắn ngây ngất đại đi ngoài đường, miệng lầm nhảm những câu vô nghĩa

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Chuyện Xưa Tích Cũ

Ngự Thiện phòng. Trời vừa sập tối.

“Mời hai đại nhân vào trong.” Hai cung nữ đứng trước cửa phòng Ngự Thiện khép kín, lễ phép thưa.

“Người anh em, vào đi. Hoàng thượng chỉ muốn ngự thiện cùng cậu. Hà hà, cậu thực có điểm phúc đấy, tôi theo Hoàng thượng bao nhiêu năm mà chưa lần nào được ngự thiện với ngài. Hoàng thượng mới gặp cậu một lần đã xem trọng cậu như vậy, khiến Thông mỡ phải ganh tỵ vô cùng.” Lý Thông vỗ vai người đàn ông mặc áo vải đứng bên cạnh bảo.

“Đại nhân nói quá lời, tiểu nhân sao có thể so với đại nhân.” Người đàn ông mặc áo vải chấp tay khiêm nhường nói.

“Lại nữa, lại nữa. Cao Ngao à, tôi đã nói với cậu rồi, đừng có câu nệ tiểu tiết với tôi. Tôi lớn hơn cậu hai tuổi, cứ gọi tôi ba tiếng anh Lý Thông, nếu không đừng coi tôi là anh em nữa.” Lý Thông đâm vào vai Cao Ngao, nghiêm mặt lên tiếng.

“Dạ, anh Lý Thông.” Cao Ngao gật đầu.

“Tốt, vào đi. Tôi ở ngoài.” Lý Thông hài lòng đáp.

Cao Ngao mở cửa bước vào phòng, ở ngoài Lý Thông khép cửa lại. Mùi hương trầm bay vào mũi, Cao Ngao hít mạnh một hơi khoan khoái, quan sát căn phòng to rộng trước mặt, hắn thấy một cái bàn dài đặt đầy của ngon vật lạ, ngồi ở cuối bàn là người trẻ tuổi lần trước hắn đã gặp, ngoại trừ người này, trong phòng không còn ai khác.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Cao Ngao phủ phục, dập đầu, lớn tiếng nói.

“Cao khanh, miễn lễ. Đứng lên đi.” Lý Hạo truyền lời.

Cao Ngao đứng lên, hơi cúi đầu, không nhìn thẳng vào Lý Hạo: “Bẩm Hoàng thượng. Lần trước, thảo dân không biết rõ là ngài, có điều vô lễ, mong Hoàng thượng thứ tội.”

Lý Hạo cười lớn: “Kẻ không biết không có tội. Khanh ngồi xuống đi, ăn với trẫm. Khanh thấy đó, ngày nào đám Nội trù cung đình cũng làm ra nhiều món thế này, trẫm sao có thể ăn hết, khanh mau giúp trẫm dọn dẹp hết chỗ này, tiết kiệm là quốc sách hàng đầu, ha ha.”

Cao Ngao nghe vậy, định ngồi xuống, lại đắn đo không biết ngồi đâu cho phải phép. Lý Hạo thấy Cao Ngao cứ lúng túng mãi không chịu ngồi, hiểu ý bảo: “Khanh cứ ngồi đối diện với trẫm, trẫm cho phép, không cần phải e sợ.”

Ngồi xuống cái ghế màu xám chạm trổ những họa tiết hình đám mây, chìm chốc được đặt đối diện với Lý Hạo, Cao Ngao cảm thấy thoải mái hơn ngồi ghế tre ở nhà rất nhiều. Lý Hạo gục Cao Ngao gấp món ăn, giới thiệu tên những loại thức ăn, rượu ngon và tác dụng của chúng. Một lúc sau, Lý Hạo hỏi: “Khi trước, trẫm từng hỏi khanh về họ Cao của khanh, khanh còn nhớ chứ?”

Cao Ngao đứng bật dậy, nghiêm giọng đáp: “Bẩm Hoàng thượng, thảo dân có tội. Mong Hoàng thượng trừng phạt thảo dân.”

“Ồ, có tội? Khanh có tội gì?” Lý Hạo nhấp ngụm rượu cay nồng.

“Thảo dân đã lừa dối Hoàng thượng. Mong Hoàng thượng trừng phạt. Thảo dân đích thực là con cháu trực hệ của thủy tổ Cao Lỗ.” Cao Ngao tự trách.

Lý Hạo ngoắc tay xuống, mỉm cười: “Khanh ngồi xuống đi, trẫm hiểu khanh có nỗi khổ riêng. Cứ từ từ trình bày cho trẫm nghe lý do tại sao khanh phải giấu diếm.”

Cao Ngao thấy vua không có biểu hiện nào của sự giận dữ, rụt rè ngồi xuống: “Chuyện này kể lại thì rất dài dòng, chẳng hay Hoàng thượng có nhã hứng nghe thảo dân kể?”

Lý Hạo cầm đùi gà lên, cắn một miếng, quanh miệng nhể nhại mớ: “Ăn đùi gà là phải cầm lên mà cắn như thế này mới sướng, lâu rồi trẫm mới được sáng khoái thế này. Trước giờ ăn uống cứ phải lễ nghi với chả lễ giáo, chán chết. Ăn, ăn đi, vừa ăn vừa kể. Khanh cứ ăn bốc như trẫm cũng được. Không có vi trùng, vi rút gì đâu, đám Nội trù trong cung của trẫm sạch sẽ lắm. À, là chuyện xưa tích cũ phải không, trẫm luôn thích nghe chuyện xưa tích cũ, khanh kể đi.”

Cao Ngao há mồm nhìn vua nhai nhồm nhoàm, cực kỳ thích thú, cũng vật một cái đùi gà, vừa nhai vừa nói: “Ha ha, không ngờ Hoàng thượng lại hào sảng như vậy, rất giống tính cách của anh Lý Thông. Nếu đã thế thì thảo dân xin thất lễ. Các đời gia tộc họ Cao đều truyền miệng và dặn dò con cháu về những chiến công hiển hách của tổ tiên Cao Lỗ, cũng như những lời răn đe nhằm duy trì nòi giống dòng họ Cao...”

Cao Ngao chậm rãi kể về Cao Lỗ, vị đại anh hùng của dân tộc Việt. Thuở xưa, Cao Lỗ là một trong những người đầu tiên theo vua Thục Phán - An Dương Vương giúp ngài đánh bại vua Hùng, dựng nên nhà nước Âu Lạc.

Sau khi dựng nước, Cao Lỗ cho rằng vùng rừng núi không thể an cư lạc nghiệp, ông đưa ra lời khuyên sáng suốt thuyết phục vua dời kinh đô cũ từ vùng núi Phong Châu xuống đồng bằng đầy tiềm năng để sinh sống. Cao Lỗ còn là người vượt tầm thời đại khi đã quản lý, thiết kế và chỉ huy xây dựng được tòa thành Cổ Loa độc đáo và kỳ vĩ.

Cao Lỗ còn là ông tổ sáng chế ra nỏ liên châu, một loại nỏ liên hoàn, một thứ vũ khí lợi hại để giữ nước Âu Lạc mà nhân dân vẫn gọi là Nỏ Thần hay còn gọi là Linh Quang Thần Cơ. Nỏ liên châu mỗi lần giương bắn ra được mấy chục phát, mà các mũi tên đều bịt đồng sắc nhọn. Là người phát minh ra nỏ thần, lại có tài bắn nỏ nên dân gian thường gọi ông là Ông Nỏ. Chính vì thế, Cao Lỗ được giao nhiệm vụ huấn luyện cho hàng vạn binh sỹ ngày đêm tập bắn nỏ. Vua An Dương Vương thường xem tập bắn trên Ngự xa đài.

Khi Triệu Đà xua quân xâm lược Âu Lạc, chúng đã bị các tay nỏ liên châu bắn tên ra như mưa, thấy chết đầy nội và phải lui binh, nỏ liên châu là nỗi kinh hoàng đối với quân tướng Triệu Đà. Đương thời, nỏ liên châu trở thành thứ vũ khí thần diệu vô địch của nước Âu Lạc.

Triệu Đà bèn lập mưu kế hèn hạ, vô liêm sỉ, sai con trai là Trọng Thủy sang nước Âu Lạc, cầu hôn với con gái An Dương Vương là My Châu.

Một lần An Dương Vương hỏi vấn vớ bá quan trong triều: “Những năm qua, Triệu Đà không còn dã tâm đánh chiếm chúng ta nữa, hàng năm đều cống hiến sản vật. Nay con trai của vua Triệu là hoàng tử Trọng Thủy muốn cầu hôn với công chúa My Châu, mọi người hãy cho ý kiến.”

Cao Lỗ không cần suy nghĩ, tâu ngay: “Thần cho rằng đây là mưu kế hiểm độc của Triệu Đà, nhằm đưa Trọng Thủy sang nước ta làm nội gián, hòng tìm ra sơ hở, điểm yếu của nước ta, rồi đem về nghĩ cách khác chế.”

An Dương Vương phản đối: “Nước ta với nước Triệu đã chinh chiến bao năm qua, dân chúng khổ sở lắm than khôn tả xiết. Chẳng lẽ cứ phải đánh mãi như vậy hay sao? Ta không tin nước Triệu sẽ lại sang đánh nước ta, sau những lần thảm bại dưới uy phong của ta nữa. Hãy vì con dân mà chấp nhận cuộc hôn nhân này thì hơn.”

Cao Lỗ khuyên mãi mà An Dương Vương không nghe. Ông nhứt chí, từ quan, đưa cả gia tộc vào núi rừng ở ẩn.

Thông qua sự ngây thơ của My Châu, Trọng Thủy biết được bí mật phòng thủ ở các chốt chặn thành Cổ Loa, hấn ăn cắp bản thiết kế nỏ liên châu, ngầm phá hoại các xe nỏ gắn trên tường thành. Hấn giả vờ nhớ nhà, xin phép về nước, có bản thiết kế nỏ liên châu trong tay, Triệu Đà liền mang quân sang đánh Âu Lạc. An Dương Vương thua chạy. Quân Triệu đuổi theo. Cao Lỗ biết tin, ra đón đường chặn đánh quân Triệu tiếp cứu An Dương Vương.

Trước khi Cao Lỗ dẫn tinh anh trong gia tộc đi cứu vua, ông đã cho phụ nữ và trẻ nít trốn đi hết, với lời dặn giả như ông có tuần quốc, Âu Lạc mất nước, thì gia tộc họ Cao phải mai danh ẩn tích, sống khiêm nhường làm trọng, con cháu phải đời đời phải bảo vệ bí mật của nỏ thần, không được hé lộ ra bên ngoài, nếu không sẽ mang họa diệt tộc. Từ đó, tin tức về con cháu Cao Lỗ và bí mật nỏ liên châu hầu như biến mất dưới con mắt thế nhân.

Tại chiến trường cuối cùng, Cao Lỗ đưa toàn bộ tinh anh trong gia tộc mang theo nỏ thần ra bắn lui quân Triệu. Nhưng anh em nhà Cao Lỗ chỉ có mấy trăm người, mũi tên bắn mãi cũng hết, không thể đối chọi với quân lính Triệu Đà đông đến hàng vạn. Mãnh hổ nan địch quần hồ, vì vậy Cao Lỗ rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Anh em họ Cao vừa đánh vừa rút tới một cánh rừng sâu thì sức cùng lực kiệt.

Cao Lỗ mới giục An Dương Vương chạy trước, để cho ông và người nhà ở lại tử chiến chặn giặc. Triệu Đà sẵn có lòng riêng, muốn thu phục Cao Lỗ để giảng giải kỹ thuật chế nỏ liên châu, mặc dù Triệu Đà có bản thiết kế nhưng không tài nào hiểu được những huyền ảo trong đó. Thế nhưng Cao Lỗ với chí khí quật cường, một mực từ chối, thà chết không chịu bán thân làm tôi mọi cho giặc. Ông cùng toàn bộ người trong gia tộc họ Cao cố thủ ở bìa rừng, đánh một trận khốc liệt với cả vạn quân Triệu.

Quân Triệu Đà xông lên bao nhiêu, lính chết như ngã rạ bấy nhiêu. Chỉ vài trăm người họ Cao với những chiếc nỏ liên châu trong tay, bắn tên ra như mưa như gió. Sự hào hùng ấy, khí thế ngút trời ấy, mấy ai có thể sánh được với những anh hùng này.

Với kỹ thuật bắn nỏ tuyệt thế, siêu phàm, Cao Lỗ thúc ngựa xông ra nhắm vào Triệu Đà và Trọng Thủy mà bắn. Giữa trận tiền vạn quân, mà hai gã cũng không ngờ Cao Lỗ lại liều lĩnh như vậy, không kịp né tránh, mấy viên tướng đứng xung quanh Triệu Đà, Trọng Thủy đều ngã lăn xuống ngựa gãy đành đập chết tốt. Triệu Đà túm lấy tên hầu cận bên cạnh che tên nên may mắn thoát chết, Trọng Thủy trúng tên vào ngực phải, hộc máu ngã lăn kềnh ra đất.

Triệu Đà nổi cơn điên dại, thúc toàn bộ quân lính tràn sang như đám ong vô vẽ. Gia tộc họ Cao trút cơn mưa tên thêm vài lần nữa, bắn đến những mũi tên cuối cùng. Quân Triệu áp sát bìa rừng, tuy nhiên không ai đầu hàng, cầm kiếm nhảy vào quân Triệu tả xung hữu đột. Cái chết nào có nghĩa lý gì đối với những người anh hùng đất Việt, họ chiến đấu vì dân tộc, họ chiến đấu vì hai chữ đất nước thiêng liêng. Cao Lỗ và toàn bộ tinh anh tử chiến đến giọt máu cuối cùng, những vị đại anh hùng dân tộc ấy đã mãi mãi ra đi bằng cái chết vinh quang nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Thống Thiên Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.